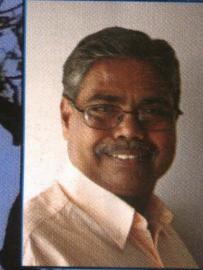

இதழ் 42 ஜூலை 2013

கால்ட்

ISSN-1715-4030

எ.60 (இந்தியா மட்டும்)

இயல்விருது
சிறப்புப்
பக்கங்கள்

அ. முத்துவிங்கம் | சி. மோகன் | சேரன் | ஜெயமோகன் | எஸ். ராமகிருஷ்ணன்
வோபாசக்தி | நாஞ்சில்நாடன் | மணிவேலுப்பிள்ளை | சக்சிதானந்தன் சுகிர்தராஜா
மு. புஷ்பராஜன் | செல்வா கணக்நாயகம் | வஷ்யி மணிவண்ணன்
அஸ்கோ பார்பொலா | கண்ணன் | வெங்கட்ரமணன் | ஆனந்த பிரசாத்
ஷாஜி | தாமரைச்செல்வி | லீனா மணிமேகலை | கருணா
உதயனன் | ரஷபெல் | நற்கீறன் | பா. அகிலன் | நபீல்
தேவ அபிரா | கிண்ணியா எஸ். பாபிசா அவி
கலீஸ்தீனா மிகுந்தன்
மீரா ரகுநாதன்

நட

பிரதுகரப்பு வலையே இல்லாமல்

கயிற்றின் மேல் நடக்கிறீர்களா?

கவலை அற்ற
நிம்மதியான வாழ்க்கை வரழ்ந்திட...

சிறந்த ஆலோசனைகளுக்கு எங்கள் முகவர்களில் ஒருவரை அழையுங்கள்

- Critical Illness Insurance
- Disability Insurance
- Dental & Drug Insurance
- Travel Insurance
- Non-Medical Insurance
- Mortgage Insurance
- Life Insurance Products
- RRSP'S & Investments
- RESP – Education Saving Plan
- Final Expense Products
(Through Funeral Homes)

Mega Financial Group

416 293 5559 • 416 666 1120
PH28-4168 Finch Ave. E. Scarborough, ON

Equitable Life
of Canada

Desjardins
Canada Life

RBC
Insurance

TRANSAMERICA
LIFE CANADA
Manulife Financial

Empire Life

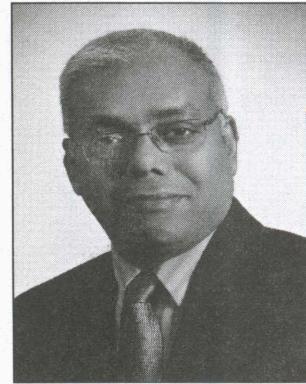
Sun
Life Financial

நிதானம், நம்பகத்தன்மை, அனுபவத்துடன் கூடிய சேவை

Real Mortgage Associates

Licence No: 10464

Das Narayanasamy

Mortgage Broker

416-543-6614

Fax: 1-888-511-8960, E-mail: dasn@rmabroker.ca

Lic# M08007147

மாளிகை கட்டுமத் தரவேண்டும்

அங்குத் தொணில் அழகியதாய் நன்மாடங்கள் துய்ய நிறத்தினவாய்
அந்தக் காணி நிலத்திடையே ஓர் மாளிகை கட்டுமத் தரவேண்டும்
அங்குக் கேள்வியருகின்லே தென்னென்மரம் கீற்று மிருந்றும்

பத்துப் பன்னிரண்டு தென்னென்மரம் பக்கத்திலே வேலையும்
நல்ல முத்துச் சுடர்போலே நிலாவொளி முன்பு வரவேண்டும்
அங்குக் கத்துங் குயிலோசை சுற்றே வந்து காதிற் படவேண்டும்
- மகாகவி பாரதி

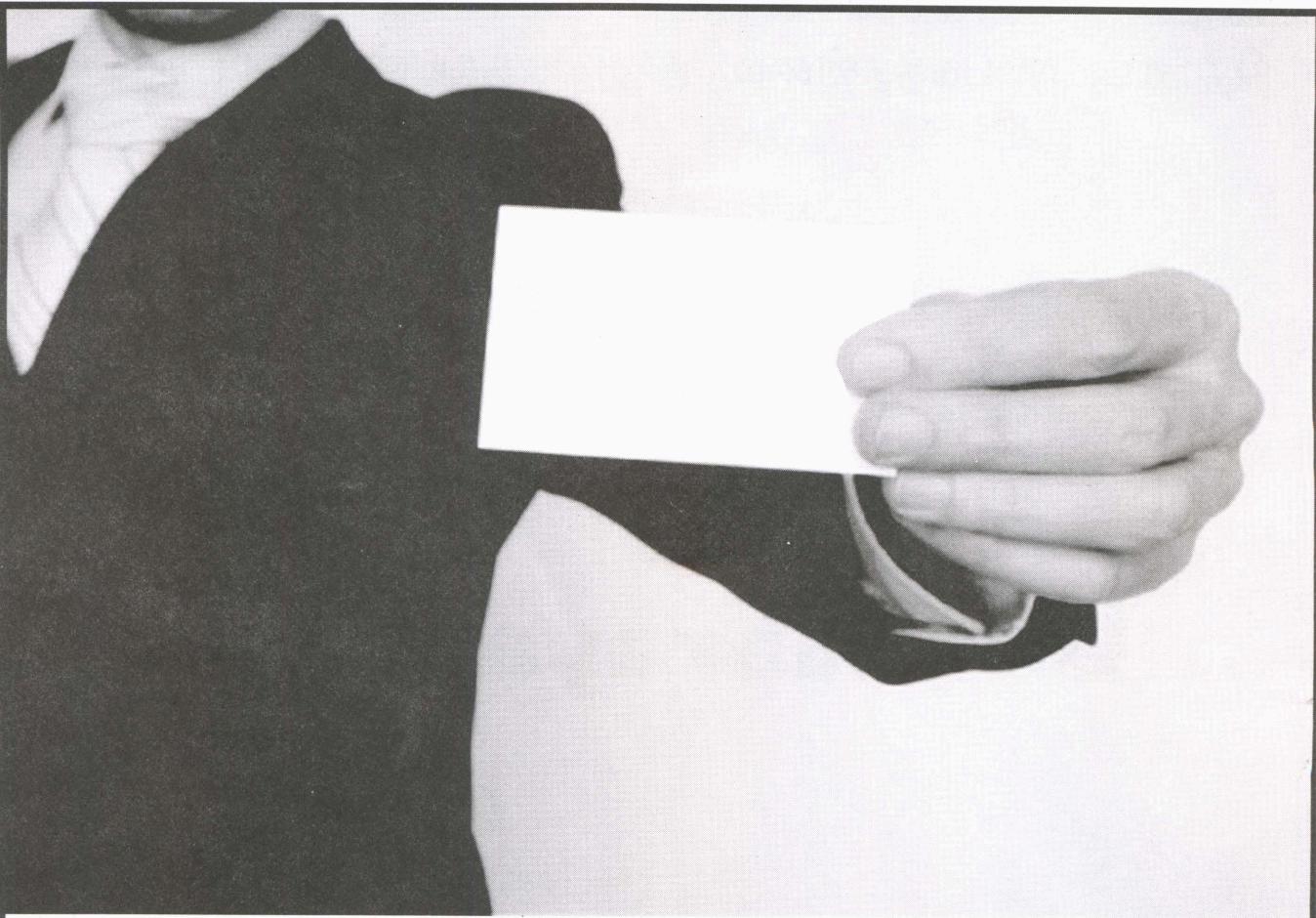

Ranjan Francis Xavier

Dir: **416.816.1220**

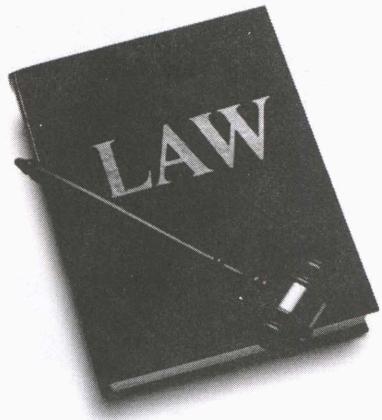
email: francisranjan@hotmail.com
www.ranjanfrancis.com

T. Jegatheesan

Barrister, Solicitor & Notary Public (ont)

2620 Eglinton Ave. E
Suite 201
Scarborough
On MLK 2S3

Tel: 416 - 266 6154 Fax : 416 - 266 4677

காலம்

இதழ் 42 ஜூலை 2013

ஆசிரியர்

செல்வம்

ஆலோசனைக் குழு
என்.கே.மகாலிங்கம்
செழியன்

வழவழைப்பு

எழிலன்

அட்டை புகைப்படம்
மோகன்தாஸ் வடகரா

தொடர்பு முகவரி

SELVAM ARULANANTHAM
84. COLELUKE LANE
MARKHAM. ONT
L3S 0B7
CANADA
Email: kalam@tamilbook.com
Phone: +1 416 7311752

K. Dhalavai Sundaram
16 Kings Avenue
Adayalampattu
Chennai - 600 095
India
Email: kaalammagazine@gmail.com
Mobile: 95436 16642

Printed at
Jyothi Press
Triplicane, Chennai - 600 005

சந்தா
(தபால் செலவு உட்பட)

இந்தியா
ஓராண்டு சந்தா : 240 ரூபாய்
இரண்டாண்டு சந்தா : 450 ரூபாய்
ஐந்தாண்டு சந்தா : 1000 ரூபாய்
ஆயுள் சந்தா : 4000 ரூபாய்

பிறநாடுகள்
ஓராண்டு சந்தா : 800 ரூபாய்
இரண்டாண்டு சந்தா : 1500 ரூபாய்
ஐந்தாண்டு சந்தா : 3700 ரூபாய்
ஆயுள் சந்தா : 10000 ரூபாய்

சந்தா செலுத்த விரும்புபவர்கள் பின்வரும் மின்னஞ்சல் முகவரி அல்லது தொலைபேசி எண்ணில் தொடர்பு கொள்ளவும்.
மின்னஞ்சல்: kaalammagazine@gmail.com
தொலைபேசி : 95436 16642
ஓருவேளை இதழ் இடையில் நின்றபோனால், மீதி சந்தாத் தொகை திருப்பித் தரப்படும் என உறுதியளிக்கிறோம்.

இந்த இதழில்

R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD

சிறுகதை

- 04 வேஷாபாசக்தி
- 24 தாமரைச்செல்வி
- 38 வஷ்டி மணிவண்ணன்
- 56 சி. மோகன்
- 72 ரஃபேஸ்

கவிதை

- 11 சேரன்
- 16 பா. அகிலன்
- 45 நபீல்
- 51 லீனா மணிமேகலை
- 52 தேவ அபிரா
- 78 சி. மோகன்

திரைப்படம்

- 41 துப்பாக்கியும் கணையாழியும் கருணா
- 71 With you Without you கலீஸ்தீனோ மிகுந்தன்

அஞ்சலி

- 79 சீனுவா அச்சுபே
- செல்வா கனகநாயகம்

இயல் விருது சிறப்புப் பக்கங்கள்

- 80 பசி வீற்றிருக்கும் நடுமுற்றம் ஜெயமோகன்
- 86 தெய்வத்தான் ஆகாது எனினும் நாஞ்சில்நாடன்

கட்டுரை

- 14 கற்காலம் அ. முத்துவிங்கம்
- 26 அஸ்கோ பார்பொலா உதயணன்
- 29 இனப்பிரச்சனை: வரலாறும் படைப்பிலக்கியமும் மு. புஷ்பராஜன்
- 34 கடலோர காற்றின் நடன இசை ஷாஜி
- 42 பொன்னம்பலம் ராமநாதனின் இறையியல் விளக்கவரைகள் சகிர்தராஜா
- 46 கலைச்சொல்லாக்க வழிமறைகள் மணிவேலுப்பிள்ளை
- 54 புலம்பெயர் குழலும் காலமும் கண்ணன்
- 60 மறக்கப்பட்ட மரபியல் மாமேதை வெங்கட்ரமணன்
- 64 கற்றல் கற்பித்தலில் இணைய நுட்பங்கள் நற்கீறன்
- 68 உலகக் கலிதை இயக்கங்கள் ஆனந்த பிரசாத்

92 (Re-)Defining Common
Grounds: Constructing a
Tamil Community in Canada

Mira Ragunathan

காணாமற்போனவர்

ஷோபாசக்தி
ஒவியம்: நடேஷ்

ஏனக்கு எதிரே உட்கார்ந்திருந்த அந்த மனிதர், நான் தேடிக்கொண்டிருந்த பாவெல் தோழரைக் கொல்வதற்குத் தானே உத்தரவிட்டதாகச் சொல்லிவிட்டு ஒரு கோணல் சிரிப்புடன், பாதி நரைத்துப்போன அவரது மீசையில் படிந்திருந்த 'பியர்' நூரையை அழுத்தித் துடைத்துக்கொண்டார். நான் அவரையே வெறித்துப் பார்த்தவாறு இருந்தேன். இந்தக் கதை இன்னும் அய்ந்து நிமிடங்களில் முடியவிருக்கிறது.

இந்தக் கதை இப்படத்தான் ஆரம்பித்தது. சென்ற கோடை காலத்தில் எனது அப்பா சென்னையில் இறந்து போனார். அம்மா வேளாங்கண்ணி கோயிலுக்குப் போய்விட்டு மறுநாள் திரும்பி வந்தபோது, கதவு உட்புறமாகத் தாழிடப்பட்டிருந்த வீட்டுக்குள் அப்பா தரையில் விழுந்து இறந்து கிடந்தார். காவற்றுறை வந்து பூட்டை உடைக்க வேண்டியிருந்தது. அம்மா தனித்துப் போனார். அய்ந்து பிள்ளைகளைப் பெற்றிருந்தும் அப்பாவை இடுகாட்டில் அடக்கம் செய்தபோது அம்மாவின் அருகில் நாங்கள் யாருமிருக்கவில்லை.

அப்பாவின் அடக்கம் முடிந்த நான்காவது நான் நான் பாரிலிலிருந்து சென்னைக்குப் புறப்பட்டேன். அந்த அதிகாலை நேரத்திலும் என்னை வழியனுப்ப சுகன், தேவதாசன், அருந்ததி, சத்தியன் ஆகியோர் விமான நிலையத்திற்கு வந்திருந்தார்கள். அவர்களோடு நான் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது ஒட்டமும் நடையுமாகத் தோழர் சவரியான் வந்து சேர்ந்தார். என்னைத் தழுவிய சவரியான் எனது கையை எடுத்துத் தனது மெலிந்த சிறிய கைகளில் பொதுக்கொண்டார்.

செதுத வீட்டுக்குப் போவதற்கு விசா கொடுக்கக்கூட இந்தியத் தாதுவரகம் சனக்கம் காட்டுவதைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது தோழர் சவரியான் என்னைச் சற்றுத் தனியாக வருமாறு அழுத்தார். நண்பர்களை விட்டுவிட்டு அவருடன் நான் தனியாகப் பேசப்போவது குறித்து நண்பர்கள் கோப்பட மாட்டார்கள். ஏனெனில், சவரியான் தேவைக்கு அதிகமாக இரகசியங்களைக் காப்பாற்றுபவர் என்பதையும் எப்போதும் தீவிரமான மன்றிலையிலேயே இருப்பவர் என்பதையும் நண்பர்கள் அறிந்தேயிருந்தார்கள். நானும் சவரியானும் விமான நிலையக் கோப்பிக் கடையில் ஒதுங்கினோம்.

குரலைத் தாழ்த்தியபடியே, “உங்களுக்குச் செலவுக்குப் பணம் ஏதாவது தேவைப்படுகிறதா” எனச் சவரியான் கேட்டார்.

“இல்லைத் தோழர், எனது சகோதரர்கள் போதியளவு பணம் தந்திருக்கிறார்கள்” என்றேன்.

தலையை ஆட்டிக்கொண்ட சவரியான் குரலை மேலும் தாழ்த்திக்கொண்டு, “நீங்கள் எனக்கொரு உதவி செய்ய வேண்டும்” என்றார். நான் நம்பிக்கை தொனிக்கத் தலையசைத்தேன்.

“நீங்கள் எப்போதாவது தோழர் பாவெல் என்ற பெயரைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?” என என்னிடம் கேட்டார் சவரியான்.

“ஆம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். பாவெல் விலாசவ், ‘தாய் நாவலென் நாயகன் பாத்திரமது’ என்றேன்.

சவரியான் மிகத் தீவிரமான பார்வையொன்றை எனது

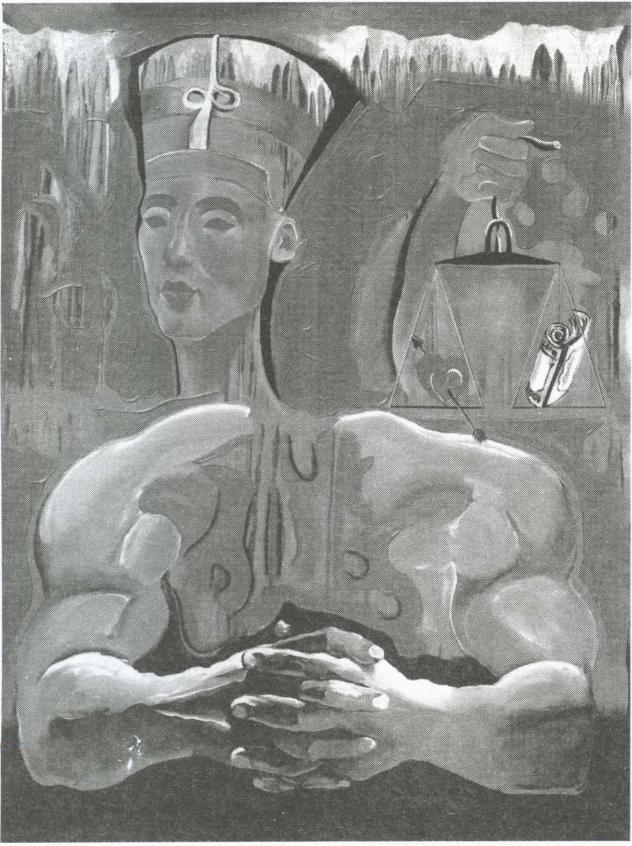
கண்களிற்குள் செலுத்திக்கொண்டே, “தோழர் பாவெலின் மனைவியின் பெயர் பால்ராணி” என்றார்.

சென்னைக்கான விமானப் பறப்பு பதினொரு மனிநேரமாக இருந்தது. நான் பால்ராணி என்ற பெயரை மனதில் அறியாமல் திரும்பத் திரும்பப் பதிய வைத்துக் கொண்டேன். இனி எக்காலத்திலும் அந்தப் பெயர் எனது மனதிலிருந்து அகலாது. தோழர் சவரியான், பால்ராணி குறித்து ஒன்றிரண்டு குறிப்புகளைத்தான் சொல்லியிருந்தார். எனினும் அந்தக் குறிப்புகளை வைத்து பால்ராணி குறித்த சித்திரத்தை எனக்குள் நான் உருவாக்கிக் கொண்டேயிருந்தேன். இரக்கத்திற்குரிய அந்தப் பெண்ணைச் சந்திக்கும் போது நான் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென மனது ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

சவரியான் சரியாக முப்பத்தைந்து வருடங்களிற்கு முன்பு தனது இருபதாவது வயதில் பாவெலைச் சந்தித்திருக்கிறார். பாவெலுக்கு அப்போது இருபத்தைந்து வயதுகள் இருக்குமாம். பொலிஸாரால் தேடப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சவரியான் வன்னி கிராமமொன்றில் தலைமறைவாக இருந்தபோது அந்தக் கிரமத்தைச் சேர்ந்த பாவெலின் அறிமுகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சவரியான் தமிழ் ஆயுத இயக்கமொன்றைச் சேர்ந்தவர். பாவெல் தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் இணைத்திருந்த மிகச் சிறிய ட்ரோட்ஸ்கிய கட்சியைன்றில் இயக்கிவந்தவர். சவரியானின் தலைமறைவுக் காலம் முழுவதும் சவரியானுக்கு பாவெல் உதவி செய்து கொண்டிருந்திருக்கிறார். கடைசியில் சவரியான் கைது செய்யப்பட்டபோது பொலிசாரின் சித்திரவதை பொறுக்க முடியாமல் தனக்கு உதவி செய்தவர் எனப் பாவெலைப்

என்பத்தாறு காலப்பகுதியில் பாவெலின் கட்சி தமிழ்ப் பகுதிகளில் தடை செய்யப்பட்டுவிட்டது. என்பத்தெட்டில் சிங்களப் பகுதிகளிலும் அந்தக் கட்சி தடை செய்யப்பட அந்தக் கட்சி சிதைந்துபோனது.

போலிஸாருக்கு சவரியான் காட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார். பொலிஸார் பாவெலையும் கைது செய்தனர். பாவெல் ஒரு வருடம் சிறையிலிருந்திருக்கிறார். அய்ந்து வருடங்களிற்குப் பின்பு மட்டக்களாப்புச் சிறையடைப்பில் தப்பித்த சவரியான் இந்தியாவிற்குப் போய் அப்படியே பிரான்ஸ் வந்துவிட்டார். பாவெலைக் காட்டிக் கொடுத்த குற்றவணர்வு சவரியானிடம் இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. அவரது மரணம் வரை அந்தக் குற்றவணர்வு அவரைத் தொடரும் என்றே நினைக்கிறேன். இந்தக் கதையை விமான நிலையத்தில் வைத்து சவரியான் என்னிடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் அவரது கண்களில் இகழ்ச்சி படர்ந்திருப்பதை நான் பார்த்தேன். அது சுய இகழ்ச்சி. சவரியான் பிரான்ஸ் வந்த பின்பும் பாவெலுடன் அவருக்குக் கடிதத் தொடர்புகள் இருந்திருக்கின்றன. ஒன்றிரண்டு முறைகள் சிறிது பணமும் அனுப்பி வைத்திருக்கிறார். புதிலுக்கு பாவெல் ‘பாட்டாளி குரல்’ பத்திரிகையை சவரியானுக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறார். அந்தப் பத்திரிகையின் பல்லியானில் வீட்டுப் புத்தக அலமாரியில் நான் பார்த்திருக்கிறேன். அப்பத்திரிகை, படிக்கவே முடியாத ஒரு கொடுந்தமிழில், மேசாமான் வடிவமைப்பில், மிக மோசமான தாளில், நான்கு பக்கங்களில் அச்சிடப்பட்டிருக்கும்.

அப்போதெல்லாம் பாவெலின் கதையை சவரியான் என்னிடம் சொன்னதில்லை.

என்பத்தாறு காலப்பகுதியில் பாவெலின் கட்சி தமிழ்ப் பகுதிகளில் தடை செய்யப்பட்டுவிட்டது. என்பத்தெட்டில் சிங்களப் பகுதிகளிலும் அந்தக் கட்சி தடை செய்யப்பட— அந்தக் கட்சி சிதைந்துபோனது. என்றாலும், கட்சியின் மிகச்சில உறுப்பினர்களுக்குள் தொடர்புகள் இருந்திருக்கின்றன. அவர்கள் சில இரகசியத் துண்டுப் பிரசரங்களையும் வெளியிட்டிருந்திருக்கிறார்கள்.

பிரான்ஸாக்கு வந்து இருபது வருடங்கள் கழித்து, 2004இல் ஒரு மாதால் விடுமுறையில் சவரியான் இலங்கைக்குப் போனார். பாவெலைச் சந்திப்பது என்பது அவரது யணை நிகழ்ச்சி நிரலில் முக்கியமானதாக இருந்தது.

அது சமாதான காலமாக இருந்ததால் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வள்ளிக்குச் செல்வதில் பெரிய பிரச்சினைகள் இருக்கவில்லை. சவரியான், பாவெலின் கிராமத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தபோது பொழுது பட்டுவிட்டது. பாவெலின் பழைய சிறிய வீடு வறுமையைப் போர்த்திருந்தது. பாவெலினதும் அவரது மனைவி பால்ராணியினதும் கணக்கில் படிஞ்சம் கவிந்திருந்தது. கையோடு எடுத்துச் சென்ற பொருட்களை பாவெல் முன் சவரியான் பரப்பி வைத்தபோது பாவெல் ஒவ்வொரு பொருளாக எடுத்து அது என்னவென்று கேட்டுக் கேட்டு எடுத்துப் பால்ராணியிடம் கொடுத்தார். அவர்களிற்குக் குழந்தைகள் இல்லை.

அப்பெரும்பாலும் ரூபாய் கட்டொன்றை எடுத்து பாவெலின் கைகளில் சவரியான் வைத்தார். பாவெலின் கைகளில் தயக்கத்தை உணர்ந்த சவரியான் பால்ராணியிடம் அந்தப் பணக்கட்டைக் கொடுத்தார்.

இரவு உணவிற்குப் பிறகு பாவெலிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது பாவெலுக்கு இன்னமும் அந்த இடதுசாரிக் குழுவுடன் தொடர்பிருக்கிறதா எனச் சவரியான் கேட்டார். பாவெல் ஒன்றும் பேசாமல் புன்னகைத்தார்.

பாவெல் தன்னிடம் மனம்விட்டுப் பேசத் தயங்குவது போல சவரியானுக்குத் தோன்றியது. இனம் புரியாத சோர்வுடன் சவரியான் நார்க் கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டார்.

காலையில் முற்றுத்திலிருந்த நார்க் கட்டிலில் இருவரும் அமர்ந்திருந்தார்கள். சில வார்த்தைகளை பாவெலிடம் சொல்ல வேண்டுமென சவரியான் நினைத்தார். பாவெல் புன்னகையுடன் சவரியான் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“இடதுசாரி அரசியல், வர்க்கச் சமீப்கியம் எல்லாம் இந்தக் காலத்திற்குச் சரிவராது” என்று சவரியான் சொன்ன போது, பாவெல் வாயிலிருந்த புன்னகை மாறாமலேயே, “பிரான்ஸில் முதலாளிகளிடம் வாங்கிக் தின்ற உங்களது விகாசம் உங்களை இப்படிப் பேச வைக்கிறது” என்றார். சவரியான் திடுக்கிட்டுப் போனார். என்றாலும் சமாளித்துக்கொண்டு, “இன்றைய முக்கிய பிரச்சினை இனப் பிரச்சினைதான்” என்றார். பாவெலின் வாயிலிருந்து ‘கஞக்’ என்ற சிரிப்புச் சத்தம் வந்தது. பிறகு, சவரியானை ஓர் அப்ப பிரானை போல பார்த்துவிட்டுச் சொன்னார்: “இருபத்தெந்து வருடங்களாக நீங்கள் மட்டுமல்ல, நானும் மாறவில்லை.”

சவரியான் ஏனோ அப்போது அவமானமாக உணர்ந்தார். பாவெல் இருபத்தெந்து வருடங்களாக மாறமலேயிருப்பது பாவெலின் அரசியல் முட்டாள்தனம் என சவரியான் சொன்னார். பாவெல் வெறும் பாசாங்கு அரசியல் பேசிக்கொண்டிருப்பதாகவே அவருக்குத் தோன்றியது. சவரியான் இடைநிறுத்தாது கட்கடவெனப் பேசிக்கொண்டேயிருந்தார். பேச்சின் போக்கில் புலிகளின் ‘நந்தவனம்’ அலுவலகத்துக்குச் சென்று தான் மனமுவந்து பெரும் தொகைப் பணத்தைக் கொடுத்ததைப் பற்றியும் சொன்னார்.

பாவெல் சடுதியில் எழுந்து நின்று, “இதைச் சொல்லவா பிரான்ஸிலிருந்து இங்கே வந்திருக்கிறீர்கள்?” எனக் கேட்டு விட்டு விறுவிறுவென வீட்டுக்குள் போனார். அவர் திரும்பி வரும்போது அவரது கைகளில் சவரியான் கொடுத்த வெளிநாட்டுப் பொருட்களும் அந்தப் பணக்கட்டும் இருந்தது. அவற்றை அப்படியே சவரியான் அமர்ந்திருந்த நார்க் கட்டிலில் பொத்தெனப் போட்டார். சவரியான் எழுந்து நின்றார்.

“தயவு செய்து இவற்றை எடுத்துக்கொண்டு போய் விடுங்கள்.” பாவெல் நிலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு சொன்னார்.

சவரியான் தனது சிறிய பயணப் பையை எடுத்துக்கொண்டார். “காசை எடுங்கள்” என்று பாவெல் உறுமினார். சவரியான் திடீரென அச்சத்தை உணர்ந்தார். அது அச்சமல்ல, குற்றவுணர்வே என்று அடுத்த நிமிடமே சவரியான் நிதானித்துக் கொண்டார். மறுபேச்சிலவாமல் சவரியான் பணக்கட்டை எடுத்துக்கொண்டு படலையை நோக்கி நடந்தார். படலையைச் சாத்தும்போது வீட்டு வாசற்படியைப் பார்த்தார். அங்கே பாவெலைக் காணவில்லை. பால்ராணி நின்றிருந்தார்.

அந்தக் கிறவெல் வீதியால் தலையைக் குனிந்தவாறே நடந்து பிரதான வீதிக்கு சவரியான் வந்தபோது அங்கே ஏற்கெனவே பால்ராணி நின்றிருப்பதைக் கண்டார். அவர் ஏதோ குறுக்குப் பாதையால் அங்கே வந்திருக்க வேண்டும். இவரைக் கண்டதும் பால்ராணி அருகே வந்தார். இவர் ஒரு சொல்லும் பேசவில்லை. பயயிலிருந்து பணக்கட்டை எடுத்துப் பால்ராணியிடம் கொடுத்தார். பால்ராணி அதை வாங்கிக்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் வந்த வழியிலேயே திரும்பவும் சென்று மறைந்தார்.

சவரியான் பிரான்ஸ் திரும்பியதுமே ஒரு நீண்ட மன்னிப்புக் கடிதத்தைப் பாவெலுக்கு அனுப்பினார். ஒருமாதம் கழித்து வாய்னியாவில் ‘போன்ட்’ செய்யப்பட்டிருந்து ஒரு தபால் சவரியானுக்கு வந்தது. அதற்குள் மட்டமான தாளில் அச்சிடப்பட்ட ஒரு துண்டுப் பிரசரமிருந்தது. அந்தப் பிரசரம் கொடுந்தமில் எழுப்பப்பட்டிருந்தது. இது நடந்து ஒரு வருடம் கழித்து தோழர் பாவெல் விடுதலைப் புலிகளின் புலனாய்வுத் துறையினரால் கைதுசெய்யப்பட்டுக் காணாமற்போனார்.

பால்ராணியால் தனது கணவரைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. யுத்தம் மறுபடியும் உக்கிரமாகத் தோடங்கியபோது பால்ராணி இந்தியாவுக்கு அகதியாகச் சென்றார். அங்கிருந்து அவர் சவரியானுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அந்தக் கடிதத்தில் தோழர் பாவெல் காணாமற்றோன் செய்தியிருந்தது. அதன்பின்பு பால்ராணியிடிருந்து கடிதம் எதுவும் சவரியானுக்கு வரவில்லை. பால்ராணி கும்பிடிப்பூண்டி அகதி முகாமிலே இருந்தார் என்ற செய்தி மட்டுமே சவரியானிடம் எஞ்சியிருந்தது.

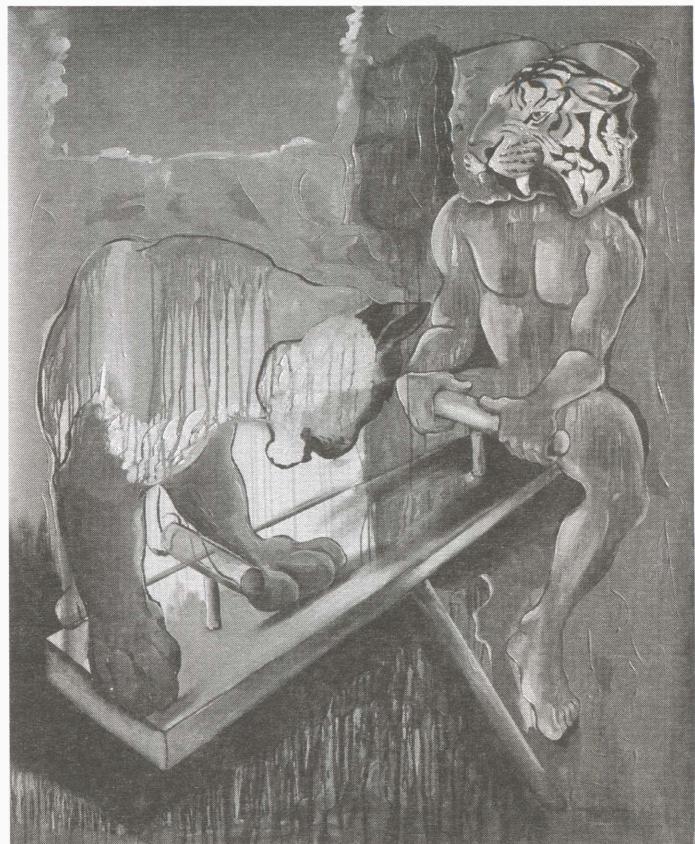
விமானத்திற்கு நேரமாகிக்கொண்டிருந்தது. கும்பிடிப்பூண்டி அகதி முகாமிற்குச் சென்று பால்ராணியைச் சந்தித்து, தோழர் பாவெல் குறித்த செய்திகள் எதுவும் கிடைத்ததா' என்று விசாரித்து வருமாறு சவரியான் என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டார். அந்தப் பெண் அங்கேதான் இன்னுமிருப்பார் என்பது சந்தேகமே என எனது வாய்வரை வந்த வார்த்தைகளை நான் சடுதியில் விழுங்கிக் கொண்டேன்.

"தோழர் பாவெல் இன்னும் உயிரோடுதான் இருப்பார் என்றே எனது மனம் சொல்கிறது, அவரை எதுவும் செய்திருக்க மாட்டார்கள்" என்று சவரியான் சொல்லும்போது அவருக்குக் கண்கள் சிவந்து நீர் கோர்த்திருந்தது.

சென்னை விமான நிலையத்திற்கு அம்மா வந்திருந்தார். ஒரு பெரிய அழுகையுடன் அம்மா என்னை எதிர்கொள்வார் என நினைத்திருந்த எனக்கு அம்மாவின் அமைதியான புன்னகை நிம்மதியைக் கொடுத்தது. அப்பாவுக்கு முப்பத்தோராவது நாள் 'திருப்பளி ஒட்டுப் பேர் கொடுக்க வேண்டும் என்பதிலிருந்து அம்மாவின் பேச்சு ஆரம்பித்தது. மற்றுச் சுகோதாரர்கள் இந்தியா வர முடியாத நிலையை அம்மாவுக்குச் சொன்னேன். "ஒரு ஆள் வந்தால் போதுமதானே, எவ்வோரும் வந்து எதற்கு வீண்செலவு" என்றார் அம்மா. "செத்தவன் குண்டி வடக்காலே போனாலென்ன தெற்காலே போனாலென்ன" என்று அப்பா அடிக்கடி சொல்வது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. கார் அண்ணா நகர் வளைவுக்குள் நுழைந்தது. அந்த வளைவை அப்படியே நகர்த்தி வைக்க முயற்சிகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன எனச் சாரதி சொன்னார்.

அடுத்த நாளே ஒரு வாட்டை வண்டியை அமர்த்திக்கொண்டு நான் கும்பிடிப்பூண்டிக்குப் போனேன். வெயில் பற்றி கும்பிடிப்பூண்டியின் நிலம் எரிந்துகொண்டிருந்தது. ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறமாக இலங்கை அகதிகள் முகாம் இருந்தது. முகாமிற்குள் நுழைவது சலபமான வேலையாக இருக்கவில்லை. சொந்தக்காரர்களைத் தேடி பிரான்ஸிலிருந்து வந்திருக்கிறேன் எனப் பாதுகாப்பு அதிகாரிகளிடம் சொன்னேன். பால்ராணி என்ற பெயரில் அங்கே யாருமே இல்லை என அதிகாரிகள் சொல்லிவிட்டார்கள். முகாமிற்கு வெளியே ஒரு தேநீர்க் கடையில் அமர்ந்து கொண்டேன். அந்தப் பகுதி முழுவதும் அகதிகள் நிரம்பியிருந்தார்கள். கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் அகதி குடும்பங்கள் அங்கிருந்தன. எதிர்ப்புப் பவர்களிடம் நான் பேசுக்க கொடுத்த போது முதலில் சற்றுத் தயங்கினாலும் பின்பு ஆர்வமாக என்னோடு பேசினார்கள். சிலர் என்னை, அவஸ்ரேவியாவிற்கு படகில் அனுப்பும் ஏஜன்ட் என்று நினைத்து அவர்களாகவே வலிய வந்து பேசினார்கள். அவஸ்ரேவியாவிற்குப் படகில் போவது குறித்து அங்கே பேச்சு அவைந்துகொண்டிருந்தது. அவர்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் பால்ராணி குறித்து நான் விசாரித்தேன். யாருக்குமே பால்ராணியைத் தெரிந்திருக்கவில்லை. கடைசியில் நாவாந்துறையைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்மணியிடமிருந்து ஒரு தகவல் கிடைத்தது. சன்னமான குரலையுடையவரும் ஆனால் யாருடனும் அதிகம் பேசாதவரும் ஒல்லியானவருமான ஒரு பெண்மணி தனியாக இங்கே இருந்திருக்கிறார். இரண்டு வருடங்களிற்கு முன்பு அவர் காணாமற் போய்விட்டாராம். அவரது பெயர் பால்ராணி என்பதாகவே தனக்கு ஞாபகம் இருப்பதாக அந்தப் பெண்மணி என்னிடம் சொன்னார்.

கணமற்போன அகதி ஒருவரை எப்படித் தேடுவது? அவர் வெளிநாடு ஒன்றிற்குச் சென்றிருக்கலாம். இலங்கைக்குத்

திருப்பிச் சென்றிருக்கலாம், பசுபிக் சமுத்திரத்திலே படதுடன் முத்தியிருக்கலாம், எங்கேயாவது பாழுடைந்த கிணற்றுக்குள் விழுந்து தற்கொலை செய்து அடையாளமற்றவராகப் போயிருக்கலாம், ஏதாவது மனநோய் விடுதியில் பெயரற்றவராக இருக்கலாம், கொலைகூட்டச் செய்யப் பட்டிருக்கலாம். இவற்றில் எந்தச் செய்தியை நான் தோழர் சவரியானுக்கு எடுத்துச் செல்வது!

இதற்கு அடுத்தநாள் காலையில் நான் அம்மாவுடன் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது, "அம்மா இனி என்ன செய்யப் போகிறார்" எனக் கேட்டேன். அம்மாவும் அப்பாவும் புதினேழு வருடங்களிற்கு முன்பு அகதிகளாகப் படகில் வந்து இராமேஸ்வரத்தில் இறங்கியவர்கள் இலங்கைக்குத் திரும்பிச் செல்லப் போவதாக அம்மா சொன்னார். அந்தப் பதில் எனக்கு நிம்மதியைக் கொடுத்தது. "அங்கே காணி பூமி இருக்கிறதுதானே" என நான் வாய்க்குள் முனுமுனுத்தேன். அம்மாவிற்கு வயது போனாலும் காது கூர்மையாகவே கேட்கிறது. "என்னுடைய செத்த வீட்டுக்காவது நேர காலத்தோடு யாராவது ஒரு ஆள் வந்துவிடுக்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு அம்மா புன்னகைத்தார். எனக்கு நெஞ்சை அடைக்குமுறைப்போல இருந்து. சவரில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டேன். எதிரே அப்பாவின் படத்திற்கு முன்பு ஒரு வெளிக் குவளையில் தண்ணீர் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

அப்போது நெடிய உயரமும் சற்றுப் பருத்த உடலும் கொண்ட அந்த மனிதர் வீட்டு வாசற்படியில் நின்று செருப்புகளைக் கழுற்றியவாறே என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார். பாதி நரைத்திருந்த அடர்ந்த மீசைக்குக் கீழே அவரது பற்கள் நம்ப முடியாத வெண்மையில் பள்ளிட்டன. தூய வெள்ளைச் சட்டையும் வேட்டியும் அனிந்திருந்தார். கையில் ஒரு துணிப்பை வைத்திருந்தார். அவரைக் கண்டதும் அம்மா, "வாங்க அம்மான்" என வரவேற்றார்.

"அம்மான் இவன்தான் என்னுடைய இரண்டாவது மகன், பிரான்ஸில் இருக்கிறவன்."

'அம்மான்' என அழைக்கப்பட்ட அந்த மனிதர்தான் அப்பா இறப்பதற்கு முன்பாக அப்பாவைக் கடையியாகப் பார்த்த மனிதர். அப்பா இறந்த இரவு அந்த மனிதரும் அப்பாவும் வீட்டிலிருந்து மதுவருந்தியிருக்கிறார்கள். எட்டு மனியாவில் இந்த மனிதர் இங்கிருந்து சென்றிருக்கிறார். வெளியே நின்றுகொண்டு அப்பாவிடம் கடலை உட்பறமாகத் தாழிட்டுக் கொள்ளுமாறு இந்த மனிதர் சொல்லியிருக்கிறார். உள்ளே தாழிடும் சக்தத்தையும் கேட்டிருக்கிறார். இந்த மனிதர் வளசரவாக்கத்தில் இருப்பதாக அம்மா சொல்லியிருக்கிறார். வளசரவாக்கத்தில் இலங்கைப் பலசரக்குக் கடை ஒன்றிருக்கிறது. அந்தக் கடைக்கு அப்பா அடிக்கடி போவதன்டு. அந்தக் கடையின் உள்ளே இரகசியமாக இலங்கை 'மெண்டிஸ்' சாராயம் விற்பார்களாம். அங்கேதான் இந்த மனிதர் அப்பாவுக்கு நண்பராகியிருக்கிறார். வளசரவாக்கத்திலிருந்து இரண்டு நாட்களுக்கொரு முறை அப்பாவைப் பார்ப்பதற்காக இந்த மனிதர் பஸ் பிடித்து அண்ணா நகருக்கு வருவராம்.

நான் எழுந்து நின்று அம்மான் என அழைக்கப்பட்ட அந்த மனிதருடன் கை குலுக்கிக் கொண்டேன். அம்மான் தனது இடது கையால் எனது தோலைத் தட்டிக் கொடுத்தார். அம்மான் ஒருகாலத்தில் பலசாலியாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை அந்தக் தொடுகை எனக்கு உணர்த்தியது.

அம்மான் நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டு எனது சுகபலன்களை விசாரித்தார். சென்னையில் ஏதாவது உதவிகள் தேவைப்பட்டால் தன்னிடம் தயங்காது சொல்லுமாறு கேட்டுக்கொண்டார்.

இறந்தபோன அப்பாவைக் குறித்துப் பேசிக்கொண்டேயிருந்தார். இடையிடையே தனது கண்களைத் தடவிக்கொண்டார். அவர் பேசும்போது அவரது வாயிலிருந்து எச்சில் தெறித்தது. "தம்பி உங்களது அப்பா கே 8 போல மன பலமுள்ளவர். அவரை மரணத்தால் நெருங்கியிருக்கவே முடியாது. அன்று இரவு ஒருவர் கூடயிருந்திருந்தால் அவரைக் காப்பாற்றியிருக்க முடியும்" என்றார். அம்மா எழுந்து சமையலறைக்குள் போனார்.

"கே 8?" என்று கேட்டுக்கொண்டே அம்மானைப் பார்த்தேன்.

அம்மான் புனரைக்கத்துக் கொண்டே, "அது உங்களிற்கு விளங்காது. அது இயக்கத்தில் முக்கியமான ஒரு தளபதியைக் குறிக்கும் சங்கேதச் சொல்" என்றார்.

நான் எழுந்து தண்ணீர் எடுப்பதற்காகச் சமையலறைக்குள் சென்ற போது அம்மா என்னைச் சைகையால் அருகே அழைத்து, அம்மான் என்ற அந்த மனிதர் புலிகள் இயக்கத்தில் இருந்தவர் என்று என்னிடம் முனுமுனுப்பாகச் சொன்னார்.

சற்று யோசித்துவிட்டு, "நானும் இயக்கத்தில் இருந்தது அவருக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டேன். "இல்லை... நாங்கள் சொல்லவில்லை" என்றார் அம்மா.

தண்ணீர் செம்பை எடுத்துச் சென்று அம்மான் முன்னே வைத்துவிட்டு உட்கார்ந்தேன். அம்மான் செம்பை எடுத்து வாச்சபடியை நோக்கித் தண்ணீரைச் சற்றுச் சிந்துவிட்டு செம்பைத் தூக்கி அண்ணாந்து ஒரே மூச்சில் தண்ணீரைக் குடித்து முடித்துவிட்டு வெறும் செம்பைக் கீழே வைத்தார்.

"அம்மான் நீங்கள் எந்தக் காலப் பகுதியில் இயக்கத்தில் இருந்திர்களா?" எனக் கேட்டேன்.

அம்மான் புனரையைப் பார்த்தார். "அம்மா சொன்னார்" என்றேன்.

அம்மான் தலையை மேலும் கீழுமாக ஒருதடவை சுற்றிக்கொண்டார். சமையலறையைப் பார்த்து, "அக்கா இன்னும் எத்தனை பேரிடம் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள்" எனக் கூத்தும் கொடுத்தார். அம்மாவிடமிருந்து புதிலில்லை.

"கடைசி வரை, மூன்விவாய்க்கால்வரை இயக்கத்தில் இருந்தேன்" என்றார் அம்மான்.

"எப்போது இயக்கத்துக்குப் போனீர்கள்?"

அம்மான் உட்டை மடித்துச் சிரித்தார். பின்பு, "எண்பத்து மூன்றுக்கு முதலே இயக்கத்தில் சேர்ந்தவர்களைத்தானே 'அம்மான்' என்பார்கள்" என்றார்.

"நானும் எண்பத்து மூன்றிலிருந்து எண்பத்தாறுவரை புலிகள் இயக்கத்தில் இருந்திருக்கிறேன்" என்றேன்.

"தெரியும்" என்றார் அம்மான்.

"நான் உங்களைப் பார்த்ததில்லையே... எந்த ஏரியாவில் இருந்திர்கள்?"

அம்மான் மறுபடியும் புனரைக்கத்தார். "உங்களை எனக்குத் தெரியும்; ஆனால், உங்களுக்கு என்னைத் தெரியாது. நான் புலனாய்வுத்துறை, பொட்டரோடு நின்றேன். உங்களைக் குறித்து இயக்கத்தில்குள் ஒரு சந்தேகம் வந்தபோது உங்களைக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பு என்னிடம்தான் இருந்தது" என்றார் அம்மான்.

பதினொரு மனிக்கே வெயில் உச்சிக்கு வந்துவிட்டது. "அம்மான் வாருங்கள் வெளியே போய் குளிர்ச்சியாக ஏதும் குடித்துவிட்டு வருவோம்" என்றேன். அம்மான் எழுந்திருந்தார். நாங்கள் வெளியே போகும் போது, "சமையல் முடிகிறது, சாப்பிடுவதற்கு நேரத்திற்கு வாருங்கள்" என்றார் அம்மா. திரும்பவும் என்னை அருகே கூட்பரிட்டு, "அப்பாவும் குடியால்தான் செத்தவர், உங்கும் அப்படியொரு நிலை வரக் கூடாது" என்றார்.

சில நாட்களில் இரவு வரை எங்களது பேச்க நீண்டது. அவரது மனைவியிடமிருந்து இரண்டு மூன்று தடவைகள் தொலைபேசி அழைப்பு வந்ததற்குப் பிறகுதான் எங்களது வீட்டிலிருந்து கிளம்பிச் செல்வார்.

அந்த மதுபான விடுதி கொஞ்சம் ஆடம்பரமானது. அம்மான் கண்களை விரித்து அந்த விடுதியைச் சற்றுமுற்றும் பார்த்தார். "இப்பிடியான ஒரு விடுதிக்கு வாழ்க்கையிலேயே இப்போதுதான் முதற்தடவையாக வருகிறேன்" என்றார்.

நான் மதுவை அவரது கோப்பைக்குள் ஊற்றிக்கொண்டே, "இயக்கத்தில் குடிப்பதற்குத் தடை இருந்ததே" என்றேன்.

"வி 12க்கு இருந்ததா?" எனக் கேட்டார் அம்மான்.

"வி 12.?" என்று இழுத்தேன்.

"பாலா அண்ணையை அப்படித்தான் சொல்வோம்" என்றார் அம்மான். புலனாய்வுத்துறையில் வேலை செய்பவர்களிற்கு ஒற்றியும்போது குடிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுமென்றும் அப்படித்தான் அவர் குடிக்கப் பழகியதாகவும் அம்மான் சொன்னார்.

அம்மானின் குடி 'சிலோன் குடி' ஒரு பெரிய கோப்பை பியரை ஒரே மூச்சில் கண்களை மூடிக்கொண்டு உறிஞ்சிக் குடித்துவிட்டு 'ட்க்கென ஓசையெழும்பு வெற்றுக் கோப்பையை மேசையில் வைத்துவிட்டு, கைகள் நிறையைச் சண்டலை அள்ளி வாயில் போட்டு மென்றார்.

முதல் நாளிலேயே நானும் அம்மானும் மிகவும் நெருங்கிவிட்டோம். என்னுடைய பழைய இயக்க நண்பர்களில் அநேகமாக எல்லோரையுமே அம்மானுக்குத் தெரிந்திருந்தது. எனக்கு அம்மானோடு பேச நிறைய இயக்கக் கைதையை இருந்தன. அவரும் கணைப்புச் சளைப்புப் பார்க்காமல் பேசக் கூடியவராகியிருந்தார். ஆனால், அவரது தனிப்பட்ட வாழ்க்கை குறித்துப் பேசும்போது அவர் மிகக் குறைவான சொற்களையே பயன்படுத்தினார். அடுத்து வந்த நாட்களில் ஒவ்வொரு நாளுமே என்னைத் தேடி எங்களது வீட்டுக்கு அம்மான் வந்துவிடுவார். சில நாட்களில் இரவு வரை எங்களது பேச்க நீண்டது. அவரது மனைவியிடமிருந்து இரண்டு மூன்று தடவைகள் தொலைபேசி அழைப்பு வந்ததற்குப் பிறகுதான் எங்களது வீட்டிலிருந்து

கிளம்பிச் செல்வார்.

அம்மான், புலிகளின் தலைவரை ஒருமையில் அழைக்கக் கூடிய உரிமையைப் பெற்றிருந்தார் என்பதைக் கேட்டபோது நான் வாயைப் பினாந்தேன். அது எப்படி என்று நான் கேட்டபோது, “தலைவரின் மனைவி என்னை மாமாவென்றுதான் கூப்பிடுவார்” என்றார் அம்மான். இவர் அருமையாகப் பாடக் கூடியவர் என்பதால் இவர் பாடுவதைக் கேட்பதில் மதிவுதனிக்கு அதிக விழுப்பமாம். இவர் பாடும்போது பிரபாகரன் கண்களை மூடி ரசிப்பது மட்டுமல்லாமல் பாடலில் ஏதாவது தவறிருந்தால் அதையும் சுட்டிக்காட்டுவாராம். அம்மான் உண்மையிலேயே அருமையாகப் பாடக் கூடியவர். ஓரிரவில் அவர் காத்தவராயன் கூத்தைப் பாடியபோது கேட்டுக் கொண்டிருந்த எனக்கு அழுகை முட்டியது. அதிகமான போதையென்றால் நான் இலகுவில் மனம் நெகிழிந்து கண்ணீரவிடக் கூடியவன்.

அம்மானுக்கு ஒரு மகன் இருந்தான். அவனும் புலிகள் இயக்கத்தில் இருந்திருக்கிறான். ஆனந்தபூரச் சுற்றிவளைப்பை உடைத்துத் தலைவரை மீட்டுச் சென்ற பெரும் போரில் அவன் வீரச்சாவடைந்தான் என்றார் அம்மான். இதைச் சொல்லும் போது அவரது முகத்தில் கலக்கம் எதுவுமில்லை. மாறாக அவரது கண்கள் பெருமையில் மிதந்தன.

“இறுதி யுத்தத்தின் போது அங்கே இந்திய இராணுவம் இருந்தாகச் சொல்கிறார்களே” என்றேன். “ஆம் 3116 இந்திய இராணுவத்தினர் மே மாதம் 1 மூடும் தேதி மூல்வைத்தீவில் தரையிறங்கினார்கள். இலங்கை இராணுவத்தை அவர்களே வழி நடத்தினார்கள். முன்னேறிச் செல்லாத இராணுவத்தை இந்திய இராணுவம் பின்னாலிருந்து சுட்டது. முன்னேறியவர்களைப் புலிகள் சுட்டார்கள். அந்த மாதத்தில் மட்டும் 7285 இலங்கை இராணுவத்தினர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். அரசாங்கம் வேண்டுமென்றே கணக்கை குறைவாகச் சொன்னது. 534 இந்திய இராணுவ வீரர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள்” என்றார் அம்மான். அவர் எதைச் சொன்னாலும் கணக்கை என்கள் பிசாமல் துல்லியமாகச் சொன்னார்.

ஒரு தடவை அம்மான், தலைவரைச் சந்திப்பதற்காக அவரது மறைவிடத்திற்குச் சென்றிருக்கிறார். அங்கிருந்த பாதுகாப்பு வீரன் அம்மானின் இயக்க அடையாள அட்டையைக் கேட்டிருக்கிறான். அன்று துரத்திருஷ்டவசமாக அம்மான் தனது அடையாள அட்டையை மறந்துவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார். எவ்வளவு சொல்லியும் அந்தப் பாதுகாப்பு வீரன் அம்மானை உள்ளேவிட மறுத்துத் திருப்பி அனுப்பி விட்டான். அவ்வாறு அம்மானைத் திருப்பி அனுப்பிய பாதுகாப்பு வீரனின் பெயர் தமிழ்மன்னன். அவன் அம்மானின் ஒரே மகன்.

அவரது புலனால்வயப் பணியில் ஒரேயோரு தடவை தவறு நிகழ்ந்தாகவும் அந்தக் தவறு பெரிய தவறாகிப் போன்றென்றும் அம்மான் சொன்னார். புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குள் பரந்தன் வெற்றிலை வியாபாரி ஒருவனின் மனைவி நுழைந்திருக்கிறாள். அவள் அங்கே நகைகள் அடவு பிடிப்பதுபோலவும் வட்டிக்குப் பணம் கொடுப்பது போலவும் நடித்து மக்களுடன் கலந்து உறவாடி 2425 பொதுமக்களையும் 3 பெண் போராளிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குள் சென்றுவிட்டாளாம். அன்றிலிருந்துதான் சனங்கள் பகுதி பகுதியாகப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதியிலிருந்து இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிகளிற்குள் தப்பிச் சென்றார்களாம்.

தன்னுடைய பிடியிலிருந்து தப்பிச் சென்ற ஒரேயோருத்தி பரந்தன் வெற்றிலை வியாபாரியின் மனைவியே என்ற அம்மான் பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு விழிகளை மேலே செருகித் தலையை ஆட்டிக்கொண்டார்.

எல்லாப் புலிகளைப் போலவும் துரோகிகளைக் குறித்து அம்மானும் ஆவேசத்துடன்தான் பேசுவார். “எங்களுடைய போராட்டத்தை அழித்தது துரோகிகள்தான்” என்றார். “களையெடுக்க எடுக்க எங்களது மன்னில் துரோகிகள்

புந்களைப் போல முளைத்துக் கொண்டேயிருந்தார்கள்” என்றார். அம்மான், புலிகளின் துணுக்காய் சிறைச்சாலைக்குப் பொறுப்பாயிருந்தபோது ஒரு நாளைக்குக் குறைந்தது 43 கைத்திகளை விசாரணை செய்வாராம். அவர்களை அடித்து அடித்துத் தனது கைகள் மரத்துப் போயிருந்தன என்று சொல்லிவிட்டு அம்மான் தனது கைகளை ஒன்றோடொன்று தேய்துக்கொண்டார்.

“புலிகள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பாலியல் வல்லுறவுச் சம்பவங்களில் ஈடுபட்டதாகவும் சொல்கிறார்களே” என நான் கேட்ட போது, “இரண்டொரு சம்பவங்கள் அப்படி நிகழ்ந்தனதான்; ஆனால், விசாரணை இல்லாமலேயே அவர்களைக் கொல்லச் சொல்லி பொட்டம்மான் எங்களுக்கு அனுமதி கொடுத்திருந்தார். எனது கையலேயே இரண்டு குற்றவாளிகளைத் துண்டு துண்டாக வெட்டிப் புதைத்திருக்கிறேன். நான் முதலில் அவர்களது ஆனேறுப்பைத்தான் வெட்டினேன்” என்றார் அம்மான்.

“யுத்தத்தின் கடைசி நாட்களில் நீங்கள் எங்கிருந்தீர்கள்” எனக் கேட்டேன்.

“மே புதைனந்தாம் தேதியே இயக்கத்தைக் கலைக்கத் தலைமை உத்தரவிட்டது. இயக்கத்திடம் ரொக்கமாயிருந்த 169 கோடியே 8 இல்லச்தது 12 ஆயிரத்து 250 ரூபாய்கள் எரிக்கப்பட்டன. 613 கிலோ 540 கிராம் தங்கம் புதைக்கப்பட்டது. ஆயுதங்களையும் சயனைட் குப்பிகளையும் இலக்கத் தகடுகளையும் புதைத்துவிட்டு சரணடையுமாறோ வாய்ப்பிருந்தால் தப்பிச் செல்லுமாறோ உத்தரவிடப்பட்டது. நான் சரணடையத் தயாரில்லை. தப்பிச் செல்லவும் வழியிருக்கவில்லை. எனது இரண்டு பிஸ்டல்களையும் குப்பியையும் மன்னில் புதைத்துவிட்டு இலக்கத் தகடைக் கடலுக்குள் வீசி எறிந்தேன். அவை திரும்பவும் அந்தக் தகடை எனது கால்களின் அருகே கொண்டு வந்தது. ஆக்திரத்துடன் அவையை நான் கால்களால் ஏற்றியபோது என்ன மாய்மோ

அந்த மாதத்தில் மட்டும் 7285 இலங்கை இராணுவத்தினர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். அரசாங்கம் வேண்டுமென்றே கணக்கைக் குறைவாகச் சொன்னது. 534 இந்திய இராணுவ வீரர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள்

அவை அப்படியே உடைந்து போய் அடங்கிறு. இலக்கத் தகடு மண்ணில் கிடந்தது. நான் அதை அங்கேயே விட்டுவிட்டுச் சென்றேன்.”

“தலைவரும் சரணடைந்தாகச் சொல்கிறார்களே” எனக் கேட்டேன்.

அம்மானின் வாயிலிருந்து கெட்ட வார்த்தைகள் அன்ன கொள்ளலையாக வெளிவந்தன. ‘அம்மா உள்ளே இருக்கிறார்’ எனச் சைகை காட்டினேன். அம்மான் உதடுகளை இறுக்கிக்கொண்டார்.

“தலைவரும் இன்னும் சில முக்கியமான ஆட்களும் ‘ஒக்ஸிஜன் சிலின்ஸ்டர்’களுடன் நந்திக்கடலைக் கடக்க மறைவிடத்தில் இரவுக்காகக் காத்திருந்தார்கள். இரவுக்கு முன்னேயே இராணுவத்தினர் அவர்களைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டனர். தலைவரில் அவர்களைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டனர். அவர்களைக் கடக்க மற்று முன்னேயே இராணுவத்தினர் அவர்களைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டனர். தலைவரின் கைத்துப்பாக்கி மிகச் சக்தி வாய்ந்தது. அவரது வாய்க்குள் பாய்ந்த குண்டு தலையால் வெளியேறிய இடம் கோடாரியால் பிளக்கப்பட்ட இடம்போல இருந்தது. அந்தக் காயத்தின் நீளம் 16 சென்றி மீற்றார்கள். அன்று மட்டும் இரவு சற்று முன்னே வந்திருந்தால் சூரியன் கடலில் மறைந்திருக்கும்.”

அம்மானின் கை விரல்கள் நடுங்குவதை நான் பார்த்தேன்.

எனக்கு அப்போது போதை சற்று ஏறியிருந்தது. “நீங்கள் ஏன் குப்பி கடிக்கவில்லை” என்று கேட்டேன்.

அம்மான் வழைமபோலவே ஒரே மூச்சில் கோப்பையை

உறிஞ்சிவிட்டு உதடுகளைச் சமீத்துக்கொண்டார். பிறகு, “ஓரு இலட்சியத்திற்காகச் சாவது வேறு, அந்த இலட்சியமே செத்துவிட்டதற்குப் பிறகு நான் எதற்காக என்னை மாய்த்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்றார். நான் அம்மானின் கையை ஆதாரத்துடன் பற்றிக்கொண்டேன்.

அம்மானும் அவரது மனைவியும் 18ஆம் தேதிவரை பதுங்கு குழிக்குள்ளேயே இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களைச் சூழவர நெருப்புப் பரவிக் கொண்டிருந்தது. முன்னேறி வந்த இராணுவத்தினர் கண்ணில் பட்டவற்றையெல்லாம் கொள்கூத்தியபடியே வந்திருக்கிறார்கள். கடைசியில், அம்மானும் மனைவியும் ஓனிந்திருந்த பதுங்குகழியை இராணுவத்தினர் கண்டுபிடித்தார்கள்.

மக்களோடு மக்களாக அம்மானும் மனைவியும் இராணுவச் சோதனைச் சாவடியில் நின்றிருந்தபோது சுத்தத் தமிழில் அறிவிப்புக் கேட்டது. அம்மான் தலையை நிமிர்ந்து பார்த்த போது தடிகளால் அமைக்கப்பட்டிருந்த பாதுகாப்புக் கோபுரத்தில் அந்த ஒலிபெருக்கி கட்டப்பட்டிருந்தது. அம்மானுக்கு நன்கு தெரிந்த போராளிகள் மூவர் அந்தக் கோபுரத்தில் நின்றிருந்தார்கள். இயக்கத்தில் இருந்தவர்களை வலதுபுறமாகவும் மற்றவர்களை இடதுபுறமாகவும் வரிசையில் நிற்குமாறு ஒருவன் ஒலிபெருக்கியில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

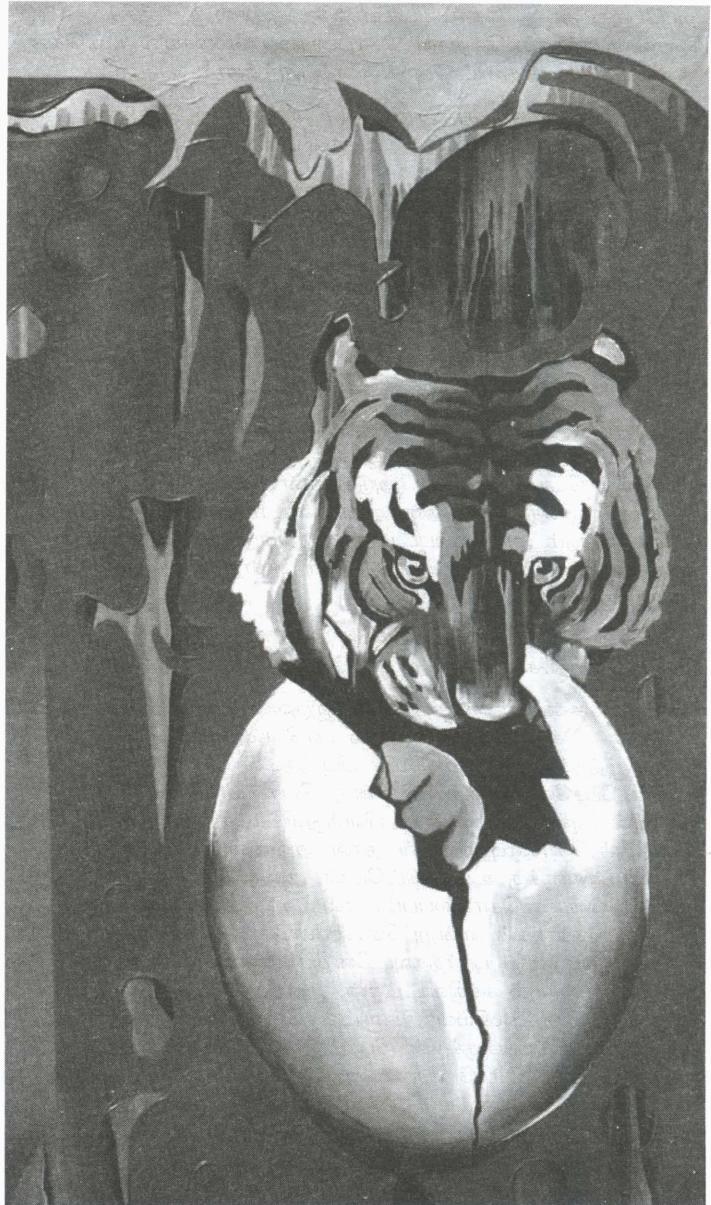
இடதுபுற வரிசையில் நின்றிருந்த அம்மான் வலதுபுற வரிசையைப் பார்த்தார். அங்கே பதினெந்து வயதுக்கும் குறைந்த மூன்று சிறுவர்களும் தலைமுடி குட்டையாக வைட்டப்பட்டிருந்த இரண்டு பெண்களும் மட்டுமே நின்றிருந்தார்கள். அம்மான் வலதுபுற வரிசைக்குச் செல்லக் காலெடுத்து வைக்கையில் அம்மானின் மனைவி இரகசியமாக அம்மானின் கையைப் பிடித்து நிறுத்தினார். அம்மான் இடதுபுற வரிசையிலேயே நின்றுகொண்டார். அந்த வரிசை நகரத் தொடக்கியபோது பாதுகாப்புக் கோபுரத்தில் நின்றவன் அம்மானைப் பார்த்துக் கையைக் காட்டினான். “அம்மான் நான் சொல்வது உங்களுக்கு விளங்கவில்லையா? வலதுபுற வரிசைக்குச் சென்று நில்லுங்கள்!”

அம்மான் அதைக் கேட்காதது போல பாவனை செய்தார். இப்போது அம்மானை வலதுபுற வரிசைக்குச் செல்லுமாறு ஒலிபெருக்கி அலறிந்று. அம்மான் வலதுபுற வரிசைக்கு நகர்ந்தார். ஒலிபெருக்கியில் அறிவுப்புச் செய்துகொண்டிருந்த போராளிகள் கருணாவின் ஆட்கள் என்று என்னிடம் அம்மான் சொன்னார்.

ஓரு பாடசாலைக் கட்டடத் தொகுதி தடுப்பு முகாம் ஆக்கப்பட்டிருந்து, வளத்களும் ஒலங்களும் அங்கே நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தன. அம்மானை யாரும் அதுவரை விசாரிக்கவில்லை. இரவானதும் பின்புறமாகக் கைகள் கட்டப்பட்ட நிலையிலேயே அம்மான் உறங்கிப் போனார்.

நள்ளிரவில் அவர் தட்டி எழுப்பப்பட்டார். அவரது கையைக் கட்டியிருந்த கயிறு அவிழக்கப்பட்டது. அந்தக் கட்டடத் தொகுதிக்குப் பின்பக்கமிருந்த கிணற்றை நேர்க்கி அம்மான் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். அந்தக் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளி முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டிருந்த மனிதரைப் பார்த்ததும் அம்மான் அதிர்ந்து போய்விட்டார். அந்தக் குழிநிலையில், அந்த நேரத்தில் அங்கே கருணாவைத் தான் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை என்றார் அம்மான்.

கருணா, நிதானமாக அம்மானைப் பார்த்து, “அன்னன் இப்போது என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? என்னுடன் நிற்கப் போகிறீர்களா அல்லது வேறாக்கேயும் போகப் போகிறீர்களா” என்று கேட்டிருக்கிறார். “இல்லை, இனி எனக்கு இந்த நாட்டில் இருக்க விருப்பமில்லை தம்பி” என்றிருக்கிறார் அம்மான். உடனடியாகவே கருணா தொலைபேசியில் பேசி அம்மானின் மனைவியிருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். அடுத்த நாள் இரவே அம்மானும் அவரது மனைவியும் கருணாவின்

ஏற்பாட்டால் பத்திரமாக வவுனியாவைத் தாண்டிச் சென்று விட்டார்களாம்.

அன்று இரவு நான் பிரான்ஸ் திரும்பவிருந்தேன். காலையிலேயே அம்மான் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டார். அவரது மனைவி எனக்குக் கொடுத்துவிட்டாக, ‘பருத்தித்துறை வடைகார்’ அடங்கிய ஒரு பொதியை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டு, “இது ஆறுமாதமானாலும் கெட்டுப் போகாது” என்றார்.

அன்றும் புதினொரு மனிக்கே யெயில் உச்சியில் நின்றது. மதுபான் விடுதிக்குள் அமர்ந்திருக்கும்போது, “இன்று அதிகம் குடிக்காதீர்கள் தம்பி, இரவு யணமல்லவா” என்றார் அம்மான். எனினும், நாங்கள் அன்று எப்போதையும் விட அதிகமாகவே குடித்தோம்.

நான் ஒரு பணக்கட்டை எடுத்து அம்மானின் கையில் வைத்தேன். நான் எவ்வளவு கேட்டுக்கொண்டும் அந்தப் பணத்தை வாங்க அம்மான் மறுத்துவிட்டார். நான் திரும்பவும் பணக்கட்டை எனது காற்சட்டைப் பைக்குள் செருகும் போது எனது மூளையின் மடிப்பொன்று சடுதியில் விரிந்திருக்க வேண்டும்.

“அம்மான்! ஒரு விசயம் கேட்க வேண்டும்” என்றேன். அம்மான்

அப்போது தனது கோப்பையை ஒரே மூச்சில் உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தார். வெற்றுக் கோப்பையை மேசையில் 'டக்கென ஒசையை வைத்துவிட்டு என்னெப் பார்த்தார்.

"நீங்கள் எப்போதாவது தோழர் பாவெல் என்ற பெயரைக் கேள்விப்பாட்டிருக்கிறீர்களா?"

அம்மான் தனது கண்களை மூடிக்கொண்டார். அவரது உதடுகள் மடிந்து விரிந்தன. எனது முகத்தையே உற்று நோக்கினார். அவரது கண்மணிகள் குத்திட்டு நின்றன.

"ஆம், பாவெல் விலாசவ்... அவனுக்குக் கடைசியில் தேசாந்திர திட்சை கிடைத்தது.

நான் மெதுவாக, "அந்தப் பெயரில் ஒருவர் 2005 சமாதான காலத்தில் புலிகளால் கைது செய்யப்பாட்டிருக்கிறார்" என்றேன்.

அம்மான் மறுபடியும் கண்களை மூடிக்கொண்டார். கண்களைத் திறக்காமலேயே, "ஒருவரல்ல, இருவர் கைது செய்யப்பட்டார்கள். ஒருவனது பெயர் பாவெல், அடுத்தவன் புஷ்பாகரன். அவர்களை நான்தான் கைது செய்தேன். அவர்களிடமிருந்து தமிழிலும் சிங்களத்திலும் அச்சிடப்பாட்டிருந்த துண்டுப் பிரசரங்களைக் கைப்பற்றினோம். அந்தப் பிரசரங்கள் சமாதானத்திற்கு எதிரானவையாகியிருந்தன."

எனக்கு உடனடியாகவே போதை தெளிந்துவிட்டது. "அவர்களை என்ன செய்தீர்கள்" என்று கேட்டேன்.

அம்மான் கண்களைத் திறந்தார். "இருவரையும் வட்டுவாகல் சிறைக்குக் கொண்டு சென்றோம். பாவெல் என்பவன் நெஞ்சமுத்தக்காரனாயும் திமிர் பிடித்தவனாயும் இருந்தான். அவன் பேசவே மறுத்தான். எனது பொடியன்கள் அடித்த அடியில் அவனது மண்ணை பிளந்துவிட்டது. வேதனையில் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். நான் அவனைச் சுட்டுவிடுமாறு பொடியன்களுக்கு உத்தரவிட்டேன். அவனைக் கைது செய்த அன்றே அவன் கொல்லப்பட்டான். அடுத்தவன், அவனின் பெயர் புஷ்பாகரன் என்று சொன்னேனே... பாவெலுக்கு விழுந்த அடியைப் பார்த்தவுடனேயே புஷ்பாகரன் எல்லா உண்மைகளையும் கூக்கிவிட்டான். அவர்களுக்குச் சில சிங்கள ட்ரெராட்ஸ்கியவாதிகளுடன் தொடர்பிருந்திருக்கிறது. புஷ்பாகரனை 'பங்கருக்குள்' போட்டு விட்டோம். ஒரு ஆன் நிற்பதற்கு மட்டுமே தோதாக அந்தக் குழி வெட்டப்பட்டிருக்கும். அவனை விசாரணைக்காக வெளியே தூக்கி அடிக்கும்போது அவன் பெருங்குரலெடுத்து அலறுவான். அதற்காக நான் அவனுக்குப் புதியதொரு தண்டனையை மழங்கினேன். நாங்கள் அவனை அடிக்கும் போது அவன், "புலிகளின் தாகம் தமிழிழுத் தாயகம்" என்று மட்டுமே அலற வேண்டும். வேறு மாதிரியாக அவற்றினால் அவனின் முதுகில் நாங்கள் இரும்புக் கம்பியால் சூடு போடுவோம். எனவே, அவன் அடி வாங்கும்போதெல்லாம், "புலிகளின் தாகம் தமிழிழுத் தாயகம்" என உரக்கக் கத்துவான். நீண்ட நாட்கள் அவன் அந்தக் குழிக்குள் நிர்வாணமாக நின்றான். ஏறும்புகளும் கறையான்களும் அவனில் புற்றெடுத்தன. அவனை வெளியே எடுத்தபோது அவன் அரைப் பைத்தியமாக இருந்தான். கடைசிவரை அவன் வட்டுவாகல் சிறையில்தானிருந்தான். கடைசிச் சண்டையின் போது மனலால் அரண்கள் அமைக்கும் வேலைக்குக் கைதுகளை அழைத்துப் போனோம். வேலை நடந்துகொண்டிருக்கும் போதே விமானக் குண்டுவீச்சு நிகழ்ந்து 16 பேராளிகளும் 47 கைதுகளும் அங்கேயே இருந்து போனார்கள். அந்தக் குழப்பத்தைப் பயன்படுத்தி இரண்டு சிங்களக் கைதுகளும் புஷ்பாகரனும் இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குள் தப்பியோடிவிட்டார்கள்.

சொல்லி முடித்ததும் அம்மான் தனது வெறுமையான கோப்பையைக் காட்டித் தனக்கு இன்னும் மது வேண்டுமென்று கேட்டார்.

நான் எதுவும் பேசாமல் அம்மானையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். எனது கைகள் பியர் போத்தலைப் பற்றியிருந்தன. அம்மானும் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவரது விழிகள் இப்போது கெஞ்சிக்

கொண்டிருந்தன.

அங்கே நிலவிய மவுனம் வழக்கத்திற்கு மாறானது, விநோதமானது, அடையாளம் தெரியாதது.

நான் ஏதோவொரு வகையில் அந்த மவுனத்தை உடைத்தேன். "அம்மான் நீங்கள் உங்களாது இயக்க வாழக்கை முழுவதும் தமிழர்களை மட்டுமே கொண்டிருக்கிறீர்கள்."

அம்மான் விசம்பும் சத்தும் கேட்டது. அவரது நாவு குழறியது. "1985இல் அனுராதபுர நகரத்துக்குள் புகுந்து 138 சனங்களை நாங்கள் கொண்றோம். ஒரு நிறைமாதக் கர்ப்பினியின் வீற்றில் நான் நீண்ட வாளால் குத்தினேன். அதனால்தான் எனக்குப் பிள்ளையே பிறக்கவில்லை..." அம்மான் எனது கைகளை இறுக்கப் பிடித்துக்கொண்டார். எனது கைகளில் சில கண்ணீர் சொட்டுகள் விழுந்தன.

நான் அம்மானிடமிருந்து கைகளை விடுவித்துக்கொண்டு அவரை உற்றுப் பார்த்தேன். அவரது மகன் தமிழ்மன்னன் ஆண்டபுரம் போரில் இறந்துவிட்டான் என்றவர், இப்போது தனக்குப் பிள்ளையே பிறக்கவில்லை எனக் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். ஏனோ அப்போது எனக்கு அம்மானிடம் பேர்ச்சம் உண்டாகியது. அம்மான், ஏதோவொரு நாடத்தில் திட்டமிட்டு என்னைச் சிக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் எனத் தோன்றியது. எனது அப்பாவின் சாவு கொலையாக இருக்கலாமோ என்றுகூடச் சந்தேகப்பாட் டேன். நான் எதுவும் பேசாமல் எழுந்திருந்தேன்.

அம்மானும் தடுமாற்றுத்துடன் எழுந்தார். அவரது கண்கள் கெஞ்சிக்கொண்டேயிருந்தன. அப்போது அவரது கைபேசி ஒலித்தது. வலது கையால் எனது கையைப் பிடித்துபடியே இடது கையால் வெளியாக இருக்கலாமோ என்றுகூடச் சந்தேகப்பாட் டேன்.

நீண்ட நாட்கள் அவன் அந்தக் குழிக்குள் நிர்வாணமாக நின்றான். ஏறும்புகளும் கறையான்களும் அவனில் புற்றெடுத்தன. அவனை வெளியே எடுத்தபோது அவன் அரைப் பைத்தியமாக இருந்தான். கடைசிவரை அவன் விடுவாகல் சிறையில்தானிருந்தான். நாங்கள் அவனை அடிக்கும் போது அவன், "புலிகளின் தாகம் தமிழிழுத் தாயகம்" என்று மட்டுமே அலற வேண்டும். வேறு மாதிரியாக அவற்றினால் அவனின் முதுகில் நாங்கள் இரும்புக் கம்பியால் சூடு போடுவோம். எனவே, அவன் அடி வாங்கும்போதெல்லாம், "புலிகளின் தாகம் தமிழிழுத் தாயகம்" என உரக்கக் கத்துவான். நீண்ட நாட்கள் அவன் அந்தக் குழிக்குள் நிர்வாணமாக நின்றான். ஏறும்புகளும் கறையான்களும் அவனில் புற்றெடுத்தன. அவனை வெளியே எடுத்தபோது அவன் அரைப் பைத்தியமாக இருந்தான். கடைசிவரை அவன் விடுவாகல் சிறையில்தானிருந்தான்.

அவர் தொலைபேசியை எடுத்தார். அவரது மனைவிதான் அழைத்திருக்க வேண்டும். தொலைபேசிப் பேச்சின் இடையில், "தம்பி எனக்குப் பணம் கொடுத்தார்; நான் வாங்கவில்லை" என்று அம்மான் சொன்னார். பணத்தை அவர் வாங்காததால் அவரது மனைவி கவலைப்படுகிறார் என்பது அம்மானின் பேச்சில் தெரிந்தது. "தம்பி, உங்களோடு என் மனைவி பேச வேண்டுமாம்" என்று சொல்லிவிட்டு, கைபேசியைத் தனது சட்டையில் அழுந்தத் துடைத்து என்னிடம் கொடுத்தார். என்ன பேசவதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. தயக்கத்துடன், "வணக்கம் அக்கா" என்றேன்.

மறுமுனையில் ஒரு கணத் தயக்கத்திற்குப் பிறகு சன்னமான குரல் ஒலித்தது. அம்மானின் மனைவி என்னுடன் வெறும் ஆறு சொற்களை மட்டுமே பேசினார். திடைரென என்னுடைய உள்ளணர்வு உற்தித்தள்ள, "அக்காவுடைய பெயர் என்ன" என்று கேட்டேன். அவரிடமிருந்து ஏழாவது சொல்லாக அவரது பெயர் எனக்குக் கிடைத்தது. அவர் தொடர்பைத் துண்டித்தார்.

அம்மானின் கையை இழுத்து மறுபடியும் உட்கார வைத்துவிட்டு பரிசாரகளை அழைத்து மது கொண்டுவரச் சொன்னேன். அம்மானின் கைபேசியை அவருக்கும் எனக்கும் நடுவாக மேசையில் வைத்தேன். அம்மான் ஒரே முச்சில் மதுவை உற்றிச்சுக் கொண்டிருக்கையில், எனது கைத்தொலைபேசியிலிருந்து தோழர் சவரியானுக்கு கருஞ்செய்தி ஒன்றை நான் அனுப்பினேன்:

<நான் காணமற்போனவருடன் மது அருந்திக் கொண்டிருக்கிறேன்.>

அந்திரேசுவம் ஏர்வினைம்

சேரன்

அந்திரேசு: போசாலை, மன்னார்
ஏர்வின்: வெல்லண்ட், கன்டா

ஏர்வினுக்கு நினைவு இல்லை
உப்பிய முகத்தின்
மழிக்கப்படாத மயிருக்குள்
இன்னும் துளிர்க்கும் இளமை

செயற்கை மூச்சை உயிர்க்கும் எந்திரம்
அவரது உடலை மூர்க்கத்துடன்
பறை என அறைகிறது

வெறுங்கனவு போல நிலை கெட்டு அஸையும்
திரைச்சீலையில் ஒரு
பழைய குருதித் துளி

வசந்தத்தின் குளிர் காற்று
மருந்தின் நெடி

சாக்குருவியின் குரலுக்கு
ஊர் இல்லை
நாடு இல்லை
நிலம் இல்லை
எனும் சுடலை ஞானத்துக்கு யாரும் பொறுப்பல்ல

அந்திரேசுவக்கு வெயிலே வாழ்வும் வளமும் பொருளும்
காயா மீனைக் கருக்கும் பகலில் அனலில்
மினுங்கும் உடலுள்
ஆயிரம் பரிவூ

மனைவி, குழந்தைகள், மாமா
அப்பா, அம்மா என
எல்லோரையும் ஏற்றிய வண்டியை இயக்கியது
அந்திரேசுவின் உதிரம்

முதல் எறிகணையில் கால்
மறு கணையில் வண்டி
பத்தாவது வெடிக்கிறபோது
எஞ்சிய இரும்பு வாசனையடிடன்
குழந்தைகளைத் தூக்கியபோது
மூன்று இறுதி மூச்சக்களைப் பார்த்தான்

அந்திரேசு: போசாலை, மன்னார்

வியர்வைக்கும் மூச்சக்கும் அவைத்துக்கும்

மொழி இல்லை என்றாலும்
ஏர்வினின் கண் திறந்து மூடுகிறது
வாயில் ஒரு குறுஞ் சிரிப்பு

வகை முகாம்களின் நக்க வாயுக் கூடங்களுக்குத்
தப்பிப் பிழைத்த
அவர் மூதாதையருக்கு
இன்றுவரையும் சிரிப்பே இல்லை
எனினும் அவரது
கால் அசைகிறது

ஏர்வின்: வெல்லண்ட், கன்டா.

போர் விமானங்களில் தலைக்ஷோகப்
பறந்தவர்
உயிரைக் காற்றுக்கு விற்றவர்

அவரின் இறுதி மூச்சைக் கண்டேன்
மூடாத வாய்; முடியாத கணவு
இன்னும் குளிராத உடல்

தலைமாட்டில் இருந்த மின்னியல் கருவிகள்
நேர்கோடு வரையும் கணத்தில்
“போய் விட்டார்” என விளக்கை அணைத்துவிட்டு
சிகிரெட்டுடன் வெளியே போகிறான் தாதி

மூச்சற்றபோது கிடைக்கும் பெருமூச்சு
எனக்கு

அந்திரேசுவக்கு?

பொடுபொடுத்த தூத்தலாகிப் புழுதியின் ஆதிமணன்கிளர்த்தும் பாமரப்பாடல்கள்

வெளியீடு வெளியீடு வெளியீடு
கிண்ணியா எஸ். பாயிசாலி

பொடுபொடுத்த மழைத்தூத்தல் (கிழக்கிலங்கை நாட்டார் காதல் பாடல்கள்); தொகுப்பு: அனார்; வெளியீடு: க்ரியா, 2 பள. 25) முதல் தளம், 17ஆவது கிழக்குத் தெரு, காமராஜ் நகர், திருவாண்மீயூர், சென்னை 600 041;
தொலைபேசி: 72999 05950; மின்னஞ்சல்: creapublishers@gmail.com

அவன் :

பொடுபொடுத்த மழைத்தூத்தல்
பூங்காராமான நிலா
கருமிருட்டு மாலைவெள்ளி
கதவுதிற கண்ணியே

அவள் :

பாலாய்க் கொதிக்கிறேனே
பச்சைபோல் வாடுறேனே
நெய்யாய் உருகிறேனே
உன் நினைவுந்த நேரமெல்லாம்

பெற்றுக்கொள்ள ஏதோ ஒன்று நிச்சயம் இருக்கிறது. அதுதான் நாமின்னும் அடைய முடியாத ஒன்றாகவும் உள்ளது.

'நாட்டுப்புற இயலானது மனித சமுதாயம் எதை அனுபவித்ததோ, எதைக் கற்றதோ, எதைப் பயிற்சி பெற்றதோ அவற்றைக் குவித்து வைத்திருக்கும் சேமிப்பு அறையாகும்' என்கிறார் நாட்டாரியல் பற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட அறிஞர் எம்.என். பினோஸா. இவரின் இக்கூற்றானது நாட்டாரியல் இயல்புகளை வெகு அழகாகச் சித்தரிக்கின்றது.

கிராமிய இலக்கியம், நாட்டாரிலக்கியம், பாமரப் பாடல்கள், எழுதாக் கவிதைகள், வாய்மொழி இலக்கியம், நாட்டுப் பாடல்கள், மக்கள் மரபியல், சிற்றுரியல், பாமரர் இலக்கியம், பொதுப் புராணவியம் எனப் பல பெயர்களில் அழைக்கப்படும் இந்நாட்டாரியலை ஆய்வுக்குரிய இலக்கியமாக அனைத்துலகக் கல்விப் புலத்திற்குக் கொண்டுவந்த பெருமை, 'ஜேத்குப் கிரீம்' என்ற மொழியியலாளரையே சாரும். ஐரோப்பியப்

ஒரு நாட்டின் இசைக் களஞ்சியமாகவும் இசைச் செல்வமாகவும் நாட்டார் பாடல்கள் கணிக்கப்படுகின்றன. மேற்குலகைப் பொறுத்தவரையில் நவீன விஞ்ஞான, தொழிலுடைய மருத்துவத் துறைகளில் மேம்பட்டிருப்பது போலவே இசைத்துறைக்காவும் அதிக அக்கறையோடு உழைத்து வருகின்றனர்.

பாரம்பரியத்தில் ஜேர்மனியர்களே நாட்டாரிலக்கியத் துறையில் கூடுதலான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டிருக்கின்றனர். முதன் முதலாகத் தமிழில் உள்ள நாட்டுப்புற வழக்காறுகளைச் சேர்த்தவர் 'பார்த்தலோமியுஸ் சீக்ஸ்பாலுகு' எனும் ஜேர்மனியரே. (நன்றி: கூர்மதி)

தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தில் வழக்கிலிருந்து வரும் நாட்டாரியலு பண்புகள் சிந்துவெளிக் காலத்துப் பண்பாட்டு விழுமியங்கள், கிராமிய சிறு தெய்வ வழிபாட்டுமறைகள், சடங்குகள், நம்பிக்கைகள் என்பவற்றின் எச்சங்களாகவே கொள்ளப் படுகிறது. வாய்மொழியாகப், பாரம்பரியமாக வழங்கிவரும் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் அக்காலத்திலிருந்தே குடிமக்களாலோ பாடப்பட்டு வந்திருப்பதைக் காணலாம். இதுபோல் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையிலான எல்லாப் பருவங்களுக்குமான பாடல்கள் நாட்டாரிலக்கியத்தில் காணக் கிடைக்கின்றன. பயணபாட்டின் அடிப்படையில் அவற்றை தாலாட்டுப் பாடல்கள், சிறுவர் பாடல்கள், தொழிற் பாடல்கள், காதற் பாடல்கள், வழிபாட்டுப் பாடல்கள், கசை கூத்துப் பாடல்கள், ஒப்பாரிப் பாடல்கள் என வகைப்படுத்தலாம்.

இவ்வகையான நாட்டார் பாடல்கள் அனைத்திலும் ஊடுபாவாய் உள்ளோடியிருப்பது அன்புணர்வொன்றேதான். அந்த அன்புணர்வுதான் காதலாகவும் கருணையாகவும் பாசமாகவும் பரிவாகவும் ஓர்மாகவும் ஏன் கோபமாகவும் கூட வெளிப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றது. இவற்றுள் காதல் வாழ்க்கையிலும் குடும்ப வாழ்க்கையிலும் தமது அன்புணர்ச்சியை சுய அனுபவங்கள் சார்ந்த கருத்துக்களோடு வெளிப்படுத்தப்படுவதைக் காதற் பாடல்களாகக் கொள்ளலாம். அத்தோடு தொழிற்களாங்களிலோ வண்டிப் பயணங்களிலோ ஆன், பெண் இணைந்து பாடுவதுங்கூட காதற் பாடல்களே.

அனாரின் பொடுபொடுத்த மழைத்தாத்தலின் குவியப் புள்ளியுங்கூடக் காதல்தான். குறவுஞ்சிப் பாடல்களை நினைவுட்டுகிறது கவிகள் தொகுக்கப்பட்ட வடிவமுறை 160 காதல் பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உண்மையில் நாட்டார் பாடல் தொகுப்போர் கவிஞராக இருப்பதில் பெரும்பாலான ஆய்வாளருக்கு உடன்பாடிருப்பதில்லை. ஏனெனில், அவர்கள் ஒசைக்கேற்பவோ அல்லது எதுகை மோனை கருதியோ தமக்கிசைவான சொந்களை இணைந்து அதன் மூலவடிவத்தை மாற்றிவிடக் கூடுமென்பதால்தான். எனினும், 'தான் இதைத் தொகுக்க முனைந்து வேளையில் வடிவத்தை சிதைக்காமல் எனிமையாக அதன் முழுமையோடு தொகுப்பதில் தான் கவனமெடுத்ததாக' அனார் கூறுவது நம்பிக்கை தருகிறது.

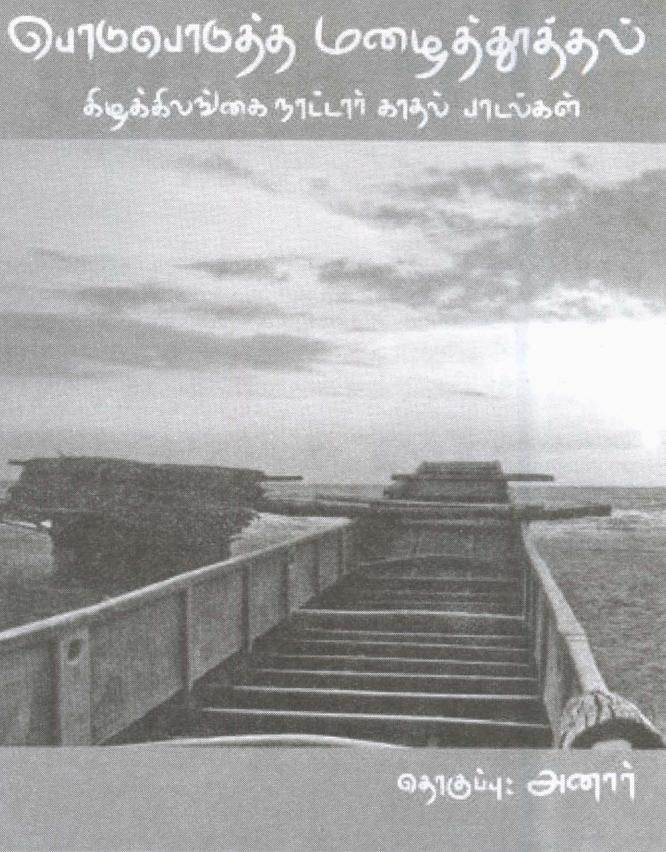
நாட்டார் காதல் பாடல்கள் உண்மையாகவே காதலர்களால்தான் பாடப்பட்டதா இல்லை, பாவனையடிப்படையில் ஏனையோரால் பாடப்பட்டதா எனும் ஜயம் எழாமலில்லை. பண்ணடை கிராமிய வாழ்க்கைச் சூழலில் காதலர் சந்தித்து இணைந்து கவிபாடி மகிழ்ந்திருக்கக் கூடும். அவர்தம் வாழவில் இப்பாடல்கள் நேரடிப் பயனைத் தந்திருக்கக் கூடும். எனினும், காலச்சமுற்சி தந்த சமுதாய வளர்ச்சியும் கூழ் மாற்றமும் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளும் அடுத்து வந்த காலங்களில் இவற்றைப் பாவனையடிப்படைக்கு உட்படுத்தியிருக்கலாம்.

அன்றைய வாழ்க்கை முறை, சமுதாய மரபுகள், தொழில் முறைகளை எவ்வித மாற்றமுமின்றி உட்பொருளாகக் கொண்ட இப்பாடல்களில் இப்பிரதேசத்தின் அக்காலத்தையும் மக்களால் பிரதான பரம்பரைத் தொழிலாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்த விவசாயம், விலங்கு வேளான்மை, கடற்பெருமலை, கடல் வாணிபம், வியாபாரம், நெசவு, சிறுசைத்தொழில்கள் போன்றவற்றில் பழங்கும் சொற்களோடு கூடிய மரபுரிதியான சொல்லாட்சிகளும், இயற்கையோடொன்றிய உவமைகளுமாய் எனிமையோடு மினிர்கின்றன இப்பாடல்கள். மொழிச் சிக்கலில்லா எனிமையும் அழகுணர்வுந்தானே உலக மொழியனைத்திலுமுள்ள நாட்டாரியலின் சிறப்பியல்பு.

ஒரு நாட்டின் இசைக் களஞ்சியமாகவும் இசைச் செல்வமாகவும் நாட்டார் பாடல்கள் கணிக்கப்படுகின்றன. மேற்குலகைப் பொறுத்தவரையில் நவீன விஞ்ஞான, தொழிறுட்ப மருத்துவத் துறைகளில் மேம்பட்டிருப்பது போலவே இசைத்துறைக்காலும் அதிக அக்கறையோடு உழைத்து வருகின்றனர். தமது நாட்டார் பாடல்களாக்கூட ஒலிப்பதில் செய்து அவற்றிற்கு ஒலிக்குறிமானமிட்டுப் பேணி வருகின்றனர்.

எமது நாட்டார் பாடல்களும் அதற்குரிய இசையோடு பதிவு செய்யப் படவேண்டும். நாட்டார் பாடல்களின் உயிரிப்பே அதன் இசையமைதலில் தானே தங்கியுள்ளது.

இந்த வகையில், 'வெள்ளை முக்காடிட்ட அந்த முதிய பெண்ணுருவும் புகைபோல நெரிந்து காற்றில் கரைந்து போனாலும் காற்றை நீலிப் படபடக்கின்ற அந்தக் குரலின் ஒசையைக் கூர்ந்து கேட்கிறேன்...' என்கிற கவிஞர் அனார்... 'மிகுந்த வளப்பான இந்த நிலப்பகுதியின் பாரம்பரிய வாழ்க்கை முறைமைகளில் சொற்பமானவற்றைக் கண்கூடாகக் கண்ட, பெரும்பாலானவற்றை முதியோர்களிடமிருந்து செவி வழியாகக் கேட்டறிந்த, கடைசிப் பரம்பரையில் ஒருத்தி தானென நம்புகிற கவிஞர் அனார்... அவரின் சொந்த மண்ணின்

மூதுசொமொன்றினற்கு உயிர்ப்பூடுவதற்குப் பொருத்தமான ஒருவரே.

கிழக்கிலங்கைக்கும் இந்தியாவின் கேரளப் பிரதேசத்திற்குமிடையிலுள்ள பண்பாட்டு கலை கலாசார ரீதியான ஒற்றுமைகள் தொடர்பில் ஏற்கனவே பேசப் பட்டிருக்கின்றது. இவ்விரு பிரதேச நாட்டாரியல்கூட பல்வேறு சொற்கள், குறியீடுகள், வடிவங்களில் பெருமளவில் ஒரே மாதிரியிருக்கின்றன. இதுதொடர்பான ஆய்வுகள் கிழக்கிலங்கை நாட்டாரியலுக்குள் புதிய பார்வையைப் படிய விடலாம். அத்தோடு ஏற்கனவே தொகுக்கப்பட்டிருக்கும் தாலாட்டு, ஒப்பாரி, கூத்து, தொழில்பாடல்களும் புதிதாய் மறுபதிப்பிற்குள்ளாக்கப்படுவதும் காலத்தின் தேவையாகும்.

இத்தொகுப்பை அழகுறப் பதிப்பித்திருக்கிறது 'கரியா' புதிப்பகம். அழகிய வடிவமைப்பும் நுண்ணுணர்வோடு மினிரும் புகைப்படங்களுமாய் நேர்த்தியாக வந்திருக்கிறது புத்தகம். பின்னினைப்பாகத் தரப்பட்டிருக்கும் துணை நூற்பட்டியல், கிராமியச் சொற்களுக்கான பொருள் விளக்கம் என்பன இன்னொரு தேடலுக்கான புதிய கிளைகளாக விரிகின்றன. ●

கற்காலம்

அ.முத்துவிங்கம்

ப்பொழுது யோசித்துப் பார்க்கிறேன். நாங்கள் கண்டாவுக்கு வந்து சில நாட்களே ஆகியிருந்தன. வீட்டிலே செதிகள் பெரிதாக ஏற்படவில்லை. ஒருநாள் நன்பர் ஒருவர் தொலைபேசி என் ஒன்றைத் தந்து பீட்ஸாவுக்கு ஆணை கொடுத்தால் அவர்கள் வீட்டிலே கொண்டுவந்து தருவார்கள் என்றார். அப்படியே நானும் தொலைபேசியில் அழைத்து பீட்ஸாவுக்கு ஆணை கொடுத்தபோது ‘அரைமணி நேரம்’ என்று சொன்னார்கள். குறித்த நேரத்துக்கு ஒரு நிமிடம் தாமதமாக பீட்ஸாவை சுதாரப் பெட்டியில் கொண்டுவந்து தந்தார்கள். ஒரு நிமிடம் பின்தியபடியால் அவர்கள் காச பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. பீட்ஸா இலவசமாகக் கிடைத்தது எனக்கு ஆச்சரியமாகவிருந்தது. அவர்கள் ஒரு நிமிடத்துக்கு கொடுத்த மதிப்பு என்னால் மறக்க முடியாத சம்பவமாக மனதில் படிந்தது.

இன்னொரு சம்பவம். இதுவும் பல வருடங்களுக்கு முன்னர் நடந்தது. அதிகாலையில் ரோட்டில் கடாமுடா என்று சுத்தம் கேட்டது. நிதிகிரை கலைந்து எழுந்து வெளியே வந்து பார்த்தேன். ராட்சத யந்திரம் ஒன்று வீதியிலே உள்ள மரங்களின் கொட்டுகளையும் கிளைகளையும் கவர்களையும் வெட்டியதும் அல்லாமல் சுருட்டி எடுத்து ராட்சத வாய்க்குள் திணித்து அரைத்து மாவாக்கி சேமித்து வைத்தது. பின்னர் அந்த யந்திரம் அசைந்து அசைந்து அடுத்த மரத்தை நோக்கி நகர்ந்தது. அன்றைய தேதி மார்ச் 20. வசந்தத்தின் ஆரம்ப நாள். அன்றதான் பசலும் இரவும் நாளை சரிசமாகப் பங்கிடும். வசந்தம் தொடங்கும்போது மரத்தின் வேண்டாத கிளைகளையும் கொட்டுகளையும் வெட்டினால் மரம் ஆரோக்கியமாக வளரும். ஆனால், ஆச்சரியமான விசயம் தொடர்ந்து வந்து வருடங்களில் சரியாக வசந்தம் ஆரம்பிக்கும் அந்த நாளில் வந்து மரங்களை வெட்டினார்கள். ஒருநாள் முந்தி வருவதில்லை. ஒருநாள் பிந்தி வருவதில்லை. சரியாக அதே நாள். நேரத்துக்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது என்பதை மறுபடியும் நினைவுட்டிய சம்பவம்.

இதுவும் ஆரம்பத்தில் நடந்ததுதான்; ஆனால், முற்றிலும் ஏதிர்மாறானது. ஒரு பூப்புளித் நீராட்டு விழாவுக்கு அழைப்பு கிடைத்தது. அப்பொழுது தொடங்கி ஒரு கெட்ட பழக்கம் என்னிடம் இருந்தது யாராவது விருந்துக்கு அழைத்தால் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு போய்கிடுவது. அப்படியே நானும் மனைவியும் போய்ச் சேர்ந்தோம். ஆனால், அங்கே ஒருவருமே இல்லை. மனைவி என் கையை பிடித்தார். கொஞ்சம் யப்பாகக்கூட இருந்தது. தாரத்தில் நடமாட்டம் தெரிந்தது. ஒரு மனிதர் மின்வரிகளை இழுத்து மேடையிலே எதோ அலங்காரம் செய்துகொண்டிருந்தார். இன்னொருத்தர் வட்டாரம் மேசைகளை போர்த்திக் கொண்டிருந்தார். ஒருவேளை தவறான இடத்துக்கு வந்துவிட்டோமோ என அஞ்சி அங்கே ஒன்றுமே செய்யாமல் நிற்ற மேற்பார்வையாளர் என்று நான் ஊகித்த ஒருவரை அனுகி அழைத்தவரின் பெயரைச் சொல்லி இந்த விழா ஏற்பாடுகள் அவருக்கா எனக் கேட்டேன். அவர் என்னை அதிசயமாகப் பார்த்தார். ‘ஓ, அவருக்குத்தான். எதற்காக இவ்வளவு அவசரமாக வந்தீர்கள்?’ என்றார். இல்லையே அவர் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்குத்தான் வந்தோம் என்றேன். அவர், ‘நீங்கள் புதிசா?’ என்றார். நான் ‘ஓம் என்று சொன்னேன். புதிசாயிருப்பது ஒரு குற்றம் என்பதுபோல பார்த்தார். தாரத்திலே தெரிந்த அனாதாவான இரண்டு குதிரைகளை சுட்டிக்காட்டி அங்கே போய் உட்காருங்கள் என்றார்.

‘சடங்கு எப்போது தொடங்கும்?’

‘மேடைச் சோடினை முடிந்த பிறகு’ என்றார்.

இதுவும் ஒரு பதிலா? என் நன்பன் பர்னிக்கூடத்தில் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. நாங்கள் வகுப்பில் கற்காலம், வெண்கலக்காலம், இரும்புக்காலம் என்று படித்துக்கொண்டிருந்த சமயம். வாத்தியார் கேட்டார்: ‘எப்போது கற்காலம் முடிந்தது?’ என் பக்கத்து நன்பன் பதில் சொன்னான்: ‘கற்கள் எல்லாம் முடிந்த பிறகு.’

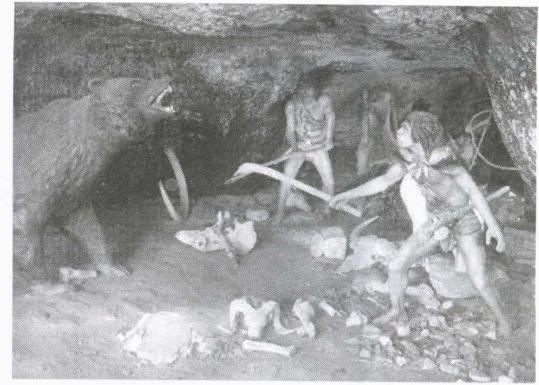
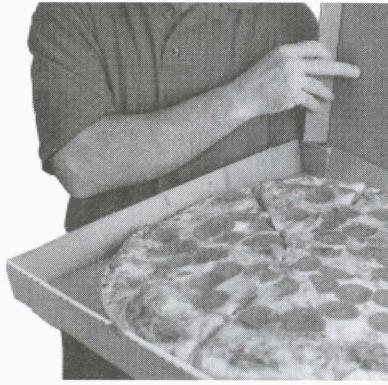
ஒரு பக்கத்தில் கண்டாவில் வாழ்பவர்கள் நேரத்துக்கு கொடுக்கும் முக்கியத்துவம் தெரிந்தது; இன்னொரு பக்கத்தில் கண்டாவில் குடிபுகுந்து வாழ்பவர்கள் கால நேரத்துக்கு தரும் மரியாதையும் வெளிப்பட்டது.

ராகுல் சாங்கிருத்தியாயன் எழுதிய ‘வால்காவிலிருந்து கங்கைவரை’ என்ற நூலில் சொல்லும் முதல் கடை மறக்க முடியாதது. இந்தக் கடை 10,000 ஆண்டுகளுக்கு முன் நடைபெறுகிறது. அப்போது கற்காலம் நடக்கிறது. இன்னும் மனிதன் உலோகத்தை கண்டுபிடிக்கவில்லை; ஆனால், நெருப்பை கண்டுபிடித்துவிட்டான். ஆதி மனிதன் முதலில் கையில் எடுத்து கொலை செய்வதற்கான ஆயுதம் தான். கல் ஆயுதம். அது இல்லாவிட்டால் அவன் உயிர் வாழ்முடியாது. வேட்டைக்குப் போகும்போது கல் ஆயுதத்தை தாங்கிக்கொண்டு பெண் முன்னே செல்வாள். அவள்தான் தலைவி; ஆன் அவளுக்கு கட்டுப்பட்டவன். கடும் குளிர் வீசும் ஓர் இரவு பெண் வேட்டைக்கு அவளுடைய பரிவாரத்துடன் புறப்படுகிறாள். குகையிலே ஆழம் உறக்கத்தில் இருக்கும் கரடிகளை வேட்டையாடுவதுதான் அவள் நோக்கம். அன்று பெளர்ன்மி நிலவு வீசும் என்பது தலைவிக்கு தெரியும். இன்ன நேரம் புறப்பட்டால் இன்ன நேரம் வேட்டையை முடித்துவிட்டு நிலவு வெளிச்சம் காட்டும் பாதையில் திரும்பி குழந்தைகளுக்கு வேட்டை உணவைப் புகட்டலாம். நேரக் கணக்கை எல்லாம் சரியாக ஆராய்ந்து திட்டமிட்டு தலைவி செயலாற்றுகிறாள். குறிதக் நேரத்துக்குள் ஒன்றைச் செய்து முடிக்காவிட்டால் அது உயிராபத்தில் முடியும் என்பது அவளுக்கு தெரியும். ஓர் ஆதிவாசிக்கு கூட நேரத்தை அளப்பதும் திட்டமிடுவதும் எத்தனை முக்கியமாக இருந்திருக்கிறது.

ஆதியில் இப்படி வாழ்ந்த மனிதனுக்கு நாளைடவிட்டால் அது உயிராபத்தில் முடியும் என்பது அவளுக்கு தெரியும். ஓர் ஆதிவாசிக்கு கூட நேரத்தை அளப்பதும் திட்டமிடுவதும் எத்தனை முக்கியமாக இருந்திருக்கிறது. ஆதியில் இப்படி வாழ்ந்த மனிதனுக்கு நாளைடவில் என்ன ஆயிற்று என்ற கேள்வி இருக்கிறது. சமீபத்தில் ரொரெநான்ரோவில் மாபெரும் இசைக் கச்சேரி ஒன்று நடந்தது. 25,000 பார்வையாளர்கள் என்பது நினைத்துக்கூட பார்க் முடியாத ஒன்று. தமிழ்நாட்டில் இருந்து பிரபலமான இசையமைப்பாளர் பெருங்கூட்டத்துடன் வந்திருந்தார். ஐந்து மனிக்கு தொடங்கும் என்று அறிவித்திருந்தார்கள் ஆனால், இரண்டு மனி நேரம் தாமதமாகத் தொடங்கியது. பணிப்புயல் வீசிய அந்த நாளில் 25,000 பார்வையாளர்கள் தங்கள் மேலங்கிகளை இறுகுப் பற்றிக்கொண்டு இரண்டு மனினாரும் காத்திருந்தார்கள். ‘சில நிமிடங்களில் நிகழ்ச்சி தொடங்கும்’, ‘சில நிமிடங்களில் நிகழ்ச்சி தொடங்கும்’ என்று தொடர்ந்து அறிவித்தார்கள். ‘சில’ என்பது எத்தனை என்று ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை. நிகழ்ச்சி தொடங்கியபோது யாருமே மனினிப்பு கேட்கவில்லை. இது வழைமொபோல நடைபெறும் ஒன்றுதான் என்பதுபோல எல்லாமே நடந்து முடிந்தது. அன்று 50,000 மனித மனித்தியாவங்கள் விரயமாக்கப்பட்டன. அது பற்றி ஒருவருமே கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

50,000 மனித மணித்தியாலங்களை வீணாக்குவது என்பது சாதாரண காரியமா? ஒரு கட்டிடக் கலை நினைவர், '50,000 மனித மணித்தியாலங்களில் 2000 சதுர அடி வீடுகள் 45 கட்டலாம்' என்றார். ஜிம் காலின்ஸ் என்ற பிரபல எழுத்தாளர் எழுதிய 'Good to Great' நூல் உலகப் புகழ் பெற்றது. இந்த நூலை எழுத இவர் 15,000 மனித மணித்தியாலங்களைச் செலவழித்திருந்தார்.

50,000 மனித மணித்தியாலங்களில் இந்த எழுத்தாளர் மூன்று புது நூல்களை எழுதியிருப்பார். சேக்ஸ்பியர் மேலும் 37 நாடகங்கள் படைத்திருப்பார். ரோஸ்ஸ்ரோய் இன்னொரு போரும் அமைதியும் நாவல் எழுதி முடித்திருப்பார். 'சில நிமிடங்கள்', 'சில நிமிடங்கள்' என்று இரண்டு மணித்தியாலங்களை கடத்தியது பெரும் குற்றம். கோவலனும் கண்ணகியும் திருமணம் முடிந்தபின்னர் 'தூமப் பணிகள் ஒன்றித் தோய்ந்து' மன்மதனும் ரதியும் போல வாழ்ந்ததை சிலப்புதிகாரம் சொல்கிறது. பின்னர் 'யாண்டு சில கழிந்தன்' என்கிறார் இளங்கோ. யாண்டு சில என்றால் எத்தனை ஆண்டுகள்? இரண்டு வருடமா, ஆறு வருடமா, பத்து வருடமா? மாதவி சரியாக ஏழ ஆண்டுகள் நாட்டியம் பயின்று 12 ஆம் அகவையின்போது அரங்கேற்றம் செய்தாள் என்று இளங்கோ நன்றாக கண்கு விவரங்கள் தருகிறார். ஆனால் 'யாண்டு சில' என்று சொல்லி நழுவிவிடுகிறார்.

'பாடகர்

எத்தனை மணிக்கு மேடைக்கு வருவார்?

'அதையெல்லாம் இப்பவே எப்படிச் சொல்லமுடியும்? நேற்றிரவுதான் விமானத்தில் இந்தியாவிலிருந்து வந்து இறங்கியிருக்கிறார்.'

'சரியான நேரத்துக்கு விமானத்தை பிடித்து 14,000 கிமீட் டர் பறந்து வந்தவருக்கு சரியான நேரம் கச்சேரிக்கு வரவேண்டும் என்பது தெரியாதா?

மூன்று இலம் பெண்கள் நடக்கும்போது சத்தமிடும் ஆடையணிந்து முகில் கூட்டம்போல ஒரே திசையில் நகர்ந்து வந்து எனக்கு பின்னே நின்றார்கள்.

'அவர் மேடைக்கு வந்ததும் கச்சேரி துவங்கும்.' குரல் கொஞ்சம் உயர்ந்தது.

'இது நல்லாயிருக்கு கரண்ட் வந்ததும் பல்ப் எரியும் என்று சொல்வதுபோல.'

அந்தப் பெண்கள் 'களக்' என்று சிரித்தார்கள்.

'ஐயா நீங்கள் டிக்கட் வாங்க வரவில்லை. சண்டைடிடிக்க வந்திருக்கிறியள்.'

'அப்படியெல்லாம் இல்லை. சரியான நேரத்துக்கு தொடங்குமோ என்பதை உறுதி செய்யத்தான் கேட்டேன். 200 டொலர் காசு கொடுக்கிறேன் அல்லவா?

'சில நிமிடங்கள் கழித்து தொடங்கும்.'

'சில என்றால் எத்தனை?'

'எனக்கு எப்படித் தெரியும்? நான் இங்கே டிக்கட் விற்க நிற்கிறேன். சொல்லுங்கள் ஜயா. டிக்கட் வேணுமோ வேண்டாமோ?' அவள் இரண்டு டிக்கட்டுக்களையும் கையிலே தூக்கி விசிறுவதுபோல இந்தப் பக்கமும் அந்தப் பக்கமும் ஆட்டினான்.

'ஒரேயொரு கேள்விதான். பிட்ஸாக் கடைகள் செய்வதுபோல ஒரு நிமிடம் பிந்தி தொடங்கினாலும் காசைத் திருப்பி தருவீர்களா?'

'அது எப்படி? எங்களுக்கு நட்டமல்லவா? நாங்கள் என்ன பிட்ஸாக் கடையா நடத்துகிறோம். இசை நிகழ்ச்சியில் அப்படியெல்லாம் செய்யமுடியாது. அவர்கள் துவங்கும் நேரத்துக்குத்தான் துவங்குவார்கள்.'

நான் காசைத் திரும்ப பெற்றுக்கொண்டேன். காசைக் கொடுத்து மணிக்கணக்காக காத்திருப்பதில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்திருந்தேன். இசை நிகழ்ச்சி பார்க்க முடியாதது கொஞ்சம் வருத்தும்தான். அதற்காக இன்னொரு மனிதனுக்குச் சொந்தமான நேரத்தை திருடுவதற்கு வேறு எவருக்கும் உரிமை கிடையாது. வீட்டுக்கு திரும்பினேன்.

கற்காலம் முடிந்தது. கற்கள் இன்னும் முடியவில்லை. ●

‘6’ எனக்கு இரண்டு டிக்கட் வேணும்:

அந்தப் பெண் மடிக்கக்கூடிய தகரக் கதிரையில் மேசைக்கு முன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்திருந்தாள். எட்டிடப் பார்ப்பது போன்ற கழுத்து அலையும் கூந்தல், தண்ணீர் நிறக் கண்கள். மேசையிலே பலவிதமான புத்தகங்களும் விளம்பரத் தாள்களும் அடுக்கியிருந்தன. இன்னொரு மூலையில் ஒரு கட்டு டிக்கட் புத்தகங்கள்.

‘சரி ஜயா. இருந்தாறு டொலர்.’

அவள் நுழைவுச் சீட்டுகளை புத்தகத்திலிருந்து கிழித்து கையிலே வைத்துக்கொண்டாள். தரவில்லை. ‘இந்தாருங்கள் காசு’ என்று என்னிச் சரிபார்த்துக் கொடுத்தேன். அவள் அதை அப்படியே வாங்கி பெட்டியினுள் வைத்தாள். என்னிப் பார்க்கவில்லை.

‘5.00 மனி என்று விளம்பரத்தில் போட்டிருக்கு. சரியாக ஐந்து மனிக்கு துவங்குமோ?’

‘அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். எல்லா ஏற்பாடுகளும் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன.’

‘முகிழ்ச்சியான விசயம். சரியாக ஐந்து மனிக்கு நானும் மனைவியும் வந்துவிடுவோம்.’

‘சிலவேளை சனங்கள் வரத் தாமதும் ஆகும்.’

‘அவர்கள் 5 மனிக்கு வருவார்கள்தானே.’

‘அது எப்படி சொல்லமுடியும். 5 மனி என்றால் ஆறு மனிக்குத்தான் வருவார்கள்.’

‘அப்படியென்றால் 6 மனி என்று போட்டிருக்கலாமே.’

‘அப்படி விளம்பரம் செய்தால் அவர்கள் ஏழு மனிக்கு அல்லவோ வருவார்கள்.’

‘நான் எத்தனை மனிக்கு வரவேணும்?’

‘5.00 மனிக்கு நின்றால் நல்லது.’

புதல்வியர்

பா.அகிலன்

1. விழிபிழிந்தாள் கவிதை

பறக்குஞ் சிறுமி
மயக்குமிரு படகுக் கண்கள்
காதலில் வீழ்ந்தார் எழுமுன்னால்
காணாது ஓரானாள் விடையின்றி
இரத்தவளங்களில்
யுகமொன்று மாண்டு சிதைகையில்
மீண்டாள் சிறுமி இளம்பெண்ணாய்

அவள் விழிகளிற்குப் பதிலாய்
கிடந்தன இருவெற்றுக் கிடங்குகள்

2. கையிழிந்தாள் கவிதை

பஞ்சவிரல் கொண்டனைக்கும்
இன் மலர்ச்செண்டு
பன்னிரு வருடத்தவத்தின் பொற்குடம்
பால்கட்டிய முலைகள் பற்றியெரிய
சொல்லாது சென்றாள் நெடுவனம்

உண்ணவும்
மலவாய் கழுவவும்
தீட்டுக் கேலை மாற்றிவைக்கவும்
காத்திருக்கும் குழந்தையாய்
மீண்டாள்

சென்று முடிந்திருந்தன
இடையிலாரு முப்பது முழுவருடங்கள்

3. யானைச் சட்டை எனும் கவிதை

மஞ்சலில் ஒரு ஊதா நிறத்து யானை
மேலே இன்னொரு கொட்டைப் பாக்குக் குருவி
குருத்துப் பச்சைப் புற்களில்
செந்திறத்தும் நீலிறத்தும் சிறுபூக்கள்
இரண்டு வரிகளிற் பயணஞ் செய்யும் நீரலைகள்

பெட்டியுள் இருக்கிறது இப்போதும்
நீ கழற்றி வீசிய
சிறு பிராயத்து 'யானைச் சட்டை'

4. விதவைக் கவிதை 01

துப்பாக்கிகளில் இருந்து விலக்கிய வைக்க
நிகழ்ந்தது அது
அறியாத ஊர்களில் இருந்து வந்திருந்தோம் நாம்
முழுதாய் மூன்று நாட்கள் கூட இல்லை
பரஸ்பர வார்த்தைகள் முடிய முன்
காமம் ஏறிக் கண்றவட்டல் கீழிறங்க முன்
விதிக்கப்பட்டேன் தனித்திருக்க

பின்னர் தரப்பட்டது குருதி காய்தொட்டிய பினம்
புதிதாகச் சூடிக் கொள்ளவென்றொரு பெயர்
முடிவடையாதவொரு கண்ணீர்த் தெரு

5. விதவைக் கவிதை 02

மாலை மெல்லிருட் கேசம்
துக்கம் கீரிய சிறு நீள்விழிகள்
அருகூரிருந்து வந்திருந்தாள்
இருபுதுக்குப் பக்கத்திலாரு வயது

முன்னிரா
கதிர்கள் படப்படக்க
விடாதுமூத்தாள் சலிப்பின்றி

சித்தங்குலைக்கும் வியர்வை நெடி
உடைந்து
முடியாதினியென்ற போது
சொன்னேன்: கட்டடங்காக் காதலின்
நெடுநாட்களை

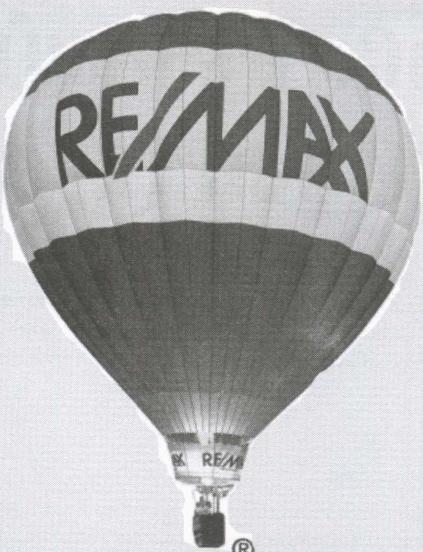
ஈரமடங்காவுதூகள் சடுதியாய் வெடித்துவர
வெளியிய முகத்தாள் சொன்னாள்
'நாளொரு விதவை'

6. மீனம்பாக்கம்

கைகள் அறந்த புஜங்களில்
பார நெடும் போது சுமந்தாள் ஒருத்தி
ஒற்றை மரக்காலால் தடுமாறிச் சென்றாள்
மற்றொருத்தி

வான்டை விமானத்தில்:
அவரிருக்கை இரத்தங்கொள்ளக் கண்டேன்
கண்ட கணமே மறுபடி கண்டேன்

தெற்கிலிருந்து வடக்காக
பாக்கு நீரினை மீதாக
வீழ்ந்து தீப்பற்றியறையுமொரு குருதிக்கோடு

Shan Thayaparan[®]

Sales Representative

**Thinking of
Selling, Buying or Renting....**

For all your Real Estate needs, Call me First.

Dir: 416-567-7675

Web:shan123.com

Email: shan123@rogers.com

Bus: 416-321-2228

Flexible Commission Reliable Service & Full Time Agent

Free Market Evaluation!!!

RE/MAX[®]

Your **1st** Choice

Vision Realty Inc. 2210 Markham Road. Toronto M1B 5V6

*My Team will help you to find Lawyers, Home Inspectors, Mortgages
Also We do Refinances and find Tenants for your Rental properties*

Not Intended to solicit properties currently listed or Buyers under buyers under agreement

கரமசோவெப் பின்தொடரும் யோது

எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

கரமசோவ் சகோதரர்கள் (நாவல்); ஆசிரியர்: ஃபி யோதுர் தஸ்தயேவஸ்கி, தமிழில்: கவிஞர் புவியரசு; வெளியீடு: நியுசெஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லெட், 41பி சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை 600098; தொலைபேசி: 044 2625 8410; மின்னஞ்சல்: ncbbhbook@yahoo.co.in; இரண்டு தொகுதிகள் விலை ரூ. 1300.

தஸ்தாயெவஸ்கியின் 'கரமசோவ் சகோதரர்கள்' நாவல், தமிழில் கவிஞர் புவியரசு அவர்களின் மொழியாக்கத்தில் வெளியாகி ஒரு ஆண்டுக்கும் மேலாகிவிட்டது. அந்த நாலின் வெளியீட்டு விழாவில் நான் தஸ்தாயெவஸ்கி குறித்துச் சிறப்புரை அழற்னேன். புவியரசு அவர்களின் மொழியாக்கம் குறித்து ஆழந்து அறிந்து கொள்வதற்காக மூலத்துடன் ஒப்பிட்டு வாசிக்கும் ஒரு வாசிப்பினை மேற்கொண்டிருந்தேன். ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளர் எவ்வளவு சிரத்தையுடன், அக்கறையுடன் செயல்பட வேண்டும் என்பதற்கு புவியரசின் இந்த மொழியாக்கம் ஒரு எடுத்துக்காட்டு. ஆறு வேறுபாட்டு ஆங்கில மொழியாக்கப் பிரதிகளை ஒப்பிட்டு, இதனைத் தமிழில் மொழியாக்கம் செய்திருக்கிறார். இதில் இவரது முக்கிய கண்டுபிடிப்பாக நான் கருதுவது நாவலை தஸ்தாயெவஸ்கி அன்றை பேச்சுவழக்கில் எழுதியிருக்கிறார், அது ஆங்கில மொழியாக்கங்களில் பின்பற்றப்படவில்லை என்பது. அத்துடன் இந்த நாவலில் வரும் கதை சொல்லியின் குரல் தஸ்தாயெவஸ்கியுடையதில்லை, அது ஸ்கோட்டோ பிரிகொன்யேவஸ்க் என்ற உள்ளருக்காரர் என்று அடையாளம் கண்டது; இது மிக முக்கியமானதாகும். இந்தக் கண்டுபிடித்தல் காரணமாக தனது புனைவெழுத்தை தஸ்தாயெவஸ்கி எவ்வளவு கவனமாக கட்டமைப்பு செய்திருக்கிறார் என்பதை புவியரசு ஆழந்து புரிந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதை உணர முடிகிறது. தஸ்தாயெவஸ்கியின் எழுத்துகளை நேரடியாக ரஷ்ய மொழியில் இருந்து தமிழில் மொழியாக்கம் செய்துள்ள கிருஷ்ணய்யா, தர்மராஜன் போன்ற முன்னோடிகளின் பணி மிகுந்த பாராட்டிற்குரியது. அந்த வரிசையில் தமிழுக்குக் கிடைத்திருக்கும் அரிய மொழிபெயர்ப்பு இது.

'கரமசோவ் சகோதரர்கள்' நாவல் வெறும் கதையை மட்டும் சொல்வதில்லை. அது ஆழமான கருத்தியல் விவாதங்களை, மதும் மற்றும் சமூக மாற்றம் குறித்த எண்ணங்களை, விஞ்ஞான மனோபாவத்தை வெளிப்படுத்தக்கூடியது. ஆகவே, இந்நாவலை வாசிப்பது என்பது ரஷ்ய சமூகத்தின் ஆன்மாவை அறிந்து கொள்வதைப் போன்றது.

'கரமசோவ் சகோதரர்கள்' நாவல் அல்யோஷாவின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறுவதற்காகவே எழுதப்படுவதாக முகப்பில் காணப்படுகிறது.

அல்யோஷா மகத்தானவனில்லை, ஆனால் முக்கியமானவன். புறச்சூழலின் பாதிப்பினால் தனது சயஅடையாளம் இழந்து போகாமல், வித்தியாசமான நடத்தைகளுடன் உள்ளவன். அவன் வாழ்க்கையை இரண்டு பகுதியாகப் பிரித்து, அதன் முதற்பகுதியை இந்த நாலில் எழுதியிருப்பதாகவும், இவனைப்பற்றி இன்னொரு நாவலை எழுதத் திட்டமிட்டிருப்பதாயும் தஸ்தாயெவஸ்கி குறிப்பிடுகிறார். ஆனால், அந்த நாவல் எழுதப்படாவேயில்லை.

'Above all, don't lie to yourself. The man who lies to himself and listens to his own lie comes to a point that he cannot distinguish the truth within him, or around him, and so loses all respect for himself and for others. And having no respect he ceases to love' என்ற எண்ணத்தின் புறவடிவம்தான் தகப்பன் கரமசோவ்.

அவரை நாவலின் மையக் கதாபாத்திரம் என்று கதை சொல்லி தயக்கத்துடன்தான் அறிமுகம் செய்கிறான். காரணம், தந்தையிடம் மகத்துவமான பண்புகள் எதுவுமில்லை. அவரது கதையைச் சொல்ல தேர்வு செய்யும்போதே தஸ்தாயெவஸ்கி, சுயநலத்தில் ஊறிப்போன ஒரு இழிநிலை மனிதனின் இருப்பு எப்படி மற்றவர்களைப் பாதிக்கிறது; மனிதர்கள் இயல்பிலே

மனிதர்கள் இயல்பிலேயே குற்றத்தின் மீதும், விலக்கப்பட்ட விஷயங்களின் மீதும் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். அவர்களைத் தீவையில் இருந்து தடுத்து நிறுத்தியிருப்பது கடவுள் நம்பிக்கையே! கடவுள் என ஒருவர் இந்த உலகில் இல்லாமல் போயிருந்தால் சகல குற்றங்களும் அனுமதிக்கப்பட்டுவிடும்

நல்லவர்களில்லை, அவர்கள் நல்லவர்களாக உருமாற வேண்டியிருக்கிறது என்பதையே அடையாளம் காட்ட விரும்புகிறார்.

அதே நேரம் கரமசோவ் என்ற அந்தக் கதப்பன் முழுமையாகத் தீவைகளின் உருவமல்ல; கறுப்பிற்கும் வெள்ளைக்கும் இடைப்பட்டவன். அவன் தீவைகளை விரும்பி செய்கிறான். அதற்குத் தன்னை அடிமையாக்கிக் கொள்கிறான். பல நேரங்களில் அறிந்தே தீவைகளில் ஈடுபடுகிறான்.

கரமசோவ் குடும்பப் பொறுப்புகளை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறவன். தன்னைச் சார்ந்து எவரையும் வாழ அனுமதிப்பதில்லை. முதுமையில்கூட தான் சம்பாதித்து, தானே ஆண்டு அனுபவிக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறான். அதே நேரம் தனது சுயநலத்திற்காக எவரையும் உறிஞ்சி வாழ்கிறான். தன்னைச் சமூகம் இப்படி மாற்றி வைத்திருப்பதாகப் பொய்யாகப் புலம்புகின்றவன், உண்மையில் ஒரு சாக்கடைப் புழுவைப் போல, தனது சகல கீழ்மைகளையும் தானே தேடிக்

கொள்கிறான்.

'மனிதர்கள் இயல்பிலேயே குற்றத்தின் மீதும், விலக்கப்பட்டத் விஷயங்களின் மீதும் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். அவர்களைத் தீமையில் இருந்து தடுத்து நிறுத்தியிருப்பது கடவுள் நம்பிக்கையே! கடவுள் என ஒருவர் இந்த உலகில் இல்லாமல் போயிருந்தால் சகல குற்றங்களும் அனுமதிக்கப்பட்டுவிடும்' என்ற தஸ்தாயெவ்ஸ்கியின் மேற்கோளை இங்கே நினைவுகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

கரமசோவ், கடவுளுக்கு பயப்படாதவன். கடவுளைக் கேவி செய்கின்றவன். கடவுள் தேவைப்படாதவன். அதே நேரம் அவனுக்கு மதம் தேவைப்படுகிறது. அதை ஒரு நிறுவனமாக மட்டுமே அவன் கருதுகிறான். அதற்கு நன்கொடைகள் தருகிறான். மத ஈடுபாடும்கூட அவனுக்கு ஒரு கேளிக்கையான நிகழ்வே. அதனால்தான் அவனால் ஜோவிமா போன்ற புனிதருடன் பேசும்போதுகூட அத்தனை போலித்தனமாகவும் (பொய்க்கைதகளுடன், மிகை நடிப்புடன்) செயல்பாடு முடிகிறது.

தனது செய்கைகள் மற்றவர்களைத் துன்புறுத்துகின்றன என்பதை, தகப்பன் கரமசோவ் நன்றாக அறிந்து வைத்திருக்கிறான். அவன் ஒரு நிலப்பிரபு என அடையாளம் குட்டப்படும் போதும்கூட, அவன் பண்ணை வீட்டில் வசித்தவனில்லை. அவனது சுபாவம், எவரது வீட்டிற்குள்ளும் புகுந்து உணவை சாப்பிடக்கூடியவன். காசு பணத்திற்காக எவரையும் ஏமாற்றக்கூடியவன். அவன் இறந்தபோது, ஒரு லட்சம் ரூபிள்கள் பணமாகச் கண்டுபிடிக்கப்படுகிறது. அவனை கூயநலமிக்க தந்திரசாலி என்றே கதைசொல்லி வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்கிறார்.

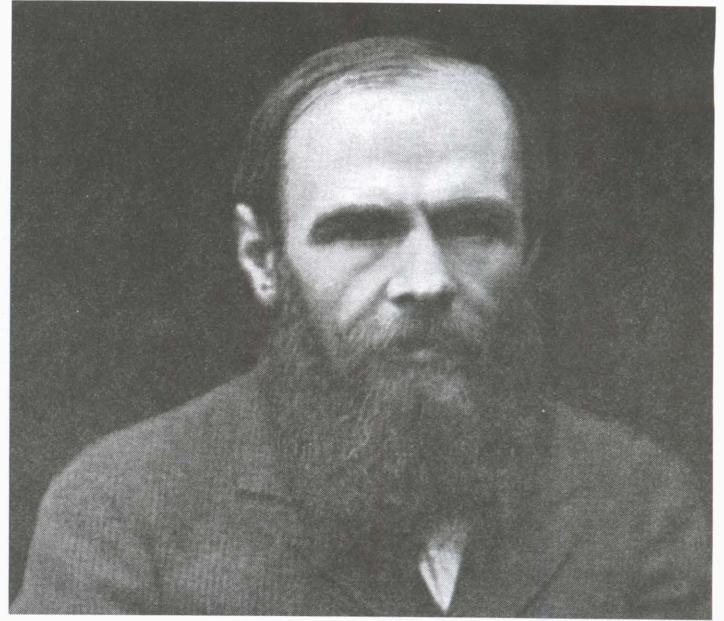
தகப்பன் கரமசோவ் இரண்டு முறை திருமணம் செய்துகொள்கிறான். முதன்முறை அடியெல்டாவை, கௌரவமான ஆள்போல நடித்து அவனது சொத்திற்காகத் திருமணம் செய்து கொள்கிறான். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவனது சொத்தைப் பறித்துவிட்டு, அடித்து, அவுமதித்து, சித்ரவதை செய்கிறான். கரமசோவின் நெருக்கடியைத் தாளமுடியாவல், அடியெல்டா தனது மூன்று வயது மகன் மித்யாவை கரமசோவிடம் விட்டுவிட்டு, ஒரு வாத்தியாருடன் பிட்டர்ஸ்பெர்க் ஓடிவிடுகிறார்.

மனைவி ஓடிப்போனதைக் காரணமாகச் சொல்லி, தன் பெயரில் இரக்கம் தேடிக்கொள்கிறான் கரமசோவ். ஓடிப்போனவள் எப்படி வாழ்கிறார் என்பதைத் தேடிப்போம் பார்க்கவும் ஆசைப்படுகிறான். மனைவி தன்னை ஏமாற்றிவிட்டதாகச் சொல்லி வேசைகளுடன் கூத்துக்கூதிரான். அடியெல்டா ஜனனிக் காப்ச்சல் கண்டு இறந்து போய்விட்டாள் என்பதை அறிந்துகொள்ளும்போது, உணர்ச்சிவசப்பட்டவனாக, வீட்டில் இருந்து தெருவுக்கு ஓடி, கைகள் இரண்டினையும் வானுக்கு உயர்த்தி, உன் அடிமை நிம்மதியாக இருக்க அருள் செய்வாயாக எனக் கூவுகிறான். அவனுக்காக அழவும் செய்கிறான்.

பெரும்பான்மையான கயவர்கள் நாம் நினைப்பது போல இல்லாமல், சாதாரணமான எளியவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள் என்ற வாசகமே அவனது அறிமுகமாக அத்தியாய முடிவில் சொல்லப்படுகிறது.

மனிதனின் சகல செய்கைகளுக்குப் பின்னும் ஏதோவொரு காரணமிருக்கிறது என்பதை ஆராய்வதே 'கரமசோவ் சகோதரர்கள்' நாவிலின் முக்கிய நோக்கம். அதற்கு ஒரு கருஞ் சமூல தேவைப்படுகிறது. இந்தக் கறுப்பு வட்டமாக கரமசோவ் உருவாக்கப்படுகிறார். ஒரு ஆக்டோபஸைப்போல, இந்தக் கறு தன்னைச் சுற்றியவர்களைத் தனக்குள் இழுத்துக்கொண்டு, தனது தீழ்மையை அவர்கள்மீது உபிழிகிறது. கரமசோவ் என்பது ஒரு நோய்க்கூறு போலவும், அந்த நோயுடன் பழகும் மனிதர்களைப் பற்றிக்கொண்டு விடக்கூடியது எனவும், தஸ்தாயெவ்ஸ்கி விவரித்துக் கொண்டு போகிறார்.

தகப்பன் கரமசோவை இயக்குவது பயம். அவனது பயம் எதுவென அவன் அடையாளம் கண்டுகொண்டிருக்கிறான்;

அனால், அதைப் பற்றி பகிரங்கமாகப் பேசுவதில்லை. தனது மோசமான செயல்களுக்காகத் தான் நிச்சயம் தண்டிக்கப்படுவோம் என்பதை உணர்ந்திருக்கிறான். அப்படி இருந்தும் அந்த குற்றவனர்ச்சிக்காக அவன் திருந்தி வாழ்வதற்கு முன்வருவதில்லை.

அவனை நம்பி தனது பெற்றோரை விட்டு ஓடிவரும் அடிலெப்டா, அவனை மாறும் யுகத்தின் மனிதன் என் நம்புகிறான். உண்மையில் கரமசோவ் மாறும் யுகத்தின் மனிதன்தானா என்பதே நாவலின் முக்கிய கேள்வி. மாறும் யுகம் என தஸ்தாயெவ்ஸ்கி குறிப்பிடுவது, மரபுகளும் நம்பிக்கைகளும் கைவிடப்பட்டு, போலியான பிரெஞ்சு கலாசாரத்தை உயர்த்திப் பிடித்த பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ரஷ்யாவின் புறச்சூழலையே. அதன் நாயகனே கரமசோவ்.

தகப்பன் கரமசோவினை வாசிக்கையில், நமக்கு நினைவிற்கு வரும் இன்னொரு கதாபாத்திரம் செல்மா லாகெர்லாவின் 'மதகுரு' நாவலில் வரும் கெஸ்டா பெர்லிங். இவன் ஒரு பாதிரி, ஆனால் குடிகாரப் பாதிரி. பென்களூடன் சல்லாபம் செய்கின்றவன். அதே நேரம் மனம் தோய்ந்து பிரசங்கம் செய்கின்றவன். இவன் ஏக்பி சீமாட்டியின் காதலன்களில் ஒருவனாகிறான்; அவனது வீச்சிசியின் கதையைச் சொல்கிறது அந்நாவஸ்.

கெஸ்டாபெர்லிங், கரமசோவில் இருந்து பெரிதும் மாறுபட்டவன். ஆனால், இருவரும் ஒரேவிதமான களிமண்ணால் செய்யப்பட்ட இரண்டு பொம்மைகள் என்று எனிதாக வகைப்படுத்தலாம். கெஸ்டாபெர்லிங் ஒரு சிறுமியை ஏமாற்றி, அவனது கோதுமை மூட்டைக்களை வண்டியோடு விற்று, குடிக்கக்கூடியவன். அதே செயலின் இன்னொரு பக்கம்தான், அடியெல்டாவைக் காதலிப்பதாக நடித்து ஏமாற்றும் தகப்பன் கரமசோவ்.

'கரமசோவ் சகோதரர்கள்' நாவல் முழுவதும், தனது முடிவற்ற பொய்களின் வழியே தகப்பன் கரமசோவ் நமக்குள் நிரம்பத் துவங்குகிறான். நாவல் தூய்மையான அன்பின் வலிமையைப் பற்றிப் பேச முற்படுகிறது. அதற்குப் பரிசோதனைக் களமாக இப்படியொரு தீமையின் உருவம் தேவைப்படுகிறது. இவனிடமிருந்தே அன்பும் கருணையைப் பழக்க கொண்ட அல்யோஷா உருவாகிறான். இவான், மித்யா இருவரும் தகப்பன் கரமசோவின் இயல்பான் குணத்தில் பாதியைக் கொண்ட அல்யோஷா உருவாகிறார். இவான், மித்யா இருவரும் தகப்பன் கரமசோவின் இயல்பான் குணத்தில் பாதியைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அல்யோஷாவிடம் மட்டுமே கரமசோவின் அடையாளம் காணப்படுவதில்லை. அதற்குக் காரணம் அல்யோஷா மட்டுமே மாற்றத்தினைத் தானே உருவாக்கிக்கொள்ள விஷயகிறான். தனது இருப்பின் கதியைத் தனது செயல்களின் வழியே அர்த்தமாக்கிக்

கொள்ள விரும்புகிறான். அவன் ஒருவகையான கிறிஸ்து.

நாவலின் முதல் அத்தியாயத்தில், தகப்பன் கரமசோவின் வாழ்வின் மட்டுமின்றி, அவன் அவமானகரமான முறையில் கொல்லப்பட்டதும் கோடிகாட்டபடுகிறது. வீழ்ச்சியற்ற ஒரு மனிதனின் கதை என்ற அளவில்தான் இதன் முக்கியத்துவம் அறிமுகமாகிறது.

அலயோஷாவின் கதையை கூறுவதற்கு எதற்காகத் தகப்பன் கரமசோவ் கதையை முதன்மையாகத் துவக்குகிறார். நாவலாசிரியர், என்ற கேள்வி நமக்குள் எழவே செய்கிறது. தந்தையைப் புரிந்துகொள்வது; தந்தையின் புறக்கணிப்பை, அவமதிப்பை அடையாளம் காண்பது என்பது தஸ்தாயெல்ஸ்கியிடம் தொடர்ந்து வரும் ஒரு செயல். ஒருவகையில் அவரே நாவலின் அலயோஷா.

தகப்பன் கரமசோவ், தஸ்தாயெல்ஸ்கியின் சொந்தத் தகப்பனின் சாயலில் உருவானவரே! தனது சுயவாழ்க்கையைப் பரிசீலனை செய்துகொள்ளவே தஸ்தாயெல்ஸ்கி முயன்றிருக்கிறார். அதற்குக் கனமாக நாவலைத் தேர்வு செய்து கொண்டிருக்கிறார். ஏனென்றால் புனைவெழுத்தைத் தவிர, அவர் ஆறுதல் அடைவதற்கு வேறு உறவுகள் எதுவும் அவருக்கு வாழ்வில் கிடைக்கவேயில்லை.

தனது கடந்தகால துயரங்களாப் பகிர்ந்துகொள்ளாதவரை, மனவலியில் இருந்து தன்னை மீட்க முடியாது என்பதை தஸ்தாயெல்ஸ்கி உனர்ந்திருக்கிறார். அதன் வெளிப்பாடே இந்த நாவல். இதில் தகப்பன் கரமசோவ் படுகொலை செய்யப்படுவதைப் போன்றே, தஸ்தாயெல்ஸ்கியின் சொந்தத் தகப்பனும் கிராமத்து விசுவாபிகளால் படுகொலை செய்யப்படுகிறார். அதைக் கேள்வியற்ற தஸ்தாயெல்ஸ்கி, காக்காய் வலிப்பு நோய்க்கு உள்ளாகிறார். வலிப்பு நோய் நாவலிலும் இடம் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடப்பட வேண்டிய ஒன்று.

தூர்வினையின் சூழிக்காற்று ஒன்றே கரமசோவ் நாவலின் சகல நிகழ்வுகளையும் இயக்குகிறது. அந்த சூழிக்காற்றில் சிக்கிக்கொண்டு தன்னை இழப்பவர்களும், மீட்சிக்காகப் போராடுபவர்களும், சமிக்காற்றில் காணாமல் போய்விட்டவர்களையும் நாவல் அடையாளம் காட்டுகிறது.

'கரமசோவ் சகோதரர்கள்' நாவலைப் புரிந்துகொள்ள விரும்பும் ஒருவன், பைபிளை வாசித்திருக்க வேண்டியது அவசியம். ஒருவகையில் இந்த நாவல் தஸ்தாயெல்ஸ்கியின் பைபிள். பின்னளைகளை, பெற்றவர்களே வளர்க்காமல் யார் வீட்டிலோ வளர்க்க விடுவது என்பது நாவலில் தொடர்ச்சியாக வரும் பிரச்சனை. அடுத்த வீட்டினை நம்பி வாழும் பால்யகாலம், அவமானத்தாலும் பசியாலும் நிரம்பியது என்பதை நாவலில் பலமுறை தஸ்தாயெல்ஸ்கி வலியுறுத்திக் கூறுகிறார்.

பால்யகாலத்தில் ஒருவன் அடையும் சுசப்புணர்ச்சிகள் அவன் வாழ்க்கை முழுவதும் பின்தொடராக்கூடியவை. அவனது ஆளுமையின் ஒரு பகுதியாகவே இந்த வலி உருமாறிவிடுகிறது. அந்த சுசப்பை போக்கிக் கொண்டவன் அலயோஷா ஒருவன் மட்டுமே.

நாவல் முழுவதும் முட்டாளைப்போல தகப்பன் கரமசோவ் நடிக்கிறான். உண்மையில் அவன் முட்டாள் இல்லை. முட்டாளாக நடிப்பது ஒரு தந்திரம்; அதை சுகலரும் விரும்புகிறார்கள் அல்லது மக்களை ஏமாற்றுவதற்கு அது எளிதான் வழியாக இருக்கிறது.

ஒருவனது பலவீனங்களை பயன்படுத்திக்கொள்ள பழகிவிட்டால் போதும், எவ்வரையும் வீழ்ச்சி அடையச் செய்ய முடியும் என்பதையே மித்யாவின் வழியாக தஸ்தாயெல்ஸ்கி அடையாளம்

காட்டுகிறார். மித்யாவைத் தனது கட்டுக்குள் வைத்திருக்க அவன் கேட்கும் நேரங்களில் எல்லாம் பணம் தருகிறான் தகப்பன் கரமசோவ். பிறகு ஒரு நாள் உனக்கு என் சொத்தில் எதுவும் கிடையாது நீ கடன்காரன் என தூத்தியும் விடுகிறான். மித்யாவைத் தகப்பன் கரமசோவின் நிழல் என்றே சொல்ல வேண்டும். அவர்கள் இருவரும் பிரிக்க முடியாதவர்கள். ஆனால், நிழல் தேவைதும் வளர்வதும் போல, மித்யா தனது ஆளுமையை ஒடுக்கவும் வளர்க்கவும் செய்பவனாக நாவலில் இடம்பெறுகிறான். இதன் உச்சபட்சமே அவன் தகப்பனைத் தாக்கி காயமடையச் செய்வது.

தகப்பன் கரமசோவ் ஒரு மோசமான காதலன். அவனால், பென்களை எளிதாக பேசி செய்யப்படுத்திவிட முடிகிறது. பதினாறு வயது சோபியாவை, வணிக ஓப்பந்தம் செய்யப்போன ஊரில் கண்டுபிடிக்கிறான். அவள் மாதாகோவில் குருக்களின் மகன். பெற்றோரை இழந்தவள். வொரோகவ் என்பவரின் வீட்டில் பணிப்பெண்ணாக வளர்ந்தவள். சித்ரவதையான குழலில் வளர்ந்த அவள், ஒரு நாள் தற்கொலை செய்ய முயன்று தோற்றுப்போகிறான். அவளை நைச்சியம் பேசி, மயக்கி, தன்னோடு ஒடி வந்துவிடும்படி செய்கிறார் தகப்பன் கரமசோவ். தனது காமப்பசிக்கு அவள் ஒரு விருந்து என்று மட்டுமே கரமசோவ் கருதுகிறான். அவருக்கு நரம்புத் தளர்ச்சி ஏற்படுகிறது. பேய்பிடித்துவிட்டது என அவளை

பேயோட்டுகிறவர்களிடம் அழைத்துப் போகிறார்கள். அவள் பணிப்பெண்ணாக வாழ்ந்த நெருக்கடியில் இருந்து தப்பி, அதைவிட மோசமான கரமசோவிடம் சிக்கிக்கொள்கிறாள். இவான், அலயோஷா என்ற இரண்டு பின்னளைகளைப் பெற்றுத் தந்துவிட்டு, சோபியா இறந்து போயவிடுகிறாள். இரண்டு பின்னளைகளையும், வழக்கம்போலவே கைவிட்டுவிடுகிறார் கரமசோவ். அவர்களைப் பராமரித்து வளர்ப்பவன் கிரீகோரி எனும் வேலைக்காரன்.

சோபியா இறந்த மூன்று மாதங்களஞ்சுப் பிறகு, அவளது வளர்ப்புத் தாய் விபரம் அறிந்து கரமசோவைச் சந்திக்க வருகிறாள். அவரை நேரில் கண்டு, அவர் கண்ணத்தில் ஒங்கி ஒரு அறை கொடுக்கிறாள். பிறகு, சோபியாவின் பின்னளைகளைத் தானே வளர்ப்பதாகச் சூட்டிடப் போயவிடுகிறாள். அடிவாங்கிய விபரத்தை கரமசோவ் மறைக்கவில்லை. அதை

வெட்கமேயில்லாமல் ஊர் முழுவதும் சொல்லிக்கொண்டு அலைகிறார். தனது அவமானங்களைப் பெருமையாகக் கருதும் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதையே தகப்பன் கரமசோவின் வழியே நாம் உணரமுடிகிறது.

துர்வினையின் சமீக்காற்று ஒன்றே கரமசோவ் நாவலின் சுகல நிகழ்வுகளையும் இயக்குகிறது. அந்த சமீக்காற்றில் சிக்கிக்கொண்டு தன்னை இழப்பவர்களும், மீட்சிக்காகப் போராடுவர்களும், சமீக்காற்றில் காணாமல் போய்விட்டவர்களையும் நாவல் அடையாளம் காட்டுகிறது.

படித்து வளர்ந்த இளைஞராக இவான் தனது தந்தையைச் சந்திக்கச் செல்கிறான். அவனிடம் தந்தையின் மீது படையில்லை, கசப்புணர்வு இல்லை. அவனுக்குத் தந்தை என்ற உறவு தேவையாக இருக்கிறது. அவன், மித்யாவிற்கும் தந்தைக்கும் இடையில் ஒரு பாலத்தைப் போல உருமாறுகிறான். ஒரு கவிஞரின் நிலையற்ற தடுமாற்றங்களே அவனை முன்நகர்த்திச் செல்கின்றன.

சதுரங்கக் கட்டங்களில் நகரும் காய்கள் ஒவ்வொன்றும் புதிரான விதியின் ஒரு நகர்வுதான் என்பது போலவே நாவலில் வரும் கதாபாத்திரங்கள் செயல்படுகிறார்கள். இருஞம் தீழ்மையும், அகம்பாவழும் முட்டாள்தனமும் குழந்த உலகில் தூய வெளிச்சம் ஒளிர்வதைப் போலவே பாதர் ஜோசிமா அடையாளம் காட்டப்படுகிறார். ஜோசிமா மடாலயத்தின் முத்த துறவி மட்டுமில்லை, அவர் ஒரு முன்மாதிரி மனிதர். பிறரது துக்கத்தைக் கேட்டு ஆறுதல் சொல்பவர். சாந்தியும் சமாதானமும் வாழ்வின் ஆதாரங்கள் என நம்புகிறவர். அங்பின் வழியாக மட்டுமே மனிதர்கள் கடைத்தேறமுடியும் என உறுதியாக நம்புகிறார் ஜோசிமா.

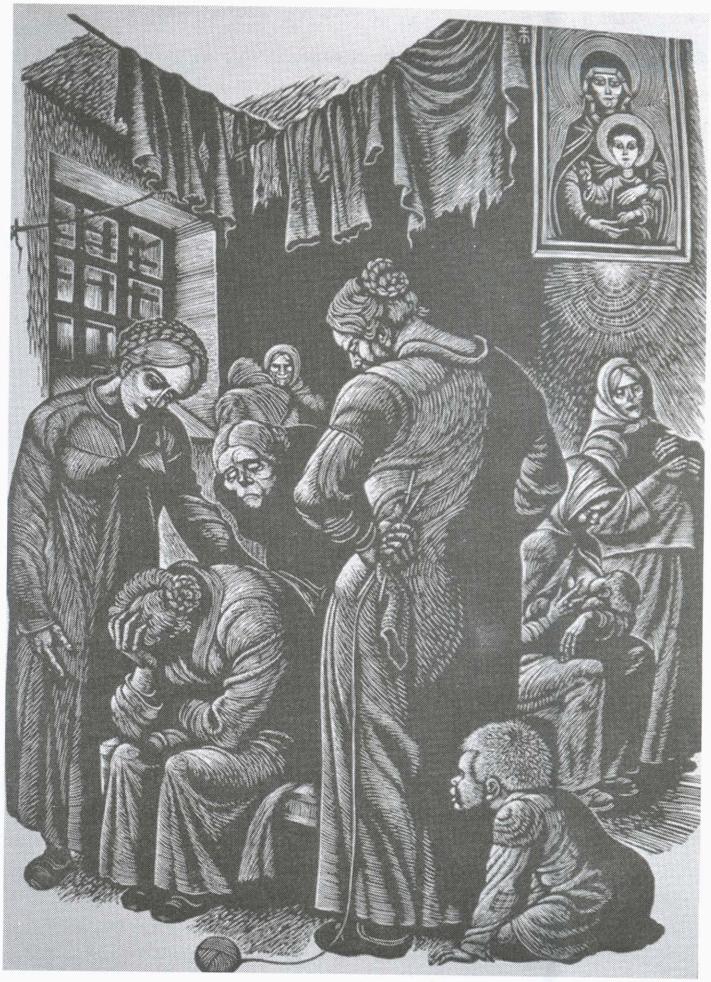
தகப்பன் கரமசோவ் கதாபாத்திரம் தீமையைப் பிரதிபலிக்கிறது என்பதால், அதற்கு மாற்றாக அதே முதுமையுடன், அங்பின் வடிவமாக ஜோசிமா உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறார். ஆகவே ஜோசிமா, கரமசோவின் மாற்றுவடவம், ஜோசிமாவைச் சந்திக்கும்போது, தகப்பன் கரமசோவ் தன்னை அறியாமல் தடுமாற்றம் அடைகிறான்; மிகையாக நடித்து உளறுகிறான். தனது தவறுகளை அவர் மனினிக்க வேண்டும் என நாடகம் ஆருகிறான். ஜோசிமாவே அமைதியாக, துளியும் கோபம் அடையாமல் அவனை அன்போடு நடத்துகிறார். தன்னைப் போல சீழான மனிதன் மீது என் ஜோசிமா கோபம் கொள்ளவில்லை என்பது தகப்பன் கரமசோவை உறுத்துகிறது.

ஜோசிமாவே கரமசோவ் குடும்பத்தில் தப்பி பிறந்த அல்யோஷாவே வழிகாட்டுகிறார். அல்யோஷாவின் மீதுதான் நாவலின் கதைசொல்லி அதிக விருப்பம் கொண்டிருக்கிறார் என்பதற்கு அவனைப் பற்றிய நூட்பமான விபரங்களே சாட்சி.

அல்யோஷாவின் முக்கியப் பிரச்சனை அவனால் தீய சொற்களைச் சுகித்துக்கொள்ள முடிவதில்லை என்பதே, அவன் மனிதர்களின் தூர்செயல்களுக்கு சுகித்துக்கொள்கிறான். ஆனால், வசைச்சொற்களைத் தாங்கிக் கொள்ளமுடியவில்லை. சொல்தான் அவனது பலவீனாம். அதனால் அல்யோஷா அதிகம் பேசுவதில்லை. அவனை இல்டச்க்கணக்கான மக்கள் உள்ள நகரில் தனியாகக் கொண்டுபோய் விட்டாலும், பசியாலும் குளிராலும் வாடமாட்டான். அவனுக்கு அவனை எப்படியாவது கிடைத்துவிடும். அவனுக்கு உதவி செய்ய முன்வருபவர்கள் சந்தோஷத்துடன் அதைச் செய்வார்கள் என்று நாவலின் கதைசொல்லி கூறுகிறான். அதுதான் அல்யோஷாவின் தனித்துவம்.

வளர்ந்து பெரியவனாகி ஊருக்கு வரும் அல்யோஷா முதலில் செய்கிற காரியம், இறந்துபோன தனது தாயின் கல்லறையை பார்வையிடுவது. அதற்காகவே ஊருக்குத் திரும்பி வந்திருக்கிறான். முகம் காணாத தாயின் அன்பிற்காக அவன் ஏங்குகிறான். அந்த அன்பைத்தான் பாதர் ஜோசிமா அவனுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறார்.

மகனைச் சந்தித்த தகப்பன் கரமசோவ், அவனிடம், நீ உன்

தாயைப் போலவே இருக்கிறாய் என்று கூறுவது நினைவு கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்று. அல்யோஷா தனது தாயின் கல்லறையைக்கூட தகப்பன் பராமரிக்கவில்லை என்பதைக் காண்கிறான். ஆனால், இது குறித்து தகப்பனிடம் குற்றம்சாட்டி பேசுவதில்லை, மெளனமாக இருந்துவிடுகிறான். அல்யோஷாவின் நடத்தை தகப்பன் கரமசோவிற்குள் ஆழமான குற்றவுணர்ச்சியை உண்டுபண்ணுகிறது. அவன் உடனே ஆயிரம் ரூபிள் பண்தைப் பிரார்த்தனை நடத்த மடாலயத்திற்கு நன்கொடை அனுப்பி வைக்கிறான். அல்யோஷா, மனிதர்கள் தங்களின் குற்றத்தைத்துக்கான உணர்ந்து திருத்திக்கொள்வதற்கு தான்டுதலாக இருக்கிறான் என்பதன் அடையாளமே இந்தச் சம்பவம்.

துறவிகள் மடத்தில் தான் சேரப்போவதாகத் தந்தையிடம் அல்யோஷா கூறும்போது, அதை கேட்ட தகப்பன் தனது மீட்சிக்கான வழி அது என்றே உள்ளூர் உணர்கிறான். ஆனால், வெளிக்காட்டிக் கொள்வதில்லை. தன்னை நரகத்திற்கு இழுத்துச் செல்லும் கொக்கிகள் பற்றிச் சொல்வதுடன், நரகம் என்பது ஒரு திறந்த வெளி என்று உறுதியாகக் கூறுகிறான். மானங்கெட்ட காரியங்களைச் செய்த தான் நிச்சயம் தண்டிக்கப்படுவோம் என்று நினைக்கும் தகப்பன் கரமசோவ், அதைப் பரிகாசத்துடனே வெளிப்படுத்துகிறான். அந்த உரையாடலின் முடிவில் கரமசோவ் தனது மகன் அல்யோஷாவிடம், 'இந்த உலகில் என்னைப் பழிக்காத ஒரே ஆள் நீ மட்டும்தான்' என்று கூறுகிறான். அதுதான் அல்யோஷாவின் சிறப்பம்சம்.

'தவறு செய்வதில் ஒரு ஆனந்தம் இருக்கிறது, அவமானப்படுவதிலும் ஒரு ஆனந்தம் இருக்கிறது' என்று ஃபாதர் ஜோசிமா முன்பாக தகப்பன் கரமசோவ் சொல்கிற வாசகம் மிக முக்கியமானது. மனித மனதின் இயல்பு பற்றிய ஆதாரக்

கண்டுபிடிப்புகளில் ஓன்று இது என்றே சொல்வேன்.

கிறிஸ்துவ மத அமைப்புகளின் கையில் முற்றான அதிகாரத்தைத் தந்துவிடுவதன் வழியே மாற்று அரசாங்கமும், புதிய நிதி வழங்குதலும் கிடைக்கக்கூடிம் என்ற எண்ணத்தை, தஸ்தாயெவ்ஸ்கி காரசாரமாக நாவலில் விவாதம் செய்கிறார். மதம் எப்படி திருச்சபை என்ற நிறுவனமானது, அந்த நிறுவனம் எப்படி வாணாளிய அதிகாரத்திற்கு ஆசைப்படுகிறது, ஒருவேளை அந்த நிறுவனம் முழுமையாக தனது அதிகாரத்தைச் செயல்படுத்த முடிந்தால், அது மனித வாழ்க்கையின் மீட்சிக்கு உதவியாக இருக்குமா என்ற கேள்விகளை எழுப்பி, அதன் சாதகபாதகங்களை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகிறார் தஸ்தாயெவ்ஸ்கி.

'சுகமனிதனை நேசிக்க வைக்கும் சக்தி எதுவும் இந்த பூமியில் இல்லை. இயற்கை விதியும் இங்கே இல்லை. இந்த பூமியில் அன்பு இருக்குமானால் அது இயற்கை விதியில் இருந்து உண்டானதில்லை, மாறாக மனிதர்களின் அமரத்துவ நம்பிக்கையில் இருந்தே உண்டானது' என்கிறார் தஸ்தாயெவ்ஸ்கி.

அன்பு என்பது மனிதர்களின் கண்டுபிடிப்பு. சக உயிர்களை நேசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இயற்கையில் உண்டானதில்லை. அது மனிதர்கள் தாங்களே உருவாக்கிக்கொண்ட ஒன்று என்பதே அவரது எண்ணம். அதனால் அன்பை வளியிழுத்துவும் கடைபிடித்து வாழ்ந்து சக மனிதர் மீதான நேசத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லவும் வேண்டியிருக்கிறது என்பதையே தஸ்தாயெவ்ஸ்கி சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

தஸ்தாயெவ்ஸ்கியும் டால்ஸ்டாயும் மனிதமீட்சி குறித்தே பேசுகிறார்கள்; ஆனால், டால்ஸ்டாய் ஒரு மனிதன் தன்னை ஒட்டுக்கொடுப்பதன் வழியே மீட்சியும் முடியும் என்று நம்புகிறார். அவருக்குள் ஒரு கிறிஸ்துவத் துறவியின் மனிலையே செயல்படுகிறது. ஆனால் தஸ்தாயெவ்ஸ்கி, 'துறவிகளாலும்கூட தூய அன்பைத் தந்துவிட முடியாது, மனிதமீட்சி என்பது பெரும்போராட்டம். இந்த நெருக்கடியை வாழ்நாள் முழுவதும் எதிர்கொண்டு சிக்கி, அவதியுற்றே அதைக்கடந்து போக வேண்டும். மனிதனின் கற்பனையே அவனது மீட்சிக்கான முதற்படி. எனிய அன்பை மனிதர்கள் புரிந்துகொள்ளும் போது மீட்சியை நோக்கி நகரத் தவங்குகிறார்கள்' என்கிறார்.

'சாத்தான் என்று எதுவும் கிடையாது என்ற காரணத்தால், மனிதர்கள் தன்னைப் போலவே ஒரு சாத்தானை உருவாக்கிக் கொண்டார்கள்' என்கிறார் தஸ்தாயெவ்ஸ்கி. 'மனிதர்கள் அற்பட்புச்சிகள், அவர்களால் தங்களின் சுதந்திரத்தை முழுமையாக அனுபவிக்க இயலாது. அவர்கள் தீவையின் புதைகுழிக்குள் வாழ விரும்புகிறவர்கள். உண்மையில் இந்த உலகம் ஒரு பெரிய சிறைக்கூடம். பல்வேறு குற்றங்களுக்காக, பல்வேறு விதமான தண்டனை பெற்று இங்கே வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், இவர்களில் எவரும் இது ஒரு தண்டனை என்று உணர்வதேயில்லை. நெருக்கடியை ஏற்றுக்கொண்டு வாழப் பழகிவிட்டார்கள். இதையே சுகமானதாக நினைக்கவும் செய்கிறார்கள். அதுவே மனித பலவீனங்களில் உச்சமானது, வன்முறை என்பது கொலை செய்வதில்லை; படுகொலைகளைக்கூடச் சாதாரண செய்தியாகப் படித்து கடந்து போய்விடும் பொதுமக்களின் செயலே கொடுரமான வன்முறை என்கிறார் தஸ்தாயெவ்ஸ்கி.

மனிதமீட்சி என்பது முனைந்து செயல்பட வேண்டிய ஒன்று. அதற்கு இதய சுத்தியும் சுகமனிதன் மீதான அளப்பரிய அன்பும் கருணையும் தேவை. இந்தப் போராட்டத்தில் ஒரு சில மனிதர்களே வெற்றி அடைகிறார்கள். மற்றவர்கள் தோற்றுப்போய் நரகக் குழிக்குள் தங்கள் வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்டுவிடுகிறார்கள்.

நாவலில் வரும் துணைக்தாபாத்திரங்கள் கூட மிகக் கவனமாக

உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு ஒரு உதாரணம் வேலைக்காரன் கிரிகோரி. அவன் கரம்சோவ் கூடவே வசிக்கிறான். ஆனாலும், அவன் அவரது வீட்டிற்குள் வாழ அனுமதிக்கப்படவில்லை. தனித்து ஒதுங்கி வசிக்கிறான். கரம்சோவின் மோசமான நடத்தைகளை அவன் முற்றிலும் அறிந்தபோதும், அவருக்கு உதவுவது தனது கடமை என்று நினைக்கிறான். அவனுக்கு கரம்சோவ் மீது அதிருப்தி, விமர்சனம் உண்டு. ஆனால், அதற்காக அவரை விட்டு ஒடிவிட மாட்டான். அவனே உண்மையில் கரம்சோவை விசவாசத்துடன் பின்தொடர்கிறவன். அவன்தான் கரம்சோவின் களாக் குழந்தையை வளர்க்கிறான். கரம்சோவிற்கு எதிராக உருவாக்குகிறான்.

அதே கிரிகோரி, தனக்கு ஆறுவிரல் கொண்ட குழந்தை பிறந்துவிட்டதை இயற்கைக்கு முரணானது என்று நினைத்து நேசிக்க மறுக்கிறான். குழந்தை இறந்து போன போது அதை முத்தமிடக்கூட அவன் விரும்பவில்லை. அந்தக் குழந்தை அவனது பாவுத்தின் அடையாளம் என்று கருதுகிறான். கிரிகோரியின் மனைவியோ, இறந்த குழந்தையின் குரல் தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருப்பதாகப் புலம்புகிறான். கரம்சோவின் தீவினை அவர்களையும் பற்றிக்கொண்டு விட்டதைப் போலவே இந்த நிகழ்வுகள் புலப்படுத்துகின்றன. ஸ்மெர்டியாகோவ் என்ற கரம்சோவின் களாக்குழந்தை, புறக்கணிப்பின் உச்சமாக வளர்கிறான். அவனை ஒரு ஆயதும் போலவே தஸ்தாயெவ்ஸ்கி உருவாக்கியிருக்கிறார். உண்மையில்

அவன் ஒரு கொடுவாள். அது தனக்கான சந்தர்ப்பத்திற்காகக் காத்திருக்கிறது. சமயம் கிடைத்தவுடன் அது கொல்ல வேண்டியவனைக் கொன்றுவிடுகிறது.

நாவலில் வரும் கத்ரீனா, குருசென்கா இரண்டு பெண்களும் அழகானவர்கள். இருவருமே இரு மெழுகுவர்த்திகளைப் போலத் தோன்றுகிறார்கள். அவர்கள் தரும் ஒளி மற்றவர்களுக்கு வசீகரமாக இருக்கிறது. ஆனால், நெருங்கி வந்து ஒன்று கலக்க முற்படும்போது, அந்த நெருட்பு சுடத் துவங்கிவிடுகிறது. இரண்டு பெண்களும் சந்தித்துக்கொள்ளும் அத்தியாயம் மிக முக்கியமான ஒன்று. அதில் கத்ரீனாவின் கையை குருசென்கா முத்தமிட மறுக்கிறாள். இவ்வளவிற்கும் கத்ரீனா, குருசென்காவைத் திறந்த மனதுடன் நேசிக்கிறாள். குருசென்கா முத்தமிட மறுத்ததை கத்ரீனாவால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அவளைத் திட்டி அனுப்பி வைக்கிறாள். குருசென்கா முத்தமிட மறுத்ததைக் காரணம் அவன் கத்ரீனாவின் நேசுத்தை மறுக்க விரும்புகிறாள். அதற்கு தகுதியான பெண் தானில்லை என்பதை அடையாளப்படுத்துகிறாள்.

கரம்சோவ் நாவலின் விவாதத்திற்குரிய மையங்களில் ஒன்று, இயேசு மறு உயிர்ப்பு பெற்றுத் திரும்பிவரும் மாபெரும் விசாரணை அதிகாரி என்ற அத்தியாயம். இயேசுவோ அன்னை மரியாவோ உயிர்பெற்று மறுபடி பூமிக்கு வந்து, மனிதர்களின் பாவக்செயல்களுக்கு மீட்சி அளிப்பதை பற்றித் திருச்சபை நாடகங்கள் ஒரு மரபாகவே நிகழ்த்தி வந்திருக்கின்றன. அந்த மரபின் தொடர்ச்சியாக, அதே நேரம் மாறுபட்ட சிந்தனையில் தான் ஒரு கவிதையை எழுதியிருப்பதாக இவான், அல்யோஷாவிடம் கூறுகிறான். அதன் சாரம் என்னவென்று கேட்டபோது, இயேசு மறு உயிர்ப்பு பெற்று திரும்பி வந்த நிகழ்வை விவரித்துக் கூறுகிறான்.

அதில் கருணையும் புன்முறவுவும் கொண்ட எளிய மனிதராக, இயேசு மறுவிற்கு கொண்டு திரும்ப வருகிறார். முன்பு போலவே சில அற்புதங்கள் நிகழ்த்துகிறார். ஆனால், இந்த அற்புதங்களைச் சுகித்துக்கொள்ள முடியாத கர்டினல் எனும் விசாரணை அதிகாரி, அவரைப் பிடித்து இருட்சிறையில் அடைக்கிறான். ‘இன்றைய உலகிற்கு இயேசு தேவையற்றவர், அவர் தன்டிக்கப்பட வேண்டியவர்’ என்கிறான். அதற்கு என்னின்கையற்ற காரணங்களைச் சொல்கிறான்.

இயேசுவின் வருகை மனித சுதந்திரத்திற்கானத் திறவுகோல். இயேசு தன் வாழ்நாள் முழுவதும் மனிதனை சுதந்திரமான, தனது தவறுகளுக்குத் தானே வருந்தி மீட்சி அடைய விரும்புகிறவனாகவே கருதினார். அதற்காகவே அவர் சிலுவையை சுமந்தார். ஆனால், அவர் நினைத்ததுபோல மனிதர்கள் அவ்வளவு சிறப்பானவர்களில்லை. தங்கள் சுதந்திரத்தின் அருமையை அவர்கள் உணராதவர்கள். அதிகாரமும் அற்ப சுகபோகங்களும் அவர்களுக்கு போதுமானது. மீட்சீயைப் பற்றி அவர்கள் ஒரு போதும் சிந்திப்பதேயில்லை. மனிதர்கள் மீது இயேசு கொண்டிருந்த நம்பிக்கை இத்தனை நாற்றாண்டுகளாகச் சிதறுடிக்கப்படுவிட்டது. இன்று மிச்சமிருப்பது வெறும் மதநிறுவனம் மட்டுமே. அது தனது அதிகாரத்தால், தன்னை விமர்சிக்கிற மனிதர்களை உயிரோடு எரிக்க கூடியது. அந்த நெருப்பிற்கு இயேசுவும் பலியாக வேண்டிய நிலையே இன்று ஏற்பட்டுள்ளது.

இயேசுவின் புக்காடும் திருச்சபை அவரைவிட அதிக அதிகாரம் கொண்டதாக தன்னைக் காட்டிக்கொள்கிறது. இதற்குக் காரணம், மனிதர்கள் நாற்றாண்டுகளாக தங்களின் சுலப சுதந்திரத்தையும் மதநிறுவனங்களிடம், அதிகாரத்திடம் அடுகுவதை வெறும் அற்பப் பூச்சிகளைப் போல வாழ்ந்து வருவதுதான் என்கிறான் இவான்.

இவான் உருவாக்கிக் காட்டிய இயேசுவை அல்யோஷாவால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால், இவான் சொல்வது மறுக்கமுடியாதது என்பதை அல்யோஷா உணர்கிறான். இவானின் இயேசு குறித்த விவாதம் நம் காலத்தின் குரல். இதுவரை நம்பிக்கை தந்த வாசகங்களின் மீதான மீளாய்வு.

இவான், இயேசுவை மறுக்கவில்லை; மாறாக இயேசுவின் தேவையை இந்த உலகம் ஏன் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்பதையே கூட்டிக்காட்டுகிறான். இன்னொரு இயேசு இன்றைய உலகிற்குத் தேவையா என்பதே அவனது கேள்வி.

இந்த மாபெரும் விவாதம் வழியாக தஸ்தாயெவ்ஸ்கி இன்றாள் மதசபைகள் மனித மீட்சிக்கு உதவாதவை என்பதை ஆணித்தரமாக அடித்துக் கூறுகிறார்.

மனித மீட்சிக்கான துவக்கம் எது? எந்தசெயல் மனிதன் முதன்மையாக களப்பிடிக்க வேண்டியது? ஆகிய கேள்விகளை தஸ்தாயெவ்ஸ்கியே எழுப்பி, அதற்கான விடையாக குழந்தைகளை நேசிப்பது, அவர்களைப் புரிந்துகொள்வது, அவமானத்தில் இருந்தும் பசியில் இருந்தும் புறக்கண்பிபில் இருந்தும் அவர்களை காப்பாற்றுவது என்று கூறுகிறார்.

எழு வயதுக் குழந்தை என்பது இந்த உலகில் புரிந்துகொள்ளப்பட முடியாத ஒரு புதிர், ஒரு விசித்திரம். அதன் அகல லகை, ஏக்கத்தை, ஆசைகளை நாம் புரிந்துகொள்ளவதேயில்லை. இந்த உலகில் மிகவும் சீழான நிலையில், மோசமாக நடத்தப்படுகிறவர்கள் குழந்தைகளே. அவர்கள் பெற்றோர்களின் ஆசைக்கு உட்பட்ட விலங்குகளாகவே நடத்தப்படுகிறார்கள். அவர்களின் ஆஞ்சையைப் பெற்றோர்களே சிதைக்கிறார்கள். மனிதமீட்சியின்

தூர்வினையின் சுழிக்காற்று ஒன்றே கரம்சோவ் நாவலின் சகல நிகழ்வுகளையும் இயக்குகிறது. அந்த சுழிக்காற்றில் சிக்கிக்கொண்டு தன்னை இழப்பவர்களும், மீட்சிக்காகப் போராடுபவர்களும், சுழிக்காற்றில் காணாமல் போய்விட்டவர்களையும் நாவல் அடையாளம் காட்டுகிறது.

துவக்குப்புள்ளி, குழந்தைகளைப் புரிந்துகொள்வதில்தான் இருக்கிறது என்கிறார், தாஸ்தாயெவ்ஸ்கி.

‘கரம்சோவ் சகோதரர்கள்’ நாவல் எழுப்பும் கேள்விகள் ஓவ்வொன்றும், விடை தேடிப் பயணிக்க வேண்டிய நீண்ட தேடுதலை நமக்குள் எழுப்புகின்றன. கரம்சோவைப் பின்தொடர்கிறவன், நாவல் என்பது வெறும் வாசித்துக் கூட்டுவிடுகிற பொழுதுபோக்கு அம்சில்லை, அது ஒரு தீவிர விவாத அரங்கு கதாபாத்திரங்களைக் கொண்டு நடத்தப்படும் விநோத புதிர் விளையாட்டு, தீராத அகப்பயணம் என்பதை உணர்க்கூடும்.

தஸ்தாயெவ்ஸ்கியை வாசிப்பது மனித மனதின் இருண்மைகளுக்குள் பயணிப்பதைப் போன்றது. அந்தப் பயணத்தில் நாம் அடையும் வெளிச்சமும் தைரியமும், செவ்விலக்கியத்தின் உன்னத்தைப் புரிந்துகொள்ள வைப்பதுடன் இந்த உலகில் நமது இருப்பின் அடையாளத்தையும் நோக்கத்தையும் தெளிவுபடுத்திக்கொள்ளவும் உதவுகிறது. அவ்வகையில் ‘கரம்சோவ் சகோதரர்கள்’ அவசியம் வாசிக்கவும் ஆழ்ந்து விவாதிக்கவும் வேண்டிய முக்கியமான நாவலாகும்.

...

இரண்டு பாகங்களாக உள்ள ‘கரம்சோவ் சகோதரர்கள்’ நாவலின் முதல்பாகம் எழுப்பிய கேள்விகளின் ஊடாக எனது அவதானிப்புகளும் குறிப்புகளுமே இந்தக் கட்டுரையின் அடித்தளம். இது முதற்கட்டுரை. விரிவான இரண்டாகவுது கட்டுரை நாவலின் பிறதளங்களையும் கட்டுமானத்தையும் அழகியல் நுட்பத்தையும் விவரிப்பதாக அமையும். ●

கனவுகளின் மீள் வருநகை

தாமரைச்செல்வி

ப்போதெல்லாம் படுத்தால் உறக்கமே வருவதில்லை. உறக்கம் இல்லாததானால் கனவுகளும் வருவதில்லை. கனவு காணும் சுகம்கூட கைவிட்டுப் போனதில் அவனுக்கு மிகுந்த மனவுருத்தம்தான். மனதில் அமைதியும் நிம்மதியும் தொலைந்து பல வருடங்களாகி விட்டது. கனவுகள் வராமல் போனதற்கு அதுவும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். ‘வாழ்க்கை முழுவதும் துண்பப்பட’ என்று தலையில் எழுதி வைத்திருக்கிறது. இரண்டு கைகளையும் ஒரு காலையும் இழந்து முட்டாகிப் போன நிலைமையோடு வாழ்வது என்பது எத்தனை கொடுமையான அனுபவம். ஆனால், வாழ்ந்தாக வேண்டுமே... கனவுகளே வறண்டு போன வாழ்க்கை...

எழெட்டு வருடங்களுக்கு முன்பு சமாதான காலங்களில் அவனுக்கு எத்தனை அருமையான கனவுகள் வந்திருக்கின்றன. விதமிதமான வீடுகள் பற்றிய கனவுகள். ஒவ்வொரு வீடும் ஒவ்வொரு விதம். சில சமயம் பச்சை வண்ணத்துடனும் சில சமயம் இள மஞ்சள் நிறத்துடனும் கனவில் பளிச்சென்று தோன்றும். முன்பும் சதுர அறை அதன் இருபுறம் அறைகள். உட்புறம் நீள மண்டபம், அதிலும் அறைகள். குசினி குளியலறை, கழிவறை என்று வசதியாய் கட்டப்பட்ட வீடு. நிலத்துக்கு சில சமயம் மார்பிள் கல் பதித்ததாயும் சில சமயம் ரெற்சோ போடப்பட்ட தரையும் மாறி மாறி கனவில் தெரியும். வீட்டின் முன்பும் மா, பஸா, தென்னை என்று நிழல் பரப்பி நிற்கும் முற்றும். எதிரே தெரு கடந்து தண்ணீர் புரண்டோடும் வாய்க்கால். அதைக் தாண்டி பச்சைப் பசேலென்று விரிந்து

எத்தனையோ பிரச்சனைகள், இடம்பெயர்வுகளைக் கடந்து இரண்டாயிரத்து இரண்டாம் ஆண்டில் மீண்டும் தங்கள் சொந்த இடங்களுக்கு திரும்பியிருந்த காலங்கள் அவை. அப்போதெல்லாம் அவனுக்கு வேலை வாய்ப்பு ஓரளவு கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது.

கிடக்கும் வயல்பரப்பு, இத்தகைய குழல் மனதை நிரப்பிக் கொண்டிருக்கையிலேயே விழிப்பு வந்துவிடும். புரண்டு படுக்கும்போது சாணகத்தில் மெழுகப்பட்ட தரையின் வாசனை முக்கை நெருடும். தனக்குள் சிரித்துக் கொள்வான். கனவுகள் என்னோ அகமானவைதான். அத்தனை கவலைகளையும் மறக்க வைத்து விடுகின்ற சில நிமிட சந்தோஷங்கள்.

குழைக்கப்பட்ட சீமெந்துக் கலவையை அடித்து அடித்து சுவரில் பூசும் போதெல்லாம் கனவில் வரும் வீடும் அதன் அமைப்பும் கண்ணிலே நிழலாடும். அந்த மாதிரி ஒரு வீட்டினை தன் வாழ்நாளில் கட்டிக்கொள்ள முடியுமா என்ற ஏக்கம் மனதை நிரப்பும். வயிற்றிலிருந்து திமிறக்கொண்டு எழும் பெருமுச்ச பெரும் விசிறலாய் நெஞ்சை அடைந்து அடங்கிப் போகும்.

எத்தனையோ பிரச்சனைகள், இடம்பெயர்வுகளைக் கடந்து இரண்டாயிரத்து இரண்டாம் ஆண்டில் மீண்டும் தங்கள் சொந்த இடங்களுக்கு திரும்பியிருந்த காலங்கள் அவை. அப்போதெல்லாம் அவனுக்கு வேலை வாய்ப்பு ஓரளவு கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது.

இடிபாடுகளும் கற்குவியல்களும், எரிந்து கரி படிந்த

சுவர்களுமாய் இருந்த கிளிநொச்சி நகரம் மீண்டும் வீடுகள், கடைகள், கட்டாடங்கள் என்று உயிர்பெற்றுக் கொண்ட நேரம். சாலையின் இரு பக்கங்களிலும் புதிய பொலிவடனும் வண்ணப்பூச்சுடனும் முகப்பு எழுத்துக்களுடனும் வியாபார நிலையங்கள் தோற்றும் பெற்றன. கந்தசாமி கோவிலின் மணி ஒசை கேட்கும் தூர்த்தில் ஒரு மாடிச் கட்டட வேலையில்தான் அவன் அப்போது ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனுடன் சேர்ந்து புதினைந்து பேர். பெரிய கடைக் கட்டடம். இருபுத்தைந்து அடி உயர்த்தில் சுவர்ப்பூச்சு வேலை நடக்கிறது. மரத்தடிகளினால் அடுக்கடுக்காய் சாரம் கட்டி அதன் மேல் ஏறி நின்று மிகுந்த கவனத்துடன் வேலை செய்ய வேண்டும். சாந்தகப்பை அவன் கையில் லாவகமாகப் படிந்து வந்தது. அழுத்தி இழுத்தால் கண்ணாடி போல் சுவர் பளபளக்கும். எத்தனை வருட அனுபவம்.

பதினாறு வயதில் சாந்தகப்பை பிடித்த கை இது: முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாகிறது. எத்தனை வீடுகள்... எத்தனை கட்டாடங்கள்... பதினாலு வயதில் தந்தையுடன் சேர்ந்து வேலைக்குப் போன நாளிலிருந்தே தொழில் கையில் படிய ஆரம்பித்து விட்டது. அப்போதிருந்தே கனவுகளும் வரத் தொடங்கி விட்டது. அப்போதெல்லாம் அந்த வயதில் ஒரு நீள விறாந்தை, இரண்டு அறை குசினி இவ்வளவும் உள்ள ஒரு சின்ன வீடுதான் கனவில் அடிக்கடி வரும் உழைத்து காச சேர்த்து அப்படி ஒரு வீடு கட்டி குடியிருக்க வேண்டும் என்ற ஆசையும், விருப்பமும் அப்போதே அரும்பிவிட்டது. உழைப்பது வாய்க்கும் வயிற்றுக்குமே சரியாக இருந்ததானால் வீடு கட்டும் ஆசை நிறைவேற வாய்பில்லாமலேயே போய்விட்டது. என்பத்திமுன்றில் இராணுவத்தின் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு அப்பா பலியாகிப் போக, வீட்டின் முழுப் பொறுப்பும் அவன் தலையில் விழுந்தது வீட்டினரின் உணவுத் தேவைகளுக்கு உழைத்துடன் தங்கைகளின் கல்யாணம், தம்பிகளின் படிப்பு என்று தேவைகள் வியாயத் தொடங்க வாழ்வின் சுமைகள் கழுத்தை நெரித்தன. கனவில் வருகின்ற வீடு மாதிரி ஒரு வீடு கட்டுவது சாத்தியப் படாமலே போயிற்று. ஆனாலும், வீடு பற்றிய கனவுகள் மட்டும் தொடர்ந்து வந்துகொண்டேதான் இருந்தது. மழையின் ஈரமும் வெய்யிலின் உக்கிரமும் சீமெந்து வெக்கையுமே வாழ்க்கை என்றாகிவிட்டது. எனினும், தன் தொழிலை அவன் மிகவும் நேசித்தான். ஒவ்வொரு வீடும் கட்டும்போது தனக்குரிய ஒரு வீட்டைக் கட்டுவது போன்ற விருப்பத்தோடும் கவனத்தோடுமே அவன் செய்ப்படுவான். வீட்டுச் சொந்தக்காரர்களின் முகங்களில் தென்படும் பெருமித்தையும் ஆவலையும் பார்க்கும்போது அவனுக்கும் சந்தோஷமாகவே இருக்கும். கடைசிப் பூச்ச வேலையும் முடிந்து வீட்டை உரியவர்களிடம் ஒப்படைக்கும்போது அவர்களின் மகிழ்ச்சி அவனையும் தொற்றிக்கொள்ளும். இந்த வீட்டில் இவர்கள் சந்தோஷமாய், வளமாய், நிறைவேற வாழ வேண்டும் என்று மனச பிரார்த்திக்கும். மறுநாள் இன்னொரு வீட்டுக்கு அத்திவாரம் போடும்போது அந்த புது வீடுக்கான பொறுப்பு அவனிடம் வந்து சேரும். எத்தனையோ இடம்பெயர்வுகள் வந்தபோதும் தன் தொழிலை தொடர்ந்து செய்துகொண்டுதான் இருந்தான். ஆனால், இப்போது...

சமாதான காலத்தில் அவனுக்கு மாறி மாறி வீடுகட்டும் வேலைகள் வந்துகொண்டிருந்தது. தொடர்ந்து வேலை இருந்ததால் நாலு காச மிச்சம் பிடிக்க முடிந்தது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் காச சேர்த்து இரண்டு அறை ஒரு விறாந்தை

என்று சிறிய ஒரு கல்வீடு கட்டிக் கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. அந்த நம்பிக்கை அன்னொரு நாள் தகர்ந்து போனது. இருபத்தினாலும் அடி உயர சாரத்தில் நின்று ஒரு மாடி வீட்டில் வேலை செய்துகொண்டிருக்க, ஒரு மதியப் பொழுதில் கை பிடிமானம் தவறி விட, நிலத்தில் விழுந்தில் ஒரு காலை முழங்காலுடனும் இரண்டு கைகளை முழங்கச்சலஞ்சனும் இழக்க வேண்டியதாயிற்று. எப்பேர்ப்பட்ட இழப்பட... யாழ் வைத்தியசாலையில் மாதக் கணக்கில் கிடந்ததில் சேர்த்து வைத்திருந்த காசெல்லாம் கரைந்து போக, மனசெல்லாம் நொறுங்கிப் போன நிலையில் ஊன்றுகோலுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பினான். மனைவி, பிள்ளைகளுக்கு பாரமாகிப் போனோமோ என்று மனசு ஆற்மாட்டாமல் தவித்தது. அந்த நேரம் மறுபடி பிரச்சனை தொடங்கிவிட ஒவ்வொரு இடமாக அலைந்து முள்ளிவாய்க்கால் வரை ஓடிய அவலம், தறப்பாள் போர்த்திய கொட்டிலுக்குள் பசி பட்டினியோடும் உயிர்ப் பயத்தோடும் வாழ்ந்த காலங்கள்...

காலையில் பல துலக்கி, முகம் சமூவ வைப்பதிலிருந்து, கிடைக்கும் கொஞ்சத் தண்ணீரில் உடம்பு கழுவி விடுவதிலிருந்து அத்தனை வேலைகளையும் பார்த்துப் பார்த்து மனைவியும் பிள்ளைகளும் செய்யும்போது மனம் தவிக்கும். அதுவும் இயற்கைக் கடன் செய்யும்போது ஏற்படும் தயார் வார்த்தைகளில் வர்ணிக்க முடியாதது. தினமும் மனைவி ஒரு மூந்தையைக் கவனிப்பது போல கவனிக்கும்போது இவளுக்கு இத்தனை கஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறேனே என்று மனது வலிக்கும். அனுப்பு, சலிப்பு இல்லை... ஒரு முகச்சுறிப்பு இல்லை... அந்த ஆதாரவு கண்களை கலங்க வைக்கும். இப்படி இவர்களுக்கெல்லாம் சமையாய் இருந்து உயிர் வாழ வேண்டுமா என்று மனம் விரக்கியில் சுருண்டுகொள்ளும். கண்ணுக்கு முன்னால் கொத்துக் கொத்தாய் கணம் சிறி விழும்போது அவர்களுக்குள் ஒருவனாய் தானும் செத்துப்போயிருந்தால் நன்றாய் இருக்கும் என்று நினைக்கத் தோன்றும். ஒரு நேரச் சாப்பாட்டுக்கு படுகின்ற அவலத்தைவிட ஒரு நேர இயற்கைக் கடன் கழிப்பதற்கு படுகின்ற அவலம் மிகக்

கொடுமையாய் இருந்தது. முள்ளிவாய்க்காலிலிருந்து வந்து வவனியா, செட்டிகுளம் முகாமுக்குள்ளும் இதே அவலம்தான். ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாய் அங்கே இருந்து பட்ட துண்பம், எல்லாவற்றையும் தாங்கி மீன்குடியேற்றும் என்று மீன்டும் தங்கள் காணிக்குள் கொட்டால் போட்டு இருக்க வந்த பிறகு கொஞ்சம் நிம்மதியாய் இருந்தது.

இடம்பெயர்ந்து போயிருந்த காலங்களில் வீடு பற்றிய கனவுகளோ அல்லது வேறு எதும் கனவுகளோ அவனுக்கு வந்ததில்லை. அப்படி எப்போதாவது கனவு வந்தாலும் புழுதி பறக்கும் தெருக்களும் அதில் தலைச்சுமையுடன் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் மனிதர்களும், மர நிழலின் கீழே அடுப்புமுட்டி சமைக்கும் காட்சிகளுமே மாறி மாறி கனவில் வரும். அமைதியான உறக்கம் என்பதுதான் கனவாய்ப் போய்விட்டது. மீள வந்து சொந்த இடங்களில் இருந்தாலும் வாழ்க்கை என்னமோ பெரும் கமையாகத்தான் தெரிந்தது.

விடிய எழுந்திருக்கும்போதே
இன்றைக்குச் சாப்பாட்டுக்கு
என்ன வழி என்ற
கேள்விதான் முந்திக்கொண்டு
நின்றது. பதினாலு
வயதிலிருந்து ஓடி ஓடி
உழைக்க ஆரம்பித்தது...
இன்றைக்கு ஓரிடத்தில்
அமர்ந்திருப்பது நரக
வேதனையாய் இருந்தது.

இப்போது மறுபடி நகரம்,
கடை கட்டந்தகள், வீடுகள்
என்று புதிதாய் தோற்றம்
பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.
அவனால் இயங்க முடியாத
நிலையில் கையாலாகாதவனாய்
வெறுமே பார்த்துக்கொண்டு
அமர்ந்திருக்கிறான்.

வீட்டின் கவுடம்
தாளமுடியாமல் அவனது
பதினாலு வயசப் பிள்ளை
படிப்பை நிறுத்திவிட்டு
மேசனுக்கு உதவியாளாய்
போகத் தொடங்கியிருக்கிறான்.
சாந்தகப்பை பிடித்து
வேலை பழுகுகிறான். அவன்
கொண்டு வரும் காசில்தான்
அரை வயிறேனும் கஞ்சி
குடிக்க முடிகிறது. சீமெந்து

வாசத்துடன் உலவும் பிள்ளையைப் பார்க்கும்போது மனம் கனத்துப் போகிறது. இரவு கை விளக்கு அலைந்துகொள்ள அந்த வெளிச்சம் முகத்தில் பளிச்சிட அவன் தாயிடம் கூறியது இவன் காதிலும் தெளிவாகக் கேட்டது.

“அம்மா! நாங்களும் ஒரு நாளைக்கு வீடு கட்டுவம். முருகன் ஸ்ரோர் கடை முதலாளிக்கு இப்ப நாங்கள் கட்டிற மாதிரி ஒரு வீடு... அந்த அளவுக்கு இல்லாவிட்டியும் ரண்டு அறை ஹோஸ்ட மாபிள் கல்லு புதிச்ச வீட்டோட பாத்ரூமும் சேர்த்து ஒரு வீடு கட்டுவம்.”

வீடு பற்றிய கனவுகள் இவனுக்கும் வருகிறது. பதினாறு வயதில் கனவு காண ஆரம்பித்திருக்கும் மகனைப் பார்க்கையில் தன் இளம் வயதுக் காலங்கள் நினைவுக்கு வந்தது. தன்னைப் போல் அல்லாமல் பிள்ளையின் கனவுகள் ஒரு நாளைக்கு சாத்தியமாகலாம் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. வீடு பற்றிய கனவுகள் இனிமேல் அவனுக்கு வராமலே போகலாம். ஆனாலும் அவனுக்கு அது பற்றிய கவலையும் வரப்போவதில்லை.

பேராசிரியர் அஸ்கோ பார்பெலா

நூட் ன் பின்லாந்துக்குச் சென்றதை ஓர் எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி என்று சொல்லலாம். ஏன், அதிர்ஷ்டமான ஒரு விபத்து என்றுகூடச் சொல்லலாம். இலங்கையில் ஏற்பட்ட நெருக்கடி காரணமாக இலங்கையை விட்டு எங்காவது போக வேண்டிய நிரப்பந்தம் ஏற்பட்டது. பயண முகவர் ஒருவர் பின்லாந்துக்குச் சுற்றுலாப் பயண விஸா எடுத்துத் தந்தார். மனதாரச் சொல்கிறேன், அந்த நிமிடம்வரை பின்லாந்து என்றொரு நாடு இந்தப் பூவுலகில் இருப்பதை அந்த முகவரோ நாணோ அறிந்திருக்கவில்லை. விஸா என்ற ஒன்று கைக்கு வந்த பிறகுதான், அதை நம்ப முடியாமல் வரைபாட்டத்தைத் தேடி ஓடினோம். கையில் விஸாவும் விமானப் பயணச் சீட்டும் இருந்ததால் பின்லாந்து இந்தப் பூமிப்பந்தில்தான் எங்கேயோ மறைந்து இருக்கிறது என்ற நூம்பிக்கை உண்டானது. பின்லாந்துக்குப் போகும் வழி எனக்குத் தெரியாவிட்டாலும் விமானமோட்டிக்கு நிச்சயம் தெரிந்திருக்கும் என்ற தெரியுத்தில் தன்னந்தனியனாகப் புறப்பட்டு விட்டேன். 1983 ஒக்டோபர் மாதத்தில் ஒருநாள், பின்லாந்தில் நான் இறங்கிய போது அந்த நாட்டில் நான்கே நான்கு இலங்கைத் தமிழர் இருந்தனர். அவர்கள் அரசியல் அல்லாத பல்வேறு காரணங்களுக்காக எப்பொழுதோ பின்லாந்தில் குடியேறியவர்கள். அவர்கள்,

உலகம் முழுவதிலும் பல கோடி மக்களால் பேசப்படும் தமிழ் மொழி எந்தப் பின்லாந்து மொழி நூலையுமே கண்டதில்லை. அந்தக் குறை தீர்மானக்கையில் ஒரு தரமான பின்லாந்து நூலைத் தேர்ந்து அதனைத் தமிழுக்கு மொழிபெயர்க்கும் பணியில் என்னை ஈடுபடுத்த அஸ்கோ பார்பொலா திட்டமிட்டார்.

‘தமிழா? அது எப்படி இருக்கும்?’ என்று வாயுறி உமிழ்நீர் சுரக்கிற நிலையில் இருந்தார்கள். அவர்களுடைய மனைவியர் வேற்று இனத்தவர்கள். பிள்ளைகள் பின்லாந்து மொழியைப் பேசினார்கள். கோயில் திருவிழாவில் பெற்றோரைத் தவறிவிட்ட பிள்ளையைப் போலத் தத்துவித்துக் தடுமாறி நின்ற என்னைச் செஞ்சிலுவைச் சங்க அதிகாரிகள் கண்டெடுத்தார்கள்; பின்னர் தத்தெடுத்தார்கள். அப்போதைய பின்லாந்து நிலைமையைப் பார்த்தவுடன் நானும் நாளாடவில் தமிழ் பேசுவதை மறந்து போகக்கூடிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படலாம் என்று அச்சப்பாட்டேன். எனது தமிழ் எழுத்துப்பணி தடயமே இல்லாமல் தொலைந்து போகலாம் என்று துன்பப்பாட்டேன். இதே அடிச்சுவட்டில் நானும் அடி எடுத்து வைத்தால் என்னவிலும், ‘மெல்லத் தமிழினிச் சாகும்’ என்று கவலைப்பாட்டேன்.

அங்கே ஜரி விண்டொம் என்றொரு பத்திரிகையாளர் இருந்தார். அவர் தான் கடமையாற்றிய பிரபலமான பத்திரிகையில் அவ்வப்போது இலங்கை பற்றிய செய்திகளை எழுதுவார். அந்தச் செய்திகளில் தப்பும் தவறுமான தகவல்கள் ஏதாவது

காணப்பட்டால், தொலைபேசியில் அவருடைய கழுத்தைப் பிடித்துத் திருக்குவேன். இப்படிச் சண்டை பிடித்துச் சண்டை பிடித்ததே நல்ல நன்மீர்கள் ஆனோம். அவர் என்னை நேர்காணல் செய்து ஒரு கட்டுரையை வெளியிட்டார். அதன் பலாபலனாகச் சில பின்லாந்தியர் தொடர்புகொண்டார்கள். சில அரசு அதிகாரிகள் அறிமுகம் ஆணார்கள். இவ்வாறே பேராசிரியர் அஸ்கோ பார்பொலா அவர்களுடைய அறிமுகமும் கிடைத்தது.

வேல்சின்கி பல்கலைக்கழகத்தில் அஸ்கோ பார்பொலாவை 1986 மே மாதத்தில் ஒரு நாள் நட்புபீதியாகச் சந்திக்கச் சென்றேன். ஒன்றிரண்டு மணித்தியாலங்கள் பேசினோம்; மனம்விட்டுப் பேசினோம். முடிவில், “இன்று முதல் உங்களை எனது ஆய்வு உதவியாளராக நியமிக்கிறேன்,” என்றார். ஆறு வருடங்கள் அவருடைய ஆய்வு உதவியாளராகப் பணிபுரிந்தேன். அவர் திருக்குறளையும் சிலப்பதிகாரத்தையும் பின்லாந்து மொழிக்குக் கொண்டுவர விரும்பினார். அதற்கு உதவும் வகையில் அந்த இரு நால்களுக்கும் முழுமையான சொற்றொகுதிகளையும் விளக்க உரைகளையும் எழுதினேன். இந்தியவியல் கற்கும் பட்டதாரி மாணவருக்குத் தமிழ் கற்பிக்கும் பணியையும் அஸ்கோ பார்பொலா என்னிடம் ஓப்படைத்தார். அதனையும் பத்தொன்பது ஆண்டுகள் மன நிறைவோடு செய்து முடித்தேன். அதுவரையில் எத்தனையோ கவிதைகள், சிறுகதைகள், நாவல்கள், அறிவியற் கட்டுரைகள், நாட்டோடிப் பாடல்கள் எனப் பல பின்லாந்து இலக்கிய நூல்கள் பலவேறு உலக மொழிகளுக்கு மொழிமாற்றும் செய்யப்பட்டிருந்தன. ஆனால், உலகம் முழுவதிலும் பல கோடி மக்களால் பேசப்படும் தமிழ் மொழி எந்தப் பின்லாந்து மொழி நூலையுமே கண்டதில்லை. அந்தக் குறை தீரும்வகையில் ஒரு தரமான பின்லாந்து நூலைத் தேர்ந்து அதனைத் தமிழுக்கு மொழிபெயர்க்கும் பணியில் என்னை ஈடுபடுத்த அஸ்கோ பார்பொலா திட்டமிட்டார். அதற்காக ஒரு தரமான நூலைத் தெரிவு செய்யும் பொறுப்பையும் என்னிடமே தந்தார்.

நான் தெரிவசெய்து, அவர் அங்கீரித்து நூலின் பெயர் 'கலேவலா' (Kalevala). 'கலேவலா' பின்லாந்தின் தேசிய காவியம். பின்லாந்து இலக்கியத்தின் முதன்மை நூல். பின்லாந்து மக்கள் பொன்னே போல் போற்றி வரும் உலகனாவிய இலக்கியங்களில் ஒன்று. ஜம்பது பாடல்களில் 22,795 அடிகளைக் கொண்ட ஒரு நீண்ட காவியம். 'கலேவலா'வின் தமிழாக்கம், ஆங்கில மொழியெயர்ப்புகளுடன் உறவுகொள்ளாமல், பின்லாந்து மொழியிலிருந்து நேரடியாகத் தமிழுக்குச் சம்பாக வரவேண்டும் என்பதில் அஸ்கோ பார்பொலா கவனமாக இருந்தார்.

பின்லாந்து மொழியிலிருந்து தமிழுக்கு வரும் இந்த முதல் நூல் சிறப்பாக வெளிவர வேண்டும் என்பதும் அவருடைய விருப்பமாக இருந்தது. இந்தத் தமிழாக்கத்தை வெளியிட அரசு அமைச்சகள் நிறுவனங்களிடம் இருந்து சுமார் 15 ஆயிரம் அமெரிக்க டொலருக்குச் சமமான) 75 ஆயிரம் பின்னில் மார்க்குகளை மானியமாகப் பெற்றார். பின்லாந்தின் புகழ் பூத்த முத்த ஒவியக் கலைஞரும் பின்லாந்தின் தேசிய ஒவியர் எனப் பாராட் டப்பாட் வருமான அக்கெவி கல்லேல்

(Akseli Gallen - Kallela) என்பார் கலேவலாவுக்கு வரைந்த பல ஒவியங்களில் 12 ஓவியங்களை தமிழ் கலேவலாவில் பிரசரம் செய்ய அனுமதி பெற்றார். அவரே ஒரு சிறப்பான விளக்கமான அறிமுக உரையையும் எழுதினார். கலேவலாவின் செய்யுள்நடைத் தமிழாக்கம் ஹெங்கொங்கில் மிகவும் சிறப்பாக அச்சிடப்பட்டு ஹெல்சிங்கி பல்கலைக் கழக வெளியீடாக 1994 டிசம்பரில் வெளிவந்தது. கலைதநடைத் தமிழாக்கம் புதிய தலைமுறையினர் சிலருக்குப் பயன் தராது என்றும் உரைநடையிலும் ஒரு சுருக்கமான தமிழாக்கம் தேவை என்றும் பேராசிரியர் கா. சிவத்தும்பி போன்ற உலகத் தமிழ் அறிஞர்கள் சிலர் எழுதினார்கள். அதற்காக, 'உரைநடையில் கலேவலா' என்னும் எனது வசன நடைத் தமிழாக்கத்தையும் 1999இல் ஹெல்சிங்கி பல்கலைக்கழக வெளியீடாகக் கொண்டு வந்தார்.

அஸ்கோ பார்பொலா, பின்லாந்து நாட்டில் ஹெல்சிங்கி பல்கலைக் கழகத்தின் ஆசிய அப்பிரிக்க அய்வு மையத்தில் இந்தியத் தொன்மவியல் துறையின் சிறப்புப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். சிந்து சமவெளி நாகரிகம் பற்றிப் பல வருடங்களாக அய்வு செய்து வருபவர்.

சிந்துவெளி எழுத்துக் குறியீடுகள், திராவிடர்களின் நாகரிகம் என்னவும் அவருடைய அய்வின் சிறப்பு அம்சங்களாகும். அவருடைய தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த கண்டுபிடிப்புகளில் ஒன்று இப்பொழுது உலகாளவிய அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டு வரும் வகைப்படுத்தப்பட்ட சிந்துவெளியின் இலச்சினைகள். இரண்டாவது, மறைகுமியைமுக்கு மூலத்தின் குறிப்பைக் கண்டுளைர்ந்து பொது எழுத்து முறைப்பட எடுத்தெழுதுவது (decipherment of the Indus script). அவருடைய அய்வுகளையும் கற்பித்தலையும் அகன்ற தலைப்புகளில் இவ்வாறு சுருக்கமாகச் சொல்லாம்: 'Indus Civilization / Indus script and religion / Corpus of Indus Seals and Inscriptions; Veda / Vedic ritual / Samaveda / Jaiminiya Samaveda texts and rituals / Purva-Mimamsa; South Asian religions / Hinduism / Saiva and Saka tradition / Goddess Durga; South India / Kerala / Tamil Nadu / Karnataka; Sanskrit / Malayalam / Tamil / Prehistory of Indian languages; Prehistoric archaeology of South Asia and (in broad sense) Central Asia / Coming of the Aryans.'

23.06.2010இல் கோவையில் நடைபெற்ற உலகச் செம்மொழி மகாநாட்டில், முதல்வர் கருணாநிதி உருவாக்கிய தமிழ்ச் செம்மொழி விருது முதல் முதலாகப் பேராசிரியர் அஸ்கோ பார்பொலாவுக்கு வழங்கப்பட்டது.

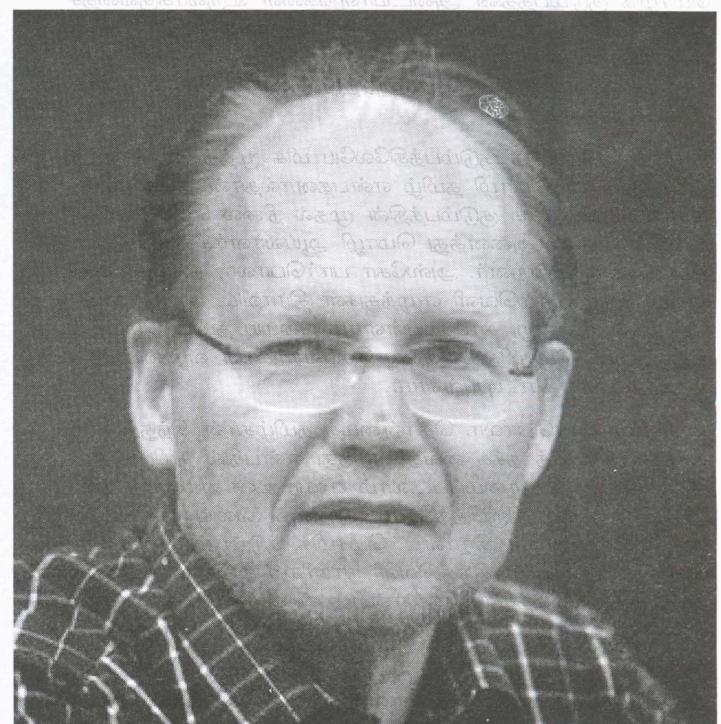
சிந்துவெளி நாகரிகம், சிந்துவெளி எழுத்துகள் மற்றும் மதம், வேதங்கள், வேத வழக்கங்கள், சாமவேதம், ஜைமுனிய சாமவேத உரைக் கோவைகள் மற்றும் பழக் காலத்திற்கு முந்தைய இந்திய மொழிகள், தெற்கு ஆசிய மதங்கள், இந்து மதம், சைவ மற்றும் சக்தி முறைமைகள், தென்னிந்திய மாநிலங்கள், சமஸ்கிருதம், தமிழ் மலையாளம், சரித்திர காலத்திற்கு முந்தைய இந்திய மொழிகள், அவற்றின் வரலாறு மற்றும் தன்மை, ஆரியர்கள் வருகை, மத்திய ஆசிய குடிகள் ஆகிய பல பிரிவுகளில் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் அய்வுகளை மேற்கொண்டு பல அரிய உண்மைகளை நிறுபித்தவர், அஸ்கோ பார்பொலா.

சிந்துவெளி, ஹரப்பா நாகரிகம் குறித்தும் அவற்றின் எழுத்துக்கள் குறித்தும், திராவிட மொழிக் குடும்பத்தின் நோக்கில் ஆராய்ச்சியினை மேற்கொண்டு வரும் அஸ்கோ பார்பொலா, சிந்துவெளி நாகரிகம் மறையத் தொடங்கிய போதுதான், ஆரியர்கள் தெற்காசிய நாடுகளுக்கு வரத் தொடங்கினால் என்பதைப் பல ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் மூலம் நிறுபித்திருக்கிறார்.

அஸ்கோ பார்பொலா வேதங்களில் ஆழமான கல்வி அறிவு கொண்டவர். வேத காலத்து சமஸ்கிருத மொழி மற்றும் திராவிட மொழிகளின் கட்டமைப்பினை நன்கு அறிந்தவர். சிந்துவெளி நாகரிகம், ஆரிய நாகரிகத்திற்கு முந்தையது என்றும், சிந்துவெளி எழுத்துகளில், திராவிட மொழிகளின் கட்டமைப்பு இருப்பதாகவும் நிறுபித்தவர். சிந்துவெளி கால எழுத்துகளுக்கான, அறிவியல் நீதியான முதல் அடவுத் தொகுப்பினை வெளியிட்டது

பெருமை இவருக்கு உண்டு. இதன் துல்லியமான ஆய்வு முடிவுகளால், பின்னால் வந்த ஆராய்ச்சியாளர்கள் இதன் அடிப்படையிலேயே தங்கள் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டனர். இவருடைய மிகச்சிறந்த படைப்பான Deciphering the Indus Script (Cambridge University Press) என்ற ஆய்வு நூல் 1994இல் வெளிவந்தது. இவரின் இன்னொரு புகழ் பெற படைப்பு இரண்டு தொகுதிகளாக வெளிவந்தன. அவை: 1. Corpus of Indus Seals and Inscriptions, Vol. 1: Collections in India, Helsinki: Finnish Academy of Sciences and Letters - Jagat Pati Joshi & Asko Parpola (eds.) 1987இல் வெளிவந்தது. S. G. M. Shah & Asko Parpola (eds.), Corpus of Indus Seals and Inscriptions, Vol. 2: Collections in Pakistan, Helsinki: Finnish Academy of Sciences and Letters 1991இல் வெளிவந்தது. சிந்துவெளி நாகரிகம் மற்றும் அதனைச் சார்ந்த எழுத்துகளுக்கும் திராவிட நாகரிகத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு குறித்த சிறந்த ஆய்வு நூலாக இவை எழுதப்பட்டிருந்தன. சிந்துவெளி ஆவணங்களில் திராவிட மொழி சார்பு இருந்ததனை இந்நால்கள் உறுதிப்படுத்தின. சிந்துவெளி நாகரிகம் மறைந்த பின்னரே ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்தனர் என்பதனையும் காட்டியது. இதனை உலகெங்கும் உள்ள பலர் ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர்.

வெகுகாலமாகவே சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் எழுத்து முறைகள் புரியாத புதிராகவே இருந்து வந்தன. எந்த மொழிக் குடும்பத்தினை அவை சேர்ந்தவை என்பது பிரச்சனைக்குரியதாகவே இருந்து வந்தது. ஒரு சில அரசியல் சார்பாளர்கள், சிந்துவெளி நாகரிகம் அரிய நாகரிகமாகும்;

அதன் எழுத்துகள் ஆரிய மொழிகளை ஒட்டியவையாகும் என்ற கருத்துக்களைச் சொல்லி வந்தனர். ஆனால் திராவிட மொழிக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்ததுதான் சிந்துச் சமவெளி எழுத்துகள் என்று பல்வேறு வகையில், மொழியியல், தொன்மவியல், தொல்பொருளியியல், மானுடவியல் நோக்கில் நிறுபித்தவர் அஸ்கோ பார்பொலா.

சிந்துவெளி நாகரிகத்தில் இருந்த எழுத்துகளின் வரிவடிவங்கள் ஏன் போற்றிப் பாதுகாக்கப் படவில்லை என்றும் கேள்விக்குப் பல அறிஞர்களால் பதில் தர முடியவில்லை. நாம் காணக்கூடிய வடிவங்களில் சிந்துவெளி மொழிகளுக்கு வடிவங்கள் இல்லை. இதனால் ஒப்பிடுகையில் எகிப்திய நாகரிகத்திற்கு அணைத்தும் உள்ளன. தூரதிருவுட்டவசமாக சிந்துவெளி கால எழுத்துக்கள்

நம்பிடம் முழுமையாக இல்லை.

ஒரு மொழிக்கு எழுத்து வடிவங்கள் எப்போது இந்த உலகில் வந்தன என்பதற்கான முடிவான ஆதாரங்கள் இன்று இல்லை. கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு எத்தனை ஆண்டுகளுக்கு முன் மொழிகளுக்கான வரி வடிவங்கள் உருவாக்கப்பட்டன என நாம் அறியமுடியவில்லை. ஆனால், பழங்கால மொழி வரிவடிவங்களில், சிந்து சமவெளி நாகரிக எழுத்து முறைகளுக்கு ஒரு சிறப்பான இடம் உண்டு. அப்போது இருந்த எழுத்து வகைகளில், ஏற்கதாம் 4,000 மாதிரிகள் தான் நம் கைவசம் உள்ளன. இவை பெரும்பாலும் தாயத்துக்கள், இலச்சினைகள் ஆகியவற்றிலேயே கிடைத்துள்ளன. அஸ்கோ பார்பொலா இவற்றை ஆய்வு செய்து தனது நூல்களில் முடிவுகளைத் தெரிவித்துள்ளார். சிந்துவெளி நாகரிக எழுத்து முறை, ஹரப்பா மொழிகளுடன் அதன் உறவு, சிந்துவெளி மதங்களின் தன்மை ஆகியன குறித்து, ஆயிர, திராவிட மற்றும் மெசப்போயியா சார்ந்த ஆதாரங்களுடன் தன் முடிவுகளைக் கூறி உள்ளார். ஹரப்பா நாகரிகம் மற்றும் எழுத்து முறை குறித்து எழுதி, எப்படி சிந்துவெளி எழுத்துக் கூறி ஆய்வு முறைகளைத் தந்துள்ளார். சிந்துவெளி எழுத்துக்கள் எத்தகைய தன்மை கொண்டவை எனக் குறிப்பிட்டு அவை திராவிட மொழிக் குடும்பத்தினைச் சேர்ந்தவை என்று நிரூபித்துள்ளார்.

சிந்துசமவெளி மொழிக் குடும்ப ஆய்வில் மிகச் சிறந்த முடிவுகளை வெளியிட்டவர் அஸ்கோ பார்பொலா. இந்த மொழிக் குடும்பத்தின் அடையாளங்களை உருவாக்குவதைச் சரியாக வரையறை செய்தவர். இவர் உருவாக்கிய அடையாளங்கள், இனிவரும் காலங்களில் சிந்துவெளி எழுத்துக்களை முழுமையாக அறிந்து வெளிக் கொண்டுவர மிகவும் உதவும்.

திராவிட மொழிக் குடும்பத்திலேயே மிக மூத்ததும், எழுத்தில் புதிந்துமான மொழி தமிழ் என்பதனால்தான் தமிழூத் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தின் முதல் நிலை மொழியாக, உலகில் உள்ள அனைத்து மொழி ஆய்வாளர்களும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். அஸ்கோ பார்பொலா, தன் ஆய்வின் மூலம் சிந்துச் சமவெளி எழுத்துக்கள் திராவிட மொழியைச் சேர்ந்தவை என்று காட்டியுள்ளார். பழைய தமிழ் மொழியினை, சிந்துவெளி மொழியை ஆய்வு செய்வதற்கான வழியைத் தருவதாகவும் காட்டியுள்ளார்.

அஸ்கோ பார்பொலா, தொன்மைத் தமிழ்தான் சிந்துவெளி நாகரிகத்தினைத் தக்க வைத்திருந்தது என்பதில் தமிழும் தமிழர்களும் பெருமைப்பாலாம் என்ற உண்மையைத் தன் ஆய்வின் மூலம் நிரூபித்ததோடு, அதனை வலியுறுத்தியும் வருகிறார். எனவே, திராவிட மொழிக் குடும்பம், குறிப்பாக தொன்மைத் தமிழ், சிந்துவெளி நாகரிகம் மற்றும் எழுத்துக்களைப் பாதுகாத்து வைத்திருந்தது என்ற உண்மையைத் தன் வாழ்நாள் ஆய்வுகள் மூலம் காட்டிய அஸ்கோ பார்ப்பொலாவிற்கு, தமிழர்கள் அனைவரும் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

அஸ்கோ பர்போலா, சிந்துசர்ஸ்வதி சமவெளி இலச்சினைகளில் இருக்கும் மீன் போன்ற சித்திர எழுத்துருவை 'மீன்' என்று சொல்லி, அதனை விண்மீன்களைக் குறிப்பதாகக் கூறுகிறார். அறுமீன் கார்த்திகை என்றெல்லாம் அவர் சிந்துசர்ஸ்வதி இலச்சினைகளை கருதுகிறார். பசுபதி என அறியப்பட்டும் புச்சுபெற்ற யோகநிலைக் கடவுள் வருணனைக் குறிப்பிடுவதாக இருக்கலாம் என்றும் சொல்லுகிறார். அகநானாற்றில் 'அறுமீன்' குறித்து தலைவி பேசுகிறாள். புறநானாற்றுப் பாடலில் 'மீன்திகழ் விசும்பில்' என்னும் கூற்று வருகிறது. 'மாஇரு விசும்பில் பல்மீன் ஒனி கெட ஞாயிறு' தோன்றியதைக் குறித்து பதிற்றப்பட்டில் காணலாம். சிலப்பதிகாரத்தில் அருந்ததி 'வடமீன்' எனக் குறிப்பிடப்படுவதையும் பார்க்கலாம். விண்மீன்களை மீன் எனச் சொல்லும் தமிழர் பண்பாட்டை சிந்துசர்ஸ்வதி பண்பாட்டுடன் இணைக்கும் அஸ்கோ பர்போலாவின் பார்வை சரியானதாக இருக்க வாய்ப்பிருக்கிறது என்பது தமிழ் ஆய்வாளர்களது

கருத்து:

பின்லாந்தியரான அஸ்கோ பார்பொலா தனது வாழ்நாளில் மூன்று தசாப்தங்களை சிந்துவெளி ஆய்வுக்காகவே அர்ப்பணம் செய்துள்ளார். தனது தடத்தில் நடந்துவரப் பல ஆர்வமுள்ள மாணாக்கர்களை உருவாக்கியுள்ளார். அவருடைய துணைவியார் பெயர் மரியத்தா பார்பொலா. அவருக்கு இரண்டு பெண் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள்.

இலங்கையை விட்டுப் புறப்பட்டுத் தமிழரே இல்லாதிருந்த பின்லாந்துக்கு வந்தபோது பேராசிரியர் அஸ்கோ பார்பொலாவை நான் சந்திக்காது இருந்திருந்தால் நானும் தமிழை மறந்திருப்பேன். ஹல்சிங்கி பல்கலைக்கழகத்தில் அவருடன் நான் பத்தொன்பது ஆண்டுகள் கடமை ஆற்றியிருக்கிறேன். இன்றுவரை 25 ஆண்டுத் தொடர்பு. இரு குடும்பங்களுமே உறவாடி மகிழ்ந்திருக்கிறோம். அஸ்கோ பார்பொலாவுடன் இணைந்து ஆற்றிய தமிழ்ப்பணியை எனது எழுத்துப் பணியின் பொற்காலம் எனலாம். அவருக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியை இத்தால் சமர்ப்பணம் செய்கின்றேன்.

ஆதாரம்:

<<http://www.alaikal.com/news/?m=201006&paged=20>>

<http://en.wikipedia.org/wiki/Asko_Parpola>

<<http://www.harappa.com/script/parpolo0.html>>

<http://beta.thehindu.com/news/article387...>

<<http://www.hindu.com/2010/06/24/stories/2010062463981300.htm>>

<<http://www.nakkheeran.in/users/TamilClassicalConference.aspx?TCC=178>>

<<http://indianschristians.wordpress.com/2011/09/03/1828/>> ●

இனப்பிரச்சனை

வரலாறும் படைப்பிலக்கியமும்-2

மு.புஷ்பராஜன்

ஏ. முத்துமிழர் அரசியலில் 1975ஆம் ஆண்டு, திருப்புமுனையாக அமைந்த ஆண்டாகும். அது, நீல் ஆம்ஸ்ட்ரோங் சந்திர மண்டலத்தில் காலடி வைத்ததைப்போல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அதுவரை பயணித்த அரசியல் பாதையிலிருந்து விலகி புதிய உலகத்தின் பாதையில் காலடி வைத்த செயலை, அவ்வாண்டு ஆடிமாதம் 27ஆம் திகதி, 'புன்னாலை வரதராஜப் பெருமாள் கோவிலில் ஒலித்த துப்பாக்கி வெடியின் மூலம் அறிவித்துக்கொண்டது.

அது எவ்வாறெனில், 'தமிழ் மாணவர் பேரவையைத் தொடர்ந்து, 'இளைஞர் பேரவை' உருவாக்கிய இளைஞர்கள், தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் அரசுக்கு எதிரான போராட்டங்களை ஆதரித்தும் அதேவேளை, அதிருப்தியுற்றும் வந்தனர். கூட்டணியின் அரசியற் செயற்பாடுகளில் இவர்கள் அதிருப்தி அடைந்திருந்தாலும், முற்றாகத் தம்மை விலக்கிக்கொள்ள முடியாத நிலையிலேயே இருந்தனர். ஏனெனில், அன்றைய இளைஞர்களது அகிம்சையை மீறிய போராட்டங்களுக்கு ஒரு வலுவான அரசியற் தளத்தை விடுதலைக் கூட்டணியே மழங்கிக் கொண்டிருந்தது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியும், இளைஞர்களின் வேற்றாகி நிற்கும் போக்கில் அதிருப்தி அடைந்தாலும், அவர்களைத் தமது பின் தளமாகக் காண்பிட்டதன் மூலம், தம்மை இருவேறு சக்திகளாக, ஆட்சியாளர்களுக்குக் காணப்பிக்க முனைந்தார்கள். அத்தோடு, தமக்கு அரசியல்ரீதியில் தடையாக இருந்தவர்களை அகற்றுவதற்கும், இவ்விளைஞர்களின் செயற்பாடுகளைப் பயன்படுத்தித் தொண்டனர். ஆக, இருதரப்பட்ட தேவைகளும், இரு தரப்பாலும் நிறைவேற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இக்காலங்களில், இலங்கையின் தென்பகுதியில், பல்லாயிரக்கணக்கான சிங்கள இளைஞர்கள் அரசுக்கு எதிராக ஆயுதப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். இதே காலப்பகுதியில், வங்க மக்கள், பாகிஸ்தானுக்கு எதிராகவும் போராட்க கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள், இந்திய உதவியை எதிர்நோக்கி இருந்தனர். இலங்கை அரசு, சிங்கள இளைஞர்களது ஆயுதப் போராட்டத்தை எதிர்கொள்ள, பிராந்திய வல்லரசான இந்தியாவின் உதவியை நாடியது. இந்திய அரசு, இரு படையணிகளாகச் செயலில் இருந்கியது. ஓன்று, பாகிஸ்தானில் போராடிய 'அவாமி லீக்கின்கு ஆக்ரவாக ஒரு இராணுவச் செயற்றிட்ட'ம்; அது 'பங்காளதேன்' என்ற ஒரு புதிய நாட்டை உருவாக்கியது. இரண்டாவது படையணி, இலங்கையில் இருந்கியது. இது, இலங்கை அரசுக்கு எதிரான போராட்டத்தை இருத்தத்தில் மூஷ்டித்தது. இந்தப் பின்னணியை நாம் என்றும் நூடகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்; ஏனெனில், பிற்காலத்தில் தமிழர் ஆயுதப் போராட்டம் சார்ந்து, இந்தியா எடுத்த முடிவின் விதை இங்குதான் புதைந்து இருக்கிறது.

சுதந்திரத்தின் பின்னரான சிங்கள அரசுகளின் 'இலங்கை முழுவதற்குமான சிங்கள பெளத்தும்' என்ற ஆடிப்படையின் தொடர்ச்சியாக, இலங்கை 22மே 1972இல் 'சுதந்திரக் குடியரசாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. அனைத்தும் சிங்களம் என்ற சட்டவாக்கம் பெற்றது. தமிழர்களது மழைமையான கறுப்புக் கொடிப் போராட்டங்களுக்கு அப்பால், தந்தை எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் அவர்கள், இலங்கைக் குடியரசின் அரசியல் அமைப்பை எதிர்த்தும், வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தின் அவசியத்தை வலியுறுத்தியும், அதே ஆண்டு ஜப்பா மாதம் 2ஆம் திகதி தனது காங்கேசனதுறைத் தொகுதி

பாராளுமன்ற உறுப்பினர் புதுவியைத் துறந்து, அத்தொகுதியின் புதிய வெட்பாளராகப் போட்டியிட்டார். அவர், தனது புதுவியைத் துறந்த திகதி, மகாத்மா காந்தியின் பிறந்த தினமாகும். அகிம்சையின் வலிமையை உசிகிற் குணர்த்திய மகான் பிறந்த அந்த நாள், இலங்கையின் தமிழர் அரசியலில், அகிம்சையின் கதிர்கள் அடிவானத்தில் ஒளிமங்கிப் போவதற்கு வழிவகுந்தது. வெற்றிடமான அந்தத் தொகுதிக்கு, அரசு சார்பாக எவரும் போட்டியிட முன்வராத சூழலில் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தோழர் வீ. பொன்னம்பலமும் துணிந்து அரசு சார்பாகப் போட்டியிட்டு, பெரும் தோல்வியைத் தழுவிக் கொண்டார். இத்தேர்தலில், தனது தோல்வி நிச்சம் என்று தெரிந்தே அந்தத் தோழர் போட்டியிட்டார். சிங்கள அரசியல் அமைப்பின் சார்பாக, எவரும் போட்டியிடாத அவமானத்தைத் தீர்க்கவே, தமிழராகிய அவர் போட்டியிட்டார். தந்தை எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் தனது வெற்றியைத் தொடர்ந்து, 'இந்தத் தேர்தல் முடிவுற்றி, நான் எனது மக்களுக்கும் நாட்டிடற்கும் அறிவிக்க விரும்புவது என்னவென்றால், இது தமிழ் ஈழத் தேசத்தின் விடுதலைக்கான ஆணையே என்ற அறிவித்தார்.

1974ஆம் ஆண்டு தை மாதம் யாழ்ப்பாணத்தில் உலகத் தமிழராச்சி மகாநாடு நடந்தது. அதன் இறுதிநாளை 10ஆம் திகதி, அரசு படைகளால் தமிழ் மக்கள்மீது

காங்கேசனதுறைக் காவல்துறையினரின் வாகனத்தில் வீசப்பட்ட குண்டுத் தாக்குதலும், துரையப்பா மீதான மேற்கொள்ளப்பட்ட கைகூடாத கொலை முயற்சியும், இலங்கைப் போக்குவரத்துச் சபைக்குச் சொந்தமான பல்கள் எரிப்பும் முக்கியமானவையாகும்.

நடத்துப்பாட்ட வெறியாட்டம் படுகொலைகளில் முடிந்தது. இது தமிழ் மக்கள்மீது அழியாத பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியது. இப்படுகொலைகளுக்கு அன்றைய மேயர் தங்கராசா துரையப்பாவின் பொறுப்பற்றனமே காரணம் என்று தமிழர்தாப்பில் சொல்லப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்துவந்த காலங்களில், யாழ் பல்கலைக் கழகத்தைத் திறந்துவைப்பதற்காக, அன்றைய பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க யாழ்ப்பாணத்தில் விஜயம் செய்தார். அவரது வருகைக்கு எதிராக யாழ் நகரத்தில் பலத்த எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடைபெற்றது. அதேவேளையில், திரு அல்பிரட் துரையப்பாவின் ஆதாவில் பெரிய ஆதாவும் வழங்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து, அநேக வள்முறைகள் இடம்பெற்றன. இவைகளில், காங்கேசனதுறைக் காவல்துறையினரின் வாகனத்தில் வீசப்பட்ட குண்டுத் தாக்குதலும், துரையப்பா மீதான மேற்கொள்ளப்பட்ட கைகூடாத கொலை முயற்சியும், இலங்கைப் போக்குவரத்துச் சபைக்குச் சொந்தமான பஸ்கள் எரிப்பும் முக்கியமானவையாகும். இவ்வாறான புதிய குண வெளிப்பாடு இறுதியில், புன்னாலை வரதராஜப் பெருமாள் கோவில் யாழ் மேயரும் இலங்கை சுதந்தரக் கட்சியின் பிரதேச அமைப்பாளருமான அல்பிரட் துரையப்பாவின் கொலையோடு தீவிர வடிவில் வெளிப்பாட்டது.

1977இல் தனிநாட்டுக் கோரிக்கையை முன்வைத்து, தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் சார்பில் பொதுவில் அம்பாறை மாவட்டத்தில் போட்டியிட்ட கனகரத்தினம், வெற்றிபெற்ற பின்னர், ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் அரசாங்கத்தில் தான்

நம்பிக்கை வைத்திருப்பதாகவும், அவர் தமிழ் மக்களுக்கு நீதி வழங்குவார் என்றும் கூறி அரசாங்கத்தில் இணைந்தார். இச் செயல் தமிழர்மீது இழைக்கப்பட்ட துரோகமாகவே கருதப்பட்டது இதைத் தொடர்ந்து, 26.01.1978இல் பொதுவுவில் எம்பி. கனகரத்தனத்தின் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடத்தப்பட்டது. கொழுமிலில் நடந்த இந்தக் கொலை முயற்சி, சிங்கள தேசத்தைப் புதிரச்சிக்குள்ளாக்கியது. தொடர்ந்து அதிகரித்துவந்த ஆயுத நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் பணிக்காக ரிஜ். பஸ்ரியாம்பிள்ளை என்ற காவல்துறை அதிகாரி, யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டார். அவர், யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவரும், யாழ் புனித சம்பத்துசியார் கல்லூரியில் கல்வி பயின்றவருமாவார். இவரின் வருகையைத் தொடர்ந்து, ஆயுத நடவடிக்கைகள் சார்ந்து தேடப்படும் நபர்களேன் 38 இளைஞர்களின் புகைப்படங்கள் நாடு முழுவதும் ஒட்டப்பட்டது. ஒருவர் தலைக்கு ஒரு இலட்சம் ரூபாய் சன்மானம் தரப்படும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. இவரின் வருகையின் பின்னர், பல இளைஞர்கள் கைதுசெய்யப்பட்டு சித்திரவதைக்குப் புகுப்பெற்ற 4ஆம் மாடிக்கு அனுப்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அரசும், இந்த ஆயுதப் போராட்டத்தை ஆரம்ப நிலையிலேயே அழித்துவிடலாம் என்று நம்பிக்கை கொண்டது. இந்த நம்பிக்கைக்குரிய ரிஜ். பஸ்ரியாம்பிள்ளையும் அவரது துணை அதிகாரிகளான பேரம்பலம், பாலசிங்கம் ஆசியோரும், அவர்களது வாகனச் சாரதியுமான சிறிசேனா என்பவரும் 07.04.1978இல் மன்னாரிலுள்ள மடுப் பகுதிக் காட்டுனாள், புலிகளின் பயிற்சி முகாமினால் வைத்துக் கொல்லப்பட்டார்கள். இத் துணிகர நடவடிக்கை, அரசு நினைத்ததைப்போல், ஆயுதக் குழுக்களின் செயலை இலகுவாக கட்டுப்படுத்திவிட முடியாது என்பதையே வெளிப்படுத்தியது. இப்படுகொலையைத் தொடர்ந்து, சித்திரை மாதம் 25ஆம் திங்கி, அதுவரை 'தமிழ் புலிகள்' என்று இயங்கி வந்தவர்கள், 'தமிழ் விடுதலைப் புலிகள்' என்ற பெயரில், கர்ச்சிக்கும் புலியின் இலச்சனை பொறிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட அறிவித்தல் மூலம் வெளிவருகிறார்கள். அவ்வறிவித்தலில், தமது இராணுவ நடவடிக்கைகளின் போது கொல்லப்பட்ட 11 பேர்களின் பெயர், பதவி ஆகியனவற்றை வெளியிட்டார்கள். அவற்றுள் அல்பிரட் துரையப்பாவின் பெயரும் ஒன்று.

இக்காலங்களில், ஆயுதப் போராட்டத்தை வழிமுறையாகக் கொண்டு, மாறுபட்ட கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில், தமிழ்மீத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளப் பல இயக்கங்கள் இயங்கிவந்தன. இவற்றுள் எல்ஸீஇ, புலோட், சரோஸ், இபிஆர்.எல்.எஃப், டெலோ ஆகியவைகள் முக்கியமானவையாகும். இவர்களின் செயற்பாடுகளினால், காவல்துறையினர் பலர் கொல்லப்பட்டனர். வங்கிகள் பல அடிக்கடி கொள்ளளியிடப்பட்டன. துரோகிகள், சமூகவிரோதிகள், உளவாளிகள் என்று சாதாரண தமிழ் மக்கள் பலரும் கொல்லப்பட்டு, வீதிகளில் வீசப்பட்டனர்; சிலர் மின்கம்பத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தனர். இவ்வாறு துப்பாக்கி வேட்டுக்களாலும் குண்டுச் சுதந்களாலும் வட்ட-கிழக்கு மன் அதிர்ந்துகொண்டிருந்தது. நம்பிக்கை இழந்த ஜே.ஆர். ஐயவர்த்தனா இறுதியில், 'பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தை' நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்தார்.

விடுதலைப் புலிகளும் ஏனைய இயக்கங்களினதும் ஆயுதப் போராட்ட நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத அரசு, தமிழ்மீத்திற்காக எழுந்த போர்க்கோலத்தைத் தணிப்பதற்காக, மாவட்டச் சபைகளை அளிக்க முன்வந்தது. மாவட்ட சபைகளைத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் ஆதுரித்தனர். இளைஞர்களின் நிலையோ அதற்கு நேர்மாறாக இருந்தது. இளைஞர்களின் ஆயுதப் போராட்ட வழிமுறைகளினால் கிளர்ச்சி அடைந்திருந்த மக்களும், இளைஞர்கள் விருப்பப்பட்டியே மாவட்ட சபையை நிராகரித்ததுடன், அதுவரை ஆதுரித்துவந்த கூட்டணியை நிதிக்கவும் எதிர்க்கவும் தொடங்கினர்.

மாவட்ட சபையின் தேர்தல் நடவடிக்கைகளுக்காக, மேலதிக

சிங்கள பொலிசாரும் தமிழர் விரோத அமைச்சர்களான சிறில் மத்திய காமினி திசநாயக்கா ஆசியோரும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். மாவட்டசைபைத் தேர்தல் பிரசாரத்துக்காக கூட்டணியினரால் ஒழுங்கபடுத்துவதை கூட்டத்தில், காவல் பணியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த இரு பொலிசார், தமிழர் விடுதலைக் கழக உறுப்பினரால் கொல்லப்பட்டனர். இதன் எதிரொலியாக பொலிசாரும் இராணுவத்தினரும் இணைந்து, 31.05.1981இன் இரவு, யாழ் பேரூந்து நிலையத்தையும் அதனை அண்டியிருந்த வியாபார நிலையங்களையும் தீவைத்துக் கொழுத்தி, 81ஆம் ஆண்டுக்கால் தமிழர் இன் அழிப்பு நடவடிக்கையை ஆரம்பித்துவைத்தார்கள். இந்த அழிவு முயற்சியின் தொடர்ச்சியாக, யாழ்ப்பாணத்தின் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதியான யோ. போகேஸ்வரனின் வீடு, தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் அலுவலகம், 'சமுநாடு' பத்திரிகை அலுவலகம், அத்துடன் ஆசியாவின் முக்கிய நூல்களை 'யாழ் பொதுசன நால்' நிலைமும் தியிட்டுக் கொழுத்தப்பட்டது. இதில், 90,000 நூல்கள் சாம்பஸாக்கப்பட்டது. இந்த நூல்நிலையத்தின் ஏரிப்புப்பற்றிக் கவிஞர் எம். நூல்மான் எழுதிய 'புத்தரின் படுகொலை' என்ற கவிதையில் சில வரிகள் இவ்வாறு வருகின்றன.

"சிறில் உடையாளர் பின்தை உள்ளே இழுத்துச் சென்றனர்.

தொண்ணுறையிரும் புத்தகங்களினால்

புத்தரின் மேனியை மூடி மறைத்தனர்

சிகாவோகவாத சூத்திரத்தினைக் கொழுத்தி எரித்தனர்.

புத்தரின் சடலம் அல்லதியானது

தம்ம பதுமும்தான் சாம்பரானது." (1981 அலை 18)

இத்தகைய அழிவுச் செயல்களின் பின்னணியில், அமைச்சர்களான சிறில் மத்தியவும் காமினி திசநாயக்கல்லே பொறுப்பாக இருந்தார்கள் என்று கூறப்பட்டது. இந்த இன் அழிப்பு முயற்சி முன்னைய இன் அழிப்புக்கான எல்லாப் பொது நடைமுறை விதிகளையும் கொண்டிருந்தது. அத்துடன், மனையகத்திலிருந்து 1500 தமிழர்கள் அகதிகளாக வவுனியா நகரை நோக்கிக் குடிபெயர்க்கப்பட்டனர். சீற்றம்கொண்ட சிங்கள இனவாதத்திற்கு முன்னால், அரசுக்கு ஆதரவு அளித்துவந்த சௌமிய தொண்டமானால்கூட, அந்த ஏழை மலையக மக்களைக் காப்பாற்ற முடியாது போய்விட்டது.

1981ஆம் ஆண்டு இனப் படுகொலையின் பின்னர், ஆடி மாதத்தில் தமிழ்மீது விடுதலைக் கழகத்தினரால் ஆணைக்கோட்டை காவல் நிலையம் தாக்கப்பட்டது. இளைஞர் இயக்கங்களின் ஆயுதப் போராட்டம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க துரோகிகளும் சமூக விரோதிகளுமாப் கொல்லப்படுவர்களும் அதிகரிக்கலாயிற்று. எப்போதும் துப்பாக்கி வெடிக்கலாம் என்பதும், எவராவது வீதிகளில் பின்மாக விழுலாம் என்பது நிச்சயமாக்கப்பட்ட நிலையில், 1982ஆம் ஆண்டு தை மாதம் யாழ்ப்பாணத்திலிலுள்ள சித்திரா பிரஸ்ஸினால் தமிழர் விடுதலைக் கழக முக்கிய உறுப்பினர் சந்தரம் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இக்கொலை தமிழ்மீது விடுதலைப் புலிகளினால் உரிமை சோரப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து சாதாரண தமிழ் விடுதலைக் கழக அதிகரிக்க தொடர்ச்சிகள், பொடியாங்களைக் கொல்கிறார்கள் கூட்டுக்கொலை தமிழ்மீது விடுதலைப் புலிகளினால் உரிமை சோரப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து சாதாரண தமிழ் பொது மக்கள், பொடியாங்களைக் கொல்கிறார்கள் தமிழ்மீது கூட்டுக்கொலை தமிழ்மீது விடுதலைப் புலிகளினால் உரிமை சோரப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து சாதாரண தமிழ் பொது மக்கள், 'பொடியாங்களைக் கொல்கிறார்கள் கூட்டுக்கொலை தமிழ்மீது கூகுக்குக்குத் தொடர்ச்சிகள். தமிழர் போராட்டம் தமிழ்மருக்கான தனியான தேசம் என்பதுடன், விரும்புத்தகாத வேற்றாரு பாதையும் அதனுடன் கூடப் பயனிக்கிறது என்பதை நிதானமாகச் சிற்றிப்பவர்கள் உணர்ந்துகொண்டனர். 1982ஆம் ஆண்டு பங்குகளில் தமிழர் விடுதலைக் கழக முக்கிய சமாதான வழிகளிலேயே நம்பிக்கை கொள்வதாகவும் பொலிஸ், இராணுவத்தின் மீதான தாக்குதலைக் கண்டிப்பதாகவும் அறிவித்தனர். இதைத் தொடர்ந்து அதைத் தொடர்ச்சிகள் கொல்கிறார்கள் புதிய பாராளுமன்றத்தின் திறப்புவிழுவாலில் கலந்துகொண்டதற்கு எதிராக, யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பெரிய கர்த்தால் இடம்பெற்றது. இந்தக் கர்த்தாலின் வெற்றி, தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் அரசியல் பாதையின் முடிவாகவும் ஆயுதப் போராட்டத்தின், அதிலும் குறிப்பாக விடுதலைப் புலிகளின் எழுச்சிக்கும் காலாய் அமைந்தது.

விடுதலைப் புலிகளின் எழுச்சிக்குரிய இராணுவத் தாக்குதல்கள் அதிகரிக்கத் தொடர்கியது. 1982இல் நெல்லியெட்டில் பொலிஸ் வாகனத் தாக்குதல் நடைபெற்றது. அதன்பின்னர், ஜே.ஆர். ஜெயவார்த்தனாவின் யாழ் வருகையைத் தொடர்ந்து, பொன்னாலையில் கடற்படையினரின் அணியின் மீது தாக்குதல் நடத்தினர். புரட்டாதி மாதம் 27ஆம் திங்கி சாவகச்சேரி பொலிஸ் நிலையத் தாக்குதல் அமைந்தது. இத்தாக்குதலில் ஈடுபட்ட விடுதலைப் புலிகளின் முக்கிய போராளியான சீலன் படுகாயமடைந்தார். இந்தியாவில் சிகிச்சை பெற்று திரும்பிய இவர், 15.07.1983இல் மீசாலையில் இடம்பெற்ற இராணுவ முற்றுகையின்போது மீண்டும் காயமடைந்தார். உயிருடன் எதிரியின் கையில் பிடிபடுவதில்லை என்ற அவர்களின் கொள்கையின்படி, அவர் வேண்டுதலில், சக போராளியால் கொல்லப்பட்டார். விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனின் மிக நெருங்கியவரும் முக்கியமானவருமான சீலனின் இழப்பு, விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பிற்குப் பெரிய இழப்பாகவே இருந்தது. இதற்குப் பழிவாங்கும் முயற்சியாக, 23.07.1983இல் திருநெல்வேலிச் சந்தியில், இராணுவத் தொடராணி மீது, விடுதலைப் புலிகள் ஒரு இராணுவத் தாக்குதலை மேற்கொண்டனர். இத்தாக்குதலின் போது 13 இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்டனர். இத்தாக்குதல் தமிழ் மக்கள் மீது ஒருவித மகிழ்ச்சியையும் அதேவேளை உள்ளராப் பயத்தினையும் ஏற்படுத்தியது. தமிழர் தொடர்ந்தும் அடிவாங்கிக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள் என்பதை இது வெளிப்படுத்தியது. இத்தாக்குதல், சிங்கா மக்கள் மத்தியில் உறைந்திருந்த தமிழர் மீதான வெறுப்பை இன்னும் அதிகரிக்கச் செய்தது. இதனைத் தொடர்ந்து, 1983ஆம் ஆண்டுக்கான இனப் படுகொலை ஆரம்பமாகியது.

1983ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இன ஒழிப்பு நடவடிக்கைதான், இலங்கையில் நடந்த எல்லா இன ஒழிப்பு நடவடிக்கைகளிலேயே மிக மோசமானதாக அன்று குறிப்பிடப்பட்டது. இந்த படுகொலை மாதத்தின் 11ஆம் திங்கி 'வண்டன் ரெவிக்ராப்பிற்கு தமிழர் பற்றிய தனது அக்கறையை ஜே.ஆர். ஜெயவார்த்தன் இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்: 'யாழிப்பான மக்களின் அபிப்பிராயங்கள் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. இப்போது அவர்களைப் பற்றி எம்மால் சிந்திக்க முடியாது. அவர்களின் உயிரைப் பற்றியோ அவர்கள் எம்மைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றியோ சிந்திக்க முடியாது' என்றார். அதற்கு ஏற்றவிதமாக இறந்துபோன இராணுவத்தினரின் உடல்கள் கொழும்புக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டுக் கண்த்தை மயானத்தில் பல்லாயிரக்கணக்கான சிங்காவர் மத்தியில் தகனம் செய்யப்பட்டது. அந்தக் கண்த்தில் எழுந்த தீ, இன அழிப்பு நடவடிக்கையாக அங்கிருந்தே ஆரம்பமாகியது. அந்தக் தீ, சிங்காவர் வாழும் பகுதிகளெல்லாம் பராயிது. வழைமோல் தமிழர்களது வீடுகள், வியாபார நிலையங்கள், தீழுட்பப்பட்டது. தமிழ்ப் பெண்கள் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். தமிழர்கள் நடுவீதிகளில் வைத்து உயிரோடு கொளுத்தப்பட்டார்கள். கிட்டத்தட்ட 1000 தமிழர்கள் வரை கொல்லப்பட்டனர். 80.000 தமிழர்கள் அகதி முகாமினுள் தஞ்சமடைந்தனர். வழைமோல் பொலிசாரும் இராணுவத்தினரும் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கவில்லை. அவர்களே முன்னின்று இந்த படுகொலைச் சம்பவங்களை, பெரும் ஆராவாரங்களின் மத்தியில் லங்காவின் வீரர்ப் புதல்வர்கள் என்ற அகம் நிறைந்த மகிழ்வுடன் நிகழ்த்திக்கொண்டனர். கொழும்பில் குடியிருக்கும் தமிழர்களது வாக்காளர் விபரப் பட்டியலுடனேயே இவைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

மறுநாள், அரசின் கடும் பாதுகாப்புடன் கூடிய வெகிட சிறைச்சாலையினுள் தடுத்துவைக்கப்பட்ட குட்டிமணி, தங்கத்துரை உள்ளிட்ட தமிழீழ போராளிகள், ஆதரவாளர்கள் 25 பேர் கொல்லப்பட்டனர். தாக்குதலை மேற்கொண்ட சிங்காச் சிறைக் கைதிகள், குட்டிமணியினைத் தாக்க முனைந்தவேளை, சிறைச்சாலைக் காவலர்கள் குட்டிமணியின் மீதான தாக்குதலைத் தடுக்க முனைந்தனர். ஆனால், சிறைச்சாலையினுள் நின்ற இராணுவத்தினர் கேவியாகச் சிரித்தபடி, தமது துப்பாக்கி

முனைகளை காவலர்கள் பக்கம் நீட்டியபடி நின்றனர். இத்தாக்குதலில் குட்டிமணியின் இரு கணக்கஞம் பிடிக்கி எடுக்கப்பட்டு புதுரின் சிலைக்கு முன்னால் காணிக்கையாக வைக்கப்பட்டது. இதன்பின் இரண்டு நாட்கள் கழித்து மேலுமொரு தாக்குதல் சிறையினுள் நடத்தப்பட்டது. இதில் 17 தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

தமிழர் வரலாற்றில் இந்த இனப்படுகொலை 'கறுப்பு ஜூலை' என அழைக்கப்பட்டு வருடாவருடம் நினைவு கூரப்படுகிறது. இந்தப் படுகொலையின் 25ஆவது ஆண்டு நினைவை முன்னிட்டு 'பிரயத்தன' ஆசிரியர் ஜே. செனிவிரதன் என்பவர், 'ஆடிக்கலவரத்தின் மூலம் உருவான பிரதிபலனைக் காணக்கூடிய மற்றுமோர் இயல் நிதிமுல உடலில் குண்டைக்கட்டுக்கொண்டு தற்கொலைத் தாக்குதல் நடத்துகின்ற பெண் / ஆண் குழுவினருக்குத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் முதலிடம் வழங்கப்படுவதாகும். சிறு பிள்ளைகள் முதல் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கி தொழில் வல்லுனர்களாக அவர்களை மாற்றுகின்ற யாழிப்பானத் தமிழ் இனத்தின் சம்பிரதாயம் அழிக்கப்படுவதற்கு இடமளித்தது. அதற்குப் புதிலாகத் துப்பாக்கிகளைக் கரங்களிலேந்துவதற்குத் தமிழ் இளைஞர்களுக்கு வழியமைத்துக் கொடுத்தது ஆடிக்கலவரம் எனப்படும் பிரதிபுகாரமே' (தினக்குரல், 24.07.2008) எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இந்த வரலாற்றுக்காலப் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட ஐ. சாந்தனின் 'ஒட்டுமா', இராஜேஸ்ஸுவரி பாலசுப்ரமணியத்தின் 'ஒரு கோடை விடுமுறை', செ. யோகநாதனின் 'இரவல் தாய்நாடு' ஆகியவைகள் இங்கு பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. இதில் ஒரு கோடை விடுமுறை தவிர மற்ற இரண்டும் குறுநாவல்கள் என்று சொல்லக்கூடியவைகளே.

ஒட்டுமா:

கட்டுப்பத்தை தொழில்நுட்பக் கல்லூரிக்கு கற்கச் சென்ற மூன்று யாழிப்பானத்து இளைஞர்கள் தமக்கான வாடகை அறைகளைத் தேடுவதிலிருந்து ஆரம்பிக்கின்றது இந்த நாவல். திரு. பீரிசின் விட்டிடல் அவர்களுக்கான அறைகள் வாடகைக்குத் திடைத்ததில் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியே. திருமதி பீரிசுக்கும் மகிழ்ச்சிதான். அவர்களது ஒரு மகன் வண்டனில் கல்வி கற்பதனால், அவர்கள் இளைஞர்களில் அன்பாகவே இருக்கிறார்கள். காரணம், அவர்களே இவ்வாறு கூறுகிறார்கள்: 'எங்கள் பிள்ளை எங்களைவிட்டு வேறு நாட்டிடல் தனியாக இருப்பதனால், அவனைப்போன்ற சில பிள்ளைகளை நாங்கள் இங்கே கவனமாகப் பார்த்தால், அவனுக்கு அங்கே நல்லவை நடக்கும்: ஊரார் பிள்ளையை ஊட்டி வளர்த்தால் தன் பிள்ளை தானே வளரும் என்ற நம்பிக்கைதான்.

அவர்களது கல்லூரி வாழ்க்கையும் மாலைப் பொழுதுகளும் மகிழ்வாகவே செல்கின்றது. அவர்கள் உணர்வுகள் அதிலும் குறிப்பாக, சதா, இயற்கையிலும் அதன் அழிலும் இலயிப்பு உள்ளவாகவே அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறான். அவன் 'கல்லூரியிலிருந்து வந்து உடைமாற்றி தேனீர் குடித்துவிட்டு மீண்டும் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டால் இயற்கையும் செயற்கையும் தத்தமது உச்சங்களில் இணைந்திருந்த அந்தப் பிரதேசத்தின் புதுப்பாதைகள் ஒழுங்கையிலும் புகுந்துவருவான். பொழுது மங்குகிற நேரத்தில் திருப்பிள்ளை வழியைங்கும் ஒரு புதிய நறுமணம். முன்னிரவின் அமைதியில் அந்த வாசனையை நுகர்வதற்காகவே அவன் செல்கின்றான்.

சதா, பீரிசின் மூன்று பெண்களின் குணவியல்புகளை தனக்குள் உருவாக்கிக்கொகிறான். 'மூத்தவள் லலிதா அடக்கமும் குடும்பப்பாங்கும் நிறைந்தவள்; நிமலி உலகம் புரியாதவள்; பாடசாலையும் பாடப்புத்தகங்களுமே கதியென கிடப்பவள். நிலாந்தி கர்வம் பிடிவும் புதிய நறுமணம். முன்னிரவின் அமைதியில் அந்த வாசனையை நுகர்வதற்காகவே அவன் செல்கின்றான்.'

ஒலிக்க வைக்கப்பட்டால், விறுவிவெற்று மேசையடிக்கு வந்து மீற்றரை சிங்களாப் பாடலுக்கு மாற்றி விடுபவன். மலையகத்தில் வேலைசெய்து கொஞ்சம் தமிழ் தெரிந்த அவளின் மாமன், இந்த இளைஞர்களுடன் தமிழில் பேசிச் சிரித்தால், ‘அங்கிள் கொஞ்சம் மெதுவாகப் பேசுக்கன் இப்படித் தமிழில் உரத்துப் பேசினால் இங்கு அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்’ என்று கேட்டவன். அவள்தான் பின்னாளில் ‘காலை ஆறு மணிக்கொல்லாம் ஆலையில் சங்கொலி கேட்க சதா கண்விழிப்பதற்கும் யன்னல் அருகில் வந்து ஒரு இருமல் ஒலி எழுப்புவற்குமாக’ தன்னை மாற்றிக்கொண்டாள். அந்த இருமல் ஒலியுடன் சதா ‘யன்னலைத் திறந்தால் காய்கறிப் பாத்தியின் மூலையிலிருக்கும் மல்லிகைப் புதர்களின் பக்கத்தில் நெற் கவனும் விரிந்த கூந்தலுமாக வனதேவதைபோல்’ அவனுக்கு காட்சியளித்தாள்.

இவர்கள் காதல், எல்லாக் காதல்களையும்போல் ஆரம்பத்தில் எவ்வித தடையமற்றுத்தான் சென்றுகொண்டிருந்தது. தமிழர், சிங்களவர் என்ற எந்தப் பாகுபாடுமின்றியே பீரிசம் அவர் குடும்பத்தினரும் இவர்களுடன் நடந்துகொண்டனர். தமிழ் இளைஞர் மூலங்குகும் அதுசார்ந்து ஒரு குறுக்கம் இருந்தது. அது யாழ்தேவியில் கொழும்புக்குப் பயணம் செய்யும் தமிழர்களுக்கு ஆனையிறவைத் தாண்டியின் ஏற்படும் உள்மனக் குறுக்கம்தான். அந்தக் குறுக்கம் திரு திருமதி பீரிசிடம் துனியும் இல்லை என்பதாகத்தான் அவர்கள் பழக்கம் இருந்தது. அந்தப் பழக்கம் மூன்று தமிழ் மாணவர்களில் எவ்வரயாவது ஒருவரைத் தம் மக்களுக்கு மனம் முடித்துவைக்கக்கூட தயாராக இருப்பவர்கள் போலவே தோன்றினார்கள். அவ்வளவு அன்பும்

70களில் கொழும்பில் உத்தியோகம் காரணமாக தங்கியிருக்க நேர்ந்த தமிழ் இளைஞர்களது வாழ்வின் நெருக்கடிகளையும் அவர்களது உள்ளாந்த உளர்வுகளையும் படைப்பினுள் முன்வைத்த முக்கியமானவர்களுள் ஐ. சாந்தனும் ஒருவர்.

அந்தியோன்னமும். கட்டுப்பெத்தைக்குச் சைக்கிளில் சென்று வரும்போது, ‘என்ன சதா நன்றாகக் களைத்துப் போனாயாம் நிலாந்தி சொல்கிறாள். ஏன் பஸ்சில் போய்வந்தால் என்ன?’ என்கிறாள் திருமதி. பீரிஸ். சதா, யாழ்ப்பாணம் போவதற்கு இருக்கையில், நிலாந்தி தாயிடம் ஏதோ சொல்லும் போது, (மரக்கறி விதைகள் கொண்டுவரச் சொல்வதற்கு) நீயே சொல்லிவிடன் என்று தன் மகனிடம் கூறுகிறாள். இது சதாவிற்கும் நிலாந்திக்கும் ஒரு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது. எவருக்கும் இது ஒரு பச்சை விளக்கின் வெளிப்பாடாகவே தெரியும். ஒருத்தவை திரு. பீரிசோ, ‘இவர்கள் சிங்களம் படிக்கிறதுபோல் நீங்களும் தமிழ் படிக்கவேணும் என்றுவேறு தம் மக்களிடம் கூறுகிறார். இவர்களிடையேயான கலப்புத் திருமணங்கள் பற்றிய உரையாடலின்போது சதா கூறுகிறான்: ‘இரண்டு இனங்களும் தங்களுடைய தனித்தன்மையைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு இணைந்திருக்கிறதுதான் நல்லது. வேற்றுமையில் ஒற்றுமை’ என்பதுபோல். இதுக்காக, நான் கலப்பு மணங்கள் வேண்டாமென்று சொல்லேல்ல! விரும்புகிறவர்கள் எல்லோரும் அப்படிச் செய்யச் சுதந்திரம் வராவேணும். ஆனால், எல்லோருக்கும் கட்டாயமா வைக்கக் கூடாது!’ அதற்குப் பீரிஸ், ‘சரிதான் சதா; ஆனாலும் நீ அண்டைக்குச் சொன்னியே, ஒட்டு மாமரம்? அதைப்போல இனங்களுஞ் சேர்ந்தால்தான் நல்ல மனித இனம் உருவாகும் எங்கட இலங்கையிலை, அடுத்த சந்ததியும் அதற்குத்த சந்ததிகளும் புது வலிமையும் திறமையுமின்வர்களாகி, எங்கட நாட்டைச் சொர்க்கமாக்க முடியும்’ இவையெல்லாம் காதலர் மனதில் மிகுந்த நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தாதா என்ன? ஆனால், இந்த நல்லுறவும் அறிவுரைகளும் சதா, நிலாந்தி காதல் இரகசியமாக இருந்தவரைக்கும்தான். அது வெளித் தெரிந்தவுடன் எல்லாம் தலைகிழாகவே மாறிப்போயிற்று. நிலாந்தி தன் தாயிடம் அடிவாங்க நேர்ந்தது. நினைவுதெரிந்த நாளிலிருந்து அடிவாங்கி

அறியாத அவள், ஒரு தமிழனைக் காதலித்த குற்றத்திற்காக அடிவாங்கினாள். அக்கா, அம்மா ஆகியோரின் திட்டுக்கள். ஓட்டுமா பற்றியும் கலப்பினத் திருமணம் பற்றியும், நல்ல மனித இனத்தையும் எதிர்காலி இலங்கையைச் சொர்க்க புரியாக்கவும் அவாவிய பீரிஸ், சதாவிடம் நேரிடையாகவே விடயுத்தைக் கூறினார்: ‘சதா நீ தமிழன், நாங்கள் சிங்களவர்’ அவர் வேறொரு சந்தர்ப்புத்திலும் சதாவிடம் கூறினார்: ‘ஒன்றை மட்டும் நோபகத்தில் வைத்துக்கொள், எங்கள் இரத்தங்கள் வேறுவேறானவை, அவை கலக்க முடியாது’.

இந்த எதிர்ப்பு நிலை பீரிசின் குடும்பத்துக்கு மட்டுமல்ல, சதாவின் பெற்றோரும்கூட இந்த ‘ஒட்டுமாமர்’ விடயத்தை விரும்பவில்லை. சதா, யாழ்ப்பாணத்தில் தன் வீட்டில் சாப்பிட் கூக்கொண்டு இருக்கும்போது, தன் விருப்பத்தை தாயிடம் சொல்லி முடித்தபோது, அவள் கை காய்ந்திருந்ததாக குறிப்பிடப்பட்டுகிறது. காய்ந்திருந்தது அவனது கைகள் மட்டுமல்ல, அவனது காதல் மனமும்தான். அந்தக் காயால் என்ன செய்ய முடியும்? எல்லா அதிகாரங்களும் கணவன் கைகளில்தானே அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தந்தை முதலில் சமாளித்துப் பார்த்தார். முடியவில்லை என்றபின்னர் அவர் கூறுகிறார்: ‘அந்தளவுக்கு வந்திட்டியளோ? தாய் தகப்பனை மிஞ்சிய பிள்ளையன்!

அவளினர் ஆக்களுக்கு மட்டுமில்லை, எங்களுக்கும் இதில் விருப்பமில்லைத்தான்! இது நீங்கள் விட்டிடுறது எல்லோருக்கும் நல்லது! அத்துடன் வேறொன்றையும் அழுத்திக் கூறுகிறார்: ‘இது செய்யக்கூடாத வேலை’ அதற்கு ஒரு பெற்றோர்களின் பார்வையில் வேறுபல தொடர் விளைவுகள் இருக்கலாம். அவரோ கூறுகிறார்: ‘உனக்குப் பின்னால இருக்கிற சகோதரங்களை (நிலங்கையை) யோசிச்சியா? நீ இப்பிடி ஒண்டைச் செய்தா, அதுகளின்னர் காலத்தில் என்ன நடக்கும்? தமயன் வேறு இனத்தானைக் கட்டினவன் எண்ட பேரே போதும்... எங்களுக்காக வேண்டாம், அதுகள மனசிலை வைச்ச யோசி!'

யாழ்ப்பாணத்துச் சராசரி மனநிலை இதுதான். ஒரு நிகழ்வு, முழுக் குடும்பத்தின் வாழ்வையும் தலைகீழாகப் புரட்டிவிடும் நிலையில், இருக்க நிலையில்தான் அது இருந்தது. இது தமிழ், சிங்கள உறவுகளில் மட்டுமல்ல, தமிழர்களுக்குள்ளேயும் சாதிய அடிப்படையிலும் அவ்வாறுதான் இருந்தது. இதில் உயர்ந்த சாதியினர், தமக்குக் கீழான சாதியினரை மனம் கொள்வதில் மட்டுமல்ல, கீழான சாதியினர் என்று கூறப்படுவர்கள்கூட மேல் சாதியினருள் மனம் கொள்வதில் விரும்பியிருக்கவில்லை. அவரவர் சமுகப்பிரிவுக்குள்ளேயே அமைதியான, இயல்புதிசையில் இணைந்துகொள்ளவே பொதுவிருப்பம்

கொண்டிருந்தனர். இந்த இயல்புதிசைக்கு எதிரான முனைவுகளைக் காதலே ஏற்படுத்திக்கொள்கிறது. அந்தக் காதல் எதிர்ப்புகளை மீறிக் கைசூடிக் கொள்கிறது. அல்லது எதிர்ப்புகளில் சிதைந்தும் அழிந்தும் போகிறது. சதாகூட்டத் தன் தந்தையிடம் 'அந்தக் காலத்தில் (அவன் தங்கைகள் திருமணத்திற்கான வயதை அடையும் காலத்தில்) உலகம் நல்லா மாறிவிடும். இதுகளைப் பெரிசா ஒருத்தரும் எடுக்கமாட்டினம் என்று கூறுகிறான். தந்தையர்களும் தனயர்களும் எட்போதும் தமக்கான காரணங்களைக் கைவசம் வைத்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

நிலாந்தி எல்லாத் தடைகளையும் பீறுவதற்குத் தயாராகவே இருந்தாள். அந்த அளவிற்கு அவன் துணிச்சலுள்ளவனாகவே இருக்கிறான். அவன் வாணைவியைத் தமிழிலிருந்து சிங்களத்திற்குத் திருப்பி விட்டவன்; தன் மாமனிடம் தமிழில் பேசவேண்டாம் என்று கூறியவன். அவனது துணிச்சல் சதாவிடம் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. உண்மையில் தீர்மானங்கரமான முடிவின் பின்செல்வக்கடியவனாகவே சதா இருக்கிறான். நிலா, தன் பெற்றோரிடம் நேரடியாகவே சொல்லிவிட்டு சதாவுடன் எங்கும் வரத் தயாராக இருந்தபொழுது, சதாகூட்ட அதைச் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அப்படிச் சொல்லிவிட்டு வரும் தெரியத்தையும் நிலாந்தியே அவனுக்கு அளித்தாள்.

இந்தக் குறுநாவலில் மிகுந்த வலிமையுள்ள பாத்திரம் நிலாந்திதான். அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து வாழ்முடியாது என்ற முடிவையும் அவனோ எடுக்கிறான். அவன், அண்ணன் வண்டனில் வேறொருத்தியை மணந்ததால் மனமுடைந்துபோன தன் பெற்றோரைக் காண்கிறான். தானும் தன் விருப்பாபடி மணந்துகொண்டால் அவர்கள் மேலும் மனமுடைந்து போவார்கள் என எண்ணுகிறான். அதைச் சதாவிடமும் கூறுகிறான். 'உண்மையாகத்தானா உண்மையாகத்தானா' என்று கேட்க முடிகிறதேயல்லாது, அவனால் தனக்கான காரணங்களை முன்வைக்க முடியவில்லை. தர்க்கிக்க முடியவில்லை. தன் தந்தையோடு தர்க்கித்த அவனால் இங்கு தர்க்கிக்க முடியவில்லை. குறைந்தபட்சம் தனக்கான காரணங்களைக்கூட அவன் முன்வைக்கவில்லை. இறுதியாக, அவன்தான் சதாவின் கழுத்தைக் கட்டி முத்தமிடுகிறான். 'நான் போகிறேன்' என்று கூறிச் செல்கிறான்; அவர்கள் பிரிந்து செல்கிறார்கள். நிரந்தரமாகப் பிரிந்து செல்கிறார்கள். சதா, மெல்லத் திரும்பி கடற்கரையோரமாகத் தன் அறையை நேர்க்கி நடக்கின்றான். அவன் உடம்ப கனக்கிறது. 'அதே சமயம், ஏதோ பாரங் கூழ்ந்துபோல, இனம் புரியாத உணர்வு ஒன்றும் ஏற்பட்டது. தாரத்தே ஒளிப்புள்ளிகள் மின்னிக்கொண்டிருந்தன்' என்ற வாக்கியங்களுடன் நாவல் முடிகிறது.

நிலாந்தி, தான் சதாவுடன் இணைய முடியாது எனக் கூறியபொழுது 'உண்மைதானா உண்மைதானா' என அவன் கூறிக்கொண்டிருத்தானே தவிர, தனக்கான காரணங்களை முன்வைக்க முடியவில்லை எனக் குறிப்பிட்டேன்.

இருவேளை அந்தப் பிரிவை அவன் உள்ளூர் விரும்பிக் கொண்டிருக்கலாம். அதை உறுதிப்படுத்துவது போல்தான் இறுதி வார்த்தைகள் இருந்தது. 'ஏதோ பாரங் கழுந்துபோல்'. இதில் அந்தப் பாரங் எது என்பதுதான் கேள்வி? இவங்கையின் புஸ் குழலில் தமிழரும் சிங்களவரும் மணவாழ்வில் இணைந்து வாழ்வதென்பது நெஞ்சில் ஒரு முள்ளாகவே இருந்திருக்குமா? இது பொது விதியாக இல்லாவிட்டாலும் பகுதி விதியாக்கூட இருக்குமா?

இதைச் சதா உணர்ந்திருந்தானா? இந்த உணர்வைக் கடந்து வாழ்வதாகப் பலர் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். உண்மையாகவும் இருக்கலாம். குழ்நிலைகள் உள்ளனர்வில் அதிர்க்கையில், அதன் வலியை நாம் வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாவிடினும் மூள்ளின் உணர்த்தலை உணரவேண்டிவரும். கோட்பாடுகளை விடுத்து குழ்நிலை சார்ந்து சிந்திப்பவர்கள் இதை உணரவாம். நொமேஸ் குனிஸியும் அவ்வாறுதான் வண்டனில் வாழ்ந்தார்கள். ஆனால், கொழும்பில் நடைபெற்ற இராணுவத்தினரின் கொலைகள்,

தீவைப்புகள் தொலைக்காட் சிகனிலும் பத்திரிகைகளிலும் வெளிவருகையில் இன உணர்வைக் கடந்து வாழ்ந்த அவர்கள் வாழ்வில், குறிப்பாக திருவின் நெஞ்சில் அந்த முள் உறுத்துகிறது. நளினியுடன் பேசக்கூட முடியாமல் தன்னுள் ஓடுங்கி விலகி நின்றான். அந்த உணர்வை நளினியால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லைத்தான். ஆனால் இதே பாதிப்பு, சிங்களவர் தரப்பில் ஏற்பட்டிருந்தால் அவரும் அந்த முள்ளின் உறுத்தலை உணர்ந்திருப்பாள். இந்த உணர்விலிருந்து வெளியேறியதால்தான் சதா தன்னுள் 'ஏதோ பாரங் கழுந்துபோல் உணர்ந்து' கொண்டானா?

சதாவும் நிலாந்தியும் 'ஒட்டாமல்' போனதற்கு, நிலாந்தியின் அண்ணனால் தாயில் ஏற்பட்ட துயர்தான் காரணம் என ஒருவர் வாதிடலாம். அவ்வாறான ஒரு முணையும் இந்தக் 'ஒட்டுமா'வில் இருக்கிறதுதான். ஆனால், அந்தக் தாயின் துயரம் இன்னென்று வகையான இன இணைவினை ஒப்புக்கொள்ளாத மன்னிலைதான். அடிப்படையில் இன இணைவிற்கு எதிரான மன்னிலைதான். இந்த மன்னிலை பீரிஸ் தம்பதிகளுக்கு மட்டும் உரியதல்ல, சதாவின் பெற்றோருக்கும் உரிய நிலைதான்.

சாந்தனது 'ஒட்டுமா' குறுநாவல், சாதாரண மனித வாழ்வில் இன முரண்பாட்டு உணர்வுகள் எவ்வாறு மன நெருக்கடிகளை ஏற்படுத்துகிறது. அது உண்மை அங்பதொண்ட காதலர்களை இரக்கமில்லாமல் எவ்வாறு சிதைக்கிறது என இயல்பான தொனியில் அழுத்தமாக, ஆப்பாட்டமில்லாமல் நம்முன் நகர்கிறது அதேவேளையில் யாழ்ப்பான செம்மண்ணில் செழிப்புற்று விருட்சமாகி நிற்கும் சாதிப் பிரிவுகளையும் சமவேளாகில் செல்வும், சரச ஆகியோரின் காதலுாடாக முன்வைக்கப்படுகிறது. இனப் பிரச்சனையும் சாதியப் பிரச்சனைகளும் வேறுவேறு அல்ல. அது ஒரே மன்னிலையின் இரு கிளைகளே.

70களில் கொழும்பில் உத்தியோகம் காரணமாக தங்கியிருக்க நேர்ந்த தமிழ் இளைஞர்களது வாழ்வின் நெருக்கடிகளையும் அவர்களது உள்ளாந்த உணர்வுகளையும் படைப்பினுள் முன்வைத்த முக்கியமானவர்களுள் ஐ. சாந்தனும் ஒருவர். அதை இந்த 'ஒட்டுமா' குறுநாவல் அழுத்தமாக வெளிப்படுத்துகிறது. அக்காலத்தில் தேசிய இனப் பிரச்சனை, மார்க்சிய இலக்கிய விமர்சகர்களின் கோட்பாட்டு அறிக்கைகளால் பின்னொதுக்கப்பட்டு இருந்தவேளை, ஐ. சாந்தனது எழுத்துக்கள் இன ஜக்கியத்தின் தேவைகளை வலியுறுத்தியபடி, இரு இனக்களுக்கும் இடையில் ஒடிக்கொண்டிருந்த நுண்ணிய முரண்பட்ட உணர்வுகளையும் நூட்பமாக வெளிப்படுத்தியது. முன்னை போக்கிற்கு 'அது ஒரு சின் வட்டம்', 'என் நன்னபன் பெயர் நாணயக்காரா', 'நம்பிக்கைகள் அழியவேண்டியதில்லை என்பதையும்; பின்னணி போக்கிற்கு 'அந்நியமான உண்மைகள்', 'கிருஷ்ணன் தூது' ஆகியவற்றையும் குறிப்பிடலாம். அக்காலத்தில், தேசிய இன உணர்வுகளின் முரண்களை அதிகமாக தன் படைப்புகளில் கையாண்டவர் ஐ. சாந்தன். அவரது 'அந்நியமான உண்மைகள்' மல்லிகையில் (1975) வெளிவந்தபோது ஒரு பெரும் விவாதத்தையே உருவாக்கியது எனலாம். அநேக முற்போக்கு இலக்கியத்தைச் சார்ந்த கட்சிப் பங்காளிகளும் கட்சிசாராப் பார்வையாளர்களும் ஒன்றுசோந்து முற்போக்கு இலக்கிய கோட்பாட்டு நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தி (இன ஜக்கியத்திற்கான) எதிரி என குற்றப் பத்திரத்தை சாந்தன் கழுத்தில் மாட்டிவிட்டனர்.

ஐ. சாந்தன் இக்குறுநாவலை 1972இல் எழுதியதாகவும் 1978இல் வெளியிடப்பட்டதாகவும் தன் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். எனவே, இந்த 'ஒட்டுமா' உண்மையில் மு. தளையசிங்கத்தின் 'ஒரு தனிவீடு' நாவலிற்கு அடுத்ததாக ஆய்வுக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதை இங்கு குறித்துக்கொள்வது அவசியமாகும். ●

(இன்னும் வளரும்)

கடலோரக் காற்றின் நடன இசை

ஷாஜி

கொட மும்பின் வாவினியா மேடு கடற்கரை
ஓரத்திலுள்ள சிங்கம் எனும் உணவு
விடுதியின் திறந்த வெளியில் இரவு
உணவுக்காக சில வாசக நண்பர்களுடன் அமர்ந்திருந்தேன்.
அப்போது விடுதியின் உள்ளே இருந்து நடுத்தர வயதைச்
சேர்ந்த இரண்டு பேர் கையில் கிட்டார்களுடன் வந்தனர்.
தர்பூகா எனும் அராபிய, ஆப்பிரிக்க குவளை முழுவடன் ஒரு
இளைஞரும் வந்தான். ஒவ்வொரு உணவு மேஜைக்கருகிலும்
சென்று நின்று அங்கிருப்பவர்களிடம் சிங்கனத்தில் அவர்கள்
'நிதுவக் கியன்னத?' (பாட்டு பாட்டுமா?) என்று
கேட்டார்கள். யாருமே அவர்களைப் பாடச் சொல்லவில்லை.

நான் நண்பர் இன்சாபிடம் அவர்களை அழைத்து வரக்
கேட்டேன். உற்சாகமாக எங்களுக்கு அருகில் வந்து நின்று
இசைக்குறிப்புகளை எடுத்து வைத்து கிட்டார்களில் சுருதி
மீட்டினார்கள். 'எந்த பாட்டு வேண்டும்?' என்று குழுவின்
இசை நடத்துனரான சமிந்த கேட்டார். நல்லதாக எதாவது
ஒரு சிங்கன் பைலா பாடலை பாடச் சொன்னேன். நான் ஒரு
இந்தியன் என்று தெரிந்தவுடன் அவர், 'சுராங்கனி சுராங்கனி'
பாட்டுமா என்று கேட்டார். 'ஐயோ! வேண்டாம்' என்றேன்.
மாறாக அவர்கள் பாடவரும் முக்கியமான பைலா பாடல்களில்
ஏதாவது ஒன்றை எடுத்து விடும்படியாக கேட்டேன். சுருதி
சுத்தமான கிட்டார் இசையின் துணையுடன் அற்புதமான
பைலா பாடல் ஒன்று பீறிடத் துவங்கியது.

கரவியக வகே ருவீனா

முது கதி குண ஹரி அகனா...

சொர்க்க லோகத்துப் பெண் போன்றவள் நீ
மிருதுவான குணஇயல்புகள் கொண்டவள்
நதிகளிலும் வயல்வெளிகளிலும் நிரம்பியிருக்கும்
இனிமையான பாடல்களைப் போல் அழகானவள்...

இனிமையும் அழகும் துள்ளலும் ஒருங்கே இணைந்த அந்த
அதிசயப் பாடலை எனக்கு மொழிபெயர்த்துச் சொன்னார்
இன்சாப். பைலா இசையின் அடிநாதமான, தமிழில் டப்பான்
என்று அழைக்கப்படும் ஆறு / எட்டு தாளத்தில் அமைந்த
பாடல். அந்த மூன்று எளிய கலைஞர்கள் சேர்ந்து மிகக்
குறைவான கருவிகளை இசைத்துபடியே பொருத்தமான இசை
ஒருமிப்பில் (Harmony) அதைப் பாடி வெளிப்படுத்திய விதம்
இருக்கே! உணர்ச்சிகரம்... உலகத்தரம்!

ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சோமசிரி ஃபெர்னான்டோ
எனும் பாடகர் முதலில் பாடியது அப்பாடல் என்று
தெரிய வந்தது. பல நூற்றாண்டுகள் பழையமான பைலா
இசையின் எக்காலத்திற்குமுறிய பாடகரில் ஒருவரான
எம்எஸ். ஃபெர்னான்டோ, பிறந்து வளர்ந்ததுமே அப்போது
நாங்கள் அமர்ந்திருந்த லாவினியா கடலோரப் பகுதியில்தான்
என்பதும் அறிய நேர்ந்தது பைலா இசையின் தலைநகரம்
என்றே அழைக்கப்படும் மொறட்டுவை பகுதியும் அங்கிருந்து
வெகுதூரமில்லை. எண்ணற்ற பைலா இசைக் கலைஞர்களுக்கு
பிறவி அளித்த இடங்கள்தான் கொழும்பின் அப்பகுதி.

உலகின் பெரும்பாலான கடலோரங்களிலிருந்து உயரும் மக்கள்

இசை வடிவங்களுக்கு பல ஓற்றுமைகள் இருப்பது அவ்விசை
வடிவங்களை கூற்று அவதானிக்கும் போதெல்லாம் எனக்கு
விளங்கியிருக்கிறது. இலங்கை, இந்தியா, பிரேசில், ஜமைக்கா,
அர்ஜூனானா, ஆப்பிரிக்கா என எந்த பேதமும் அதற்கு
இல்லை. முதலில் இதை நான் உணர்ந்தது பல ஆண்டுகளுக்கு
முன்பு இந்தியாவின் மஹாராஷ்ட்ரா, கோவா கடலோரப்
பகுதிகளில் இருக்கும் மராத்திய, கொங்கணி மொழிகளிலான
சில பாடல்களைக் கேட்டபோதுதான். இலங்கை நாட்டாரிசை
என்று உலகம் முழுவதும் அறியப்படும் பைலாவிற்கும்
கோவாவின் சில நாட்டார் இசை வடிவங்களுக்கும் இருப்பது
ஓற்றுமைகள் அல்ல! அவை கிட்டத்தட்ட ஒன்றேதான்.

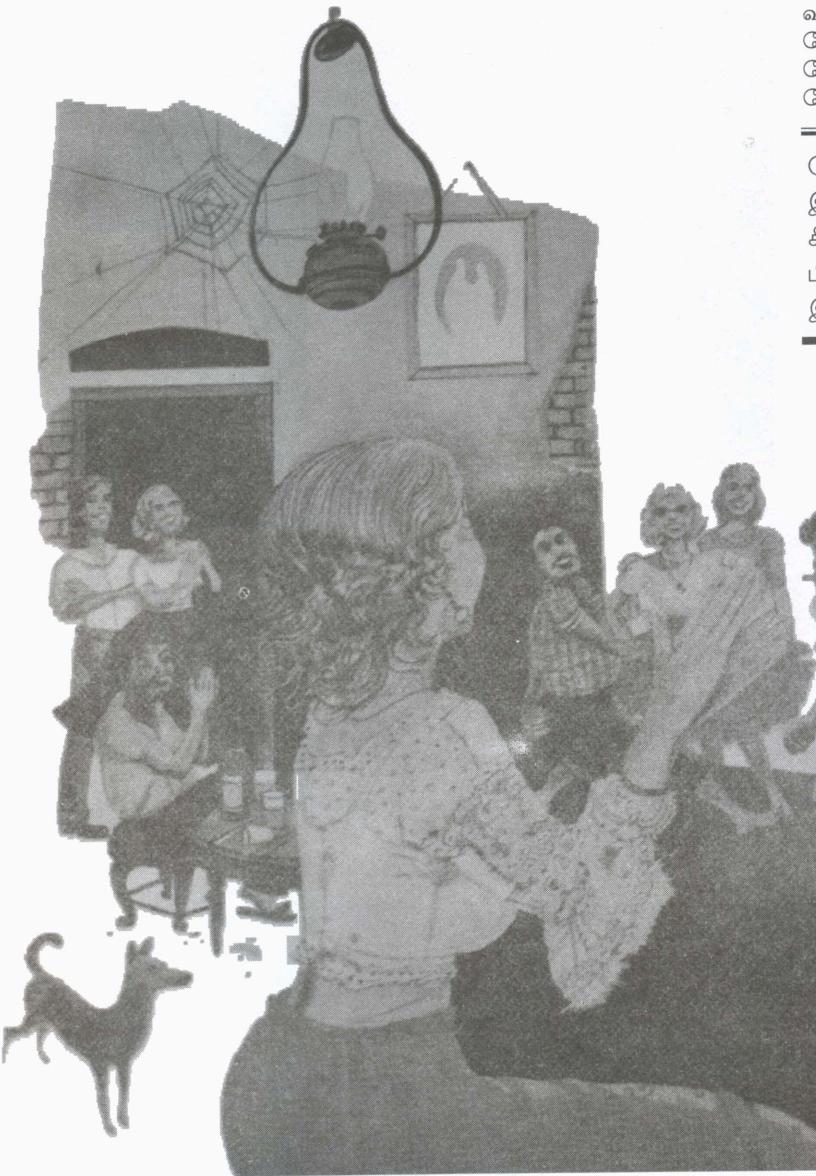
உதாரணமாக மராத்தி மொழியில் ஒலிக்கும் 'கால்யான்
ஸாக்லி ஸோண்யாச்சி, ஹி போரி கோணாச்சி' என்கின்ற
பாடல். 'கழுத்தில் தங்கச் சங்கிலியுடன் உலாவரும் இந்த
அழகான பெண்கொடி யார் மக்களோ?' என்று அர்த்தம்
வரும் அப்பாடலின் இசையும் தாளக்கட்டும் அப்படியே
இலங்கை பைலா இசைதான்! இந்த வகையில் முன்பு கேட்ட
'சொர்க்க லோகத்துப் பெண் போன்றவரும் இந்த 'கழுத்தில்
தங்கச் சங்கிலி' மின்னும் பெண்னும் சகோதரிகளே! ஆனால்,
அடிப்படையில் பைலா ஒரு இலங்கை இசை வடிவம்தானா
என்கிற சந்தேகத்தை அந்த மராத்தியப் பாடல் எனக்குள்
எற்படுத்தியது. பைலாவின் முக்கிய அமசங்களில் ஒன்றான
ஒருமிப்பு இசை ஆசியக்கண்ட நாடுகளிலிருந்து உருவான
எந்தவொரு இசைவடிவத்திலும் இருந்ததில்லை என்பது
இன்னொன்று.

கூட்டம் சேர்ந்து நடனமாடும் நடன நிகழ்ச்சிகளுக்கு
ஆங்கிலத்தில் 'பால்' (Ball) என்று பெயர் சொல்வதுண்டு. 'பால்ரெ'
(Ballare) என்கின்ற லத்தீன் மொழி வார்த்தையிலிருந்துதான்
அதன் பிறவி. 'பாலெரீனா' (Ballerina) என்றால் 'பாலே' (Ballet)
என்கின்ற நடனத்தை சிறப்பாக ஆடும் பெண்மணி என்று
பொருள். அடிச்சொல் வரலாற்றின்படி 'நடனத்திற்காக' என்று
பொருள் வரும் 'பைலார்' என்கின்ற போர்த்துக்கிய வார்த்தையும்,
'நாம் நடனமாடுவோம்' என்று பொருள் வரும் 'பைலாமோஸ்'
என்கின்ற ஸ்பானிய மொழி வார்த்தையும் அந்த 'பாலரெ'
எனும் சொல்லில் இருந்துதான் பிறந்திருக்கிறது. ஆகையினால்,
பைலா என்பது நடனத்தைக் குறிக்கும், லத்தீன் பின்புலம்
கொண்ட ஒரு போர்த்துக்கிய மொழி வார்த்தை பைலா
இசையுமே போர்த்துக்கிய பின்புலத்திலிருந்து வந்த ஒரு இசை
வடிவம். இந்தியாவில் கொங்கணி, மராத்திய மொழிகளில்
மட்டுமேதான் பாரம்பரிய பைலா பாடல்கள் இருக்கின்றன.
அறுநாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இலங்கையில் வந்திறங்கிய
போர்த்துக்கியர்கள், அதற்கும் கால் நூற்றாண்டு முன்பு
கோவாவை பிடித்திருந்தனர்.

அடிமை வர்த்தகத்தையே தங்களது நாட்டின் பொருளாதார
அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்த போர்த்துக்கியர்கள்,
அந்நாட்டின் பெரும்பங்கு வரும் கடலோரப் பகுதிகளிலிருந்து
ஏழை எளிய மக்களை அடிமைகளாக பிடித்து பாய்க்
கப்பல்களில் ஏற்றி, தாங்கள் கீழ்ப்படுத்தியதோ கீழ்ப்படுத்தப்
போவதோ ஆன வெவ்வேறு நாடுகளுக்கு கொண்டு
சென்றனர். கிட்டத்தட்ட மாதங்களும் வருடங்களும் நீரும்
கடல் பயணங்கள் அவை! உயிர் தப்பிப்பதே அரிதாகயிருந்த

அப்பயணங்களுக்கு பலவந்தமாக கொண்டுவரப்பட்ட அழிமக்களின் ஒரே ஆறுதல் தங்களது மண்ணின் இசையாகத்தானே இருந்திருக்கக்கூடும்? காப்பிலிகள் என்று அழைக்கப்பட்ட ஆஃப்ரிக்கர்கள் பெருமளவில் இந்த அடிமை கூட்டத்திற்குள்ளே சேர்க்கப்பட்டனர். அவர்களும் அந்த துயரப் பயணங்களில் துணையாக தங்களது இசை வடிவங்களை கூடவே கொண்டுவந்தனர்கள். பின்னர் இந்த ஆஃப்ரிக்க இசை வடிவங்களின் தாக்கம்தான் பைலா இசையில் அதிகமும் மேலோங்கியது.

ஆசியாவில் இலங்கை மலேசியா போன்ற நாடுகளில்தான் ஆஃப்ரிக்க அடிமைகளை போர்த்துகிசியர்கள் அதிகமாக இறக்கினர். இந்தியாவில் அவர்கள் மிகக் குறைவாகத்தான் இறக்கப்பட்டனர். பைலா இசை இந்தியாவில் பரவாதமைக்கு இதுதான் ஒரு கராணம் எனத் தொன்றுகிறது. இன்னொன்று இந்தியப் பகுதிகளில் பலவகையான இசைகள் அப்போதே பிரபலமாக இருந்தன என்பது. கிருத்துவ தேவாலய இசையின் பாணியில் மக்களுக்கான இசையை உருவாக்கினால் அது மத்துப் பிரசாரத்திற்கு உதவும் என்று அறிந்த போர்த்துகிசிய பாதிரியார்கள் ஏற்கனவே அங்கிருந்த இசை வடிவங்களுடன் தங்களது பக்தி இசையைக் கலந்து ஜெலோ, தேவாச்சிய கீதம், கேல் போன்ற புது வகை கலப்பு இசைகளை உருவாக்கினார்கள். பின்னர் அவையுமே கோவாவின் 'நாட்டார்' இசை வடிவங்களாக மாறின.

கோவாவை ஒரு சின்ன இலங்கை என்றே குறிப்பிடலாம். இரண்டும் ஒரே காலகட்டத்தில் போர்த்துகிசிய ஆட்சியின் கீழிருந்த இடங்கள். அந்த காலத்தில் ஆண்டுக்கு ஒரு முறை பிரம்மாண்டமான துடுப்புக் கப்பல்களின் தொடரணிகள் இலங்கைக்கும் கோவாவிற்கும் இடையே பயணித்தன.

யானைகள், தேங்காய், இலவங்கப்பட்டை போன்றவற்றுடன் பைலாவும் அக்கப்பல்களில் அங்கும் இங்கும் பயணித்திருக்கக் கூடும். அறநூறு ஆண்டுகள் தாண்டிய பின்னரும் கொங்கணி, மராத்தி மொழிகளில் நேரடி பைலாவாகவோ அல்லது அதன் மாறுபட்ட வடிவங்களாகவோ இன்றும் பைலா உயிருடன் இருக்கிறது என்பது அந்த இசையின் வலிமையைத்தானே உணர்த்துகிறது?

போர்த்துகிசியர்கள் தந்த கிட்டார், யுகுலேலே, மேண்டலின் போன்ற இசைக்கருவிகளுடன் ஆப்பிரிக்க பழங்குடி இசை தாளக்கருவிகளும், ஆப்பிரிகாவின் ஒருமிப்பு இசையும் இலங்கை கடலோரங்களில் இணைந்தபோதுதான் உயிர் துடிப்புடன் பைலா பிறந்தது. அந்த இசை கடலோரப் பகுதிகளில் நெருப்பு போல் பரவியது. நடனத்திற்கேற்ற வேகமான தாளக்கட்டைக் கொண்டிருந்த போதிலும் உள்ளுக்குள் எங்கோ புதைந்திருக்கும் அடிமை வாழ்க்கையின் ஆழ்ந்த துயரம்தான் அவ்விசையின் பெரும் ஈர்ப்பு பெரும்பாலான பைலா பாடல்களை வேகம் குறைத்து மெதுவாக பாடிப்பார்த்தால் இது நமக்குப் புரியும்.

மீனவர்களின் இசை வடிவங்கள் அவர்களது அன்றாட வாழ்க்கையை நேரடியாக பிரதிபலிப்பவை. எவ்வளவு வேகமான நடன இசையாகியிருந்தாலும் அதனுள் ஒரு சோகமும் அத்துடன் ஒரு சாந்தமும் புதைந்திருக்கும். கடலுக்கு போனால் ஒருபோதும் திரும்பி வர முடியாமல் போகலாம்

கோவாவை ஒரு சின்ன இலங்கை என்றே குறிப்பிடலாம். இரண்டும் ஒரே காலகட்டத்தில் போர்த்துகிசிய ஆட்சியின் கீழிருந்த இடங்கள். அந்த காலத்தில் ஆண்டுக்கு ஒரு முறை பிரம்மாண்டமான துடுப்புக் கப்பல்களின் தொடரணிகள் இலங்கைக்கும் கோவாவிற்கும் இடையே பயணித்தன.

என்ற தத்துவார்த்த சிந்தனைதான் இதன் காரணம் என்றே படுகிறது. உப்புக் கடல்நீருக்கு போய் வந்து வாழ்பவர்களின் இசைக்கும், நதிகளிலோ ஏரிகளிலோ படகுகளிலேயே வாழ்பவர்களின் இசைக்கும் அவரவர் வாழ்க்கையை சார்ந்த நான்னிய வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன என்றபோதிலும் உலகம் முழுவதுமே நீர்க்கரை பாடல்களும் மீனவப் பாடல்களும் எனிமையான, குறுகிய இசைத் துணுக்குகளால்தான் உருவாக்கப்படுகிறது. இந்த இசைக் கூற்றுகள் அனைத்துமே நாம் பைலாவில் காணலாம்.

போர்த்துக்கிசிய ஆப்பிரிக்க மொழிகள் கலந்து புதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் உருவான ஸ்ரீலங்கா போர்த்துக்கிசிய கிரியோல் (சிக்ஷிமிவீறி) எனும் மொழி இலங்கையில் இப்போதும் ஒருசிலரால் பேசப்படுகிறது அல்லவா? அதுபோலவே உருவான ஒன்றுதான் பைலா இசையுமே என்று சொல்லலாம். போர்த்துக்கிசிய, ஆப்பிரிக்க, சிங்கள இனங்கள் ஒன்று கலந்து புதிய சமுதாயங்களும் சமூகங்களும் உருவானபோது பைலா அவர்களது தனித்துவமான இசையாக மாறியது.

ஆப்பிரிக்கா மற்றும் கர்பிய நாடுகளின் கடலோர இசைகள் கலந்து உருவான கேலிப்ஸோ (Calypso) எனும் இசையுடன் ஸகா, ராக் ஸ்லெட்டி போன்ற ஜமைகா இசையைகள் சேர்ந்தபோதுதான், இன்று உலகம் முழுவதும் பிரபலமான ரேகே எனும் இசை பிறந்தது. தேவுக்கள், நீர்க்கரைகளின் உணர்வையும் மனப் படத்தையும் கேட்பவர்களுக்குள் உடனுக்குடன் உருவாக்கும் இசை வடிவம் ரேகே. அது பிரபலமடையும் வரை கர்பியன் தீவுகளில் வசிக்கும் மக்களின் முக்கியமான இசையாக இருந்தது கேலிப்ஸோதான்.

ஐஞ் ஜோசஃபீஸ், மதகை அம்மெ, நர்ஸ் நோனா, வே கிரி கரலா ரதக் வதினவா போன்ற பாடல்கள் முக்கியமானவை. ஜேஏ. சத்தியதாசன் எனும் இசைக் குருவின் சீரான எம்எஸ் ஃபெர்னான்டோ, பைலாவின் சக்கரவர்த்தி என்று அழைக்கப்பட்டவர். நவீன் பைலா இசையின் மிக முக்கியமான பாடகராக கருதப்படுவார் அவர். அவரது 'ஒபகே அம்மத்' போன்ற பாடல்களில் பைலாவின் துயர வெளிப்பாட்டை நாம் தெளிவாக கேட்கலாம். மற்றுமொரு முக்கிய பைலா பாடகரான சிடி ஃபெர்னான்டோவின் 'மேவதயகி ஜிலிதே' போன்ற பல பாடகள் துள்ளலானது; என்றாலும், அவற்றின் இசைக்கும் பாடும்முறைக்கும் உள்ளே இருக்கும் இனம்புரியாத துயரத்தை, வரிகளின் அர்த்தம் சற்றுமே புரியாதபோதிலும் என்னால் உணர்முடிகிறது. 'மக்கோ கருணைந்தே' எனக்கு மிகவும் பிடித்த மற்றுமொரு பைலா.

நான் இதுவரை கேட்ட பைலா பாடகர்களில் என்னை மிகவும் கவர்ந்தவர் ஆன்டன் ஜான்ஸ். அவரது பாடும்முறை மிகவும் தனித்துவமானது. தனது இதயத்தின் துயரங்களனத்தும் நேரடியாக வெளிப்படுவதுபோன்ற பாடும்முறை அது. அதேபோல் கிளாட் டி ஜோங்ஸ்வாவின் பாடும் பாணியில் கேட்கக் கிடைக்கும் உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகளும் உண்ணதாமானவை. அவரது குருவின் நாட்டுப்புறத் தன்மை அலாதியானது. ஸமன் டி ஸில்வாவின் 'மாகெ பொட்டொ

சிலேன் மனோகர்

சாமன் டி சில்வா

இதுவரை கேட்ட பைலா பாடகர்களில் என்னை மிகவும் கவர்ந்தவர் ஆன்டன் ஜான்ஸ். அவரது பாடும்முறை மிகவும் தனித்துவமானது. தனது இதயத்தின் துயரங்களனத்தும் நேரடியாக வெளிப்படுவதுபோன்ற பாடும்முறை அது.

அமேரிக்கப் பாடகர் ஹாரி பைலாஃபோன்டேயின் (Harry Belafonte) சூரிய ஓனியில் குளித்த தீவு (Island in the Sun), வாழைப்பழ ஓடம் (Banana Boat), பிரியாவிடை ஜமைக்கா (Farewell Jamaica) போன்ற பாடல்கள் தான் கேலிப்ஸோவை உலகின் கவனத்திற்கு கொண்டு வந்தது. இன்றும் தீவு வாழ்க்கையின் தேசிய கீதங்களாக திகழ்பவை அப்பாடல்கள். அந்த இசையின் தாக்கமும் நவீன்கால பைலாவில் நாம் கேட்கலாம். நெவில் ஃபெர்னான்டோ, ஆனெஸ்லி மலேவானா, க்ளாரென்ஸ் விஜேவர்தனா போன்ற இசைஞர்கள் இவ்வகையான பைலாவை முன்னெடுத்தவர்கள். ஆங்கில மொழியில் சிறந்த பாடல் வரிகளை உருவாக்கி உலக அளவில் அதைக் கொண்டு செல்லக்கூடிய பாடகர்கள் வந்திருந்தால் கேலிப்ஸோவைப் போலவே பைலாவும் புகழ்பெற்ற ஒரு உலக நடன இசை வடிவமாக மாறியிருக்கக் கூடும்.

பாரம்பரிய பைலா இசையில் பயன்படுத்திய இசைக்கருவிகள் அனைத்துமே ஸ்பானிய, போர்த்துக்கிசிய, ஆப்பிரிக்க பின்டுலம் கொண்டவை. வயலின், மேன்டலின், ஹாலோ கிட்டார், பாங்கோ, கோங்கா மூழவு, தொனி மாற்றியமைத்த பியானோ போன்றவற்றைதான் பரம்பரையாக பைலா இசைக்கு பயன்படுத்தி வந்தனர். ஆனால், இன்று அனைத்து மின் இசைக் கருவிகளும் பைலா இசையிலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. கூட்டுப்பைலா, வாத பைலா என்ற இரண்டுபைலா வடிவங்களில் கூட்டுப்பைலாதான் இசைக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பது. நகைச்சவை, நக்கல் வரிகளுக்கு இடத்தைக் கொடுக்கும் வாத பைலா, இசையை விட வரிகளை நம்பியிருப்பது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் நவீன் பைலா இசையின் தந்தை என்று அழைக்கப்பட்டவர் வாலி பாஸ்டியன். அவர் பாடிய

தனகொல பொட்டெரா போன்ற பல பைலா பாடல்கள் இந்திய இசையில் பலமுறை நகலெடுக்கப்பட்டன.

டெஸ்மன்ட் டி ஸில்வா ஒரு மிகச் சிறப்பான பைலா பாடகர். இலங்கையின் எக்காலத்திற்குமுறிய கேளிக்கையாளர் என்று அவர் அறியப்படுகிறார். நிலால் நெல்சன் சிறப்பாக ஆடிப்பாடக் கூடுமாவர். தமிழக நாட்டார் இசையின் தாளக்கருவிகளை சேர்த்து அவர் உருவாக்கிய காவடி பைலா ஒரு புழுடைந்த வடிவம் என்று தெரிகிறது. பால் ஃபெர்னான்டோ, மேக்ஸ்வெல் மென்டிஸ், தனபால உடவுத்த போன்றவர்களின் பாடல்களையும் கேட்டிருக்கிறேன். சிறந்த குரல்கொண்ட ராஜீவா செபாஸ்தியன், மாரிசெல் குணதிலகே போன்றவர்களும் கேட்கக்கூடிய பாடகர்களே. ஆனால், சமகாலத்தில் கோலோசுகம் ஜிப்ஸி போன்ற இசைக் குழுக்களின் பாடும் தரம் என்னைக் கவரவில்லை. சமகால பைலா இசையில் நான் கேட்டவர்களில் எனக்கு மிகவும் பிடித்த பாடகி டார்லீன் சுபி. ஆங்கிலத்திலும் சிங்காத்திலும் பாடும் இவரது பாடும்முறை உலகத்துரமானது என்றே சொல்வேன்.

பல நூற்றாண்டுகள் கிரியோல், சிங்கள மொழிகளில் மட்டுமே உருவான பைலாப் பாடல்கள், தமிழிலும் வர ஆரம்பித்தது இருபதாம் நூற்றாண்டில்தான். நிதி கனகாத்தினத்தின் 'சின்ன மாமியே' உலகெங்கும் பிரபலமானதொரு தமிழ் பைலா. தமிழ் பைலாவின் தந்தை என்று அழைக்கப்படுவரும் அவரே. எம்பி. பரமேலின் 'உனக்கு தெரியுமா நான் உன்ன அழைப்பதே' எனும் பெரும் புகழ் பெற்ற காதல் பாடல் வேகமாகப் பாடினால் அது சிறப்பான ஒரு பைலா பாடலே! அழுதன் அண்ணாமலையின் 'மிஸ்ஸா மிஸ்ஸிஸ்ஸா' போன்ற பாடல்களும் ரசிக்க வைப்பவை.

சிலோண் மனோகர் என்று அழைக்கப்படும் ஏ.இ. மனோகரன், சின்ன வயதில் திரையில் பார்த்து எனக்கு பரிசுசெய்யான ஒரு நடிகர். பல மலையாளப் படங்களில் விதித்திரத் தோற்றும் கொண்ட வில்லனாக நடித்திருக்கிறார். அவர் பாடிய 'சராங்கனி சராங்கனி'தான் இந்தியாவில் அனைவருக்கும் தெரிந்த ஓரே பைலா பாடல்! தமிழில் 'எனக்கே சொந்தம்' (இசை இளையராஜா) போன்ற படங்களிலும், 'பரமாத்மா' போன்ற இந்திப் படங்களிலிருந்து மலைவாலாம் அப்பாடல் இடம்பெற்றிருக்கிறது! அப்பாடல்களின் அசல் வடிவுத்திற்கும் மனோகரன் மற்ற பல தமிழ் பைலாக்களுக்கும் இசையமைத்தவர் மறைந்த சிங்கள பாடகர் க்ளாரென்ஸ் விஜேவர்தெனாதான் என்று சொல்லப்படுகிறது.

மனோகர், இலங்கையில் பிரபலமான ஒரு தமிழ் பைலா பாடகர் என்பதை நான் அறிந்ததே பல ஆண்டுகளுக்கு பிறகு சென்னையில் அவருடன் பழகியபோதுதான். அவரது 'ஏமாற்றாதே' என்னை ஏமாலியாக்காதே' போன்ற பல பைலாப் பாடல்களை என்னைக் கேட்க வைத்தார். அவரது பாடல்களின் ரசிகனாக மாற என்னால் முடியில்லையென்றாலும் அவரது பணிவான குணம் இன்றும் என் நினைவில் இருக்கிறது.

இலங்கையின் புத்தாம், மட்டக்களப்பு கடலோரங்களில் வாழ்ந்து வந்த அடிமை வம்சாவளியினரான காப்பிலி மக்கள்தான் பைலா இசையை பேணி வளர்த்தவர்கள். ஆனால், காலப்போக்கில் அவர்களுக்கும் அந்த இசைக்கும் எந்த தொடற்பட்ட இல்லாமலாகியது! இன்று அந்த இனமே ஏற்றதாழ அழிந்துவிட்டது. இனம் எதுவாகிறுந்தாலும் பைலா இசை ரசிகனின் மனநிலையை மாற்றும் வல்லமை கொண்டது. அதன் மெட்டு நெஞ்சைத் தொடுவது. அதன் தாளக்கட்டு உடல் முழுவதும் பரவி நம்மை நடனமாடத் தாண்டுவது.

மொழி, இனம், கலாசாரம் போன்றவற்றையெல்லாம் வெகுதாரம் தாண்டி நிற்கும் உலகளாவிய உணர்வுதான் இசை. அது யார் யாரிடம், எங்கெங்கெல்லாம் உருவானதென்பதும் தொலைதூரங்களிலிருக்கும் நாடுகளுக்கெல்லாம் அது எப்படி வந்து சேர்ந்தது என்பதும் மனித வரலாற்றின் ஆச்சரியங்களல்லாமல் வேறொன்று? எனக்கு சிங்களம் தெரியாது. இலங்கையின் கலாசாரமோ அங்குள்ள உள் அரசியல்களோ எதுவுமே எனக்குத் தெரியாது ஆனால், இசையினுடாக அலாதியான மனித உணர்வுகளை உணர முடியும் என்று ஆழமாக நம்புகிறவன் நான். எனது மனம் மறுபடியும் லாவினியா கடற்கரையில் கேட்ட அந்த அதிசயப் பாடலுக்கு திரும்புகிறது.

மகே ஜீவன் மல் உயனே ஒப வெய் பிபி பெம் குஸாமே... என் வாழ்க்கைப் பூங்காவில் உனது காதல் மவர் பூத்திருக்கிறது எனது இதயம் போல் நான் உன்னைப் பாதுகாப்பேன் மகிழ்ச்சியும் துயரமும் ஒன்றுதான் என் அன்பே நாம் இருவரும் என்றைக்குமாக சேர்ந்திருப்போமே ●

சனிதிசைப் பரிகாரக் கவிதைகள்

லக்ஷ்மி மணிவண்ணன்
ஒவியம்: நடேஷ்

1.

ஸுளைக்குள் பூச்சிகள் பறந்தோடு
இரவு பாரமாக
மடியில் உட்கார்ந்திருந்த பொழுதில்
அம்சவல்லியின் கனவு நட்சத்திரக் குழந்தைகள்
ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்
அம்சவல்லிக்கன்றி வேறெறவருக்கும்
நட்சத்திரக் குழந்தைகள் பிறப்பதுமில்லை
அம்சவல்லி தனது முலைகளாக் கசக்கி
இரவை வெற்றிலை எச்சலாய் உமிழுந்தாள்
அவள் தூக்கமறியாதவள்
கடவுளின் ராகங்களை
காதுகளில் வரமென வாய்த்து
பெளர்னாமியை தலை முடித்தவள்.
பாதங்களோ பாட்டி கறைகளுக்குள்
ஒளிந்திருந்தன

அம்சவல்லியைப் பற்றித்தான்
எத்தனை புகார்கள்!
அம்சவல்லியிடமிருந்து தங்கள் கணவன்மார்களைக்
காப்பாற்ற
அன்னபூரணிகள் அரும்பாடுபட்டார்கள்
தடயங்களைக் கண்காணித்தார்கள்
வீடுகளைச் சுற்றியிருக்கும் இரவை
அம்சவல்லி பெரும்பாரமாக
அழுத்திக் கொண்டிருக்க
அன்னபூரணிகள்
குற்றவுனர்த்தினார்கள்

இத்தனைக்கும் அம்சவல்லி
எல்லா கணவன்மார்களையும் புறக்கணித்தாள்
ஆக மொத்தம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது
இதைத்தாள்
'அம்சவல்லி வேறு அன்னபூரணிகள் வேறு'
அதே சமயத்தில்
அம்சவல்லியின் ஊஞ்சலாடும் பெண்குழந்தைகள்

ஏன்

அன்னபூரணிகளாகவும்கூட ஆகிவிடலாம்.

2.

ஒவ்வொரு கவிதையும் ஒவ்வொரு கவிதையாகத்தானிருக்க வேண்டும்
என்று துணிந்தான் ஒரு கவிஞர்
உடனடியாக அவனிடமிருந்த ஒரேயொரு கவிதையும்
துள்ளிக்குதித்து பறந்தோடிவிட்டது

3.

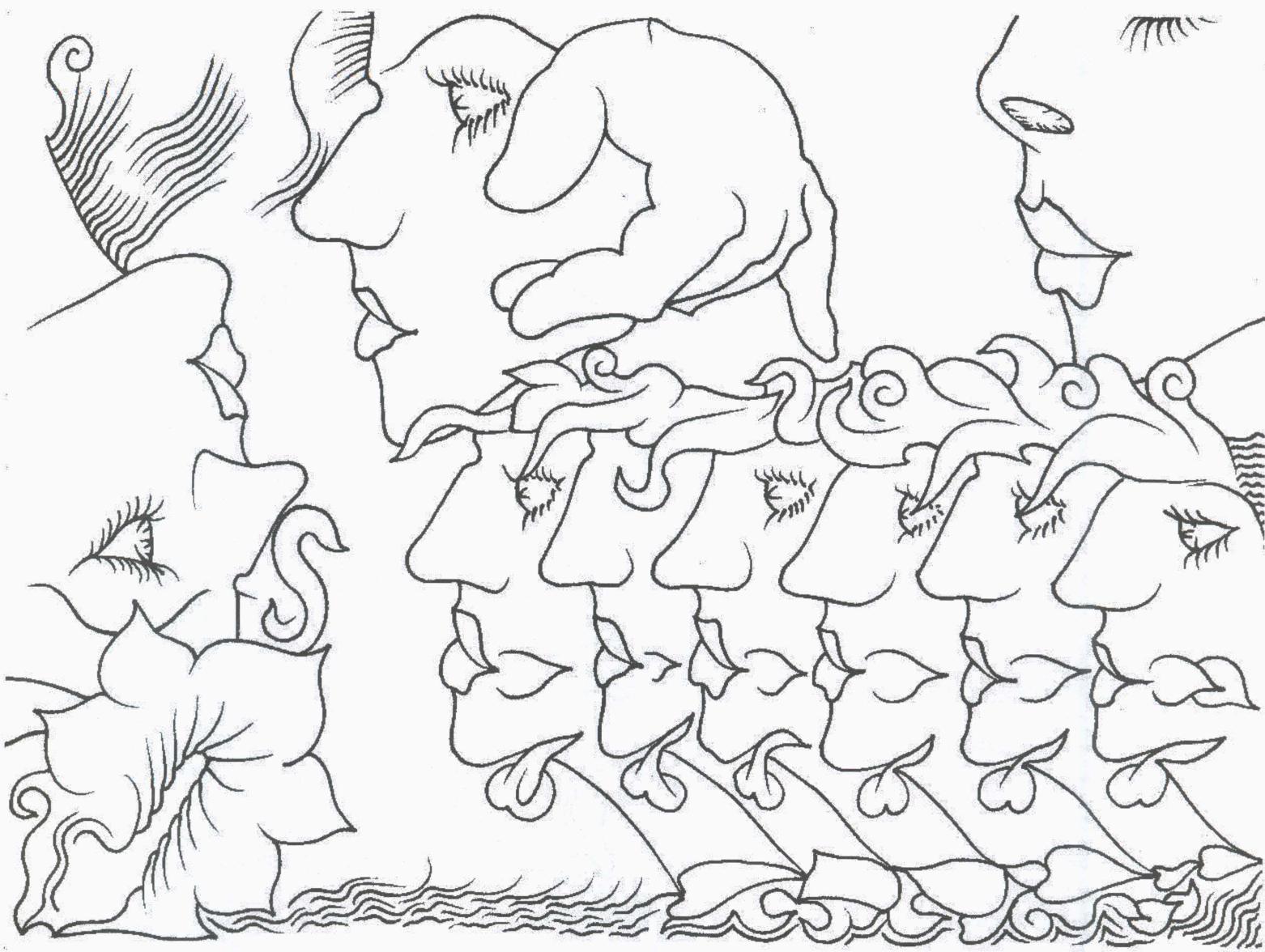
ஒரு கொலைவழக்குச் செய்தியை
பல்துலக்கித் துப்பிய போது
ஒரு குண்டுவெட்டப்புச் செய்தி தேனீரானது
மோதல் கொலை காலையுணவு
இரவு முடிவதற்குள் ஹிட்லரின் தேசத்தில்
வசிப்பதைப் புரிந்துகொண்டு விட்டான்
பிறகு எப்படித்தான்
கவிதை எழுதுவானாம் அவன்!

4.

ஒளிரும் ஒரு கூர் நட்சத்திரம்
எப்போதும் ஒரேயொரு சொல்லை பேசுவதாகத்தான்
பலரும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்

5.

எல்லா அழைப்புகளும் தற்சமயம் உபயோகத்தில் உள்ளன
சிறிது நேரம் கழித்து முயற்சிக்கவும்
தாங்கள் அழைக்கும் என்
அணைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளது
தயை செய்து தாங்கள் அழைக்கும் என்னைச்
சரி பார்க்கவும்
தாங்கள் அழைக்கும் என்
தற்சமயம்
தொடர்பு எல்லைக்குள் இல்லை,

பின்னர் முயற்சிக்கவும்

அல்லது தாங்கள் தொடர்புகொள்ளும் என் தற்சமயம்

தொடர்புகொள்ளும் நிலையில்

The Customer notified (நோற்றி ஃபெட்டர்)

Your Call (ஃகால்)

தாங்கள் அழைக்கும் நபர்

தற்சமயம் எந்த அழைப்பையும்

ஏற்கவில்லை

உங்கள் அக்கவுண்ட் பேலன்ஸ்

கால் செய்வதற்கு

போதுமானதாக இல்லை

இனிய குரவில் பொழுதெல்லாம் பேசும்

மாயம்மா... மாயம்மா

உனக்கு நன்றி தெரிவிப்பதெப்படி?

6.

நன்பா... பி

தொடர்பு கொள்ளும்போது

நீ தொடர்பு எல்லைக்கு வெளியிலிருக்கிறாய்

நீ தொடர்பு கொள்ளும் போது

நானும் அவ்வாறே.

போதை நிறைந்த அழும்குரலோடு

நள்ளிரவில் உனதழைப்பு வரும்போது

நாம் சந்தித்துக் கொள்கிறோம்

நல்லது.

தூக்கமிழுந்த நான்.

நீ மறநாளின் துரிதத்திற்கு

நள்ளிரவின் நினைவின்றி

ஆயத்தப்படும்போது

எதாவது மதுவிடுதியின் மூலையில்

'தலைவிதியே... தலைவிதியே'

7.

மதுவிடுதிக்குச் சென்று
இரண்டு குவளை மது உள்ளே சென்றதும்
தயக்கத்துடன் எனது எண்ணை
நினைவு கொள்ளும் நீ
மூன்றாவது குவளையில் அழைக்கிறாய்
நான் போதையிலிருக்கிறேனா
இல்லையா
என்பதே உனது
இரண்டாவது குவளைக்கும்
மூன்றாவது குவளைக்கும்
இடையிலான தயக்கம்

நித்ய வடிவமாய் திமிங்கல வளூக்கலாய்
குளையும் வார்த்தைகள்
பிரபஞ்சத்தின் ஒரு நூல் நுனியில் தவழ்ந்து
காதில் வெள்ளமெனப் படுத்துகிறது.

உனது வார்த்தைகள்
ஒவ்வொரு திரைச்சீலைக்குள்ளும்
ஒவ்வொன்றாய்
செவ்வனே நடிக்கத் தெரிந்தவை
என்பதை நன்கறிவேன்
எனினும்.

எனது திமிங்கலம்
நுனியில் தீயுமிழும் போது மட்டும்
ஏன் உனக்காக ஊர்க்கூட்டி
வாதாடுகிறாய்?
எங்ஙனம் எங்ஙனம் என்று

8.

என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்
என எப்போதும் என்னை நோக்கிக் கேட்பவரே...

ஆடு மேய்க்கிறேன்
உரியும் வெயிலில் உங்கள் புதிய கட்டடப் பணியில்
கையாளாயிருந்தேன்
சுவர் வலிக்கக் கையுடைத்து
நான் சரிப்படுத்தியதுதான்
உங்கள் வீட்டு மின் வெளிச்சம்

மேலாக

உங்கள் மேல் நாட்டுக் கழிவறை
உடைந்து ரெத்தம் சிந்திய போது
'ஆண்கள் பெண்கள் குழந்தைகளின்'
மல ஓட்டத்தைக்

கையுறையின் மனபாரம் ஏதுமற்று
கையாண்டு எனது சுதந்திரத்தைப்
பிரகடனப்படுத்தியவனும் நான் தான்

பிச்சையும் எடுக்கிறேன்
அதில் பாதியை தானமும் செய்கிறேன்
கொள்ளளவு தெரியாமல் குடிக்கிறேன்

இதையொப்ப ஒரு செயலாகத்தான்
கவிதைகளையும் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்

உங்களால் இயலாத்தையெல்லாம்
சதா செய்து கொண்டிருக்கும் எனை நோக்கி
கேட்டுக் கொண்டேயிராதீர்
கேட்பவரே...

துப்பாக்கியும் கணையாழியும் புலம்பெயர் திரைப்பட வரலாற்றில் ஒரு மைல்கல்

கருணா

Aது அறுபதுகளின் பிற்பகுதி.

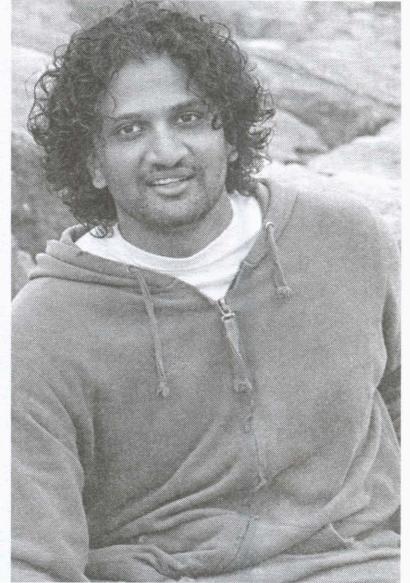
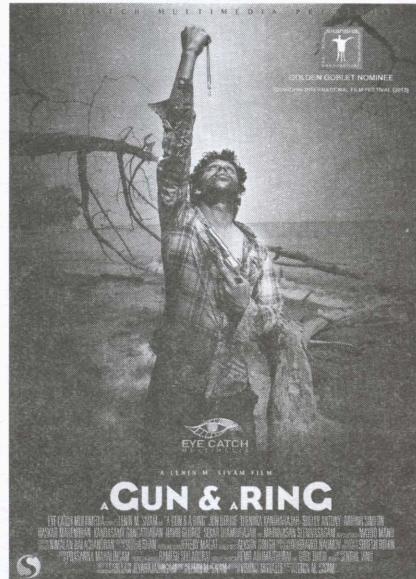
இலங்கையின் கரையோரக் கிராமம் ஓன்றில் 'ஆழிக்கரையின் அண்டுக் காணிக்கை' என்ற திரைப்படத்தின் படப்படிடிப்பு நடந்துகொண்டிருக்கிறது. திரைப்படத்தில் அனாதை இளைஞர் சங்கராகவும் சிஜை. சிவராமாகவும் எம்எல். ஜெயகாந்த் நடித்துக்கொண்டிருக்கிறார். கிராமத்தை ஆட்டிப்படைக்கும் பணக்காரா ராஜப்பன் இரகசியமாகக் கடத்தல் தொழிலும் செய்கிறான். ராஜப்பனால் கொல்லப்பட்ட சங்கர், சிவராமாகத் திரும்பி வந்து கிராமத்தையும் காதல் மஞ்சளாலையைம் மீட்கிறான். இந்தக் திரைப்படத்துக்கு அப்போது தோன்றியிருந்த இலங்கைத் திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தின் உதவி கிடைக்கவில்லை. புத்து ஆண்டுகளாகத் தயாரிப்பில் இருந்த திரைப்படம் 1973 நவம்பரில் 'மீனவப்பெண்' என்று பெயர்மாற்றம் பெற்றுத் திரைக்கு வந்தது. சுமாராக ஒடியதாகவே சொல்லப்படுகிறது.

கதாநாயகன் எம்எல். ஜெயகாந்த் நாறு நாடகங்களுக்கு மேல் எழுதி மேடையேற்றியவராம்.

நடிப்பில் இருந்த தீராக் காதலாலேயே நாடகங்களிலிருந்து திரைப்படத்துறைக்கு வந்திருக்கிறார். அவர் வேறு படங்களில் நடித்தாரா என்பது தெரியவில்லை. ஆனால், நிச்சயமாக எம்எல். ஜெயகாந்த் என்கிற விளம்பர். சிவத்துக்கு தனது மகன் ஈழத்து சினிமாவின் முக்கியமான படைப்பாளியாக வரப்போகிறார் என்பது தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

கண்டியத் தமிழரான வெளின் எம். சிவம் எழுதி இயக்கிய 'A Gun & A Ring' என்ற தழிழ்த் திரைப்படம் 16 ஆவது ஷாங்காய் சர்வதேச திரைப்பட விழாவில் தங்கக்கிண்ண விருதுக்கு போட்டியிடும் திரைப்படங்களில் ஒன்றாகத் தேர்வாகியிருக்கிறது. இன்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த திரை விழாக்களில் ஒன்றாக ஷாங்காய் திரைப்பட விழா சருதப்படுகிறது. இதுவரை ஷாங்காய் சர்வதேச திரைப்பட விழாவின் தங்கக்கிண்ண விருதுக்கு (Golden Goblet Award) போட்டியிடும் திரைப்படங்களில் ஒன்றாக எந்தக் குமிழ்த் திரைப்படமும் தேர்வானதில்லை. இணையத்தில் தேடியதில் நான்கு இந்தியத் திரைப்படங்களே இதுவரை இந்தத் தங்கக்கிண்ண விருதுக்கு போட்டித் திரைப்படங்களில் ஒன்றாகத் தேர்வாகியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. கடந்த வருடம் 'ஆகாசத்தின்டே நிறம்' என்ற டாக்டர் பிஜா இயக்கிய மலையாளப் படம் இந்தப் போட்டியில் கலந்துகொண்டது. அப்போது ஷாங்காய் தங்கக்கிண்ண விருதுக்குப் போட்டியிடும் முதல் மலையாளத் திரைப்படம் என்ற அளவில் அது முக்கியத்துவமான செய்தியாக அமைந்தது.

இலங்கைத் தமிழ் சினிமாவின் கதை 1962இல் வெளிவந்த 'சுமுதாயம்' திரைப்பாத்துடன் ஆரம்பிக்கிறது. இலங்கையில் 30க்கு மேற்பட்ட முழுநீள தமிழ்த் திரைப்படங்கள் வெளிவந்துள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது. கண்டிய தமிழ் சினிமாவின் கதை தொண்ணாறுகளின் ஆரம்பத்தில் ஆரம்பிக்கிறது. இதுவரை 40க்கும் அதிகமான தமிழ்த் திரைப்படங்கள் கண்டாவில் வெளிவந்திருப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது. இவற்றில் பெரும்பாலானவற்றை முயற்சிகள் என்ற அளவிலேயே கூறமுடியும். இந்த நிலையில் கண்டியத் தமிழர் ஒருவர் இயக்கிய

தமிழ்த் திரைப்படமொன்று முக்கிய திரைப்படவிழாவொன்றில் போட்டிக்குக் தெரிவாகியிருப்பதை புலம்பெயர் சினிமாவின் மைல்கல் என்றே கூறலாம்.

ஷாங்காய் சர்வதேச திரைப்பட விழா 1993முதல் நடந்து வருகிறது. 2013ஆம் ஆண்டின் 16ஆவது விழாவில் தங்கக்கிண்ண விருதுப் போட்டிக்கு 112 நாடுகள், பிராந்தியங்களிலிருந்து 1600க்கும் மேற்பட்ட படங்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றில் 12 படங்களே போட்டிக்கான படங்களாகத் தேர்வு செய்யப்பட்டிருந்தன. 'A Gun & A Ring' அவற்றில் ஒன்று.

வெளினுக்கு இள வயதிலிருந்தே சினிமா மீது தீராத ஆர்வம் இருந்திருக்கிறது. தந்தையாரின் சினிமா மற்றும் நாடக ஆர்வம் குடும்பத்தில் மிகுந்த நெருக்கடிகளை உருவாக்கியிருக்கிறது. 'படித்து முடித்துவிட்டு எதையாவது செய்' என்று குடும்பத்தினர் கூறிவிட்டார்கள். வெளின் வோட்டர்லு பல்கலைக் கழகத்தில் மென்பொருள் பொறியியலாராகப் படிப்பை முடித்தார். படிப்பை முடித்து பணியில் இணைந்ததும் முதல் வேலையாக நயர்ச்சன் பல்கலைக் கழகத்தில் 'திரைப்படப் பிரதியாக்கத்' துறையிலும் தொடர்ந்து ஒளிப்பதிவு தொகுப்பாக்கக் குறைகளிலும் பயின்றிருக்கிறார். அதைத் தொடர்ந்து இனியவர்கள், உறுதி, பக்கத்துவீடு போன்ற குறும்பாங்களை இயக்கியிருக்கிறார். மூன்று கோணங்களில் கதை சொல்லப்படும் '1999', இவர் இயக்கிய முதல் முழுநீளத் திரைப்படம். இது வன்கூவர் திரைப்பட விழாவில் திரையிடப்பட்டது.

'A Gun & A Ring' நகர்ப்புற நாடகம் என்கிற வகையைச் சேர்ந்த திரைப்படம் என்று வெளின் கூறுகிறார். ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து மேற்கில் வாழும் தமிழர்களுக்கு அருகிலேயே போர் உட்கார்ந்திருக்கிறது என்பதே கதையின் மையநாடி என்கிறார். ஈழத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்த ஆறு கதாபாத்திரிங்களை மையப்படுத்தியே கதை சொல்லப்படுவாதகவும் சொல்கிறார். திரைப்படத்தில் ஐம்பது தொடர்ச்சி 63ம் பக்கம்

பொன்னம்பலம் இராமநாதனின் இறையியல் விளக்கவரைகள்

சச்சிதானந்தன் சுகிர்தராஜா

கடா ஸனிய இலங்கையில் அரசியல் பொதுவெளியில் அதிகம் பிரபலமானவர்களின் ஒன்று பேரை நியமிக்கச் சொன்னால் அதில் கூட்டாயம் ஒருவராக பொன்னம்பலம் இராமநாதன் (1851 - 1930) இருப்பார். ஒரு கேசத்தின் வரலாறு சில வேளைகளில் ஒருசில குடும்பங்களுடன் ஒன்றோடொன்று கோர்த்துப் பின்னப்பட்டு விடுகிறது. இந்தியாவில் நேரு, அமெரிக்காவில் கென்னடி, பாகிஸ்தானில் பூட்டோ குடும்பங்கள் போல், இலங்கையின் ஒரு காலசுட்டதில் இராமநாதனின் வம்சாவளியினர் செல்வாக்கு மேலோங்கியிருந்தது. காலனீயம் அறிமுகப்படுத்திய மேற்கத்தைய கல்வியின் துணையுடன் அதிகக் குடும்பங்கள் சில அதிகார வகுப்பினராக மாறத் தொடங்கினார்கள். அவற்றில் ஒன்றுதான் இந்த முத்துக்குமாரசாமி, இராமநாதன் குடும்பம். சிங்களவர்களிடையே பண்டாரநாயக்கா, சேனநாயக்கா குடும்பங்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். முத்துக்குமாரசவாமி, இராமநாதன் குடும்பம் இலங்கையை இராச்சிய பரிபாலனம் பண்ணாவிட்டாலும் பிரத்தியட்சமான இவர்கள் அரசியல், சமூக வாழ்வில் எடுத்த அரசியல் செயல்பாடுகள் தாக்கமானவை.

எழுத வந்த விஷயத்திலிருந்து சற்று வழிவிலகி, முத்துக்குமாரசவாமி, இராமநாதன் குடும்பம் பற்றித் தெரிந்திருந்தாலும் தொடர்ந்து சொக்குவிக்கிற சில தகவல்களை நினைவுட்டுகிறேன். கண்டியின் கடைசி தமிழ் அரசன் ஸ்ரீவிக்கிரம ராஜசிங்கன் (1798 - 1815) சில சிங்களவர்களால் காட்டிடக் கொடுக்கப்பட்டு சரணடைந்தபோது, சிங்காசனத்திலிருந்து நீக்கப்பட்ட அரசனுக்கும் ஆங்கில அதிகாரிகளுக்குமிடையே மொழிபெயர்ப்பாளராக பொன்னம்பலம் இராமநாதனின் தாம்பியி பாட்டனார் ஆறுமுகம்பிள்ளை குமாரசாமி (1783 - 1836) இருந்திருக்கிறார். நாடு கடத்தப்பட்ட ஸ்ரீவிக்கிரம ராஜசிங்கனை வேலூருக்கு அனுப்புவதற்கான வசதிகளையும் இவர்தான் செய்து கொடுத்தாகக் கூறப்படுகிறது. முடிதுறந்த மன்னரைப் பற்றி இன்னுமொரு உப செய்தி. இன்று இன் அரசியலுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் சிவப்புப் பின்பலத்தில் வெலுப்பாதத்தில் வானேந்தி நிற்கும் மஞ்சள் நிற சிங்கம் உட்பொதிந்திருக்கும் கொடி ஸ்ரீவிக்கிரம ராஜசிங்கனின் அரசகுலக் கொடியாகும். காட்டிடக் கொடுக்கப் பட்ட ஒரு தமிழ் அரசனின் கொடி இன்று சிங்கள அரசின் கொடியாக மாறியிருக்கிறது!

குமாரசாமி, இராமநாதன் குடும்பம் பற்றிய இன்னுமோரு தகவற் குறிப்பு: பிரிதானிய அரசு வழங்கிய அதிவீரப் பெருந்தகை (knighthood) பட்டம் பெற்ற குடும்பம் குமாரசாமி குடும்பமாய் இருக்கவேண்டும். சாதாரண மக்களுடைய பெயர்களுக்கும் முன்னால் தலைப்பெழுத்துகள் வழக்கமாக இருப்பது போல் இவர்களுடைய குடும்பப் பெயர்களுக்கு முன்னால் ஜயன்மீர் (Sir) என்ற விளிக்குறிப்புச்சொல் ஒட்டிடக் கொண்டிருக்கிறது. முத்துக்குமாரசவாமி, பொன்னம்பலம் இராமநாதன், பொன்னம்பலம் அருணாசலம், அருணாசலம் மகாதேவா போன்றவர்கள் காலனிய ஆங்கில ஸ்ரீசியாளர்களால் வீரப் பெருந்தகை பட்டம் கொடுத்து கொவரவிக்கப் பட்டவர்கள். ஆங்கில ஸ்ரீசியாளர்களால் வீரப் பெருந்தகைப் பட்டம் கிடைக்காவிட்டாலும் இந்தக் குடும்பத்தில் இன்னுமொரு

பிரபலமானவர் ஆனந்த குமாரசாமி (1877 - 1947). இவர் இந்திய, சிங்கள ஓயியம், கலை, மற்றும் கிழக்கு மேற்கு உறவினால் ஏற்படும் கலாசார சிக்கல்கள் பற்றி எழுதிய நூல்கள் இன்றைக்கும் கவனிக்கப் படுகின்றன.

இராமநாதனுக்கு இலங்கை வரலாற்றியலில் அமானுஷ்ய அந்தஸ்து கொடுத்த சம்பவம் இவர் சிங்களவர்கள் சார்பாக ஆங்கில ஸ்ரீசியாளர்களுடன் வாதாடி சிறையிலிருந்த அரசியல் தலைவர்களை விடுதலையாக்கியது. 1915இல் சிங்களவர்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்குமிடையே ஓர் இனக் கலவரம் நடந்தது. இதுதான் இலங்கை வரலாற்றில் நடந்த முதல் இனக் கலவரம் என்று நினைக்கிறேன். இனக் கலவரத்தை ஊன்றிப் படிப்பவர்கள், இது பிழையான தகவல் என்று ஆதாரங்கள் காட்டினால் திருத்திக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன். கண்டி, கம்பளை போன்ற இடங்களில் பள்ளிவாசல்களுக்கு முன்னால் பொத்தர்கள் மேலாதாளங்களுடன் ஊர்வலம் வரும்போது இந்த பவனிகள் எழுப்பிய சத்தும் இஸ்லாமிய வழிபாட்டுக்கு இடைஞ்சலாக இருந்ததாக சில முஸ்லீம்கள் ஆட்சேணன தெரிவித்திருந்தார்கள். முஸ்லீம்கள் என்றால் எல்லா முஸ்லீம்களும் அல்ல. இதில் முக்கியமானவர்கள் 'hambankarayas' என்று அழைக்கப்பட்ட கடலோர முஸ்லீம்கள். இவர்கள் தென் இந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்கள். இவர்களுடைய மூர்க்கமான கொள்கைகள் மீது உள்ளூர் முஸ்லீம்களுக்கு உடன்பாடு இல்லை. ஆனால், சிங்களவர்களுடைய எழுச்சியை, அன்று தேசாதிபதியாக இருந்த ரொபர்ட் சார்மஸ், இது ஆங்கில ஸ்ரீசிக்கு எதிரான சதி என்று என்று கருதி கலக்காரர்களை தாறுமாறாகச் சுட்டது மட்டும் அல்ல, அந்நாட்களில் பிரபலமாக இருந்த சிங்களத் தலைவர்கள் டி. ஸ். சேனநாயகா, ஃப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயகா, டி. பி. ஐயதிலாக, போன்றவர்களை சிறையிலும் தள்ளிவிட்டார். இவர்களைச் சிறையிலிருந்து மீட்டவர் பொன்னம்பலம் இராமநாதனே. இதற்காக உலகமாக யுத்தம் நடந்த நாட்களில் இங்கிலாந்து சென்றார். வெற்றியுடன் திரும்பி வந்தபோது கொழும்புத் துறைமுகத்தில் கொடி, குடை, ஆலவட்டம் முதலிய விருதுகளுடன் வரவேற்று அந்த நாளைய சிங்கள தலைவர்களான ஏ. இ. குணசிங்கா, வையனல் கொத்தலவைலை போன்றவர்கள் அவர் இல்லம் இருந்த வோர்ட் பிளேஸிக்கு பல்லக்கில் காவிச் சென்றனர். இந்த நிகழ்ச்சியை, முக்கியமாக இராமநாதனுக்கு கொடுத்த வரவேற்பை ஒரு தலைமுறையைச் சேர்ந்த இலங்கையர்களால் ஆர்வமாக புராணக் கட்டுக்கதையின் தன்மையுடன் பேசப்படுவதுண்டு. அந்த நாட்களை சமயப் பிரிவனர்ச்சி, இன் உணர்வு, அதீத மொழிப் பற்று வகுப்புவாதம் இல்லாத இலங்கையில் இலங்கையர்கள் என்ற பொது அடையாளத்துடன் வாழ்ந்த நாட்கள் என்றும் சொல்வதுண்டு. அதிகம் அவதானமில்லாமல் இலங்கையின் வரலாற்றைப் படிப்பவர்களுக்கே தெரியும் இது முழு கட்டுருவாக்கம் என்று அப்படி சுபீர்ச்சமான இலங்கை இருந்ததே இல்லை. இன்றைக்கு எல்லாவற்றையுமே மறுவாசிப்பு செய்யும் நாட்களில் இராமநாதன் வெளிப்படையாகவே சிங்களவர்கள் சார்பாக சாய்ந்தது பற்றி முஸ்லீம்கள் இவரை ஒரு ஆழமான கட்டுடைப்புக்கு உள்ளாக்கலாம்.

இதையும் சொல்லியாகவேண்டும். இராமநாதனை சிங்களவர்கள் சார்பில் வாதாடச் சொன்னவர் இன்றைய சிங்கள இன் வெறி சித்தாந்தத்துக்கு ஞானாசிரியாக விளங்கும் அனகாரிக் தர்மபாலா என்ற சிங்களத் துறவி. இவர் மகாவம்சத்துக்குச் செய்த மறுவாசிப்புத்தான் இன்றைய சிங்கள, பெனத்த இன் அரசியலுக்குப் பாடநாலாக இருக்கிறது.

இனி இராமநாதனுக்கு வருவோம். அவர் புதின்மூன்று வருடம் அரசுத் தலைமை வழக்குரைஞராக (Solicitor General) புதுவி வகித்தது, மூன்று மூறை சட்டத்துறை அதிபதியாக (Attorney General) கடமை பார்த்தது, 1912 இல் சட்ட நிருபண சபைக்கு கல்வி அறிவுடைய இலங்கையராக சிங்களவரான சேர் மார்க்கஸ் ஃபெரார்னாண்டோவுடன் போட்டி போட்டு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது, பெனத்தர்களின் வேசாக் பண்டிகைத் தினத்தை விடுதலை நாளாக்கியது, யாழ்ப்பாணத்தில் ஆண்களுக்கு பராமேஸ்வரா கல்லூரியும் பெண்களுக்கு உடுவிலில் இராமநாதன் கல்லூரியும் ஆராம்பித்தது போன்ற சம்பவங்கள் காலனீய வரலாற்றியலை வாசிப்பவர்கள் விரல்நுனியில் வைத்திருக்கும் சம்பவங்கள்.

ஆனால், இராமநாதனைப் பற்றி அதிகம் அறியப்படாத செய்தி அவர் ஸ்ரீபரானந்தா என்ற பெயரில் புதிய ஏற்பாட்டிலூள்ள மத்தேயு (The Gospel of Jesus According to St. Matthew, 1898) யோவான் (An Eastern Exposition of the Gospel of Jesus according to St. John, 1902) நம்செய்தி நால்களுக்கு எழுதிய விளக்கவுரைகள். ஒருவேளை அவருடைய சொந்தப் பெயரிலேயே இந்த நால்களை எழுதியிருந்தால் அவருடைய வாழ்நாளுக்குப் பின் இவை மேலதிக கவனிப்புப் பெற்றிருக்கக்கூடும். ஒரு தடவை இந்துக்கள், கிறிஸ்தவதுக்குச் செய்த பங்களிப்பை ஆராய்ந்தபோது பரானந்தரின் பெயர் இந்தியர் என்று அடையாளப்படுத்துப் பட்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். அதுமட்டுமல்ல இவற்றைத் தொகுத்து பதிப்பித்தவர் R.L. Harrison என்பது என்ன மேலும் குழப்பதில் ஆழ்த்தியது. அந்த நேரத்தில் இராமநாதனின் இந்த இரண்டு அச்சுப் புத்தகப் பிரதிகளும் என்னிடம் இருக்கவில்லை. சமீபத்தில் எனக்கு இவை கிடைத்தன. அப்போதுதான் பரானந்தாவும் இராமநாதனும் ஒருவர் என்பதை எப்படி அறிந்துகொண்டேன் என்பதை கடைசிப் பத்தியில் எழுதியிருக்கிறேன்.

இந்த கிறிஸ்தவ நம்செய்தி நால்களுக்கு விளக்கவுரை எழுத உந்துதலாக இருந்த சம்பவம் இராமநாதனின் ஆன்மீக வாழ்வில் ஏற்பட்ட கருத்தாழைமுடைய மாறுபாட்டுணர்வே. இதற்கு தாண்டு விசையாக இருந்தவர் தஞ்சாவூரிலிந்து இலங்கைக்கு வந்து 1880களில் சைவ உபதேசம் செய்த பூரி அருள்பாரானந்த சுவாமிகளாகும். இவர்களின் இந்தச் சந்திப்பு ஏதோ ஒரு தற்செயல் நிகழ்வு அல்ல. ஆனால், முன் கூட்டியே தெய்வீக ஒப்புதலுடன் நிச்சயிக்கப்பட்ட சம்பவம் என்று இராமநாதனின் வாழ்க்கை வரலாற்றை இரு பாகங்களாக மிக வந்தனையுடன் எழுதிய வைத்தியலின்கம் வர்ணிக்கிறார். இராமநாதன் சைவ பக்தராக மாறியது மட்டுமல்ல, அவருடைய சகோதரரையும் அதில் ஈடுபட வைத்தார். தன் மனமாற்றத்துக்கு காரணமாயிருந்த சுவாமிகளுக்கு இராமநாதன் அவர் எழுதிய நால்களில் வணக்கத்தையும் நன்றியையும் தெரிவித்திருக்கிறார். எவ்வளவோ கிறிஸ்தவ மதபரப்பாளர்களை இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் அனுப்பிய மேற்குலசினருக்கு அறிவுறித்தி ஒன்றியுட்ட 1905 - 1906இல் அமெரிக்கா பயணமானார். இது அவருக்குச் கொடுக்கப்பட்ட தெய்வீக

அழைப்பாக இராமநாதன் கருதினார். அமெரிக்காவில் இராமநாதன் ஆற்றிய உரைகள் பின்பு The Spirit of the East Contrasted with the Spirit of the West, 1905, மற்றும் The Culture of the Soul among Western Nations 1906, என்ற தலைப்புகளில் வெளிவந்தன. இந்த நால்களில் பொதிந்திருக்கும் செய்தி சிக்கலற்றது. கிழக்கையும் மேற்கையும் ஆன்மீகம், பொருள்யியம் என்ற எதிர்முரணான இரட்டை நிலையில் தான் இராமநாதன் பார்த்தார். நூகர் கலாசாரத்தினாலும், பொருட்கள் உற்பத்திப் பெருக்கத்தினாலும் மேற்கத்தையார் தங்களின் திருநிலைத் தன்மையை (spirituality) இழந்துவிட்டார்கள். அவர்களின் ஆன்மீக வாழ்வை மீண்டும் பெற இராமநாதன் காட்டிய வழி கிழக்குத் தேச ஆன்மீகத்தைத் தழுவதுதான். இராமநாதன் கீழை ஆன்மீகத்தை உயர்த்திப் பிடித்தது ஒருவித்தில் அப்படி ஒன்றும் புதிய செய்தி அல்ல. சிக்காகோ நகரில் 1893இல் நடந்த மதங்களின் பாராளுமன்றத்தில் இதைத்தான் அந்த பாராளுமன்றத்துக்கு வந்திருந்த இந்திய பிரதிநிதிகளான சுவாமி விவேகானந்தா, பி.சி. மசம்தார் போன்றவர்கள் சொல்லியிருந்தார்கள். ஆனால், ஒரு சின்ன வேறுபாடு; இவர்கள் சமஸ்கிருத இந்து சமயத்தை அறிமுகப்படுத்தினார்கள். மாறாக இராமநாதன் தன்னுடைய விளக்கவுரைகளில் தமிழ் சைவத்தையும் திருவாசகத்தையும் மாணிக்கவாசகரையும் மேற்குலகுக்கு முன்னிலைப் படுத்தினார்.

கிறிஸ்தவ திருமறையில் இருக்கும் நால்களுக்கு வரிக்குவரி விளக்கவுரை எழுதும் பானி ஜெர்மனிய வேதாகம விற்பன்னர்களால் 19ஆம் நாற்றாண்டில் ஆராம்பிக்கப்பட்டது. எனக்குத் தெரிந்தமட்டில் இந்த மூறையைக் கடைப்பிடித்து கிறிஸ்தவ திருமறைக்கு முதலில் விளக்கவுரை எழுதியவர் ஆசியாவைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவரல்ல; அந்தப் பெருமை சைவரான இராமநாதனைதான் சேரும்.

BY THE LIGHT OF

THE GODLY EXPERIENCE

OF

SRI PARĀNANDA
(G. Ramanāthan of Ceylon)

"Make known with boldness the mystery of the gospel."
Eph. vi. 19

LONDON
KEGAN PAUL, TRENCH, TRÜBNER & CO. LTD.
PATERNOSTER HOUSE, CHARING CROSS ROAD
1898
MS

No. Bridge. N.Y.
2nd Apr. 1906.

The Librarian,
Cornell University.
Dear Sir,
I have much
pleasure in forwarding a
separate parcel three
of my works for the
acceptance of the Cornell
University.

I am leaving New
York for London on Friday
next 6th inst. Any letter
addressed to the care of
Messrs Richardson & Co, 25 Suffolk
St. Pall Mall, London,
will reach me.

Yours faithfully
G. Ramanāthan
P.T.O.

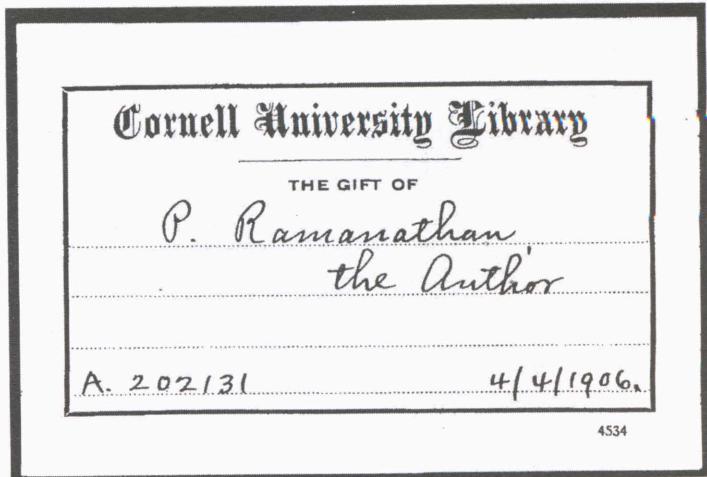
இந்த இரு நால்களும் எழுப்பும் இறையியல் கருத்துக்கள் பற்றி எவ்வளவோ எழுதலாம். இதழ் பக்கக் கட்டுப்பாட்டு மரபொழுங்கை மதித்து இந்த நால்களில் இராமநாதன் உருவாக்கிய இயேசுவின் பிம்பத்தை மட்டும் தந்திருக்கிறேன்.

இயேசு பற்றிய இராமநாதனின் கருத்தை கிறிஸ்தவ மரபுவாதிகள் இலோக ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். மரபுவாத கிறிஸ்தவர்கள் இயேசுவை தெய்வமாக, கடவுளின் ஒரே பேரான சூமாரனாக, மக்களின் பாவங்களுக்காக தன்னையே பலிகொடுத்தவராக கருதுகிறார்கள். ஆனால் இராமநாதன், இயேசுவை ஒரு யூத சைவ ஞானியாகதான் பார்த்தார். சைவ சித்தாந்தத்தில் இறைவனே ஞானாசிரியனாக திருமேனி பூண்டு; தம் அடியவர்களுக்கு அறிவு துவக்கி; அநாதி காலந்தொட்டு அவர்களைப் பிடித்திருந்த மும்பலங்களான ‘ஆணவம்’, ‘கன்மம்’ ‘மாயை’ என்ற பிணிகளிலிருந்து அவர்களை விடுவித்து; அவர்களை வீடு பேற்றையச் செய்வது போல்; இயேசுவும் திருவருள் ஞானத்தைப் புகுட்டி, யூதர்களை பக்குவுமடையச் செய்து, இந்த உலகிலேயே முத்திப்பேறு அடைய வைத்து, அவர்களை ஜீவன் முத்தர்களாக ஆக்கினார். இயேசு போதித்த ஞானம் இராமநாதனின் கருத்துப்படி ஏற்கனவே சைவசித்தாந்தம் கூறும் திருவருள் ஞானமே. கடவுள் தன் அருட்கொடையால் தன்னை நாடுகிறவர்களாச் சாவின் வழியிலிருந்து தப்ப வைத்து, மீட்டு அவர்களுக்கு மெய்வாழ்வை அளிக்கிறவராக இயேசு, இராமநாதனின் நற்செய்தி உரைகளில் காணப்படுகிறார். உலகின் பாவங்களுக்காக இயேசுவின் சிலுவை மரணம் பின்னாக்குத் தன்னப்பட்டு விடுகிறது. இராமநாதனைப் பொறுத்துமட்டில் இயேசு சைவ ஞானிகள் போல் நான், ‘யாம்’ என்ற பற்றுக்களாத் தறந்து, பொறாமை, அவா, வெகுளி போன்ற தீய உணர்ச்சிகளுக்கு இடம்தராமல், இல்லற நெறியொடும், சமுதாய வாழ்வில் பிறருக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளாச் செய்து, வறியவருக்குப் பொருள் கொடுத்து உதவுவதையும் போதிக்க வந்த ஒரு யூத நாட்டு ஞானி. பரந்த அர்த்தத்திலும் அதன் செறிவு வீசிலும், உடயோகிக்கப்படும் விதத்திலும், துமிழ்ச் சைவர்கள் போதித்த ஞானமும், விவிலிய எபிரேயர்களிடையே காணப்பட்ட ஞானமும் கருத்து நெருக்கமும் ஓட்டப்படுவதையும் கொண்டிருக்கிறது. இந்தச் சொல் தொழுப்பை வேறு மாதிரியாகச் சொன்னால் சைவ சித்தாந்தில் இல்லாததை புதிசாக இயேசு போதிக்கவில்லை. வரலாற்று யேசுவையும் அவரின் வாழ்நாட்களுக்குப் பின் அவரின் மேல் உள்ள பக்தியினால் அவரின் சீடர்கள் கட்டுருவாக்கிய கிறிஸ்துவையும் இராமநாதன் வேறுபடுத்தினார்.

மேற்குலகுக்கு வரலாற்றில் ஒரு இயேசுதான் தொழிடம். ஆனால், வரலாற்றையும் மீறி சரித்திரத்தில் பல கிறிஸ்துக்கள் இந்தியாவில் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்றார். இராமநாதன், சைவ ஜீவன்முத்தரைத்தான் கிறிஸ்து என்று மறு உருவாக்கம் செய்திருக்கிறார். மரபுவாதிகள் பார்ப்பது போல் இயேசுவை கடவுளின் ஒரே ஒரு மைந்தனாக இராமநாதன் கணிக்கவில்லை. கடவுளுக்குப் பல மைந்தர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள் அவர்களில் ஒருவரே இயேசு என்றார்.

முது அரசனான தாவதீன் குடும்பத்துடன் இயேசுவர்கள் தொடர்புகள், பழைய எற்பாட்டு தீர்க்கதறிச்களின் யேசு வருகை பற்றிய முன்னறித்தல்கள், கன்னிப் பிறப்பு இயேசு செய்து கொட்டிய அந்பதங்கள் எல்லாம் இயேசு இறந்தபிரிகு அவருடைய சீடர்கள் அவரை தெய்வ குணாதிசயம் கொண்ட ஆளுமையாகச் செய்ய எருக்க முயற்சியே என்றார்.

இராமநாதனுக்கு கிறிஸ்தவ திருமறை எழுதப்பட்ட கிரேக்க, எபிரோய் மொழிகள் தெரியும். அந்த அறிவை வைத்து பல இடங்களில் அவருடைய சௌவச் சார்புப் பார்வைகளுக்கு எதிராக ஆங்கில திருமறையில் காணப்படும் பதங்கள் பற்றி கேள்வி எழுப்பியிருக்கிறார். அவற்றுக்கு அவருடைய சொந்த மொழிபெயர்ப்பில் உதந்த வார்த்தைகளைத் தந்திருக்கிறார். உதாரணத்துக்கு ஒன்று, யோவான் நற்செய்தியில் இயேசவை 'ஒரே பொன்' மைந்தன் என்ற பகும், இயேசு 'ஒருவர் மட்டுந்தான்' மைந்தனானர் என்று மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருக்க வேண்டும் என்றார். இராமநாதன் கருத்துப்படி வரலாற்றில் பல கிறிஸ்துக்கள் எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள். ஆங்கில கிறிஸ்துவ

P.S. My full name is
Ponambalam Rāmāndithan.

திருமறையில் காணப்படும் பிழையான மொழிபெயர்ப்புகளுக்கு

மொழிபெயர்ப்பாளர்களின் ஆண்மீத வலுக்குறைவே காரணம் என்றார்.

கற்றுவதை பாதுமார்க்கள் வட்ட கருங்குதல்வதை மூலமாக இந்துக்கருக்கே அதிக ஆன்மீக தகுதி உண்டு என்ற கருத்து, காலனிய காலத்தில் ஆங்கில கல்வி அறிவிபெற்று மேற்கத்தைய கலாசார விழுமியங்களை உள்வாங்கிய இந்தியர்களிடையே பரவலாக நிலவியதுண்டு. ராம் மோகன் ராம் (1772 - 1833), சேப் சந்தர் சேன் (1838 - 1884), விவேகானந்தர் (1863 - 1902) போன்றவர்களிடையே இந்த உபாத்தியாய தன்மை அதிகம் காணப்பட்டது. மோகன் ராம் கூட நான்கு கிறிஸ்த நற்செய்தி நூல்களைச் சுருக்கி அற்புதங்கள், வரலாற்றுச் செய்திகளை நீக்கிவிட்டு இயேசுவின் போதனைகளை மட்டும் வெளியிட்டிருந்தார் (The Precepts of Jesus 1820).

இந்து ஆன்மிகம் ஒருதலைப்பட்சமானது. சாதியத்தை வலியுறுத்தும் அன்மீகம் மறைக்கப்பட்டு விடுகிறது.

ஒருவிதத்தில் இந்த கீழைனர் மேற்கினருக்கு அறிவித்த ஆண்மீகம் மேற்கத்தையினரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதுதான்.

அற்புதங்களை அகற்றியதுக்கு ராய் சொன்ன காரணம்: எங்கள் புராணங்களிலிருக்கும் வியத்தகு அற்புதங்களுக்கு முன்னால் இயேசு செய்துகூட்டிய அதிசய சம்வங்கள் அப்படி யொன்றும் இந்தியர்களைப் பிரமிக்க வைக்கப் போவதில்லை. கேசப் சந்தர் சேன் கல்கத்தாவில் ஆற்றிய இயேசு பற்றிய உரைகள் மிகவும் பிரபலமானவை. இயேசுவை சாக்கிய முனி, சைதன்னியர், சோராஸ்தர் போன்ற கீழைத்தேய சமய விஷயாகச் சித்தரித்திருந்தார். சிக்காகோ மதுங்களின் பாரானுமன்றத்தில் வெற்றி வாகை குடி திரும்பிய விவேகனந்தர் இந்தியர்களுக்கு விடுத்த செய்தி: அன்னியர்கள் நம் நாட்டை ஆக்கிரமிக்கக்கூடும். அவர்களை நம்முடைய ஆன்மீகத்தால் ஆட்கொள்வோம். இவர்களுடன் இராமநாதனையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். இவர்களிடையே சாதிய செருக்கும், வர்க்கப் பிரபுத்தனமும், அறிவியல் ஆணவழும், கிழக்கிய ஆன்மீகந்தான் மேற்கை உய்விக்கும் என்ற மமதையும் காணப்பட்டன. அதைவிட கிறிஸ்தவ மதம் கிழக்கு மதம் ஆகையினால் மேலை நாட்டினரைவிட கீழைத் தேசுத்தவர்களுக்கே அதன் குட்சமங்களை சரிவரப் புரிந்துகொள்ளும் தகுதி உண்டு

என்றும் நம்பினார்கள். இவர்கள் மேலை நாட்டினருக்கு உடத்தேசித்த கீழை ஆன்மீகம் கணவியற் போக்குடையது (idealistic). இவர்களின் இந்து ஆன்மீகம் ஒருதலைப்பட்டசமானது. சாதியத்தை வலியுறுத்தும் ஆன்மீகம் மறைக்கப்பட்டு விடுகிறது. ஒருவிதத்தில் இந்த கீழையினர் மேற்கினருக்கு அறிவித்த ஆன்மீகம் மேற்கூட்டுத்தையினரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதுதான்.

இந்த கட்டுரையின் ஒரு பகுதியில் இராமநாதனும் பரானந்தரும் ஒருவர்தான் என்று எவ்வாறு கண்டுபிடித்தேன் என்று சொல்லுவதாக எழுதியிருந்தேன். நீங்கள் நினைப்பது போல் நான் துப்பறியும் சிங்கமாக மாறவில்லை. வாசகசாலைகளிடைய இரவல் வாங்கும் வசதியை (inter-library loan) உடமோகித்து இராமநாதன் உரை எழுதிய இந்த இரு நால்களுக்கு விண்ணப்பித்திருந்தேன். அவற்றை நான் பாரவையிட்ட போது இவை Cornell University நாலக்குத்தகு இராமநாதனால் இலவச அன்பளிப்பாகக் கொடுக்கப்பட்டவை என்று தெரிந்தது. நீயே ஜேர்சியிலிருந்து 1906 ஆம் ஆண்டு ஆங்கில சித்திரை மாதம் இரண்டாம் திகதி இராமநாதன் எழுதிய கடிதத்தில் அவருடைய மூன்று புத்தகங்களை வாசிக்காலைக்கு அனுப்புவதாகவும் ஆறாம் திகதி வண்டன் போவதாகவும், தொடர்புகொள்ள வேண்டுமானால் வண்டன் முகவரியையும் கொடுத்திருந்தார். அது மட்டுமல்ல நாவின் முகப்புப் பக்கத்தில் SRI PARANANDA என்னும் பெயருக்கு அடியில் P. Ramanathan என்றும் எழுதியிருந்தார். பின் குறிப்பில் முழுப் பெயர் பொன்னம்பலம்

இராமநாதன் என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார். பிறகு வைத்தியலிங்கத்தின் இராமநாதன் பற்றிய வரலாறு இதை உறுதி செய்தது. மற்றும் என்னைத் தடுமாற வைத்து R. L. Harrison வேறு யாருமல்ல அவருடைய முதல் மனைவி செல்லாட்சி அம்மாளின் மறைவுக்குப் பிறகு அவர் திருமனம் செய்த ஆஸ்திரேலியர். இவர் இந்துவாக மாறி லோவது என்ற பேரை வைத்துக்கொண்டார். இவர் Western Pictures for Eastern Students: Being a description of the chief Incidents of a journey made by the distinguished scholar, statesman, sage. Sri P. Ramanathan, K.C., C.M.G., from Ceylon to the United States of America in 1095-1906 என்ற நாலில் அமெரிக்காவை உய்விக்க வந்த மேசியா போல் இராமநாதனை அமானுஷ்ய உயரத்துக்கு தூக்கி எழுதியிருக்கிறார்.

இந்தக் கட்டுரைக்கு இயைப்படைய இன்னுமொரு தகவலையும் தருகிறேன். முக்கியமாக இன்றைய மீன்வாசிப்பான்களையும் (e-reader), மின் நூல்களையும் (e-books), துண்டாடப்பட்ட பானுக்குப் (sliced bread) பிறகு நேர்ந்த அரிய கண்டுபிடிப்புகள் என்று நினைப்பவர்கள் அடுத்த வசனத்தை மிகவும் கவனமாக வாசிக்கவும். இராமநாதன் கையழுத்து இட்டு புத்தகங்களை வாசகசாலைக்கு அனுப்பியது போல் இன்றைக்கு நீங்கள் Kindle, Nook, Kobo இல் தரையிறக்கம் செய்து வாசிக்கும் மின் நூல்களில் இது சாத்தியமல்ல. அச்சுப் புத்தகங்களின் மக்கத்துவத்துக்கு இதைவிட வேறு என்ன சான்று வேண்டும்? ●

நபீல் கவிதைகள்

1. முகில் வியாபாரி

புறந்தபோதே தெரிந்தது
பஞ்ச மிட்டாயாக முகில்கள்

பூமி சமைந்ததிலிருந்து
நிலா தன் தாவனியாய்
மேகத்தையே அணிந்திருந்தாள்

தாமதமாகிவிட்ட குரியன்
இறந்து விட்டதாகவும்
தாம் மூடியிருப்பது
அவன் முகத்தையென்று
கூறின மேகங்கள்

கடல் சளித்து மூளியாக
விட்ட மூச்சின் பெருவாடை
புயலாக வீசி
உரிந்தன முகில்களை

கண்ணாடிக் கிண்ணம்போல்
கவிழ்த்து வைக்கப்பட்ட வானம்
புரிந்து
முதல் கல்லை
மேகம்மேல் ஏறிந்தது

பிஞ்சு நட்சத்திரங்கள்
நடனமிடும் மேடையெல்லாம்

தெளியாத ஓளியை
வீசியது பூமி

விக்கித்துப்போன ஓவியன்
அமர்ந்திருக்கிறான்
ஒரு குருவியின்
கொண்டைப் பூமேலே

இன்றைய நாளிதழை
யார் அச்சித்தார்

முகிலைக் குத்தகை பேசிய
அந்த வியாபாரியா

2. மீன்காரன்

எந்த மீன்காரனிடமிருந்து
வாங்கினாப் பீந்த மீனை

பின்னே
கண் பிதுங்கியிருக்கிறது
செதில்கள் வெஞுப்பேறி
பூ சிவந்துமிருக்கிறது

கொட்டாவி விட்டபடி
இந்த மீன்
ஒரு ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் போது
பிடிப்பட்டிருக்க வேண்டும்

காதலை வெளிப்படுத்த
ஒரு மரத்தைச் சுற்றிய களைப்பு
மீன் உடலில் தெளிகிறது

கொப்பில் தெத்தி அமர்ந்த காகம்
மீனான்றை இடுக்கிச் செல்ல
கண்கள் கெளிக்கிறது

உறங்குபவர்கள் சொல்வதுபோல்
உழறுவதில்லை மீன்கள்

அப்பாவிள் சாயல்
அம்மாவின் கோலம்
காட்டாத மீன்கள்
உப்பின் ரூசி அறிவதில்லை

கத்தியால் அரிம் தருணத்திலும்
களைத்துப் போகாமல்
உச்சி வெயில் குத்திட
மிகவும் பழக்கப்பட்ட மீன்காரனின்
கூடையில் தூடிக்கிறது

இரைக்குடலில் நாவில்
இறங்கிய கொடுக்கை
வெளியே இன்னும்
துருத்திக் கொண்டிருக்க. ●

விபுலாநந்த அடிகள் விதந்துரைத்து

கலைச் சொல்லாக்க வழிமுறைகள்

மணி வேலுப்பிள்ளை

தமிழ் மொழியில் கலைச் சொல்லாக்கத்தை முன்னெடுத்துச் சென்ற புலமையாளர்களுள் விபுலாநந்த அடிகள் (1892 - 1947) பெயர் போனவர். தமிழில் அறிவியல் நூல்களை ஆக்கவும் பெயர்க்கவும் துணை நிற்கும் வண்ணம் ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் கலைச் சொல்லாக்கத்தை மேம்படுத்திய பெருமை அடிகளாரைச் சாரும்.

யாழ்ப்பாணம் மானிப்பாயில் பணியாற்றிய அமெரிக்க மருத்துவர் கிரீன் (Dr.Samuel Fisk Green, 1822 - 1884)

வெளியிட்ட 'மருத்துவ விஞ்ஞான அகராதி' (1855), 'அருஞ் சொல் அகராதி' (1875) என்பவை ஆங்கிலம் தமிழ் கலைச்சொற்கோவைகளுக்கு முன்னோடிகளாய் அமைப்பவை. அதனைத் தொடர்ந்து தமிழகத்தில் ஏற்கத்தாழ் 80 கலைச்சொற்களுடன் கூடிய, 'நூற்றொகை விளக்கம்' என்னும் நூலை பேராசிரியர் பெ. சுந்தரம்பிள்ளை வெளியிட்டார் (1888). சி. ராஜகோபாலாச்சாரியர், வெங்கடசுப்பையர் இருவரும் தமிழ் அறிவியல் கலைச்சொற் சங்கத்தை அமைத்தார்கள் (1916). சென்னை அரசினால் அறிவியல் கலைச்சொற் குழு அமைக்கப்பட்டது (1923). 'சட்டச் சொற்றொகை' வெளியிடப்பட்டது (1930). சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கம் அறிவியல் கலைச்சொற் குழுவைத் தோற்றுவித்தது (1934).

இலங்கை, இந்தியப் புலமையாளர்களும் சென்னை, திருவாங்கூர் பல்கலைகழகங்களும் ஒருங்கிணைந்து மேற்கொண்ட அரும்பணியின் பெறுபேராக இயற்பியல், வேதியியல், கணிதவியல், இயற்கை அறிவியல், உடற்றொழிலியல், சுகாதாரவியல், புவியியல், வரலாறு, பொருளியல், நிருவாகம், அரசியல், குடியியல் சொற்களை உள்ளடக்கிய 'கலைச்சொற்கள்' 1936ஆம் ஆண்டு டி. லக்ஷ்மணபிள்ளை அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. தேவநேயப் பாவானர், எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, ராபி. சேதுப்பிள்ளை, எஸ். வேலாயுதபிள்ளை அகியோர் தலைமையில் இயங்கிய சூழவினால் அது மீன்நோக்கப்பட்ட பின்னர், 10,000 பதங்கள் கொண்ட புதிய 'கலைச்சொற்கள்' விபுலாநந்த அடிகளால் பதிப்பிக்கப்பட்டது (1938).

மருத்துவர் கிரீன் கலைச்சொல்லாக்கம் குறித்து எழுதிய மடல் ஒன்றில் தமது உள்ளக் கிடக்கையை இல்லாறு வெளிப்படுத்தினார்: 'நான் சொற்கோவை ஒன்றை ஆக்கப் போகிறேன். (1) அதில் ஆங்கில, இலத்தீன் சொற்களைத் தமிழில் வரையறைக்கப் போகிறேன். (2) ஏற்கெனவே நல்ல மருத்துவச் சொற்கள் தமிழில் இருக்கின்றன. (3) வடமொழி அறிஞர்கள் ஊடாகப் பல சொற்களைக் கொணரலாம். (4) இன்னும் பல சொற்களைத் தமிழிலேயே உருவாக்கலாம்.' (1850).

அதே வழிமுறையே விபுலாநந்த அடிகளும் கலைச்சொல்லாக்கத் துறைஞர்களுக்கு விதந்துரைத்தார். அவை:

(அ) உயிருள்ள மொழியானது பிறமொழித் தொடர்பு கொண்டு தனக்குரிய சொற்களான்சியத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

(ஆ) வடமொழியிலிருந்தெடுத்துத் தமிழ் ஆன்றோராலே தமிழருவாக்கி வழங்கப்பட்ட சொற்களைப் பிறமொழிச் சொற்களைக் கடிந்தொதுக்குதல் மேற்கொள்ளாது அவை தம்மை ஆக்கத் தமிழ் மொழியாகத் தழுவிக் கொள்வதே முறையாகும்.

(இ) ஒரோவிடத்து ஆட்சிப்பாட்ட வடமொழிப் பதங்களைத் தமிழில் வழங்குதல் குற்றமாகாது.

காலப்போக்கிலே தமிழில் வந்து கலந்துகொண்ட வடமொழிச் சொற்களைக் கடிந்து ஒதுக்காது அவற்றையும் ஆக்கத் தமிழாக தழுவிக்கொள்ள வேண்டும். வேண்டிய போது அயன்மொழிச் சொற்களை தழுவிக்கொள்வது தவறாகாது. ஆனால், அவ்வாறு தழுவிக் கொள்ளப்படும் அபன்மொழிச் சொற்கள் தமிழ் உருவம் பெற்று தமிழோடு வேற்றுமையின்றிக் கலந்து இசைக்கத் தக்கனவாக இருத்தல் வேண்டும்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கு ஆற்றிய பேருரை ஒன்றில் மேற்படி வழிமுறைகளை அடிகளார் மேற்கொண்டு விரித்துரைத்தார்: "ஆங்கிலம் போன்ற வளர்ச்சியடைந்த மொழியோடு ஒப்பிடும்போது தமிழிலே சொல்லாம் குறைவாக இருப்பதை உணரலாம். இதனால், தமிழ் மொழி வளங்குன்றிய மொழியென்று ஆகிவிடாது. தமிழ்மொழியிலே புதுப்புதுச் சொற்களை ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டியது கற்றவர் கடமை முதற்கண் தமிழ் மொழியிலேயே ஆட்சியில் இருக்கும் சொற்களை எல்லாம் ஆராய்ந்து அவற்றிலே பயின்றுள்ள கலைச்சொற்களையும் ஏனைய சொற்களையும் வரையறுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். காலப்போக்கிலே தமிழில் வந்து கலந்துகொண்ட வடமொழிச் சொற்களைக் கடிந்து ஒதுக்காது அவற்றையும் ஆக்கத் தமிழாக தழுவிக்கொள்ள வேண்டும். வேண்டிய போது அயன்மொழிச் சொற்களை தழுவிக்கொள்வது தவறாகாது. ஆனால், அவ்வாறு தழுவிக் கொள்ளப்படும் அயன்மொழிச் சொற்கள் தமிழ் உருவம் பெற்று தமிழோடு வேற்றுமையின்றிக் கலந்து இசைக்கத் தக்கனவாக இருத்தல் வேண்டும். தமிழிலுள்ள உரிச்சொற்களின் அடியாகப் புதுச்சொற்களை ஆக்கிக் கொள்ளலாம். அவ்வாறு ஆக்கப்படும் புதுச்சொற்களும் நேர், நிரை என்ற வாய்ப்பாட்டில் அடங்கத் தக்கவாறு சுருக்கமும் இனிமையும் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். எவ்வகையிலும் தமிழ் மொழிக்கே உரிய சிறப்பியல்பு மாறுபடாதவாறு பாதுகாத்தல் எங்கள் கடமையாகும்.' (மகேசவரி பாலகிருஷ்ணன்).

முதற்கண் தமிழில் மண்டிக் கிடக்கும் கலைச்சொற்களை

வெளிக்கொணர வேண்டும் என்பது அடிகளாரின் ஆசை. எடுத்துக்காட்டாக, புறநானூற்றின் முதலாவது பாடலிலேயே ஊர்தி, மறை உரு திறன், ஏமம் என்னும் ஐந்து கலைச்சொற்கள் பயிலப்பட்டுள்ளன:

கன்னி கார் கொன்றை; காமர்
வண்ண மார்பின் தாரும் கொன்றை;
ஹர்தி வால் வெள் ஏரே; சிறந்த
சீர் கெழு கொடியும் அவ் ஏறு என்ப:
கறை மிடறு அணியலும் அணிந்தன்று: அக் கறை
மறை நவில் அந்தனர் நுவலவும் படுமே;
பென் உரு திறன் ஆகின்று: அவ் உருத்
தன்னுள் அடக்கிக் கரக்கினும் கரக்கும்:
பிறை நுதல் வண்ணம் ஆகின்று: அப் பிறை
புதினென்ன கண்ணும் ஏத்தவம் படுமே
எல்லா உயிர்க்கும் ஏமம் ஆகிய,
நீர் அறவு அறியாக் கரத்து.
தாழ்ச்சைப் பொலிந்த, அருந்தவத்தோற்கே.

ஹர்தி = vehicle

மறை = scripture

உரு = figure

திறன் = skill

எமம் = security

பிறிதோர் எடுத்துக்காட்டு: 'நாலடியார்':

இட்டாற்றுப் பட்டொன்று இரந்தவர்க்கு ஆற்றாது
முட்டாற்றுப் பட்டு முயன்றுள்ளார் வாழ்தலின்
நெட்டாற்றுச் சென்று நிரைமனையில் கைநீட்டும்
கெட்டாற்று வாழ்க்கையே நன்று (288).

ஓக்ஸ்போர்ட் அகராதியின்படி townhouse என்பது a row house ஆகிறது. அந்த வகையில் 'நிரைமனை,' townhouse இரண்டும் நேரொத்த சொற்கள் ஆகின்றன.

'வள்ளியை மணம் புனர வந்த முகம் ஒன்றே' என்பது அருணகிரிநாதரின் 'திருப்புகழ்' வரி. இதில் 'மணம்', 'புனர்' இரண்டையும் சேர்த்து 'மணப்புனராமை' என்னும் சொல்லை வருவிக்கலாம். இதற்கு நேரொத்த அங்கிலச் சொல்: celibacy (abstention from sexual relations and marriage - Oxford).

வேறு சில எடுத்துக்காட்டுகள்:

internal combustion = அகங்கனலி (நற்றினை: 163)

lunar eclipse = திங்கள் கோள் நேர்தல் (பெரும்பானாற்றுப்பட்டை)

mechanised curtain = எந்திரவேழினி (சீவகசிந்தாமனி: 740)

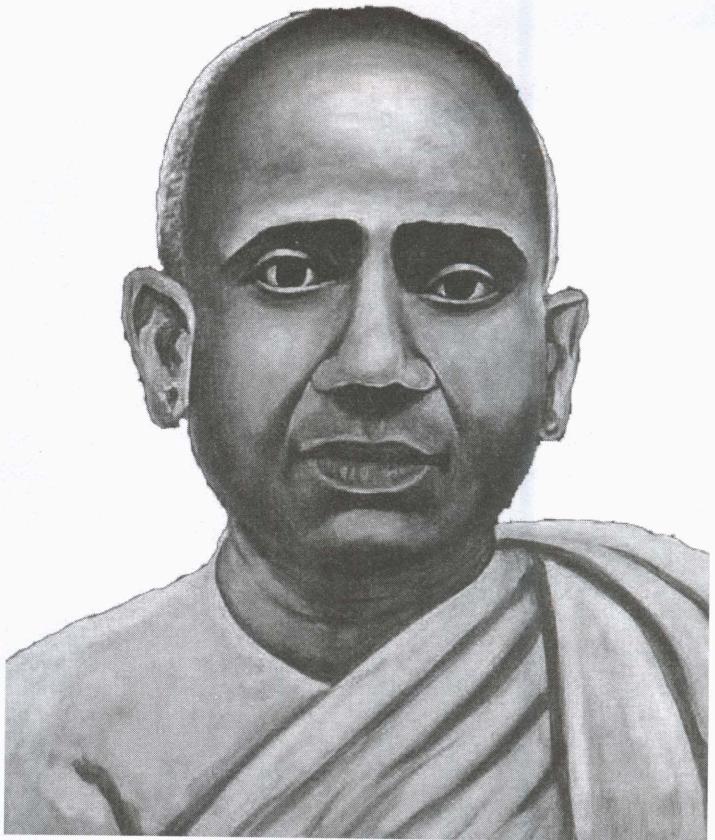
unmanned aircraft = வெவன் ஏவா வான ஊர்தி (புறநானூறு: 27)

tribunal = அறங்கநிறையம் (சிலப்பதிகாரம்: 5, 135)

சொற்களை இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வட்சொல் என்று நால்வகைப்படுத்தும் தொல்காப்பியர், 'கடிசொல் இல்லை காலத்துப்படினே' என்று அறிவுறுத்துகிறார் (452). அவ்வாறு மக்கள் வழக்கில் நிலைகொண்ட வேற்றுமொழிச் சொற்களுக்கு அதாவது மக்கள் பேசி, எழுதி, வாசிக்கும் வேற்றுமொழிச் சொற்களுக்கு சில எடுத்துக்காட்டுகள்:

கக்கூச (இடச்சு)

சப்பாத்து (போர்த்துக்கேயம்)

சாரம் (மலே)

துவக்கு = துப்பாக்கி (துருக்கி)

தோட்டா (உருது)

பாண் (பிரெஞ்சு)

பிக்கு (பாளி)

புனல் = funnel (ஆங்கிலம்)

விசயம் (வடமொழி)

விதானை (திங்களம்)

'வடசொற் கிளவி வடஏழுத்து ஓரீஇ /

எழுத்தொடு புனர்ந்த சொல்லாகும்மே'

எனகிறது தொல்காப்பியம். அதாவது, வடமொழிச் சொற்களை வடமொழி எழுத்துக்களாக் கொண்டு ஒலிப்பதை விடுத்து அவற்றுக்கு இணையான தமிழ் எழுத்துக்களாக் கொண்டு உச்சரிக்க வேண்டும். அதற்கமைய வடமொழி உச்சரிப்பை தற்சமம் என்றும், தமிழ்மொழி உச்சரிப்பை தற்பவம் என்றும் வழங்குகிறார் பவணந்தி முனிவர்:

தற்சமம்

வடமொழி

தமிழ்

குங்குமம்

குங்குமம்

மணி

மணி

மேரு

மேரு

வாரி

வாரி

தற்பவம்

வடமொழி	தமிழ்
ஹரி	அரி
சரஸ்வதி	சரசுவதி
பங்கஜம்	பங்கயம்
வருஷம்	வருடம்

மறைநால்களுள் காலத்தால் முற்பாட்ட இருக்கு வேதத்திலேயே தமிழ்ச் சொற்கள் பயிலப்பட்டுள்ளதை ஐராவதம் மகாதேவன், பேராசிரியர் ஆபிரகாம் எராழி (Professor Abraham Eraly, *Gem in the Lotus*, 2004), வென்டி. தொனிகர் (Wendy Doniger) முதலிய புலமையாளர்கள் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்கள். அவ்வாறு தமிழிடம் வடமொழி கடன்பட்ட சொற்களுக்கு ஒருசில எடுத்துக்காட்டுகள்:

தமிழ்	வடமொழி
நீர்	நாரம்
சடை	சடா
கைதை	கேதக
மாலை	மாலா
பல்லி	பல்லீ

'அருவி' என்னும் அருந்தமிழ்ச் சொல்லின் அறுபுமொழித் திரிபே 'அரிம்' என்கிறார் ஏன்.எம். ஷாஜுஹான் (புத்தளம்: வரலாறும்

மரபுகளும், இலங்கைக் கல்வித் தினைக்களாம், கொழும்பு, 1992, ப.27). 'கிட்டத்தட்ட 2,000 சொற்கள் அல்குர் ஆனிலும், தமிழ்ச் சங்க இலக்கியங்களிலும் ஒன்றாகத் தோன்றுவதைப் பார்க்கலாம்' என்று தமிழ்மணி மாண மக்கின் கூறுகின்றார் (மஞ்சரி தீபாவளி மலர், சென்னை, 1998, ப.22). அவருடைய எடுத்துக்காட்டுகள் சில:

தமிழ் அறுப

இல்லை	இலா
அரசு	அர்ஷு
கற்புரம்	கா/பூர்
சந்தனம்	ஸந்தல்

அடிகளார் உணர்த்தியவாறு ஆங்கிலத்தில் 10 இலட்சத்துக்கு மேற்பட்ட சொற்கள் உள்ளன. அவற்றுள் அண்ணளவாக அரைவாசி பொதுச்சொற்கள், அரைவாசி கலைச்சொற்கள். ஆண்டுதோறும் ஆங்கிலத்துள் ஏறத்தாழ 500 புதிய சொற்கள் வேறு நுழைகின்றன. தமிழ் உட்பட வேறந்த மொழியாலும் ஆங்கிலத்தின் சொற்பெருக்கிற்கு எடுகொடுக்க முடியாது. எனினும், 'தமிழ்மொழியிலே புதுப்புதுச் சொற்களை ஆக்கிக் கொள்ளவேண்டியது கற்றவர் கடமை ஆக்கப்படும் புதுச்சொற்களும் நேர், நிரை என்ற வாய்ப்பாட்டில் அடங்கத் தக்கவாறு சருக்கமும் இனிமையும் பெற்றிருக்கல் வேண்டும் என்று அடிகளார் அறிவுறுத்தியதை மேலே சுட்டிக்காட்டினார். கலைச்சொல்லாக்கத்தில் மொழியமைதி பேணப்பட வேண்டும் என்பது அதன் பொருள். சில எடுத்துக்காட்டுகளுடன் அதனைக் கருத்தில் கொள்வோம்:

Synchronised swimming என்பது a form of swimming in which participants perform co-ordinated dance-like leg and arm movements in time to music (Oxford). இதை எவ்வாறு தமிழ்ப்படுத்தலாம் என்று சிந்திக்கும் எவருக்கும் 'இசைபட வாத்தல்' பற்றிப் பேசும் குறள் (231) நினைவுக்கு வரக்கூடும். சற்று வேறு பொருளில் வள்ளுவர் அவ்வாறு கூறினாலும் கூட, அது எமக்கு வழிகாட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது. அதாவது synchronised swimming என்பதை நாம் 'இசைபட நீந்தல்' என்று தமிழ்ப்படுத்தலாம். 'இசை' இங்கு ஒரு சிலேடையாகி, இசை (music), இசைவு (co-ordination) இரண்டையும் குறிப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

'மறுமலர்ச்சி என்பது nascentia என்னும் இலத்தீன் சொல்லின் அடியாகப் பிறந்த renaissance என்னும் பிரெஞ்சுச் சொல்லின் அரிய தமிழாக்கம் அவ்வாறு தமிழ்ப்படுத்தியவர் வ.வே.ச. ஜயரே என்பது பேராசிரியர் வையாபுரிட்டின்ஸை அவர்களின் துணிபு. அதனைக் குறித்து ஜயரே இப்படி எழுதுகிறார்: 'மரங்களில் புதிய மலர்கள் பூப்பது போல் நமது ஜாதியிலும் புதிய வேகமும் புகழும் பிறக்கப் போகின்றன என்றதற்கு இந்த இயக்கங்கள் அறிகுறியாயிருப்பதால், இவற்றின் தொகுதிக்கு நாம் மறுமலர்ச்சி என்று பேரிடுகிறோம்.'

கிரேக் மொழியில் 'அச்சம்' என்று பொருள்படும் phobos என்னும் சொல்லை அடியொற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுந்த சொல் phobia. ஏற்கெனவே ஆங்கிலத்தில் fear என்னும் சொல் வழக்கில் வருகையில் எதற்காக இந்த இரவெ? அதற்கான விடையில் கலைச்சொல்லாக்க உத்திகளில் ஒன்று பொதிந்துள்ளது: Phobos, fear இரண்டும் முறையே கிரேக், ஆங்கில மொழிகளில் உணர்த்தும் வழமையான அச்சத்தை விள்சிய ஓர் அச்சம் பற்றி, அதாவது an abnormal or morbid fear or aversion (Oxford) பற்றி உளவியல் பேசுகிறது. அதாவது, phobia என்பது வழமை பிறந்த அல்லது நோயுறு சார்ந்த ஓர் அச்சம் அல்லது வெறுப்பு.

இதனை நாம் வெருட்சி என்று கொள்ளலாம். இனி, கிரேக்க மொழியில் உச்சி என்று பொருள்படும் akron என்னும் சொல்லை phobia என்பதுதான் சேர்த்து acrophobia என்னும் சொல் ஆங்கிலத்தில் வழங்கி வருகிறது. இதனை நாம் உயரவெருட்சி எனலாம். இதை அடியொற்றி வேறு சில எடுத்துக்காட்டுகள்:

achluophobia = இருள்வெருட்சி

agoraphobia = வெளிவெருட்சி

arsonphobia = தீவெருட்சி

asthenophobia = மயக்கவெருட்சி

autophobia = தனிமைவெருட்சி

மேலே இரு உண்மைகள் புலனாகின்றன: (1) சொற்பிறப்பியல் அல்லது ஒரு சொல்லின் தோற்றுவாய், அதன் பொருளை நாம் புரிந்துகொள்ள எமக்குத் துணை நிற்கும். அதேவேளை, (2) தோற்றுமொழிச் சொல் வேற்று மொழிக்குப் பெயரும் பொழுது அதன் பொருள் சற்று வேறுபடக்கூடும்.

இதற்கு இன்னோர் எடுத்துக்கட்டு: இலத்தீன் மொழியில் ar-sion என்பது 'ஏரிதல்' என்று பொருள் படுகிறது. ஆங்கிலத்தில் அதே பொருளை உணர்த்தும் burning வழக்கில் இருக்கிறது. எனினும் இலத்தீன் வழித்தோன்றிய arson என்னும் ஆங்கிலச் சொல் 'தீவெப்பு' என்னும் குற்றச்செயலை உணர்த்துகிறது. வடமொழியில் தனிமையைக் குறிக்கும் 'ஏகாந்தம்' தமிழுக்குப் பெயரும்பொழுது (சான்றோரின்) இனிமை மிகுந்த தனிமையைக் குறிக்கிறது. 'இனிது இனிது ஏகாந்தம் இனிது'

தனிமை = loneliness

ஏகாந்தம் = solitude

வேண்டியபோது அயல்மொழிச் சொற்களைத் தமிழ் மயப்படுத்திப் பயன்படுத்துமாறும் அறிவுறுத்துகிறார் அடிகளார். உரிய தமிழ்ச் சொல்லாக்கம் கைகூடும் வரை (நன்னாலார் வடமொழிக்கு வகுத்த தற்சம, தற்பாவ விதிப்படி) ஆங்கிலச் சொற்களையும் நாம் தமிழ்மயப்படுத்தலாம். இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் ஏற்கெனவே இத்தகைய தமிழ்மயமாக்கம் ஒங்கி வந்துள்ளது. 1956 முதல் இலங்கை அரசுகரும் மொழித் திணைக்களாம், சட்ட வரைநர் திணைக்களாம், கல்வி வளரியிட்டுத் திணைக்களாம் மூன்றும் வெளியிட்ட சொற்கோவைகளிலிருந்து அத்தகைய தமிழ் மயமாக்கத்துக்கு சில எடுத்துக்காட்டுகள்:

albumin = அல்புமின் (உடலமைப்பியல் இழையவியல் சொற்றொகுதி, 1965)

alfalfa = அலுபலுபாப்படு (புவியியல் சொற்றொகுதி, 1958)

argon potassium = ஆகன் பொற்றாசியம் (வரலாறு தொல்பொருளியல் சொற்றொகுதி, 1970)

bacteria = பற்றியியம் (உடற்றொழிலியல் உயிரிரசாயனவியல் சொற்றொகுதி, 1964)

Crusoe Economy = கிருசோ பொருளாதாரம் (பொருளியல் சொற்றொகுதி, 1957)

gamma = காமா (பெளதிகவியல் சொற்றொகுதி, 1975)

haemophilia = எமோபிலியா (பிறப்புரிமையியல் குழியவியல் சொற்றொகுதி, 1964)

magnesium = மகனீசியம் (சட்ட மருத்துவச் சொற்றொகுதி, 1965)

The Paris Commune = பாரிஸ் சமிதி (குடிமையியல் ஆட்சியியல் சொற்றொகுதி, 1958)

wicket = விக்கற்று (உடற்கலைச் சொற்றொகுதி, இலங்கை, 1963)

ஒருப்பும் தமிழ் மயமாக்கம் தொடர்க்கையில், மறுபுறம் கலைச்சொல்லாக்கம் ஓங்குவது கண்கூடு. அதேவேளை தமிழ் மயமாக்கம், தமிழ்ச் சொல்லாக்கத்துக்கு இடம்கொடுத்து ஒதுங்குவதும் கவனிக்கத்தக்கது. சில எடுத்துக்காட்டுகள்:

ஆங்கிலம் மங்கும் தமிழ்மயமாக்கம்

advocate அப்புக்காத்து

bus வசு

doctor இடாக்குத்தர்

hospital ஆசுப்பத்திரி

police பொலிசு

ஒங்கும் சொல்லாக்கம்

வழக்குரைஞர்

பேருந்து

மருத்துவர்

மருத்துவமனை

காவல்துறை

நிகண்டுகளை விதந்துரைக்கையில், 'நிகண்டுகளிலே வந்த பதங்களை எடுத்தாள்வது எவ்வாற்றாலும் பொருத்தமுடையதாகும்' என்று அறிவுறுத்துகிறார் அடிகளார். தமிழில் 36 நிகண்டுகள் இருப்பதாக முனைவர் தொ. பரமசிவன் கணக்கிட்டுள்ளார். அவற்றின் முதன்மை வாய்ந்த நிகண்டுகள் மூன்றையும் அவர் இவ்வாறு கணித்துக் கூறியுள்ளார்:

திவாகரம் (8ம் நாற்றாண்டு; 9,500 சொற்கள்)

பிங்கலம் (10ம் நாற்றாண்டு; 14,700 சொற்கள்)

சூடாமணி (1520ம் ஆண்டு; 11,000 சொற்கள்)

நிகண்டுகளில் இடம்பெறும் சொற்கள் பின்வரும் துறைகளைச் சார்ந்தவை: நிருவாகம், வேளாண்மை, கட்டிடக்கலை, சோதிடம், வானவியல், தூவாரவியல், மரவேலை, கடற்றெராழில், புவியியல், ஆட்சி, கணிதம், மருத்துவம், உலோகவியல், இசை, கடற்செலவு, கப்பல்கூடல், சிற்பம், புடைவை, விலங்கு மருத்துவம். ஆழந்து பரந்து விரிந்த தமிழ்ச்சொற் சரங்கத்தை மேற்படி நிகண்டுகளும், பின்வரும் அகராதிகளும், கலைச்சொற்கோவைகளும் அகழ்ந்து குவித்துள்ளன:

அகராதிகள்

1.யாழ்ப்பாண அகராதி (1842)

2.வின்சுலோ தமிழ் ஆங்கிலம் அகராதி (1862)

3.வின்சுலோ ஆங்கிலம் தமிழ் அகராதி (1888)

4.மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி (1937)

5.Tamil Lexicon, சென்னைப் பல்கலைக்கழக தமிழ் ஆங்கிலம் அகராதி (192436)

6.சென்னைப் பல்கலைக்கழக ஆங்கிலம் தமிழ்ச் சொற்களஞ்சியம் (1963)

7.கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ் தமிழ் ஆங்கில அகராதி (1992)

8.Oxford English-English-Tamil Dictionary (2009)

கலைச்சொற்கோவைகள்

1.தமிழ்நாட்டுச் சொற்கோவைகள் (தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகம்: <<http://www.tamilvu.org>>)

2.ஈழநாட்டுச் சொற்கோவைகள் (நூலகம்: www.noolaham.org <<http://www.noolaham.org>>)

3.கலைச்சொற்கோவை (தமிழ்ச் சொற்கோவைக் குழாம்: <<http://kalaichotkovai.blogspot.ca>>)

பொதுச் சொற்களையும், கலைச்சொற்களையும் நாடும் துறைஞர்களுக்கும் விழைஞர்களுக்கும் இணைய வாயிலாகக் கிடைக்கும் மேற்படி நிகண்டுகளும் அகராதிகளும் கலைச்சொற்கோவைகளும் துணைநிற்றல் திண்ணனம். உலகம் முழுவதும் பாந்து வாழும் கலைச்சொல்லாக்கத் துறைஞர்கள் ஏற்ற மாற்றங்களுடன் அவற்றை இயன்றவரை யண்படுத்துவது அடிகளார் அடிகோவிய பணிக்கு உரிய கைமாறு புரிவதாய் அமையும்.

அன்று கலைச்சொல்லாக்கத்துக்கு அடிகளார் விதந்துறைத்த வழிமுறைகள் என்றென்றும் செல்லுபடியாக வல்லவை. இன்று உலகளாவிய முறையில் கலைச்சொல்லாக்கத்தில் ஈடுபடும் துறைஞர்கள் அடிகளாரின் வழிமுறைகளைக் கருத்தில் கொண்டு தமது பணியை முன்னெடுத்துச் செல்லல் தகும்.

“பழையமையும் புதுமையும், துவைதமும் அத்வைதமும், பெளதீக விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞானக் காட்சியும், மேற்றிசையறிவும் கீழ்த்திசைச் சமயமும், மனமொடுங்கிய தியான நிலையும் மனபதைக்குத் தொண்டு புரிதலும் சமரசப்பட வேண்டிய காலம் இது.” (விபுலாநந்த ஆராய்வு, ப. 140).

உசாத்துணை

1. வித்துவான் க. செபரத்தினம், விபுலாநந்த அடிகள், தமிழ்நாடும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சன்றோரும், மணிமேகலைப் பிரசரம், சென்னை, 2005, ப. 2501
2. அருள் செல்வநாயகம், விபுலாநந்த வெள்ளம், ஓரியண்ட் லாங்மன், சென்னை, 1961
3. கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன், ஆய்வுகள், பார்வைகள், பதிவுகள், சவுத் விஷங், சென்னை, 2005
4. கலாநிதி இளையதம்பி பாலசுந்தரம், விபுலாநந்தம், இராவ் பகதூர் சி. வை தாமோதரம்பிள்ளை வெளிபீடு, கனடா, 2004
5. பெ.சு. மணி. வ.வே.சு. ஜெயர் கட்டுரைகள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1993
6. (இலங்கைப் பல்கலைகழூகத்தில் அடிகளாரிடம் கல்விகற்றவரும், அரசுகரும் மொழித் திணைக்களத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளராகப் பணியாற்றியவரும், அங்கு மொழிபெயர்ப்புக் கண்காணிப்பாளர் வ. சிவாசசிரிங்கம் தலைமையில் இயங்கிய கலைச்சொல்லாக்கக் குழுவின் செயலாளராக விளங்கியவருமாகிய) மகேசவரி பாலகிருஷ்ணன், தமிழ்நினர் விபுலாநந்தர் வாழ்வும் பணிகளும், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், இலங்கை, 1992, ப.1845
7. Gregory James, Colporul, A History of Tamil Dictionaries, Cre-A, Chennai, 2000, p.385

N.K.S.
Drapery & Blinds Fabric Ltd

Ketha Nadarajah
President

210 Silver Star Blvd, Unit # 825
Scarborough, ON, M1V 5J9
Telephone (416) 321 - 6420 Fax (416) 321 - 2217
Email : info@nksdrapery.ca Web: www.nksdrapery.ca

அறம் என்ற தொல்குடி பாடல்

லீணா மணிமேகலை

நந்தன வருடம் ஆவணி 27
எம்மக்களை

உடைந்த சொருபத்துடனும்
அதிகாரத்தின் முத்திர நீரால்
மரித்துவிடாத கடவுள்ளனும்
அலைமோதி முறையிட வைத்தது

கடற்படை உளவு விமானங்களின்
இரைச்சலுக்கு
இடிந்த கரையின்
ஆமைகள் கூட கூசவில்லை

நேற்று எறிந்திருந்த அரச குண்டுகளின் புகையினால்
மணால் விலத்தி
சாம்பல் கொறித்து திரிந்தன
நன்டுகள்

ரத்தக்கறை படிந்த லத்திகளும்
குவிந்திருந்த ஆளற் செருப்புகளும்
நொறுங்கிபிருந்த சிப்பிகளும்
கிழிந்த வலைகளும்
வெளிறிய கடலும்
காயாத நங்கூரங்களும்
காவு கொடுக்கப்பட்ட

சகாயமும் அந்தோணியும்
ஒடுக்கிவிடமுடியாத
அறத்தின் சாட்சிகள்

நெய்தல் தின்று செரிக்க காத்திருக்கும்
அனு ஆலைப் பொசாசங்கள்
குறையாடிய வீடுகளில்
இன்னும்
அணையாத வாந்தர்கள்
குறையாத மச்ச வாடை

கரையும் காகங்களுக்கு மட்டுமே தெரியும்
கட்டுமரத் தோணிகள் சென்றிருக்கும் திசை

உப்புக் கூடிய ஆழி
அதிகதிகமாய்
கரங்களை இறுக்கின
வலுத்தது பெருந்துறை

பரங்கியர் நாவாப்களைக் குருடாக்கிய
கூடங்குளத்தின் கலங்கரை விளக்கம்
பன்னாட்டு முதலைகளுக்கு குனிந்து விடாது

முப்படை வந்தாலும்
மீன்கொடி இறங்காது

வெப்பம்

தேவ அபிரா
ஓவியம்: ஜெயலங்மி சத்யேந்திரா

நான் குளிர்ந்து போயிருந்தேன்.

சாளரத்தினாடே தெரிகிற வீதியில் யாவும் உறைந்து போயிருந்தன.

பனிப்படிவுகளின் மேற் காலடித் தடங்களைக் காண முடியவில்லை.

வெளிச்சம் அருகி விடுகிற நாட்களில்

மரக்கட்டைகளை மனதுக்குள் இட்டெரித்துப்பார் என்கிறான் ஒருவன்.

கணப்படுப்பின் இயலாமையும் சினுங்கலும் எரிச்சலூட்டுகின்றன..

பனிப்பாளங்களுக்குள் துளைபிட்டு.

வொல்கா நதிக்குள் நிர்வாணமாக மூழ்கி எழுந்தபின்னும்

நடுஞ்காமற் வொட்கா அருந்துபவனைப்பார்த்து

என் மரபனுக்கள் பொறாமைப் படுகின்றன.

சாப்மனைக் கதிரையிற் சரிந்திருந்து

கவிதைகளை வாசிக்க முயற்சி செய்கிறேன்.

அவனோ ஒரு புறாபோலவென்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மெல்லிய புன்முறைவூடன் மொனமாக எழுந்து சென்று

சாளரச்சேலைகளை மூடினாள்.

இருஞ்ட அறைக்குள் எனக்கு இரண்டு கண்மணிகளையும்

இரு கருமுத்துகளையும் பரிசாகத்தந்தாள்.

எமது அறை பிரபஞ்சவெளியில் ஒரு கிரகமானது.

பால்வெளிபோற் பரந்து கிடந்த அவள்

கூந்தலுக்குள் சிக்கிக்கிடந்தவென்னையொரு

தேளீர் தந்து விடுவித்தாள்.

சாளரச் சேலைகளை விலக்கிய போது

வெளியே பனி உருகத் தொடங்கியிருந்தது.

Formula Honda

Where You're Treated like Family.

CR-V

ODYSSEY

NEXT GENERATION CIVIC

**More than 100 Quality
Per-Owned Used Vehicle in Stock**

துயரைசார் அறிவும் அனுபவத்துடன் தாய் மொழியில் பேசி சிறந்த
முறையில் உங்கள் மனாவிமேற்றுக் கேற்ற பதிய மழைய
வாகனங்களை பெற்றுக்கொள்ள அழையுங்கள்

இந்தீசன் சர்வானந்தன்

SHAN

Cell: 416.720.1184 | Office 416.754.4555

2240 Markham Road, Scarborough

புலம்பெயர் சூழலும் காலமும்

கண்ணன்

தன்பர்கள் அனைவருக்கும் காலை வணக்கம்.

1992ஆம் ஆண்டு சுரா. டெரான்டோ, லண்டன் நகரங்களுக்குச் சென்று அங்கு பல நாட்களைப் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்த ஈழத் தமிழர்களுடன் செலவிட்டார். அந்தப் பயணத்தை ஒழுங்கு செய்துவர்களில் பத்மனாப ஐயர், 'காலம்' செலவும் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். சுரா. திரும்பியபோது சுமார் 25 புலம்பெயர் சிற்றிதழ்களைக் கொண்டுவந்தார். அன்று உருவாகவின்த ட்டிடிபி. தொழில்நுட்பம், ஓனின்கல், சிறு அச்சுப் பொறிகள் சார்ந்தே இவை அதிகமும் உருவாயின. (விதிவிலக்காக 'காலம்' முதல் இதழ் முதல் நல்ல வடிவமைப்படுதன் சென்னையில் அச்சாகிவருகிறது) புலம்பெயர் தமிழர்களின் பதற்றங்கள், பிரச்சனைகள், இலங்கையில் தமிழரின் எதிர்காலம் எல்லாவற்றையும் இவை தீவிரமாக விவாதித்தன. பலதரப்பட்ட அரசியல் பண்பாட்டுப் பின்னணிகளிலிருந்து உருவான இவ்விதழ்களினடையே சில பொதுப் பண்புகள் இருந்தன. இவ்விதழ்கள் பொதுவாகப் புலிகளின் அரசியலை விமர்சிப்பவையாக இருந்தன. தமிழக அறிவுலகைக் கூற்று கவனிப்பவையாகவும் இருந்தன. புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகத்தில் தீவிர இலக்கியம், சிந்தனைகளுக்கான அடித்தளத்தை இவை ஏற்படுத்தின விரைவிலேயே இவ்விதழ்கள் பலவும் நின்று போயின. இருப்பினும் இவ்விதழ்களை ஒட்டி இயங்கியவர்களே இன்றும் தமிழ்மீண்டும் முரண்பட்டும் விவாதித்தும் புலம்பெயர் சமூகத்தில் அறிவார்ந்து உரையாடலைத் தொடர்பவர்களாக இருக்கின்றார்கள்.

இந்திய மொழிகளில் தமிழ் மட்டுமே உலக மொழி. இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் சிங்கப்பூரிலும் மலேசியாவிலும் அரசு அங்கோரம் பெற்ற மொழி. இருப்பினும் முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்னர்வரை அறுதியிட்டுக் கூறினால் அது ஒரு தெற்காசிய மொழிதான். 1980களிலும் 90களிலும் புலம்பெயர் தமிழர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்ட இதழ்களும் நால்களுமே பிரசரத் தளத்திலும் தமிழை ஒரு உலக மொழியாக்கின.

இந்த புலம்பெயர் இதழ்களை ஒருமித்துப் படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு 1992இல் கிடைத்தது. அது ஒரு முக்கியமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. 'காலச்சவ்டை' 1994இல் மீண்டும் தொடங்கியபோதே உலகத் தமிழர்கள் பங்களிக்கும் இதழாக அதை நடத்தும் ஆர்வத்தை இவை ஏற்படுத்தின. இதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் நடைபெற்ற 'தமிழ் இனி 2000' மாநாட்டிற்கான முன்வரையையும் இவை உருவாக்கின.

'காலம்' மேற்படிப் பின்னணியிலிருந்து உருவான இதழ். பிற எல்லா இதழ்களும் நின்றுவிட்ட பின்னரும் 'காலம்' வெளிவந்துகொண்டிருக்கிறது. புலம்பெயர் சமூகத்தில் இன்று பல பண்பாட்டுக் குழுக்கள் துடிப்புடன் இயங்கிவரும் டெரான்டோவிலிருந்து பிரசரிக்கப்படுகிறது. இன்று யாழ்ப்பாணத்தைவிட அதிக ஈழத்தமிழர்கள் வாழும் நகரம் டெரான்டோ.

தமிழ் அங்கு ஒரு முனிசிபல் மொழி. ஒரு ஈழத்தமிழர் முதன்முதலாகப் பாரானுமன்ற உறுப்பினராகியிருப்பதும் டெரான்டோவில்தான். 'காலம்', செல்வத்தின் விடாத முயற்சியின் விளைவு. அதே நேரம் டெரான்டோவின் அரசியல் பண்பாட்டு சமூகவியல் பின்பலமும் 'காலம்' வெளிவருவதற்கு முக்கிய காரணம்.

'காலத்தின் பெரும்பாலான அல்லது அனைத்து இதழ்களையும் பார்க்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியிருக்கிறது. இருப்பினும் செலவும் விதித்த 48 மணி நேரக் கெடுவிற்குள் 'காலம்' இதழ்களை மீண்டும் புரட்டிப் பார்க்கவோ வாசிக்கவோ முடியவில்லை. என் நினைவிலிருந்து 'காலம்' இழுவின் பண்புகள் சிலவற்றைப் பார்க்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

'காலம்' வெளிவந்த இந்தக் காலசுட்டம் புலம்பெயர் அரசியலில்

இன்று ஒரு பெரும் வெற்றிடம் ஈழத்தமிழ் அரசியலில் ஏற்பட்டிருக்கும் சூழலில் இலக்கிய, பண்பாட்டுச் செயல்பாடுகளின் தனித்துவமான முக்கியத்துவம் உணரப்படும் என்று நினைக்கிறேன்.

மிகவும் கொந்தளிப்பான காலகுட்டம். இக்காலகுட்டத்தின் அரசியல் செயல்பாடுகளிலும் செலவும் தன்னைத் தொடர்ந்து ஈடுபடுத்தி வந்திருக்கிறார். இருப்பினும் 'காலம்' அதிகமும் அரசியலைத் தவிர்த்து இலக்கியத்தை மையப்படுத்தி இயங்கியமைக்காக விமர்சிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்று ஒரு பெரும் வெற்றிடம் ஈழத்தமிழ் அரசியலில் ஏற்பட்டிருக்கும் சூழலில் இலக்கிய, பண்பாட்டுச் செயல்பாடுகளின் தனித்துவமான முக்கியத்துவம் உணரப்படும் என்று நினைக்கிறேன்.

அத்தோடு 'காலம்' தமிழகப் படைப்பாளிகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கும் இதழாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இதுவும் பல சமயங்களில் விமர்சிக்கப்பட்டிருப்பது எனக்குத் தெரியும். இலங்கை கவிதைகளுக்கும் அரசியல் கட்டுரைகளுக்கும் அதிக முக்கியத்துவம் அளிப்பதான குற்றச்சாட்டு

'காலச்சவ்டை' மீது இருந்து வருவதை இங்கு நினைத்துக்கொள்கிறேன். நமக்கு நெருக்கமும் விலகலும் கொண்ட இன்னொரு தமிழ் படைப்புச் சூழலின் வெளிப்பாட்டில் கரிசனம் கொள்வது அவசியமானது. தமிழழைப் பொறுத்தவரை தமிழகம், ஈழம், சிங்கப்பூர், மலேசியா, புலம்பெயர் நாடுகள் எனப் பல படைப்புச் சூழல்கள் உள்ளன. இவற்றிடையே ஏற்படும் பரிமாற்றம் படைப்புச் சூழல்களைப் பராஸ்பரம் செழுமைப்படுத்துவதாக இருக்க வேண்டும். மோகம் தவிர்த்த மதிப்பீட்டில் இருந்து உருவானதாக இருக்க வேண்டும். தமிழக இலக்கியம் ஈழத்துக் கவிதை மற்றும் விமர்சன மரபின் தாக்கத்தைப் பெற்று வந்திருக்கிறது. தமிழகப் புனைவு இலக்கியம் பிற தமிழ்ப் பண்பாட்டுச் சூழல்களுக்கு

கன்னன்

20.01.2013 அன்று சென்னையில் நடைபெற்ற 'காலம் சிறப்பிதழ்' வெளியீட்டு விழா. எஸ்ராமகிருஷ்ணன் வெளியீடு பிரபுஞ்சன் பெற்றுக்கொள்கிறார். உடனிருப்பவர்கள்: சா. கந்தசாமி, செல்வம் அருளானந்தம்

கன்னன் நடைபெற்ற 'காலம்' சிறப்பிதழ் அறிமுகக் கூட்டத்தில் அமுத்தவிங்கம், செல்வா கனகநாயகம்

லண்டனில் நடைபெற்ற 'காலம்' சிறப்பிதழ் அறிமுகக் கூட்டத்தில் மு. புஸ்தராஜன் முன் மாதிரியாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இப்போது 'காலம்' இதழின் 40 எண்களையும் பார்க்கும்போது அதில் தமிழகக் கலிதைகளைவிட புனைவுகளுக்கே அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட டிருப்பதைப் பார்க்க முடியும். மற்பக்கமாக 'காலச்செல்லவிட்டில் ஈழத்துப் புனைவுகளைவிடக் கவிதைகளும் கட்டுரைகளுமே அதிக முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

நண்பர் செல்வத்தை எனக்கு 20 ஆண்டுகளாகத் தெரியும். முதல் அறிமுகம் சுராவுக்கு அவர் எழுதிய கடிதங்களின் வழி ஏற்பட்டது. அவருடனான நேரப் பழக்கம் சமார் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னர் உருவானது. இப்போது கடந்த சில நாட்களாக ஒரே விடுதியின் பக்கத்து அறைகளில் இருக்கிறோம்.

தினமும் காலையில் அவரிடம் 'இன்று என்ன திட்டம்?' என்று கேட்டேன். சாதாரணமான கேள்வி போல இருக்கும் இது உண்மையில் ஒரு குறும்பான கேள்வி. இலக்கை நண்பர்கள் மூடுக்கூப் போவதாக இருந்தால்கூட அதில் கொஞ்சம் மர்மத்தைக் கலந்து 'ஒரு அலுவலாகப் போகிறேன்' என்றுதான் சொல்வார்கள். செல்வம், நான் அவருடைய ஆப்த நண்பர் சுராவின் மகன் என்பதால் பெருந்தன்மையுடன் என்னிடம் அவருடைய அன்றைய திட்டங்களைக் கோடிகாட்டுவார். மீண்டும் இரவில் சந்திக்கும்போது அனேகமாக திட்டத்திற்கும் நடந்ததற்கும் இடையே பெரிய தொடர்பு இருக்காது. Serendipity என்ற அழிகய ஆங்கிலச் சொல்லின் இலக்கணமாக அவர் வாழ்வது ஒவ்வொரு நாளையும் உழவு மாட்டின் சுதந்திரத்தோடு செலவழிக்கும் எனக்கு மிகுந்த பொறாமையை ஏற்படுத்தும்.

வெளிப் பார்வைக்குத் தெரியும் இந்தக் குழப்பமான செயல்பாடுகளுக்குப் பின்னால் தெளிவான நோக்கமும் பிடிவாதமும் மன உறுதியும் அவரிடம் இருக்கின்றன. இல்லையேல் தொடர்ந்து இருபத்தி இரண்டு ஆண்டுகளாக 'காலம்' வெளிவருவது சாதியமேயில்லை. தமிழகச் சிற்றிதழ் செயல்பாடுகளில் இருக்கும் கடினங்களுடன் புலம்பெயர் குழலின் அரசியல் நெருக்கடிகளையும் கூடுதலாக 'காலம்' எதிர்கொண்டிருக்கிறது. தனது அழர்வமான நகைச்சவை உணர்வுடன் புர்களுடன் கூடிய பொக்கைவாய்ச் சிரிப்புதனும் செல்வம் இவற்றைக் கடந்து வந்திருக்கிறார்.

செல்வத்தின் இலக்கிய நுழைக்கைகள், ஆர்வங்கள், மயக்கங்கள், ஆசைகள், மோகங்கள், ஒரு இதழுக்கு அவசியமாக இருக்கவேண்டிய பண்பாட்டு அரசியல் ஆகியவற்றுடன் டொரண்டோவின் பண்பாட்டுப் பின்புலமும் இணைந்து 'காலத்திற்குச் செழுமை ஊட்டுகின்றன. 'காலம்' 50 ஆவது இதழின் பிரசரம் கண்டாவில் ஒரு முக்கியமான பண்பாட்டு நிகழ்வாக நடத்தப்படவேண்டிய ஒன்று அத்தகைய சாதனையில் ஈடுபட்டிருக்கும் 'காலம்' இதழுக்கு மனமார்ந்த வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நன்றி. வணக்கம்.

(20.01.2013 அன்று சென்னையில் நடைபெற்ற 'காலம்' 22ஆம் ஆண்டு சிறப்பிதழ் வெளியீட்டு விழாவில் பேசியது) ●

கைவிடப்பட்ட

சி. மோகன்

தொட்டிச்செடுகள்

ஒவியம்:
கருணா வின்செண்ட்

ப/ட விலிருந்து ஓர் அசுரக் கோடாரி மின்னலென இறங்கிவந்து வெட்டிப் பிளந்தலைப் போல் ரயில் பெரும் குலுங்கலுடன் துடிதுடித்து நின்றது. தடுமாறிக் குளிந்து விழுப் போனவன், ஜன்னல் கம்பியைப் பிடித்து சுதாரித்து பின்புறமாய்ச் சரிந்து சாய்ந்துகொண்டான். சாமான்கள் விழுந்து உருளூம் சுத்தங்களும் அலமந்த மனிதக் கூப்பாடுகளும் ஒரு குழந்தையின் அழுகருமாய் பல்வேறு சப்தங்கள் மேவிக் கலந்து ஏதோ ஒரு விபரித்ததை வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தன. நிகழ்ந்து ஒரு விபத்தாக இருக்கலாம்; அல்லது ஒரு பெரும் விபத்தைத் தவிர்த்தாவும் இருக்கலாம். அது ஒரு பகல் நேர பாசஞ்சர் ரயில் அந்தப் பெட்டியில் அவனிறுந்த தடுப்பின் இரு பலைகளிலுமே வேறு பயணிகள் இல்லை. வெவ்வேறு தடுப்புகளிலிருந்து பயணிகள் பதற்றமும் பரிதாவிப்பமாய் குதித்திருங்கி எஞ்சின் திசை நோக்கி விரைந்துகொண்டிருந்னார்.

வெட்டவெளிப் பிரதேசத்தில் ரயில் நின்றிருந்தது. மாலைப் பொழுதை நோக்கி மதியம் சரிந்துகொண்டிருந்த நேரம். எனினும் கோடையின் வெப்பம் அனலாய் தகித்துக்கொண்டிருந்தது. ரயில் சென்ற திசைக்கு எதிர்திசை நோக்கி ஜன்னலோர இருக்கையில் விசராந்தியாய் அமர்ந்திருந்த அனுங்கு எதிர்பாராத இந்தப் பயணத் தடை எவ்விதப் பிரச்சனையாகவும் இல்லை. ஆசவாசமாய் எழுந்து சென்று குதித்துக் கீழிற்கினான்.

சற்றுமுன் சென்ற சாக்கு ரயில், ஆளில்லா வெவல் கிராஸிங்கில் ஒரு லாரியுடன் மோதியதில் எஞ்சின் தடம் புரண்டுவிட்ட தகவலுடன் சிலர் திரும்பிக்கொண்டிருந்தனர். இனி இந்த ரயில் கிளம்ப சில மணி நேரமாவது ஆகுமென்ற தவிப்போடும் புலம்பலோடும் பயணிகள் அல்லாடிக்கொண்டிருந்தனர். எல்லோருக்குமே அவரவர் இடத்துக்கு உரிய நேரத்தில் போய்ச் சேரவேண்டிய அவசியமும் அவசரமும் இருந்துகொண்டிருந்தது. அப்படியாக ஏதுமில்லாத அவன் ரயிலின் கடைசிப் பெட்டியை நோக்கி நடந்தான். கடைசிப் பெட்டியைக் கடந்ததும் நின்று முன்னும் பின்னுமான இரு திசைகளிலும் பார்த்தான். ஒரு திசையில், வெகுதொலைவில் கிராமமொன்றின் குடியிருப்புப் பகுதி இருப்பதாக அனுமானிக்க முடிந்தது. மறு திசையில், கருவரியோடிய இளம்பட்டுச் செம்மன் பரப்பும் அது முடியும் மேட்டில் ஓங்கி உயர்ந்த மரங்களும் தெரிந்தன.

அவன் செம்மன் பரப்பில் கால் பதித்தான். காலைப் பொசுக்கியது சூடு. மணற்கடல் போலப் பரந்து விரிந்திருந்தது செம்மன் பரப்பு. நடையும் மிதமான ஓட்டமுமாய் சூடு தாங்காமல் விரைந்து செல்ல முயற்சித்தான். மணல்மீது மேலோட்டமாகக் கால் பரவிச் சொல்வது சாத்தியமில்லாமல் இருந்தது. ஒவ்வொரு அடியின் போதும் மணற்பரப்பு கணுக்கால் வரை உள்ளிழுத்தது. அவன் கால்களை உந்தி உந்தித் தாவி வினோதமாக விரைந்துகொண்டிருந்தான். மணல் சூட்டில் பொசுங்கிக் கால்கள் தீயந்துவிடும் போலத் தகித்தன.

மேட்டை அடைந்ததும் ஓங்கியிருந்த மரங்களின் நிழல் விரிப்பில் கால்கள் தஞ்சமடைந்தபோது வெகு இதமாய் உணர்ந்தான். மரங்கள் மிக நெருக்கமாகவும் உயர்ந்தும் காணப்பட்டன. எல்லா மரங்களிலுமே அவற்றின் உச்சிக்கிணாகனில் பிரமாண்டமான தேனடைகள் கொத்துக் கொத்தாய் தொங்கின. ஒரு பாறை மண்டபத்தின் முகட்டில் அவன் எப்போதோ பார்த்திருந்த கொழுத்த தேனடை நினைவுக்கு வந்தது. அவன் தன் கிராமத்தில் சிறு வயதில் ஆலமரத்திலும் புரிய மரங்களிலும் பருத்திச் செடிகளிலும் தேனடைகளைப் பார்த்திருக்கிறான். அவை சிறியவை. பருத்திச் செடித் தேனடைகள் சின்னங்கு சிறியவை. பருத்திச் செடித் தேனடையைக் குச்சியோடு ஒடித்து, தலைக்கு மேலாக அதைச் சுழற்றிக்கொண்டே ஒடி, தேனீக்களின் கடுக்கும் கொட்டல்களிலிருந்து தப்பிக்கும் வித்தையையும் அப்போது அவன் அறிந்திருந்தான். ஒடிப்பதும் உயர்த்திச் சுழற்றியபடியே ஒடுவதும் ஒரே கணத் தில் இம்மி பிசகாமல் நடக்க வேண்டும். கொஞ்சம் பிசகினாலும் தேனீக்கள் கொட்டித் தீர்த்துவிடும். ஆரம்பத்தில் சில கொட்டல்கள் வாங்கியிருக்கிறான். ஒடித்த கணத்தில் தலைக்கு மேலாகப் பிடித்து சுழற்றிக்கொண்டே ஒடும்போது தேனீக்கள் அடையிலிருந்து சிதறிப் பறந்து கலைந்துவிடும். கொஞ்ச தூரம் ஒடி, தேனீக்கள் அடையிலிருந்து முற்றிலுமாக நீங்கியின்பு தேனடையைப் பியத்துப் பங்கிட்டு

அவன் செம்மன் பரப்பில் கால் பதித்தான். காலைப் பொசுக்கியது சூடு. மணற்கடல் போலப் பரந்து விரிந்திருந்தது செம்மன் பரப்பு. நடையும் மிதமான ஓட்டமுமாய் சூடு தாங்காமல் விரைந்து செல்ல முயற்சித்தான். மணல்மீது மேலோட்டமாகக் கால் பரவிச் சொல்வது சாத்தியமில்லாமல் இருந்தது. ஒவ்வொரு அடியின் போதும் மணற்பரப்பு கணுக்கால் வரை உள்ளிழுத்தது. அவன் கால்களை உந்தி உந்தித் தாவி வினோதமாக விரைந்துகொண்டிருந்தான். மணல் சூட்டில் பொசுங்கிக் கால்கள் தீயந்துவிடும் போலத் தகித்தன.

நண்பர்களோடு சாப்பிட்டிருக்கிறான். தாடையிலும் கையிலும் தேன் பிசகிசுத்து வழியச் சாப்பிடும்போதும், தேன், தலைமுடியில் படாமால் கவனமாக இருக்க வேண்டும். பட்டால் தலைமுடி நரைத்துவிடும் என்ற பயம் எல்லோரிடமும் இருந்தது. ஆனால், இவை ராட்சசுத் தேனடைகள். அம்மரங்களின் அசுரக் கனிகளை ஓய்யாரமாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த தேனடைகள். தேனடை மரங்களின் சோலையெனத் திகழ்ந்தது அந்த இடம். அந்த மேட்டின் சரிவிலிருந்து அவன் பார்வை எட்டிய திசையெங்கும் பரந்து செழித்திருந்தது நெல் வயற்காடு. வரப்புகளைக் காண முடியாதபடி பயிர்கள் வளர்ந்து தழைத்திருந்தன.

அவன் மேட்டின் விளிம்பில், கால்களைச் சரிவில் நீட்டியபடி, வயற்காட்டினைப் பார்த்தவாக்கில் உட்கார்ந்தான். மரநிழல்

பரப்பின் குன்றமேயோடு காற்றும் இதமாக விசிறியது. வயற்காட்டினை இரண்டாகப் பிளந்து ஒரு சிறிய ஊடுபாதை நீண்டு செல்வது இப்போது அவன் பார்வையில் பட்டது. அதை அவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே அது அவனை கண்டியிமுத்தது. அதன் வசீகர அழைப்பை ஏற்று அப்பாதை நோக்கி அவன் எழுந்து நடக்க ஆரம்பித்தான்.

அவன் ஊடுபாதையில் நடந்துகொண்டிருந்தான். அதன் மணற்பரப்பு ஈரப்பதமாகக் குளிர்ந்தும் இதமாகவும் இருந்தது. இருபுறமும் ஒங்கி உயர்ந்திருந்த நெற்பயிர்கள் அடர்த்தியாக அலைந்துகொண்டிருந்தன. இளம் காற்றும் பயிர் வாசனையும் அவனை நகர்த்திக்கொண்டிருந்தன. ஒரு குகைக்குள் சென்றுகொண்டிருப்பதைப் போல இருள் குழுத் தொடங்கியிருந்தது. திடீரென, அவன் சுற்றும் எதிர்பாராத வகையில் ஊடுபாதை முடிந்துவிட்டிருந்தது. திகைப்பிலும் கலக்கத்திலும் அவன் உறைந்துவிட்டிருந்தான். திரும்பிச் சென்றுவிட எத்தனித்து அவன் திரும்பியபோது ஊடுபாதை தென்படவில்லை நெற்பயிர்குழ் யைல்வெளி அவனை மூடிக் கவிந்திருந்தது. அவனைச் சுற்றிலும் அவனாவுக்கு உயர்ந்திருந்த நெற்பயிர்கள் அவனைச் சுற்றி இறுக்கி முறுக்கத் தொடங்கின. அவன் தலை சிலுயபி வானத்தைப் பார்த்த அந்த தருணத்தில் எண்ணற்ற பறவைகள் கூடடையும் பதற்றத்தோடு பெருங்கூச்சலுடன் மரங்களாட்டந்த மேட்டை நோக்கிப் பறந்துகொண்டிருந்தன. நெற்கதிர்கள் அவன் கழுத்தை வளைந்து இறுக்கியபோது வெளிப்பட்ட அவனுடைய கதறல் பறவைகளின் கூச்சலோடு கலந்து கரைந்தது. அவன் உடல் சரியத் தொடங்கியது. தூரத்தில் ரயிலொன்று கூவியபடியே திளம்பிச் செல்லும் சத்தம் பெரும் முனகலாகக் கேட்டது.

அவன் விழித்து எழுந்தபோது கட்டிலும் அறையும் சூட்டில் கண்றுகொண்டிருந்தன. உடம்பெல்லாம் வியர்த்துக் கசக்கவென்றிருந்தது. எதுவும் விரிக்காமல் படுத்துவிட்டிருந்த தகரக் கட்டிலின்மீது அவன் அலமந்து உட்கார்ந்திருந்தான். முதுகு சொத்சொத்தவென ஈரமாகியிருந்தது. கையால் முதுகைத் துடைத்துக்கொண்டான். பெரும் சப்தத்தோடு மின்விசிறி குடான காற்றைத் தெளித்துக்கொண்டிருந்தது. கலக்கம் மனதில் மூட்டமிட்டிருந்தது.

அன்று காலை 11 மணி அளவில் அவன் வந்து சேர்ந்திருந்த திருவல்லிக்கேணி மேன்சன் ஒன்றின் சிறிய அறையில் அவன் கொண்டுவந்து போட்டிருந்த இரண்டு போர்வைகள், ஒரு தலையணை, துணிமணிகள், புத்தகங்கள் எல்லாமே குவிந்தும் சிதறியும் கிடந்தன. அவனுடைய பொருட்களைன்று வீட்டில் விடப்பட்டிருந்தவை அவை.

முந்தின நாள் இரவு அவன் நடத்திக்கொண்டிருந்த சிறிய முந்தினாள் மேன்சன் நாளைபோதால் இன்று அச்சகமொன்றை மூடியின், நன்பான் கண்ணனோடு போய் குடித்துவிட்டு இரவு 10 மணி அளவில் வீடு திரும்பினான். வீட்டை நெருங்கும்போது, ஒருவேளை மனைவியும் குழந்தைகளும் திரும்பி வந்திருப்பார்களோ என்ற ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. மறுநாள் விடுமுறை நாளைப்பதால் இன்று வரமாட்டார்கள், நாளை சாயந்தரம்தான் வருவார்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டான். அப்படிக் கணக்கிட்டுத்தான் இன்று அவன் குடிக்கவும் செய்திருந்தான். நான்கைந்து நாட்களுக்கு முன், சமீபமாக அவர்களுக்குள் பழக்கமாகிவிட்டிருந்து ஒரு சண்டைக்குப்பின், அவருடைய அண்ணன் வீட்டிலிருந்து காரை வரவழைத்துக் குழந்தைகளோடு அங்கு சென்றுவிட்டிருந்தார் மனைவி.

வீடிருக்கும் குறுகிய சந்துக்குள் நுழைந்து சென்று, பொதுவாசல் கதவைத் திறந்து, அரவமில்லாமல் மாடியேறி வீட்டைந்தபோது, கதவு வெறும்னே சாத்தியிருந்தது. அவன் உள்ளே நுழைந்து ஸைட்டைப் போட்டான். வீட்டில் யாருமில்லாததுபோல் தோன்றியது. பின் வீடு எப்படித் திறந்து கிடக்கும்? முன்னறையில் சில பொருட்கள் மட்டும் ஒரு மூலையில் கிடந்தன. உள்ளறை, சமையலறைகளைப்

பதற்றத்துடன் சென்று பார்த்தான். தாசி, குப்பை நீங்கலாக எல்லாம் சுத்தமாகக் காலியாகி இருந்தன. அவன் இதைக் கொஞ்சமும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. சகிக்க முடியாத அவமானம் தன்னுள் படர்ந்துகொண்டிருப்பதை அவன் உணர்ந்தான். அதிர்ச்சியோடும் அவமானத்தோடும் மேவிக் கலந்து அச்சமும் அவனுள் வியாபித்தது. முன்னறையில் ஒரு மூலையில் குவிந்து கிடக்கும் பொருட்கள் அவனுடைய உடமைகளை விடப்பட்டிருப்பவை என்பது புரிந்தது. அடுத்து தான் செய்ய வேண்டியது என்ன என்பது அவனுக்குக் கொஞ்சமும் புலப்படவில்லை. போர்வையால் முன்னறையில் ஒரு பகுதியைத் தட்டிவிட்டு, தலையணையை எடுத்துப்போட்டுப் படுத்துக்கொண்டான். போதையின் கருணையில் அப்படியே உறங்கிப் போனான்.

காலையில் விழிப்பு தட்டியதும், திருவல்லிக்கேணி மேன்சன் ஒன்றில் தனியறை எடுத்து வசிப்பதென முடிவெடுத்தான். அவனே ஆச்சரியப்படும் வகையில் மனம் தெளிந்திருந்தது. சில தெருக்கள் தள்ளித்தான் கண்ணன், மேலும் மூன்று நண்பர்களோடு சேர்ந்து வசிக்கும் வீடிருந்தது. அவனுடைய நண்பர்கள் இவனுக்கும் நன்பர்கள்தான். அவர்களுக்கு இந்த வீட்டை அமர்த்திக் கொடுத்ததே இவர்தான். அவர்கள் நால்வருமே அதற்கு முன்னர் திருவல்லிக்கேணி மேன்சனில் தங்கியிருந்தவர்கள்தான். நல்ல வேலை, வருமானம், சீட்டாட்டம், குடி என அமோகமாக வாழ்பவர்கள். கண்ணன் சீட்டாட்டத்தில் பெரும் சித்தன்; ஒருவேளை எத்தனாகவும் இருக்கலாம். அல்லது இரண்டுமே கலந்து ஒன்றாகிவிட்ட மேதையாகவும் இருக்கலாம். சமைப்பதிலும் மாயவித்தைக்காரன். அவன் கைபாகத்தை அனுபவிப்பதற்காகவே, சமைத்துப் பாப்பிரிடுவதற்கென்றே, அவர்கள் வீடெடுத்திருந்தார்கள். நால்வருக்குமே இன்னும் மணமாகவில்லை. 25 முதல் 30 வயது

வரை அவர்களுக்கு இருக்கும். இவர்களில் கண்ணன் மட்டும் திருமணம் செய்துகொள்வதில்லை என்ற திடசங்கலப்பத்தோடு வாழ்ந்து வருபவன். நிறைய வாசிப்பவன்; மிகக் குறைவாக எழுதுபவன். இவன் கண்ணனைப் பார்க்கக் கிளம்பினான்.

கண்ணனின் வீட்டில் விடுமுறை நாளென்பதால் நன்ஸ்பர்கள் இன்னமும் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். முந்தைய இரவுக் கொண்டாட்டத்தின் தடயங்கள் அறையெங்கும் சிறுறிக் கிடந்தன. கண்ணன் மட்டும் சிக்ரெட் குடித்தபடி 'ஹிந்து' படித்துக்கொண்டிருந்தான். இவனைப் பார்த்ததும், "வாங்க பாடு என்ன இந்த நேரத்துல்" என்றான். "வாங்க கண்ணன், மட குடிக்கப் போகலாம்" என்றான் இவன். கண்ணன் இவனை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, ஏதோ பிரச்சனை என்று ஊக்கித்துவனாக, "வாங்க போகலாம்" என்று கூறியபடியே சட்டையை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டான்.

வீட்டுக்கு வெளியில் வந்து, தெருவை அடைந்து கொஞ்ச தூரம் வரை இருவரும் எதுவும் பேசிக்கொள்ளவில்லை. மட கடையை நெருங்கியபோது, "என்ன விசயம் பாடு" என்று கண்ணன் கேட்டான். வீட்டில் நடந்துவிட்டிருந்ததைக் பாடு சொல்லி முடித்தபோது இருவரும் மனைக் குடித்து முடித்திருந்தார்கள்.

இருவரும் சிக்ரெட் பற்ற வைத்துக் கொண்டார்கள். கண்ணன் புகையை வெளியில் விட்டபடி, "இங்க எங்களோட கொஞ்ச நாள் தங்கியிருங்க, மத்ததை அப்புறம் பாக்கலாம்" என்றான்.

இதை எதிர்பார்த்திருந்தவன் போல, பாடு தீர்மானமான குரவில், "இல்ல கண்ணன், கொஞ்ச நாள் தனியா இருக்கலாம்னு தோனுவது. மேன்சன்ல ஒரு ரூம் பார்த்துக் கொடுங்க...

அதுக்காகத்தான் இப்ப வந்தேன்" என்றான்.

கண்ணனின் உதவியோடு காலையிலேயே ஒரு தனியறை அமைந்துவிட்டது. 11 மணி அளவில் அவனுடைய ஒதுக்கப்பட்ட உடமைகளை ஒரு ஆட்டோவில் அள்ளிப் போட்டு இந்த அறைக்கு வந்து சேர்ந்தான். வீட்டை விட்டுக் கிளம்பும்போது அவன் ஆசையாக வளர்த்த தொட்டிச் செடிகள் லேசாக வாட்டம் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தான். அவையும் அவனுடையவை என்றே விடப்பட்டிருக்க வேண்டும். எதற்காக என்றில்லாமல் அவனுடைய கண்கள் கலங்கின. அவற்றை அங்கேயே விட்டுச் செல்வதைத் தவிர, அவனுக்கும் அப்போது வேறு வழி தெரியவில்லை.

வாழ்வில் முதல் முறையாக, முப்பத்தொன்பதாவது வயதில், மேன்சனின் சிறு அறையில் தனி ஆளாக வாழ நேரிட்டிருப்பதை அந்த அறையின் வெக்கை கடுமையாக உணர்த்திக்கொண்டிருந்தது. மதியம் 3 மணிக்குமேல் இருக்குமெனத் தோன்றியது. பசித்தது. காலையிலிருந்து நாள்கைந்து தேனீர் மட்டுமே உள்ளே போயிருந்தன. சிக்ரெட் ஒன்றை எடுத்துப் பற்ற வைத்தான். கட்டியிருந்த கைலியோடு, கட்டில் கம்பியின் மீது கிடந்த கட்டையை எடுத்து மாட்டிக்கொண்டு சட்டைப்பையை ஒருமுறை பார்த்துக்கொண்டான். பணமிருந்தது. அறைக்கதவை வெறுமனே சாத்திவிட்டு, சாப்பிட்டுவர வெளியேறினான். எதிரும் புதிருமாக ஒரே விதமான அறைகள் அமைந்திருக்க, நடுவில் ஓடிய சிறு முற்றப்பாதையில் நடந்தபோது, தொட்டிச் செடிகளுக்கு கொஞ்சம் தண்ணீராவது ஊற்றிவிட்டு வந்திருக்கலாமென்று தோன்றியது. ●

Supercare Pharmacy

3228 Eglinton Ave. East
Scarborough ON M1J 2H6

Tel : 416 298 3784
Fax : 416 298 3052

PharmaGrace Drug Mart

3850 Finch Ave. East
Scarborough ON M1T 3J6

Tel : 416 267 9900
Fax : 416 267 1800

Contact: RAM, Pharmacist

நற்றினை பதிப்பகம்

நடத்தும்

ப. சிங்காரம் நினைவு நாவல் பரிசுப் போட்டி

புதிய நாவல் முயற்சிகளுக்கு உத்வேகம் அளிக்கும் வகையில் ‘ப. சிங்காரம் நினைவு நாவல் பரிசுப் போட்டி’யொன்றை இந்த ஆண்டு முதல் நற்றினை பதிப்பகம் ஏற்படுத்த முன்வந்திருக்கிறது.

முதல் பரிசு : ரூ. 50,000

இரண்டாம் பரிசு : ரூ. 30,000

மூன்றாம் பரிசு : ரூ. 20,000

நாவலை அனுப்பி வைக்க கடைசி நாள்: செப்டம்பர் 15, 2013.

தேர்வு முடிவு அக்டோபர் இறுதியில் வெளியிடப்படும்.

ப. சிங்காரம் நினைவு நாளான டிசம்பர் 30ஆம் தேதி பரிசுபெற்ற நாவல்கள் வெளியிடப்பட்டு பரிசளிப்பு விழா நடைபெறும்.

நிபந்தனைகள்

1. பக்க வரையறை ஏதுமில்லை.
2. இதுவரை எந்தவொரு வடிவிலும் பிரசரமாகாததாக இருக்க வேண்டும்.
3. நாவல் பிரதியை தட்டச்சு / ஓளியச்சு செய்து, தபால் / கூரியர் மூலம் அனுப்பவேண்டும். (மின்னஞ்சலில் அனுப்பவேண்டாம்.)
4. பரிசு பெறும் நாவல்களின் முதல் பதிப்புக்கான (1000 பிரதிகள்) உரிமை நற்றினை பதிப்பகத்தைச் சார்ந்தது.
5. தேர்வு செய்யப்படாத படைப்புகளைத் திருப்பி அனுப்ப இயலாது. எனவே, பிரதியெடுத்து வைத்துக்கொண்டு அனுப்பவும்.

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

நற்றினை பதிப்பகம் ப. எண்: 123A, புதிய எண்: 243A,
திருவல்லிக்கேணி நெடுஞ்சாலை, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 600 005.
Phone : 044-28442855 Mobile: 94861 77208, 94429 56725, 95001 04832

E-mail: natrinaipathippagam@gmail.com

ரோசலின் :ப்ராங்கிளின் (Rosalind Franklin)

மறுக்கப்பட்ட மரபியல் மாமேதை

வெங்கட்ரமணன்

இரவின் காரிநூளில் மினுக்கும் மின்மினிப்புச்சியைக் கண்டு வியக்காத குழந்தைகள் கிடையாது. ஆனால், அதன் இரகசியத்தைக் கண்டுகொள்ள மனித வரலாற்றில் பலநாறு ஆண்டுகள் தேவையாயிருந்திருக்கின்றன. மின்மினியின் ஆழத்தில் (நம் கண்களால் காணவியலா அடியாழத்தில்) செல்களின் மூலக்கூறுகளிடையே பொதிந்து கிடக்கும் மரபியல் விந்தையை நாம் அடையாளம் கண்டு அரை நூற்றாண்டுகளே ஆகின்றன. அந்த இரகசியத்தின் பலன்கள் இந்த ஜம்பதாண்டுகளில் அளவிட முடியாதனை.

ஜேம்ஸ் வாட்சனும் ப்ரான்சிஸ் க்ரிக்கும் டி.என்.ஏ.வைக் கண்டுபிடிக்கவில்லை; ஆனால், அவர்கள் அதன் அமைப்பை ஆய்வுத்திற்காரர்கள். ஒரு டி.என்.ஏ.வைப் பிரித்து நீட்டினால் அது கிட்டத்தட்ட மூன்றடி நீளம் இருக்கும் முற்றிலும் A, C, G, T என்ற நான்கு எழுத்துக்களால் மாத்திரமேயான இரகசியப் புத்தகம் அது அதை மீண்டும் சுருட்டி மடித்தால் அது ஒரு அங்குலத்தில் டிரில்லியனில் ஒரு பங்கு அளவிற்குச் சுருண்டு கொள்ளும்; அப்படிச் சுருங்கும் அது, நம் உடலில் இருக்கும் எல்லாச் செல்களிலும் பொதிந்து கொள்ளும். அதனிடம் இன்னொரு புதிய மனிதனை உருவாக்குவதற்குத் தேவையான எல்லா செய்முறைகளும் அடக்கம்; இனப்பெருக்கத்தின் பொழுது தன்னைத்தானே சுய நகலாக்கம் செய்துகொள்ள வல்லது டி.என்.ஏ.

ஒரு மூலக்கூறின் அமைப்பைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளவது, அதன் செயற்பாடுகளை விளங்கிக்கொள்வதற்கும், அதன் பயனாகப் புதிய பயன்பாடுகளை உருவாக்குவதற்கும் அடிப்படையானது. அந்த வகையில் டி.என்.ஏ. மூலக்கூறின் அமைப்பு நவீன மரபியலின் தோற்றுவாயாக அறியப்படுகிறது.

டி.என்.ஏ.வின் அமைப்பு இரகசியத்தைக் கண்டறிந்ததற்காக 1962 ஆம் ஆண்டு மருத்துவத்திற்கான நொபெல் பரிசு, ஜேம்ஸ் வாட்சன் (James Watson), ஃப்ரான்சிஸ் க்ரிக் (Francis Crick), மாரிஸ் வில்கின்ஸ் (Maurice Wilkins) ஆகியோருக்கு சமமாகப் பகிர்ந்துளிக்கப்பட்டது. இவர்களுள் வாட்சன், க்ரிக் இருவரும் டி.என்.ஏ.வின் அமைப்பைக் கண்டறிந்தவர்களாக அறியப்படுகிறார்கள். ஆனால், உண்மையில் இவர்களுக்கு இன்னையாக அந்தப் பரிசைப் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டிய இன்னொருவர் உயிருடன் இல்லை. (நொபெல் பரிசு இறந்தவர்களுக்கு அளிக்கப்படுவதில்லை). நொபெல் பரிசு ஒருப்புமிகுக்கு இன்றைய மரபியலின் முதுகேலும்பாக விளங்கும் டி.என்.ஏ.வின் இரகசியத்தைக் கண்டறிந்ததில் ரோசலின் ஃப்ராங்கிளின் பங்கு முழுமையாக அங்கிகரிக்கப் படவில்லை.

பணக்கார யூத குடும்பத்தில் 1920 ஆம் ஆண்டு பிறந்த ரோசலின் 1941 இல் கேம்பிரிட்டி பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம் பெற்றார். பின்னர் பிரான்சிலும் இங்கிலாந்திலும் பணியாற்றிய அவர், தனது 37 ஆம் வயதில் காலமானார். குறுகிய அந்த வாழ்க்கையில் ரோசலினின் சாதனைகள் அபாரமானவை; அந்தச் சாதனைகளின் புகழ் அவருக்கு மறுக்கப்பட்ட விதம் விந்தையானது. பணியாற்றிய காலத்தில் அறிவியல்

சோதனைகளில் அவருக்கிருந்த பேரார்வமும், மேலாக அவற்றில் அவர் செலுத்திய தீர்க்கமான, பிழைகளுக்கிடமில்லா துல்லியமும் பிரபலமாக அனைவராலும் மதிக்கப்பட்டது. அவருடைய கறார் நோக்கின் காரணமான அவர் ‘இணைந்து பணியாற்றி யொதுவர்’, ‘பொறுமையற்றவர்’, ‘ஆதிக்கவாதி’ என்று பலராலும் புறக்கணிக்கப்பட்டார்.

1950 வாக்கில் உயிரிகளின் செல்களில் டி.என்.ஏ.வின் இன்றியமையாத பயன்பாடுகள் அறியப்பட்டன. தொடர்ந்து அம்மூலக்கூறின் அமைப்பைத் தெரிந்துகொள்ள உலகின் பல முன்னணி அறிவியலாளர்கள் முனையத் தொடங்கினார்கள். இவர்களுள், அமெரிக்காவின் லினஸ் பாலிங் (Linus Pauling), இங்கிலாந்தின் ரோசலின் ப்ராங்கிளின், ஜேம்ஸ் வாட்சன், ப்ரான்சிஸ் க்ரிக், மாரிஸ் வில்கின்ஸ் போன்றோர் முக்கியமானவர்கள். அந்தக் காலகட்டத்தில் டி.என்.ஏ.வின் அமைப்பைக் கண்டறிந்தால் நொபெல் பரிசம், மேலாக அறிவியல் உலகில் மங்காப் புகழும் நிச்சயம் என்பது உறுதியாயிற்று. ஒருப்புத்தில் ஒருவருடன் ஒருவருடக்குக் கூடும் போட்டியிருக்க மறுபறத்தில் ஒருவரின் புரிதல் மற்றவரை அடுத்த கட்டத்திற்கு இட்டுச் செல்ல உதவியாகவும் இருந்தது. 1951 இல் வாட்சன் மாரிஸ் வில்கின்ஸின் எக்ஸ்ரே படிகவியில் (X-ray Crystallography) குறித்த விளக்கவுரையைக் கேட்டு டி.என்.ஏ.வின் மீது ஆர்வம் கொண்டார். அமெரிக்காவிலிருந்து

வாட்சன் மாரிஸ் வில்கின்ஸின் அமெரிக்காவில் வினஸ் பாலிங் தொடர்புள்ள பல புரதங்களின் அமைப்பைத் தொடர்ச்சியாகக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டிருந்தார். வாட்சனும் க்ரிக்கும் (பெண்கள் கூந்தலைப் பின்னவிடுவதைப் போன்று) மூன்று இழைகளைக் கொண்டு பிணைந்த அமைப்பு மாதிரியை முன்வைத்தார்கள். ஆனால், அந்த அமைப்பு வடிவில் இருந்த வல்லறக் கண்டுபிடிக்க ரோசலினுக்கு நீண்ட நேரமாகவில்லை.

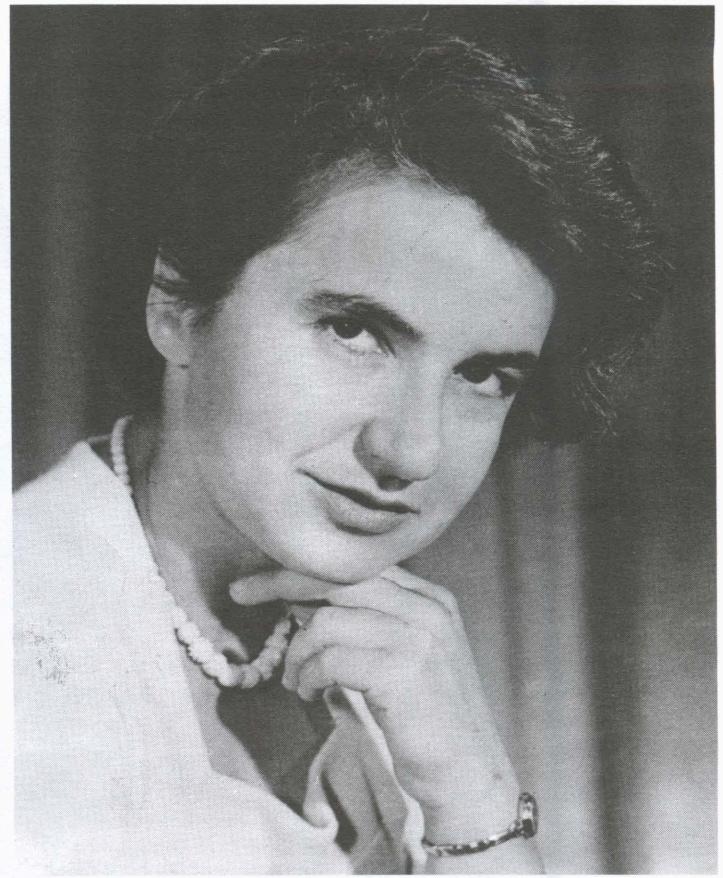
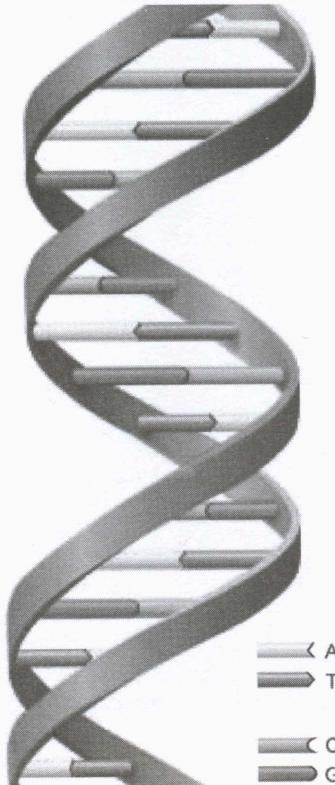
வேறொரு புறத்தில் எக்ஸ் கதிர்களின் உதவிகொண்டு டி.என்.ஏ.வின் அமைப்பை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்த ரோசலின் 1952 இல் டி.என்.ஏ. பி என்ற மூலக்கூறின் துல்லியமான படிகவியல் வரைபடத்தைப் பெற்றார். இது புதிரின் ஒரு முக்கிய புள்ளியை விடுவித்தது. தொடர்ந்து மாரிஸ் வில்கின்ஸ்க்கும் ரோசலினுக்கும் இடையே பினவு ஏற்பட்டது. இதற்குச் சமரசத் தீர்வாக, டி.என்.ஏ.வின் ஏ வடிவத்தை ரோசலின் ஆராயவும், பி வடிவத்தை வில்கின்ஸ் ஆராயவும் அவர்கள் ஆயுவக நிர்வாகம் உத்தரவிட்டது. அதற்கு அடுத்த வருடத்தில் வினஸ்

பாலிங் வேறொரு மூன்று இழை வடிவத்தை முன்வைத்தார். அதிலிருக்கும் குறைபாடுகளைச் சொல்ல மாரிஸ் வில்கின்ஸைப் பார்க்கப் போன வாட்சனுக்கு டிஎன்.ஏ. பி இன் எக்ஸ்ரே முடிவுகளை வில்கின்ஸ் காட்டினார். அந்த படங்களின் மூலம் இரட்டை இழை வடிவம் வாட்சனுக்குப் புலப்பட்டது.

அடினென் (A), தையமின் (T), செட்டோஸைன் (C), குவானென் (G) என்ற நான்கு ஆதார மூலக்கூறுகளைக் கொண்டது டிஎன்.ஏ. அது நாள் வரை ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டிருந்த அனைவரும் ஆதார மூலக்கூறுகள் டிஎன்.ஏ.யின் இழைகளில் வெரிப்புறமாகப் அமைத்திருப்பதாக நம்பியிருந்தார்கள். மேலும் அவை அடினென் அடினென் அல்லது குவானென் குவானென் என்று இரட்டையாக இனைந்திருப்பதாகக் கொண்டே வடிவமைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். முதன்முறையாக வாட்சனும் கிரிக்கும் அடினென் தையமினோடும், செட்டோஸைன் குவானெனோடும் பினைந்திருக்கலாம் என்று ஊகித்தனர். அந்த ஆதார மாற்றத்தைச் செய்ததுமே டிஎன்.ஏ.யின் ஆழகிய இரட்டையிழை வடிவம் உறுதியாயிற்று. தொடர்ந்து இந்த வடிவத்தை அவர்கள் நேச்சர் என்ற மூன்னணி ஆய்வுச் சஞ்சிகையில் வெளியிட்டதும், நொபெல் பரிசைப் பெற்றதும் வரலாறு.

கிட்டத்தட்ட எல்லா அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளும் இப்படித்தான் நிகழ்கின்றன. அட்டையில் வெட்டப்பட்ட ஒட்டுப் படம் போன்றவையே இந்தப் புதிர்கள். முழுப் புதிரையும் விடுவிக்கப் பலரும் முயற்சி செய்வார்கள். பலரும் பல்வேறு கோணத்திலிருந்து அணுக, கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் புதிரின் முழு வடிவமும் பலப்பட்டத் தொடர்க்கும். அந்த நிலையில் புதிரின் மிசக் சிக்கலான, ஆதாரப் புள்ளியை விடுவிப்பவருக்கு மற்ற துண்டுகள் எங்கே ஒட்டும் என்பது தெளிவாகும். அவரே அந்தக் கண்டுபிடிப்பை நிகழ்த்தியவராக அறியப்பட்டாலும், அறிவியல் ஒரு தொடரோட்டம். தன் முன்னொடிகளின் தோலில் நின்றே ஒருவர் அடுத்த கண்டுபிடிப்பை நிகழ்த்துகிறார். மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் இங்கும் அதே நிகழ்ந்திருக்கிறது. டிஎன்.ஏ.வின் வடிவமைப்பைக் கண்டுபிடித்ததில் வாட்சன், ரோசலின், வில்கின்ஸ், பாலிங், க்ரிக் போன்றவர்களின் பங்களிப்புகளும் இருந்திருக்கின்றன. மாமேதை பாலிங்கின் தவறுகளை முன்வைத்தே வாட்சன் டிஎன்.ஏ.வின் சரியான வடிவத்தைக் கண்டடைந்தார். ஆனால், இத்தனைக்கும் நடுவில் ரோசலின் ப்ராங்கிலினின் பங்களிப்பு அதிகம் அங்கீரிக்கப்படாமல் மறைக்கப்பட்டிருந்தது.

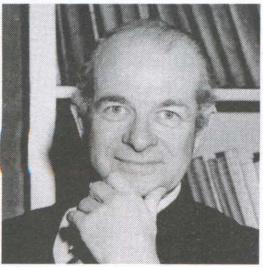
வாட்சன், க்ரிக், வில்கின்ஸ் இவர்களுக்கு இணையான அறிவியல் மேதை ரோசலின். என்றபோதும் அவருடைய பங்களிப்பு இருட்டிக்கப்பட்டது. கறாரான சோதனையாளரான ரோசலின் போட்டியில் ஈடுபட்டிருந்த எல்லாரையுமினி மிகத் துல்லியமான எக்ஸ்ரே படங்களைப் பதிவு செய்தார். அவர் பதிவு செய்த டிஎன்.ஏ. பி முடிவுகளைக் கண்டபின்னரே வாட்சன் இரட்டை இழை மாதிரியை உருவாக்க முடிந்தது. இருந்தபோதும் நேச்சர் ஆய்வுக்கட்டுரையின் கடைசிப் பத்தியில் போகிறபோக்கில் ரோசலினின் பங்கு குறிப்பிடப்பட்டது. சோதனை முடிவுகள் கைவசமிருந்தபோதும் அவற்றைக் கொண்டு முழுப் புரிதலை ரோசலின் பெறவில்லை என்று போட்டியில் ஈடுபட்டிருந்த பிறர் குறிப்பிட்டார்கள். மாறாக, ரோசலின் கிங் கல்லூரியைவிட்டு வெளியேறுவதற்கு முன்னதாக எழுதி பதிப்பிக்கப்படாமல் (முடிக்கப்படாமல்) இருந்த கட்டுரைகளில் ரோசலின் இலக்கை வந்தடைவதற்கான

அறிகுறிகள் சந்தேகத்திற்கிடமில்லாமல் தெளிவாக இருக்கின்றன. இன்னும் சில நாட்கள் இருந்தால் ரோசலின் அதே இரட்டை இழை முடிவுக்கு வந்திருக்கக்கூடும்.

வேகமின்மைதான் ரோசலினைப் போட்டியில் தோல்வியடையச் செய்ததா? அந்தக் காலங்களில் அறிவியலில் பெண்களுக்கு மிக முக்கியமான இடம் ஏதுமில்லை. சக ஆண் அறிஞர்களுக்குச் சமமாகப் பணியாற்றும் வாய்ப்புகள் அவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்டன. மாரிஸ் வில்கின்ஸுக்கும் ரோசலின் ப்ராங்களினுக்கும் இடையில் பிளாவு ஏற்பட்ட சமயத்தில் கிங் கல்லூரியின் இயக்குநர் மாக்ஸ் பெருட்ஸ் (Max Perutz) இருவரையும் சமநிலையில் அனுகவில்லை. ரோசலின் பெற்ற பி வடிவத்தின் மிகத் துல்லியமான எக்ஸ்ரே முடிவுகளைப் புறக்கணித்து அவரை ஏ வடிவில் மாத்திரமே சோதனை செய்ய வேண்டும் என்று கட்டுப்பாடு விதித்தார். ரோசலினின் துல்லியமான பிவடவ முடிவுகள் மாரிஸ் வில்கின்ஸுக்கு அளிக்கப்பட்டன. இதற்கு அவர் ரோசலினின் ஒப்புதலைப் பெறவில்லை.

மறுபறுத்தில் ரோசலினின் சோதனை முடிவுகளை அவர் ஒப்புதல் இல்லாமல் ஆய்வுக் குறையில் பெருட்ஸ் வாட்சன்கிரிக்குக் காட்டினார். வில்கின்ஸின் ஆய்வுகள் மற்றும் ரோசலினின் முடிவுகளை முன்வைத்தே இரட்டையர்கள் டிஎன்.ஏ. வடிவைக் கண்டடைந்தார்கள். இருந்தபோதும் அவர்கள் ஆய்வுக்கட்டுரையில் ரோசலினுக்கு உரிய இடம் தரப்பட வில்லை. டிஎன்.ஏ. வடிவமைப்படு குறித்து எழுதிய ஆய்வுக்கட்டுரையில் இணையாசிரியராக இருக்க மாரிஸ்

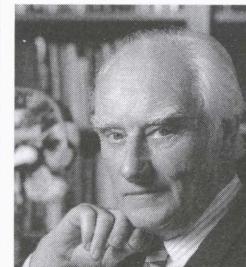
ஸலன்ஸ் பாவின்

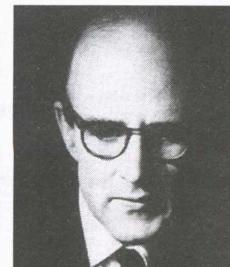
ஜேம்ஸ் வாட்சன்

மாரில் விள்கின்ஸ்

ஃபிரான்ஸ் கிரிக்

மாக்ஸ் பெருல்

வில்கின்ஸை வாட்சனும் கிரிக்கும் அழைத்தனர். அந்த வடிமைப்பில் தனக்கு நேரடிப் பங்கில்லை என வில்கின்ஸ் மறுத்தார். ஆனால், வழமையான நடைமுறைகளுக்குப் புறம்பாக அவர்கள் பெற்ற டிஎன்.ஏ. பி இன் முடிவுகள் ரோசலினுக்கு முறையான அங்கோரத்தைத் தர இரட்டையர்களுக்குத் தடையானது. தனியாக இரைதேடும் புலியைப் போன்று இலக்கு நோக்கி நகர்ந்துகொண்டிருந்த ரோசலின் கூட்டமாக வேட்டையாடிய சிங்கங்களிடம் தோற்றுப்போனார்.

இருந்தபோதும் போட்டி முடிவுக்கு வந்தவுடன்

பெருந்தன்மையுடன் வாட்ஸனையும் கிரிக்கையும் மனதாரப் பாராட்ட அவர் தயங்கவில்லை. ஒருவகையில் ரோசலின் இந்த மனந்திரந்த பாராட்டு அவருக்கு அங்கோரத்தை மறுத்த வாட்சன், கிரிக் பெருட்ஸ், வில்கின்ஸ் அனைவரையும் தர்ம சங்கடத்தில் ஆழ்தியது.

அந்த நாட்களில் இலண்டன் கிங் கல்லூரி பெண்களைச் சம்மாக நடத்தியதில்லை. ஆண் பேராசிரியர்களும் ஆய்வர்களும் தனிப்பட்ட அறைகளில் கருத்துப் பரிமாறல்களுடனும் விவாதங்களுடனும் உணவருந்த பெண் பேராசிரியர்கள் மாண்பிகளுடன் அமர்ந்து சாப்பிட வேண்டியிருந்தது. விவாதங்களின் முறையான இடம் ரோசலினினுக்கு மறுக்கப்பட்டது. இந்தப் புறக்கணிப்பு ஒருவகையில் அவரை மேலும் மேலும் ஆய்வுக்கு நோக்கி நகர்ந்தி அவரது சோதனைகளை அதிதுல்லியமாக்கியது. The Double Helix புத்தகத்தில் தனது ஆய்வுகளைக் கொண்டு தீர்க்கமான முடிவுகளுக்கு வரத் திராணியற்றவர் என்ற வகையில் வாட்சன், ரோசலின் குறித்த பிம்பத்தைக் கட்டமைத்தார். அந்தப் புத்தகத்தில் அவரை 'ரோலி' என்றே குறிப்பிடுகிறார். (யார்குடு நடைமுறை கொண்ட இங்கிலாந்து சமூகத்தில் ரோஸி என்ற பெயரால் ஒருபோதும் அவரை விளித்திருக்க முடியாது.) பல வருடங்களுக்குப் பிறகு கிரிக், "அவரை நாங்கள் துச்சமாக மதிப்பிட்டிருந்தோம் என்றே தோன்றுகிறது" என்று ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். என் ஒருவகையில் ரோசலின்கூட பெண்களைக் குறித்த அந்த மதிப்பிடுகளைக் கொண்டவராகவே இருந்திருக்கிறார்; தனது பெற்றோர்களுக்கு எழுதிய ஒரு கடித்தில் ஒருவரைப் பற்றி, 'அவர் பெண் என்றபோதும் மிகவும் புத்திசாலி' என்று விளித்திருக்கிறார்.

இலக்கு நோக்கிய தொலைநோக்கையும் போர்க்குணத்தையும் கொண்டிருந்த ரோசலின் ஆய்வுக்கத்தின் பாதுகாப்பு நடைவரைகளை எப்பொழுதுமே பெரிதாக மதிக்கவில்லை. கதிரியக்கத்தால் பாதுகாப்புவோம் என்று தெரிந்திருந்தபோதும் பாதுகாப்பற்ற ஆயுவுகள் பலவற்றை அவர் மேற்கொண்டார். தனது முப்பந்தைந்து வயதுவரை எந்த ஆண்களுடனும் நெருங்கியிராத ரோசலின் 1955இல் அமெரிக்காவின் கால்டெக் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வந்த டான் காஸ்பர் (Don Casper) என்ற இளம் அறிவியளாலருடன் நெருங்கிப் பழக்க தொடங்கினார். ஆனால், காலம் கூந்திருந்தது. 1956இல், அவரது அடிவயிற்றில் குறுவாளால் குத்தப்பட்டதுபோன்ற வலி இருப்பதாக மருத்துவரிடம் சொன்னார். விரைவில் அவருக்கு கர்ப்பப்பை புற்றுநோய் முதிர்ந்த நிலையில் இருப்பது கண்டறியப்பட்டது ஆய்வுக்கத்தில் முறையான பாதுகாப்புகளை மதிக்காததுன் விளைவுகள் என்பது சர்வதிச்சயமானது. 1958 ஏப்ரல் 16, தனது 37ஆவது வயதில் அந்த இளம் மேதை

சாதனைகளுக்கு உரிய இடத்தை வாழ்நாளில் பெறாமலேயே மரித்துப்போனார்.

மிகக் குறுகிய ஆயுளைப் பெற்றிருந்த ரோசலின் ப்ராங்கிளினின் புத்தகத்தின் பின்னுரை அவரது வரலாறுக்கு இணையாக நீண்டது. 1962இல் வாட்சன், கிரிக், வில்கின்ஸுக்கு நோபெல் பரிசு வழங்கப்பட்டபொழுது அவர் உயிரடன் இல்லை. எனவே, நோபெல் விதிகளின்படி அவர் பெயர் பரிசீலிக்கப்படவில்லை. டிஎன்.ஏ. கண்டுபிடிப்புக்கு இருப்பத்தைந்து வருடங்கள் கழித்து அது குறித்து வாட்சன் The Double Helix என்ற புத்தகத்தை வெளிட்டார். முன் சொன்னதைப் போல அதில் ரோசலினின் பங்கை அவர் குறைவாகவே முன்வைத்திருந்தார். இருந்த போதும் அந்தப் புத்தகம் நடைமுறைகளுக்குப் புறம்பாக அவர் ரோசலினின் ஆய்வு முடிவுகளைப் பெற்றதைத் தெளிவாக்கியது. அதைத் தோட்டந்து ஆய்வக் நிர்வாகியான மாக்ஸ் பெருட்ஸ், ரோசலினின் அனுமதியில்லாமல் அவரது ஆய்வு முடிவுகளை வாட்சன், கிரிக் இரட்டையர்களுக்குத் தந்ததைப் பலரும் கேள்விக்குள்ளாக்கினார்கள். பின்னர் இதுகுறித்து 1969இல் சயின்ஸ் சஞ்சிகையில் எழுதிய விளக்கத்தில், 'நிர்வாகத்தில் தன்க்கிருந்த அனுபவமின்மையையும், தனது மேம்போக்கான அனுகுழுமறையையும் பெருட்ஸ் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். ஆனால், அப்பொழுது ரோசலின் இறந்து புத்தாண்டுகளாகியிருந்தன.

பின்னாட்களில் அவரைக் குறித்த பல சரித்திரப் புத்தகங்களும் ஆய்வேடுகளும் வெளியாகியிருக்கின்றன. 2000 ஆண்டில் தங்கள் புதிய உயிரியல் ஆய்வுக்க கட்டிடத்திற்கு கிங் கல்லூரியினர் ஃப்ராங்கிளின், வில்கின்ஸ் பெயராச் குட்டினார்கள். பிரிட்டனில் தற்பொழுது முக்கியமான அறிவியல் கண்டுபிடிப்புக்கான விருது ரோசலின் ப்ராங்கிளின் பெயரில் ராயல் சொஸைடியால் வழங்கப்படுகிறது. அமெரிக்கப் புற்றுநோய்க் கழகம் ஆண்டுதோறும் 'பெண் அறிவியலாளர்களுக்கான ரோசலின் ப்ராங்கிளின் விருதை வழங்கியிருக்கிறது. பிபிலி ஒரு வரலாற்றுப் படத்தை எடுத்து, அவர் குறித்த பல தொலைக்காட்சி ஆவணப்பாங்கள் வெளியாகியிருக்கின்றன. அனா லீக்ளர் (Anna Zeigler) இயக்கிய 'Photograph 51' ரோசலின் புதிவு செய்த அதிகுலிய டிஎன்.ஏ. பி இன் வடிவமைப்பையும் அது பெருட்ஸ், வாட்சன், வில்கின்ஸ் போன்றவர்களிடையே கைமாறியதையும் நாட்கமாக்கியது. இவையெல்லாம் ஒருவகையில் ரோசலின் இழந்த அவரது முக்கியத்துவத்தைத் தற்பொழுது உறுதிப்படுத்தியிருக்கின்றன.

ஆனால், தான் வேலைசெய்யும் நாட்களின் தனக்கான இடத்தை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள ரோசலினின் முயன்றதேயில்லை. அதிகுலியமான, கறாரான, போர்க்குணம் கொண்ட, அழிக்க அறிவியல் மேதையாகவே அவர் அறியப்பட்டார். நம் வருங்காலத்தை மாற்றியெழுதி வரும் மரபியலின் துவக்கமான டிஎன்.ஏ.யின் வடிவமைப்பைக் கண்டடைந்ததில் ரோசலினின் ப்ராங்கிளினின் பங்களிப்பு என்ன? அவர் ஓற்றைக்காட்சி யில் வந்துபோன துணைநடிகரா, இல்லை அங்கோரம் மறுக்கப்பட்ட குதாநாயகியா? இந்தக் கேள்விக்கு ஒருபோதும் விடை காணமுடியாது என்றே தோன்றுகிறது. ●

பேரளவில் நடத்திருக்கின்றனர். பிரதியைத் தயார் செய்து அதை நேர்த்தியாக்க வெளினுக்கு ஏறக்குறைய ஒரு வருடம் எடுத்திருக்கிறது. சுறுசுறுப்பான கண்டா வாழ்வில் மிகவும் திட்டமிட்டு இரண்டே வாரத்தில் முழுப்படப் பிடிப்பையும் நிறைவு செய்திருக்கிறார். படப்பிடிப்புக்குப் பிறகு தொகுப்பு, இசைச் சேர்க்கை போன்றவற்றுக்கு மேலும் ஒருவருடம் எடுத்திருக்கிறது.

சந்தைப்படுத்துதலில் இருந்த சிரமங்களே ஒரு தமிழ்த் திரைப்படத்துக்கு ஆங்கிலத் தலைப்பு வைக்கக் காரணம் என்று வெளின் கூறுகிறார். சந்தைப் படுத்துதலுக்காக மொழியை விட்டுக் கொடுப்பது சரியாகத் தெரியவில்லை. தலைப்பு தமிழில் இருந்தால் சிறப்பாக இருந்திருக்கும் என்றே என்னைத் தோன்றுகிறது.

புலம்பெயர் திரைப்பட வரலாற்றில் வெளிவந்த ஒவ்வொரு திரைப்படமும் இந்த மைஸ்கலனை எட்டுவதற்கு எதோ ஒரு வகையில் பங்காற்றியிருப்பதாகவே வெளின் கூறுகின்றார். தான் எடுத்த ஒவ்வொரு திரைப்படங்களிலிருந்தும் நிறைய விடயங்களைக் கற்றுக்கொண்டதாகக் கூறும் வெளின் இந்த திரைப்படத்திலும் பல புதிய விடயங்களைக் கற்றுக்கொண்டதாகக் கூறுகிறார்.

புலம்பெயர் திரைத்துறை எதிர்கொள்ளும் சவால்கள் என்ன என்று கேட்டோம். பொருளாதாரம் முக்கியமான சவாலாக இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டார். புலம்பெயர் நாடுகளில் திரைப்படங்களைக் கலையார்வத்தாலேயே உருவாக்க முடிகிறது. இங்கு செலவிட்ட பணத்தை திரும்பப் பெற்றாலேயே அது

வெற்றி என்ற அளவிலேயே இருக்கிறது. இந்த நிலையில் திரைத்துறையை வணிகமாகக் கருதி முதலீடு செய்ய முன்வருபவர்கள் இருக்க வாய்ப்புக்கள் குறைவு. இந்த நிலையிலும் Eye catch Multimediaவைச் சேர்ந்த விஷங்கு முரளி மிகவும் ஆர்வமாக இந்தத் திரைப்படத்தைத் தயாரித்திருக்கிறார். உண்மையில் இவர்தான் இப்படி ஒரு சினிமா உருவாக முக்கியமான காரணம் என்கிறார்.

அடுத்தது சுறுசுறுப்பான கண்டிய வாழ்வியலில் கலைஞர்கள் கிடைப்பதும் சிரமமாக இருப்பதாகவும் கூறுகிறார். எம்மிடம் ஏராளமான கடைகள் உள்ளன. ஆனால், அவற்றை திரைக்கதையாக்க வேண்டியிருப்பதாவும் கூறுகிறார்.

வெளினின் தந்தையார் ஜெயகாந்த் நடித்த 'மீனவப்பென்' படத்துக்கு அப்போது இலங்கையில் வெளிவந்த 'தேசாபிமானி' என்ற பத்திரிகையில் வெளிவந்த விமர்சனத்தில் ஒரு பின்குறிப்பு இருந்தது. அதில் இவ்வாறு இருந்தது: 'இலங்கையில் தமிழ்ப் படம் எடுக்கத் தொடங்கி ஏறக்குறைய 15 ஆண்டுகளாகி விட்டன. 15 ஆண்டுகள் என்பது லேசப்பட்ட சங்கதியல்ல. எனவே, பத்தாவது படம் லேசப்படாத சங்கதியாக இருக்கவேண்டும்.'

A Gun & A Ring லேசப்பட்ட சங்கதியல்ல. வரலாறுச் சாதனை. இனி எமது ஏணிகளை கூரை மீதல்ல வானத்தை நோக்கி வைப்போம்.

(உசாத்துணை: இலங்கைத் தமிழ்ச் சினிமாவின் கதை, தமிழ்ஜியா தேவதாஸ்); நன்றி: தாய்வீடு ●

MISSISSAUGA
BRAMPTON
ETO BICOKE
VAUGHAN

AAGR
ANNE AUTO GLASS & REPAIR INC.

Peter / Jayson

416.707.2247

647.385.5297

anneautoglass@hotmail.com

WE DO MOBILE SERVICE ANYWHERE YOU WISH

கற்றல் கற்பித்தவில்

இணைய நுட்பங்கள்

நற்கீறன்

2

லகில் உணவு, பொருட்கள், மருத்துவம் ஆகிய அனைத்தையும் விட கல்வியே மிக வேகமாக

விலை உயர்ந்துவருகிறது. பெரும் நேரத்தையும் பணத்தையும் செலவழித்து பட்டப்படிப்பைப் பெற்றாலும் அக்கல்வியை முழு

மையாகப் பயன்படுத்தும் தொழில்கள்

பெரும்பான்மையினருக்கு கிட்டுவதில்லை. அதேவேளை புதிய அறிவுகளும் திறன்களும் தேவைப்படும் தொழில்வாய்ப்புகள் தொடர்ச்சியாக உருவாகி வருகின்றன. தொழில்களில் தமிழைத் தொடர்ச்சியாக இற்றைப்படுத்திக் கொள்வதும், புதிய அறிவுகளைப் பெற்றுக்கொள்வதும் வழையாகி வருகிறது. இவ்வாறு வேகமாக விரிவாகிவரும் மாறிவரும் அறிவுச் சூழலில் கல்வியின் தேவை முன் எப்பொழுதையுமிட உயர்வாகவே உள்ளது. இத்தேவையை பல்வேறு குறைபாடுகளைக் கொண்ட பாடசாலை, பாடநூல், ஆசிரியர் முறையிலான இன்றைய கல்விமுறையால் பூர்த்தி செய்ய முடியவில்லை, முடியாது. இணையமும் அதன் ஊடாக வளர்ச்சிபெறும் நுட்பங்களும் நாம் கல்வி கற்கும் கற்பிக்கும் முறையைப் புரட்டிப் போட்டு வருகின்றன. இணையத் தகவல் மூலங்கள், மெய்நிகர் கற்றல் சூழல்கள் (virtual learning environments), திறந்த பாடத்திட்டங்கள், உள்ளடக்கங்கள், பாரிய திறந்த இணைப்பு வகுப்புகள் (massive open online courses), சாகசா கல்வி (peer-to-peer education), சமூகக் கற்றல் (social learning) ஆகிய நுட்பங்களையும் கல்வி முறைகளையும் அறிமுகப்படுத்துவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

உலகில் உள்ள கணினிகள் எல்லாம் தமிழிடையே தகவல்களைப் பரிமாறிக்கொள்வதற்காக உருவாக்கப்பட்ட ஒரு பரவிய நுட்பக் கட்டமைப்பே இணையம். இணையம் 1970களில் வடிவமைக்கப்பட்டது. தொடக்கக் காலத்தில் பெரும் பல்கலைக்கழகங்கள், நிறுவனங்களுக்கு இடையே மட்டுமே இணையம் இருந்தது. இணையம் ஊடான மின்னஞ்சல், கோப்புப் பரிமாற்றம், பயனர்வைலை (ஹிப்பேஸ்மீமீ) ஆகியவை ஊடாகத் தகவல் பரிமாற்றம் நடந்தது. இன்று பரவாக அறியப்பட்ட இணைப்புகளோடான (hyperlink) வலைத்தளங்களைக் (websites) கொண்ட உலகாளவிய வலை (worldwide web) 1990களில் உருவாக்கப்பட்டது. இது, ஐரோப்பிய அனு ஆராபிச்சி நிறுவனத்தில் ஆராச்சியாளர்கள் தமது ஆய்வு ஆவணங்களை இலகுவில் பகிர்ந்துகொள்ள உதவும் வண்ணம் உருவாக்கப்பட்டது. இணையத்தில் உள்ள தகவல்களை கண்டுபிடிக்க இன்று தேடுபொறிகள் உதவுகின்றன.

தொடக்கத்தில் உலகாளவிய வலையில் தகவல்களைப் பகிர்வதும் ஊடாடுவதும் நுட்பச் சிக்கல் நிறைந்த ஒரு செயற்பாடாகவே இருந்தது. ஆனால் இன்று, மன்றம் (forum), வலைப்புதிவு (blog), விக்கி (wiki), பல்லூடகம் (multimedia), எழுத்து/ஓலி/ஒளி உரையாடல் (conferencing), திரைப் பகிர்வு (screen sharing/remote connection), சேர்ந்தியங்குக் கருவிகள் (collaboration tools), வலைச் செயலிகள் (web applications) எனப் பல தீர்வுகள் உள்ளன. இணையம் ஊடாக உலகத்தில் உள்ள யாரும் யாருடனும் இலகுவாகத் தகவல்களை பகிர்ந்துகொள்ளவும் (information sharing),

நிகழ்நேரத்தில் ஊடாடவும் (interaction), பல பேர் பல இடங்களில் இருந்து சேர்ந்தியங்களும் (distributed collaboration) முடியும். இன்று இந்த உள்கட்டமைப்பில் மரபுசார் கல்விமுறைக்கான மாற்றுக்கள் உருவாகி வருகின்றன.

இணையத் தகவல் மூலங்கள்:

நீண்ட காலமாக தகவல்களையும் தரவுகளையும் மனப்பாடும் செய்தலே அறிவு வெளிப்பாட்டின் முக்கிய அடையாளமாகக் கருதப்பட்டது. சோதனைகள் இதனையே முதன்மையாகச் சோதித்தன. தொழில் இரகசியம் போன்று தகவல்களையும் கேள்விகளையும் ஒளித்து வைத்து சிறிது சிறிதாகப் பல ஆசிரியர்கள் பகிர்ந்தனர். இணையம் ஊடாக தேடி தகவல்களையும் தரவுகளையும் எளிதில் எங்கிருந்தும் பெற்றுவிடலாம் என்னும்போது தகவல்களைப் போடிப்பதன் முக்கியத்துவம் குறைந்தது. கல்வியின் இலக்குகள் வரியுபடுத்தப்பட்டன. தகவல்களை பகுப்பாய்ந்து விமர்சன் நோக்கில் புரிந்துகொள்ளல், தகுந்த முறையில் பயன்படுத்தல், பன்முகத் திறன்களைப் பெறுதல் முதன்மை

இந்தியா, இந்தோனேசியா, வியட்நாம் போன்ற பல்வேறு நாட்டு கல்விக்கூடங்களும் பல்லாயிரக்கணக்கான தனிநபர்களும் பயன்படுத்துகிறார்கள். இதனைத் தொடர்ந்து உலகின் பல தலைசிறந்த பல்கலைக்கழகங்கள் தமது பாடங்களை திறந்த நிலையில் பகிர்ந்துள்ளன.

பெறுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு முதாலாவது ஆண்டு மருத்துவ மாணவர் உயிர்வேதியியல் வழித்தடங்களைப் பற்றி தனக்கு விருப்பமான இடத்தில் இருந்து தகவல்களைப் படித்துக்கொள்ளலாம். வகுப்பில் ஊன்ம ஆக்ஸ் சிதைவு நோய் உள்ள ஒரு குழந்தையுடன், அவரின் பெற்றோர்களுடன், அவருக்கு மருத்துவம் வழங்கும் மருத்துவருடன், உயிரவேதியியல் பேராசிரியருடன், பிற மாணவர்களுடன் ஒரு கலந்துரையாடலை மேற்கொள்ளலாம். இத்தகைய ஊடாட்டம் (interaction/engagement) நூலில் வெற்றுத் தகவல்களாக உள்ள உயிர்வேதியியல் பாடத்துக்கு ஓர் உயிரோட்டம் கொடுக்கும். இவ்வாறு ஆசிரியர்களின் நேரத்தை கூடிய திறனாகப் பயன்படுத்த இணையம் ஊடான கல்வி முறைகள் உதவுகின்றன. மின்னஞ்சல், கோப்புப் பரிமாற்றம், பயனர்வைலை, வலைத்தளம், தரவுத்தளம் (database), தேடுபொறி முதற்கொண்ட தகவல் பகிர்வை இணையம் ஊடான கல்வியின் முதல் கட்டமாகக் குறிப்பிடலாம்.

மெய்நிகர் கற்றல் சூழல்கள் (Virtual Learning Environments):

இணையம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட காலத்தில் மாணவர்கள் பழைய பாடத்திட்டங்கள், வினாத்தாள்கள், விடைகள்,

பயிற்சிகள், குறிப்புகள் ஆகியவற்றை இணையம் ஊடாகப் பகிர்ந்தார்கள். முதலில் ஆசிரியர்களும் கல்விக்கூடங்களும் இதனை எதிர்த்தன. ஏனென்றால், புதிய வினாத்தாள்களை எழுதுவது கூடிய வேலையாக அமைந்தது. சில மாணவர்கள் படி யெடுத்தும் புள்ளிபெற்றார்கள். நாளடைவில் தடுக்க முற்படுவதன் இயலாமையைப் புரிந்துகொண்டு ஆசிரியர்களே இந்தத் தகவல்களை வகுப்பின் தொடக்கத்திலேயே பகிர்ந்தார்கள். வினாக்களும் பயிற்சிகளும் படி யெடுக்க முடியாதவாறு வடிவமைக்கப்பட்டன. மேலும், இணையத்திலேயே பயன்படுத்தக் கூடிய இயங்குபாங்கள் (animations), ஓப்புருவாக்கங்கள் (simulations), பயிற்சிகள், புதிர்கள், உள்ளடக்கங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. ஆசிரியர்களின் விரிவுரைகள் நிசுப்படமாகப் புதியப்பட்டு மாணவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பார்க்கும் வசதி செய்துதரப்பட்டது. இணைய மன்றங்கள், உரையாடல்கள் ஊடாக மாணவர் ஊடாட்டமும் ஊக்கப்படுத்தப்பட்டது. இத்தகைய பல்வகை வகுப்புசார்களை இணையம் ஊடாக நிறைவேற்ற உதவும் மென்பொருட்களை வகுப்பு மேலாண்மை மென்பொருட்கள் (course/class management system) என்பர். உள்ளடக்க மேலாண்மை மட்டும் இல்லாமல் வகுப்புகளை நேர அட்டவணைப்படுத்தவும், மாணவர்களின் முன்னேற்றத்தையும் மதிப்பிடுகளையும் பதிவுசெய்யும், பல்வேறு நிர்வாகப் பணிகளைச் செய்யும் கூட மென்பொருட்கள் பயன்படுகின்றன. இவற்றை கற்றல் மேலாண்மை மென்பொருட்கள் (learning management system) என்பர். இவற்றின் ஊடாக பெளதீக வகுப்புகளே இல்லாமல் முற்றிலும் இணையத்தின் ஊடாகவே கல்வி கற்க முடியும். எ.கா.: ஒன்றாரியோவின் மெய்நிகர் உயர்பாடசாலை (www.virtualhighschool.com) பெரும்பாலான பாடங்களை இணையம் ஊடாக வழங்குகிறது. ஐக்கிய இராச்சியத்தின் திறந்த பல்கலைக்கழகம் (www.open.ac.uk) முழுமையான பட்டப்படிப்புக்களை இணையம் ஊடாக வழங்குகிறது. இவற்றுக்கு இன்னுமொரு பொதுப் பெயர் மெய்நிகர் கற்றல் சூழல் (virtual learning environment) என்பதாகும். இந்த மென்பொருட்களின் பயன்பாட்டுக் கூறுகள் சிறிது வேறுபட்டாலும் அடிப்படையில் வகுப்புநால், ஆசிரியர் அடிப்படையிலான கல்வி முறையை இவை மாற்றி அமைக்கின்றன. இவற்றுக்கு கட்டற்ற மென்பொருட்களான மூடுள் (www.moodle.org), சாகை (www.sakaiproject.org), ஏற்றர் (www.atutor.ca), கிளாரோலைன் (www.claroline.net), வணிக மென்பொருட்களான பிளக்போர்ட் (www.blackboard.com) மற்றும் டிசையர்2லேர்ஸன் (www.desire2learn.com) ஆகியன் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்கள்.

திறந்த பாடத்திட்டங்கள், உள்ளடக்கங்கள்:

மெய்நிகர் கற்றல் சூழல்கள் வகுப்பறையை இணையத்துக்கு கொண்டு வந்தன. ஆனால், பெரும்பாலான அந்த இணைய வகுப்பறைகள் தொடக்கத்தில் பூட்டப்பட்ட இருந்தன. அந்தந்த பல்கலைக்கழகங்கள் அல்லது கல்லூரிகளில் பதிவுசெய்த மாணவர்களுக்கு மட்டுமே அவற்றைப் பயன்படுத்தும் அனுமதி இருந்தது. இந்தச் சிக்கலைத் தீர்க்க உருவாக்கப்பட்டவைதான் திறந்த பாடத்திட்டங்கள் மற்றும் திறந்த உள்ளடக்கத் திட்டங்கள். 2002 ஆம் ஆண்டு உலகின் தலைசிறந்த தொழில்நுட்பக் கல்லூரிகளில் ஒன்றான மாசாசுகூசெட்ச தொழில்நுட்பக் கல்லூரி முதலாவது விரிவான திறந்த பாடத்திட்டத்தைத் ([www.ocw.mit.edu](http://ocw.mit.edu)) தொடக்கியது. இன்று அக் கல்லூரியின் அனைத்து பாடத் திட்டங்கள், பாட உள்ளடக்கங்கள் (நூல்கள், குறிப்புகள், விரிவுரை, நிசுப்பாங்கள், பயிற்சிகள், பரிசோதனைகள்) இணையத்தில் இலவசமாக அனைவருக்கும் கிடைக்கின்றன. இவற்றை

இந்தியா, இந்தோனேசியா, வியட்நாம் போன்ற பல்வேறு நாட்டு கல்விக்கூடங்களும் பல்லாயிரக்கணக்கான தனிநபர்களும் பயன்படுத்துகிறார்கள். இதனைத் தொடர்ந்து உலகின் பல தலைசிறந்த பல்கலைக்கழகங்கள் தமது பாடங்களை திறந்த நிலையில் பகிர்ந்துள்ளன. எ.கா.: www.ocwconsortium.org, www.openlearn.open.ac.uk, www.webcast.berkeley.edu

இதேபோன்று பல்கலைக்கழகங்கள் சாராத பல்வேறு திட்டங்களும் உள்ளன. இவற்றில் பரவலாக அயியப்பட்டது கான் கல்வியகம் (www.khanacademy.org) ஆகும். படிப்படியாக சொல்லித்தரும் நிசுப்பாங்கள், இயங்குபாங்கள், செயலிகள், பயிற்சிகள், சமூக வலைப்பின்னல் எனப் பல்வேறு வழிகளில் ஒருவர் கற்க கான் கல்வியகம் உதவுகிறது. விக்கிப்பீடியா, விக்கிநூல்கள், விக்கிபல்கலைக்கழகம் (www.wikimedia.org) ஆகியவையும் திறந்த உள்ளடக்கத்துக்கான நல்ல எடுத்துக்காட்டுக்கள் ஆகும். www.academicearth.org ஆயிரக்கணக்கான விரிவுரைகளை இலவசமாகத் தருகிறது. www.textbookrevolution.org நூற்றுக்கணக்கான பாடநூல்களை இலவசமாகத் தருகிறது.

பாரிய திறந்த இணைப்பு வகுப்புகள் (Massive Open Online Courses):

திறந்த பாடத்திட்டங்கள் உயர்தரமான பாடங்களை மாணவர்களுக்கு வழங்கின. ஆனால், மாணவர்கள் சேர்ந்து கற்கவோ, மதிப்பீடுகளைப் பெறவோ, சான்றிதழ்களைப் பெறவோ முடியவில்லை. இந்த இடைவெளியை கோர்செரா (www.coursera.org), யூடாசிற் (www.udacity.com), எட்எக்ஸ் (www.edx.org) போன்ற கல்வித் தளங்கள் பூர்த்தி செய்கின்றன. 4 இந்த திட்டங்களில் வழங்கப்படும் வகுப்புகளுக்கு பிற கல்லூரிகளில் போன்று மாணவர்கள் சேர முடியும். பின்னர் மாணவர்கள் அந்த வகுப்பின் உள்ளடக்கத்தை, விரிவுரைகளை, பயிற்சிகளை பிற மாணவர்களுடன் சேர்ந்து கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். புதிர்களையும் (quiz) சோதனைகளையும் (test) பயன்படுத்தி தமது முன்னேற்றத்தை மதிப்பீடு செய்துகொள்ளலாம். தற்போதைய மாதிரியின் படி அதிகாரபூர்வமாக மதிப்பீடு செய்து சான்றிதழ் வழங்குவதற்கு மட்டுமே கட்டணம் அறவிடுகிறார்கள். 2011இல் கோர்செரா அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போது சுமார் 1,00,000க்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் ஒவ்வொரு வகுப்புகளையும் எடுத்தார்கள். 2012இல் அதே மாதிரி பாரிய மாணவர் தொகையுடன் இம் மூன்று தளங்களிலும் பாடங்கள் நடத்தப்படுகின்றன. வழமையாக பல்கலைக்கழகங்களில் ஒரு வகுப்புக்கு அதிக பட்சம் 400 முதல் 1000 வரையான

மாணவர்களே பங்கேற்பார்கள் என்பதை இங்கு ஒப்பிட்டால், கல்வியை அனைவருக்கும் எடுத்துச் செல்வதில் இத் தளங்கள் ஒரு முக்கிய பங்கை வகிக்கும் என்பதை உணரலாம்.⁴

சகாசகா கற்றல் (Peer-to-Peer), சமூகக் கற்றல் (Social Learning):

முழுமையான இணையக் கற்றல் முறைகள் தானாகக் கற்றலை ஏதுவாக்கின்றன, ஊக்குவிக்கின்றன. ஆனால் இதன் ஒரு குறைபாடு நேரடி மனித வழிகாட்டல், வகுப்புத் தோழமை இல்லாமை ஆகும். இத் குறையை சகாசகா கற்றல், சமூகக் கற்றல் முறைகள் பூர்த்தி செய்கின்றன.

சகாசகா கற்றல் இயல்பாக தொன்றுதொட்டு நடைபெறும் ஒரு செயற்பாடுதான். ஆனால், இணையம் அதற்காக கூடிய வசதிகளைச் செய்கிறது. திறன் பகிர்வகங்களில் (எ.கா.: www.swapsity.ca) ஒருவர் தனக்கு என்ன என்ன திறங்கள் உள்ளன என்றும், தான் என்ன என்ன கற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறார் என்று கூறுவார். இங்கு இருவரின் தேவைகளுக்குப் பொருத்தம் ஏற்பட்டால், அவர்கள் தமது திறன்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளலாம். எ.கா.: ஒருவர் தமிழ் படிக்க விரும்புகிறார், இன்னுமொருவர் சீனம் கற்க விரும்புகிறார். இவர்கள் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் கற்பிக்கலாம். இதை இணையத்தின் ஊடாகத்தான் செய்ய வேண்டுமென்றில்லை.

சமூகக் கற்றல் என்பது சகாசகா கற்றலின் நீட்சி ஆகும். இணையத்தில் நன்பர்களுக்கு / உறவினர்களுக்கு இடையேயான சமூக வலைப்பின்னல் போன்று கற்றலுக்கான வலைபின்னல்கள் உண்டு. இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு இசுராக் ஓவர்ஃபிலோ (www.stackoverflow.com) போன்ற துறைசார் கேள்வி பதில் தளங்கள் ஆகும். இங்கு ஒரு நிரலாளர் தான் சந்திக்கும் சிக்கலைப் பற்றிய கேள்வியை கேட்கலாம். அக்கேள்விக்கு பிற நிரலாளர்கள் பதில் தருவார்கள். தரப்பட்ட பதில்களில் இருந்து சரியான பதிலை கேள்வி கேட்டவர் தேர்ந்தெடுக்கலாம். இத்தனத்தில் கேட்கப்படும் பெரும்பான்மைக் கேள்விகளுக்கு சரியான பதில்கள் சில மணித்தியாலங்களில் கிடைத்துவிடும். சரியான பதில்களைக் கொடுக்கும் நிரலாளர்களுக்கு நன்மதிப்புக் கிடைக்கிறது. வேலைக்கான நேர்காணல்களில்கூட இந்த நன்மதிப்பு கருத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

ஆசிரியரை மையப்படுத்திய கல்விமுறையில் இருந்து விலகி, எல்லோரும் எல்லோரிடம் இருந்து கற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற மாதிரிக்கான நகர்வை இணையக் கல்விச் சமூகங்கள் செய்கின்றன. இது, 'ரிபிசன்' பண்பாட்டுக்கு சவாலாக அமையும். மாணவர் சமூகங்கள் அல்லது துறைசார் சமூகங்கள் (communities of practice) தாமாக இயல்பான கற்றலில் ஈடுபடுவதற்கான கட்டமைப்பை சமூகக் கற்றல் நுட்பங்கள் வழங்குகின்றன.

தமிழ்ச் சூழலில்:

தமிழ்ச் சூழலில், தமிழில் கற்றல் கற்பித்தலுக்கு மேற்கூறிய இணைய நுட்பப் பயன்பாடுகள் பின்தங்கியே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு வருகிறன. தமிழ்நாடு அரசு நூல்கள் (www.textbooksonline.tn.nic.in), தமிழ்நாடு வேளாண்மைப் பல்கலைக்கழக துறைசார் வலைவாசல்கள் (www.agritech.tnau.ac.in/ta/index.html), குழந்தைகள் நலம் (www.aboutkidshealth.ca/En/HealthAZ/Multilingual/TA/Pages), கணியம் (www.kaniyam.com), தொழில்நுட்பம் (www.thozhilinutpam.com), வரலாறு (www.varalaaru.com) www.ccat.sas.upenn.edu/plc/tamilweb போன்ற தமிழ் கற்க உதவும் தளங்கள் மற்றும் பிற பல வலைத்தளங்கள் தமிழில் கல்விசார் தகவல்களை வழங்குகின்றன. தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகம் (www.tamilvu.org), விக்கியூட்கங்கள் (www.ta.wikipedia.org), நூலகத் திட்டம் (www.noolaham.org), வேளாண் தகவல் ணாடகம் (www.agriinfomedia.com), இருக்கல்பாசி திட்டம் (www.diatom.gubbilabs.in/root/tamil), அருசுவை (www.arusuvai.com/tamil/) போன்ற தளங்கள் மெய்நிகர் கற்றல் சூழலின் சமூகக் கற்றலின் பல்வேறு கூறுகளைக் கொண்டுள்ளன. ஆனால், தமிழில் பல நிலைகளில் விரிவான முழுமையான மெய்நிகர் சமூகக் கற்றுச் சூழல்களின் தேவை உள்ளது. குறிப்பாக, பொதீக வளங்களைக் குறைவாகக்

கொண்ட இலங்கைத் தமிழ் மாணவர்களுக்கு இது உள்ளது.

தமிழில் இணைய நுட்பங்களை எடுத்துச் செல்வதில் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் இணையம் இன்னும் பெரும்பான்மையினரைச் சென்றடையாதது, தமிழில் கணினியைப் பயன்படுத்துவதில் இருக்கும் சிக்கல்கள், மரபுசார் கல்விமுறையில் இருந்து எழும் எதிர்ப்பு போன்றவை முதன்மைத் தடைகளாக உள்ளன. ஆனால், இத்தடைகளை மீறி செயற்திட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்படுவது ஒரு அறிவுசார் சமூகத்தை கட்டமைப்பதற்கு அவசியம் ஆகும்.

இணையத் தகவல் மூலங்கள், மெய்நிகர் கற்றல் சூழல்கள், திறந்த பாடத்திட்டங்கள் உள்ளடக்கங்கள், பாரிய திறந்த இணைப்பு வகுப்புகள், சகாசகா கல்வி, சமூகக் கற்றல் ஆகியவை தாமாகக் கற்பித்தலையோ கற்பித்தலையோ செய்யாது. ஆனால், கல்வியை எல்லோருக்கும் எங்கும் எப்பொழுதும் எடுத்துச் செல்வதற்கு இந்த இணைய நுட்பங்கள் ஒரு முதன்மைப் பங்கை வகிக்கும். மாணவர்களின் திறமைகளை, பல்வைக அறிவுகளை, கல்வி கற்கும் இயல்பை, விரும்பு வெறுப்புகளை கருத்தில் கொண்ட, அவரவருக்கு ஏற்ற ஒரு பூரண கல்விமுறையை அமைப்பதற்கு இத் தொழில்நுட்பங்கள் உதவும். குருகுலக் கல்விமுறையில் இருந்து கல்விக்கூட கல்விமுறைக்கு ஏற்பட்ட நகர்வைப் போன்ற ஒரு பொரிய, மக்கள்மயப்படுத்தும் ஒரு நகர்வாகவே இது அமைக்கிறது. இந்த பாரிய மாற்றத்துக்குத் தமிழ்ச் சமூகம் தமிழை தயார்படுத்திக் கொள்வது காலத்தின் தேவை ஆகும்.

மேற்கொள்கள்:

1. Daphne Koller. (துன் 26, 2012). பாரிய இணைப்புக் கல்வி (Massive online education). ரெக்ரோக்ஸ். எடுக்கப்பட்ட இடம்: <http://blog.ted.com/2012/06/26/massive-online-education-daphne-koller-at-tedglobal2012/>
 2. யோர்டன் வெயிகமன். (ஏப்பிரில் 23, 2012). அண்மையில் பாடம்பெற்ற 53% கல்லூரி மாணவர்களுக்கு வேலை இல்லை, தகுதி குறைந்த வேலையில் உள்ளார்கள், எப்படி?. அந்ரவான்ரிக். எடுக்கப்பட்ட இடம்: <http://www.theatlantic.com/business/archive/2012/04/53-of-recent-college-grads-are-jobless-or-underemployed-how/256237/>
 3. சார்ஸ்ச புரோபர். (மே 3, 2012). விரிவுரை இல்லாத விரிவுரை அரங்குகள்: ஒரு மருத்துவக் கல்விக்கான முன்மொழிவு. மருத்துவத்துக்கான நியூ இங்கிலன்ட் ஆய்வேடு. எடுக்கப்பட்ட இடம்: http://www.um.es/c/document_library/get_file?uuid=c538d7e7-52a4-4f9a-93c7-92ac04c80b06&groupId=115466
 4. கிரெக்கொரி பிபிரென்கரெயின். (மே 9, 2012). வழியை விடு மிற், இசுரான்போர்ட் உண்மையான 'கல்விப் புரட்சியைக்' கொண்டுள்ளது. ரெக்கிறச். எடுக்கப்பட்ட இடம்: <<http://techcrunch.com/2012/05/09/move-over-harvard-and-mit-stanford-has-the-real-revolution-in-education/>>
- ### உசாத்துணைகள்:
1. ரெரி அன்டரசன். (2004). இணைப்புக் கல்வி நோக்கிய ஒரு கோட்பாடு. அதுபசுகா பல்கலைக்கழகம். எடுக்கப்பட்ட இடம்: http://cde.athabascau.ca/online_book/contents.html
 2. மைக்கல். (மார்ச் 2012). இணையக் கல்வி புரட்சி பாட்டயக் கல்வியை கொல்லுமா?. பீபாக்கம்பனி. எடுக்கப்பட்ட இடம்: <http://www.fastcoexist.com/1679315/does-the-online-education-revolution-mean-the-death-of-the-diploma> ●

‘காலம்’ உறைந்துவிட்டதா?

ரவிக்குமார்:

‘காலம்’ சிறப்பிதழில் அம்பையின் சிறுக்கதை மிகுந்த கவனத்துக்குரியது. இந்திரா பார்த்தசாராதி தொகுத்து வெளியிட்ட ஆகவனின் சிறுக்கதைகளைப் படித்துக்கொண்டிருந்த கையோடு அம்பையின் அந்தச் சிறுக்கதையைப் படித்தேன். இரண்டும் ஒரு காலத்தில் எழுதப்பட்டது போன்ற பிரமை உண்டாயிற்று. அது எனது தனிப்பட்ட உணர்வாகவும் இருக்கலாம். ‘மணற்கேணி’ இதழில் வெளியாகியிருக்கும் அவரது சிறுக்கதையும்கூட காலத்தின் பின்னே பயணித்து எழுதப்பட்டதாகவே தெரிகிறது. அம்பை தனது சமகால அனுபவங்களை எழுதினால் இன்னும் பல விஷயங்கள் நமக்குத் தெரியவரும். அவரைப் போல பரந்த அனுபவம் கொண்ட எழுத்தாளர்கள் குறைவு.

தலித் எழுத்தாளர்கள் பெரும்பாலோர் இப்படித்தான் காலத்தின் பின்னே சென்று தமது படைப்புகளை உருவாக்குகிறார்கள். அவர்களில் பலர் பத்து இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சிறு, பெரு நகரங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்துவிட்டார்கள் என்பது அதற்கொரு காரணமாக இருக்கலாம். அண்மைக்காலத்தில் கிராமங்களில் நுகர்வுக் கலாசாரம் ஏற்படுத்தியிருக்கும் தாக்கங்களை அவர்களது படைப்புகளில் காண்பது அரிதாகவே இருக்கிறது.

‘காலம்’ இதழில் எஸ்.என். நாகராசன் அவர்களின் நேர்காணலைப் படிக்கும்போது காலம் உறைந்துவிட்டது போன்ற உணர்வு அவரை மகான் ஆக்கி பார்க்கவேண்டும் என நேர்காணல் செய்தவர்கள் விரும்பி இருப்பார்கள் போலும்.

அது அவர்களது உரிமை புகைப்படத்தில் பார்க்கும்போது நாகராசன் ஆரோக்கியமாகத் தெரிகிறார். இத்தகைய நேர்காணல்கள்

மார்க்சியத்தைக் காலம்கடந்த தத்துவம் என்று உணரச்செய்கின்றன. மார்க்சியர்கள் என்று யாரைக் குறிப்பிடுவது? மார்க்ஸ் எழுதிய நூல்களைப் படித்தவர்களையா? அல்லது அவரது தத்துவத்தை தனது அனுகுமுறையின் அடிப்படையாகக் கொண்டவர்களையா? நேர்காணல் எடுத்திருப்பவர் தமிழ்நாட்டில் நான்கு பேர்களை மார்க்சியர்கள் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அந்தப் பட்டியலில் பேராசிரியர் முத்துமோகனன் அவர் சேர்த்திருக்கிறார். (இதைவிடப் பெரிய விருது அவருக்கு வேறென்ன இருக்கமுடியும்!) இன்னும் கொஞ்சம் கருணை வைத்து அந்தப் பட்டியலை அவர் நீட்டலாம். இந்தப் பட்டியலை அதில் இடம்பெற்றிருப்பவர்களேகூட ஏற்கமாட்டார்கள்.

(வலைதளத்திலிருந்து)

எஸ்.வி.வேணுகோபாலன்:

நான் வழக்கம்போல், அ. முத்துவிங்கம் அவர்களது எழுத்திலிருந்து வாசிக்கத் தொடங்கினேன், காலம் சிறப்பிதழை ஜிம் காரிசன் கவிதைகளில் அவர் இலகுவாகப் புகுந்து வெளியேறி மீண்டும் உட்புகுந்து சந்திரனே குற்றவாளி என்று முடித்த அந்த பத்தியில் வயித்தேன்.

அம்பையின் ‘பயணங்கள்’ கதையை ஒரு ரயில் பயணத்தின்போது வாசிப்பது எவ்வளவு பொருத்தமான வாசிப்புச் சூழல். இன்னும் சரியாக எட்டு பாராக்கள் மீதி இருக்கையில் கதை எங்கே சென்று முடியப் போகிறது என்பதை உணர்ந்த மாத்திரத்தில் சடக்கென்று கண்ணில் நீர் துளிர்த்தது. விம்மியவாறு படித்து முடித்தேன்.

முதுமை, தனிமை இரண்டுமே வாழ்க்கையின் மிகப் பெரும் சவால்கள். இரண்டும் ஒரு சேர அமைந்துவிட்டால் அந்த நிலையை விவரிக்க வார்த்தைகள் இருக்கிறதா, தெரியாது...

மரணத்தினால் பிரவேசித்துவிட்ட உணர்வோடு நாளைக் கடத்தும் ஒரு தந்தையைக் காண வடக்கிலிருந்து பெங்களூர் நோக்கி வரும் இளம் பெண்ணிடம் தொடங்குகிறது கதை. அதிகம் சட்டை தைத்துவிடக் கூட யோசிக்கும் மனிதர் அவர். அப்புறம் யார் போட்டுக் கொள்வார்கள் என்ற கவலை அவருடையது. அவருக்கு மிகவும் ஆக்ம் நெருக்கமான டெய்லரிடம்தான் அவர் சட்டைகள் கைப்பார். தில்லியில் வாங்கிய துணிகள் அவரிடம் கொடுத்துத் தைக்க மக்ஞாடன் செல்லும் தந்தைக்கு டைலைரைப் பார்த்தும் தனது பழைய ஞாபகங்கள் பீறிடுகிறது. டைலரிடம் இவரது சட்டைக்கான அளவுகள் ஏற்கெனவே இருக்கிறது அளவுகள் மட்டுமா, இருவருக்கும் பரிச்சயமான நன்பர்கள் பட்டியலும். தூரதிருஷ்டவசமாக அந்தப் பட்டியலில் ஒருவரும் இப்போது உயிருடன் இல்லை என்று வரிசை கிரமமாக தெரியவரும் இடம் சோகமானது.

ஆனால், அம்பை கதையை அங்கெல்லாம் வைக்கவில்லை. அந்தப் பெண் பெங்களூரிலிருந்து சென்னைக்கு ரயிலேறும் இடத்தில் காத்திருக்கிறது அதன் உயிர். ஆஹா, அந்தப் பாட்டு மச்சர், இந்தப் பெண்ணோடு சட்டென்று இதயம் கலக்கும் அந்த இரவு பின்னர் நீண்டுவிடுகிறது. சங்கீத ரசனையில் அந்த முதியவள் மரணத்தைச் சற்றும் நினைத்தும் பாராதவள். விரித்து வைக்கும் செய்திகள் இசையோடு இயைந்த அவளது வாழ்க்கையின் புதுகள், மறைந்த கணவன் மீதான அவாது மனமொத்த தாம்புத்தியத்தின் உருக்கம்கூட இசையின்வழி சொல்லப்படுவது அப்புறம். அந்த இசையில் ஒட்டாத வாழ்க்கைப் பாதையில் நடக்கும் மகனும் மக்ஞாடு வெகு தூரம் கடத்துவிட்டிருக்கின்றனர். இப்போது அவளது இருத்தல் அவர்களது தவிப்பின் பகுதியாவது பெங்களூர் பிளாட்பாரத்தில் இரயில்பெட்டியின் சன்னல் கம்பிகளுக்கிடையே வெளிப்படுவது ஒரு சித்திரவதை.

முன்பின் அறிமுகமற்ற இந்த இளம் பெண்ணின் அருகில் அந்த முதியவள் உணரும் பாதுகாப்புதான் அம்பை எழுத்தின் உன்னத இடம். அப்புறம்... அழகு... கண்களைக் கசியவிடும் இந்த முதியவுடையுதிற்கும், வாசிப்பு அன்புவத்திற்கும் ஈடு ஏது? ●

உலக கவிதை

இயக்கங்கள்

ஆனந்தபிரசாத்

பெரியதோட்டத்திலே
ஒரேயொரு பூ தான் பூத்திருக்கிறது!
ஆயிரக்கணக்கான பட்டுப்பூச்சிகள்
அந்த ஒரு பூவைக் கண்டுகொள்கின்றன.
தேடிக்காண்டதே கவிதை...
தேடாமல் காண இயலாது.

-க.நா. சுப்ரமண்யம்

ஞவ்வளவு உண்மை? 1930களில் கம்புனிஸ்டுகளிடையே வழக்கிலிருந்த new verse என்கிற பதத்தைப் புதுக்கவிதை என்று மொழிபெயர்த்தத்தோடு, அறுபதுகளில் புதுக்கவிதை இயக்கத்தில் தீவிரமான பங்கெடுத்துக் கொண்டவர் க.நா. சுப்ரமண்யம். இவர் தனது கவிதைத் தொகுதியொன்றின் முன்னுரையில் இப்படிக் குறிப்பிடுகிறார்: 'சங்கீதத்தின் மொழி பிரபஞ்சம் முழுவதுக்கும் உரியது என்கிறார்கள். இது காரணமாகத்தானோ என்னவோ மொழிகளால் எல்லை வகுக்கப்பட்ட கவிதை சங்கீதத்துடன் சேரும்போது பிரபஞ்ச பாலையாக மாறிவிடுகிறது' என்று ஒரு மரபு நுழிமிடையே ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இதனை நான் ஏனிக்கே குறிப்பிடுகிறேன்றால் தப்பித்தவறி யாராவது சந்தத்தோடு மரபுக் கவிதை எழுதினால், அது கவிதை இலக்கியத்தில் பரிசோதனை முயற்சியென்பதாக விமர்சிக்கும் அளவுக்கு ஞானிகாமணிகள் நம்மிடையே பெருகிவரும் இந்நேரத்தில், நல்ல கவிதையைப் பற்றிய பிரக்ஞை தேவை என்பதற்காகவே.

'கவிதை' என்கின்ற தலைப்பில் க.நா.ச. எழுதிய கவிதையொன்று:

கவிதை வேண்டுமானால்
சொற்களைக் கூராக்கு
இசையை ஒதுக்கிவிடு
உருவகங்களை உயிராக்கு
சிந்தனைகளை நேராக்கு
உபயோகமற்ற பாத்திரங்களை
எற்றி வைக்கும் மச்சிருட்டாக
கவிதையை நினைக்காதே.

க.நா. சுப்ரமண்யம் நல்ல கவிதையை அடையாளம் கண்டுகொள்ள அழுத்தம் திருத்தமாக வரைவிலக்கணம் கூறுகிறார்: 'பொதுவாக ஒரு நான்கு விஷயங்கள் சொல்லாம். மரபுக்கவிதைக்கும் புதுக்கவிதைக்கும் பொதுவான விஷயங்கள்

இவை. வார்த்தைச் சேர்க்கைகள் காதில் ஒரு தரம் ஒலித்து உள்ளத்தில் மீண்டும் எதிரொலி எழுப்புகிறதா என்பது முதல் கேள்வி. இரண்டாவதாக, எல்லாக் காலத்திலுமே வாழ்க்கை மனிதனுக்கும் சிக்கலானதாகத்தானிருந்து வந்திருக்கிறது. அந்தந்தக் காலத்து நல்ல கவிதை, அந்தக் காலத்து சிக்கலை அப்படியே தருகிறது. அப்படி இன்றைய புதுக்கவிதை, இன்றைய வாழ்க்கைச் சிக்கலையும் புதிரையும் போலவே முதலில் புரியாதது போல இருந்து படிக்கப் படிக்கப் புரியத் தொடங்குகின்றதா என்பது மூன்றாவது கேள்வி. கண்சியாகக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டிய நான்காவது கேள்வி; நன்றிரவில் விழித்துக்கொள்ளும்போது இந்தக் கவிதையில் ஒரு அடியாவது திடுதிப்பென்று காரணகாரியமில்லாது மனசில் தானே

தமிழ் கவிதைக்கு கிழு தட்டிய பருவமிது என்பதில் யாருக்கும் சந்தேகமிருக்க முடியாது. கவிதையரசி மீண்டும் முன்போலத் தமிழில் கொலு வீற்றிருக்க வேண்டும், உயிருள்ளவாக இருக்கவேண்டும் என்றால் புதுமுயற்சிகள், புதுச்சோதனைகள் நடைபெற்றாக வேண்டும். யாப்பு. எதுகை, மோனை இருப்பதில் தவறில்லை. நல்ல கவிதைக்கு முட்டுக்கட்டை அதில் இல்லை.

தோன்றி புது அர்த்தம் தருகிற மாதிரி இருக்கிறதா? எந்தக் கவிதையைப் படித்துவிட்டு இந்த நான்கு கேள்விகளுக்கும் ஆம்... ஆம்... ஆம்... ஆம்... என்று பதிலளிக்க முடிகிறதோ அந்தக் கவிதை நல்ல கவிதை, உயர் கவிதை என்று நாம் முடிவு கட்டிவிடலாம். 'புதுக்கவிதை' மட்டும்தான் புதுக்கவிதை என்பதில்லை. பழங்கவிதையும் இன்று வாசித்து அனுபவிக்கும் போது புதுக்கவிதைதான். கவிதைக்கு, எல்லா நல்ல கவிதைக்குமே புதுப்பித்துக்கொள்ளும் சக்தி உண்டென்பது எல்லா மொழி இலக்கியங்களிலுமே நிதர்ச்சனமாகக் காணக் கிடைக்கிற உண்மை. சிலப்பதிகாரம் அதன் காலத்தில் மட்டுமல்ல இன்றும் புதுக்கவிதைதான்.

தமிழ் கவிதைக்கு கிழு தட்டிய பருவமிது என்பதில் யாருக்கும் சந்தேகமிருக்க முடியாது. கவிதையரசி மீண்டும் முன்போலத் தமிழில் கொலு வீற்றிருக்க வேண்டும், உயிருள்ளவாக இருக்கவேண்டும் என்றால் புதுமுயற்சிகள், புதுச்சோதனைகள் நடைபெற்றாக வேண்டும். யாப்பு. எதுகை, மோனை இருப்பதில் தவறில்லை. நல்ல கவிதைக்கு முட்டுக்கட்டை அதில் இல்லை. இன்றைய வாழ்க்கையின் சிக்கலை பிரதிபலிக்காமல் இன்றைய சூழலின் குழப்பத்தை எடுத்துக்காட்டாமல் பழமையான மனப்பானமையே புதுக்கவிதை பிறப்புதற்குத் தடையாகவுள்ளது.'

சாதித்திருக்கிறாயா நீ...
 என்றால் ஒரு கேள்வி
 என்னிடம் இப்பொழுது
 பதில் இல்லை
 என் உடல் மரித்தபின்
 எழும் கல்தாண்
 முன் கேள்..."

'சாதனை' என்கிற தலைப்பில் எஸ்.கே. மதுகுதனன் (ஆக்மாநாம்) எழுதியதோரு கவிதை இது. மரணத்தின் பின்தான் மகத்துவங்கள் தெரிய வருகிறது.

ஐஞ்சலைன ஒரு கனவில் நான் கண்டேன்
 ப்ரின்ஸ்டன் பல்கலைக்கழகப் பூல்வெளியில்...
 அது வசந்தகாலம்.
 மண்டியிட்டு அவரது இளம்கட்டை விரலை
 முத்தமிட்டேன்
 போப்புக்குச் செய்வது போல.
 அவரது இளம் முகம் ரோஜாக் குழியிட்டது.
 தனியான பிரபஞ்சத்தை
 கண்டுபிடித்தேன் நான் ஒரு
 கண்ணியைப் போல....
 மௌச்கலின் அனுபவத்தில் இருந்து...
 பேசினேன் நான்.

"ஆம்... அதுவே தன்னைப் பிறப்பித்துக்கொண்டது."

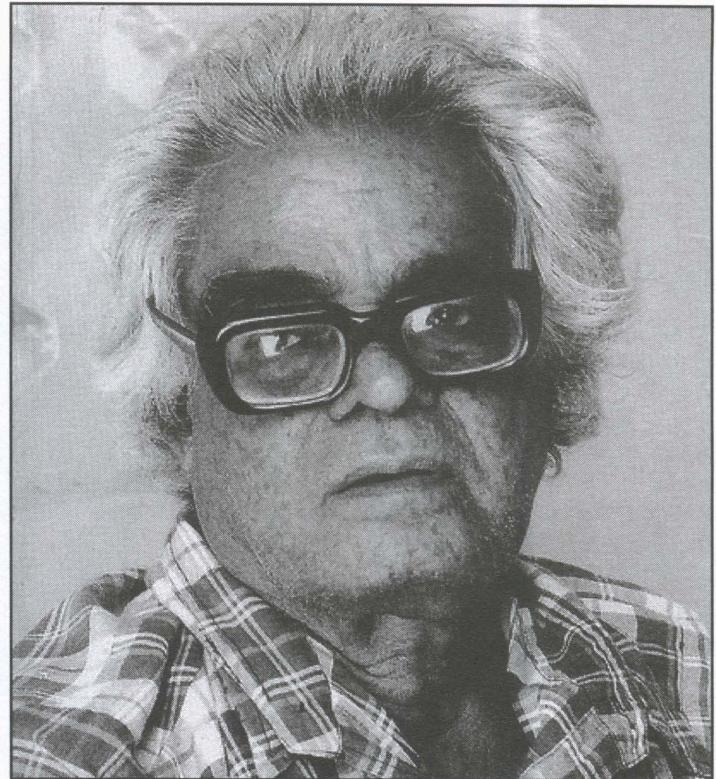
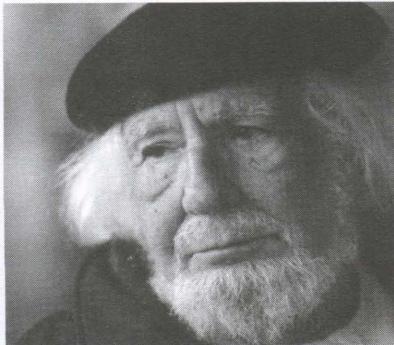
திறந்த வெளியில்
 பிரபஞ்சமாய்
 வெயிலில் நாங்கள்
 மதிய உணவுக்காக உட்கார்ந்தோம்
 டென்னிஸ் க்ளாப்பில்
 பேராசிரியர்களின் மனைவிகள்.
 எதிர்பார்த்தது போலவே
 எங்கள் சந்திப்பு
 முடிவற்று... தொடர்ந்தது
 அவர் முஷ்டியை முத்தமிட்ட
 என் செயல்
 எதிர்பாராமல் புனிதமாயிருந்தது
 ஏனெனில்,
 அனுகுண்டைப் பற்றி நான்
 பேச்செடுக்கவில்லை.

அனு ஆயுத எதிர்ப்புப் பற்றி வலிமையான குரல் கொடுத்த ஹரேயோரு அமெரிக்க கவிஞர் என்ற வகையில் இலக்கிய உலகின் கவனத்தை தன்பால் சர்த்தவர் அலென் கின்ஸ்பேர்க். அவருடைய புகழ்வாய்ந்த கவிதைகளில் ஒன்றான 'கிறிஸ்துமஸ் பரிசு' என்ற கவிதையின் தமிழாக்கம் மேலுள்ளது.

ஆத்மநாமம்

அவன் கிஶரேஸ்ரீனாஸ்

ஏர்வெள்டோ கார்தினல் ஒரு கவி; கத்தோலிக்க பாதிரியார்; நிகராகுவா புரட்சியின் வலிமையான ஆதரவாளர். இன்றைய பீதி நிலவும் உலகிலிருந்து தூய்மையும் தெளிவான சிந்தனையும் நிறைந்த உலகம் ஒன்றுக்கு இட்டுச் செல்வதற்கான திசை காட்டியாகவும் இருக்கிறார். சர்வாதிகாரி சமோஸாவைக் கவிழ்க்க 1954ஆம் ஆண்டு நடந்து, தோல்வியில் முடிந்த புரட்சியில் பங்கேற்று உயிர் தப்பியவர். நிகராகுவாவின் விடுதலைப் போராட்டத்தின் தந்தையான அகஸ்டோ சாண்டினோவின் கல்லறை எங்குள்ளதென்று யாருக்கும் தெரியாது. இதைப்போலவே 1954இலும் நடந்தது, அப்போது சர்வாதிகாரியாக இருந்த அன்ஸ்தாசியோ ஸோமோஸா கார்சியாவை கொல்ல முயன்ற புரட்சியாளர்களில் அடோல்போ பேஸ்போன் என்பவரும் ஒருவர். இனி கவிதையைப் படித்துப் பார்போம். 'அடோல்போ பேஸ்போனின் நினைவுச் சின்னத்தில் பொறிப்பதற்காக' என்பது தலைப்பு.

உன்னை அவர்கள் கொன்றார்கள்
 உன் உடலைப் புதைத்த இடத்தைக் கூறவில்லை
 இந்த நாடே
 உனது நினைவுச் சின்னமாதலால்
 நிகராகுவாவில்
 நீ புதைக்கப்படாத ஒவ்வொரு அங்குலத்திலும்
 நீ பிறந்துவிட்டாய் 'கநு'
 என்ற ஆணையால் அவர்கள்
 உன்னைக் கொன்றாக நினைத்தார்கள்
 அவர்கள் செய்ததெல்லாம்
 ஒரு விதையைப் புதைத்துதான்

அடுத்து மற்றுமொரு கவிதை இது உனர்வுப் பூர்வமாக நிறவெறியின் குருத்தை சித்தரிக்கிறது. டென்னிஸ் ப்ரார்ட் எலிஸபெத்தில் பெரிய வெள்ளிக்கிழமை அன்று நடைபெற்ற ஊர்வலத்தில் பொலிசாரால் சுடப்பட்ட ஜான் நான்கோசா ஜிபே என்கிற கறுப்பு இனத்தவருக்கு சமர்ப்பணமாக 'ஒரு இறந்த ஆப்பிரிக்கனுக்காக...' என்ற

ପ୍ରକାଶକ

தலைப்பில் இவர் எழுதிய கவிதை.

நமக்கு வீரர்களோ போர்களோ இல்லை
வீசியடிக்கும் வெறுப்பு மழையின் சீத் மலரும்
பல்வெறுப்பட்ட காயக்களால்
இறந்து போகும் ஒரு குமட்டும் அரசின்
பலியாட்கள் மட்டுமே.
சலிப்புட்டும் குரிப்பாடன் சரித்திரம் பதிவு செய்ய
யுத்தங்களோ சண்டைகளோ நமக்கு இல்லை எவ்வளவிலோ
கண்களாற்ற இரவுகளில் கொல்லப்படும் கைத்திகளும் குறைவாக
இருநில் நிகழும் தற்செயலான சாவுகளும் மட்டுமே
ஆயினும் நம் நாட்டின் விடுதலைக்காய்
மட்ந்தவர் பட்டியல் கேட்கப்படும்போது வியப்பு ஏதுமின்றி
இறுதிப் பரிசை அடைந்த வீரர்களின் அருகில் பிரதான பெயரற்ற ஆயுதமற்ற இவர்கள். சுங்கங்களினால் உருவில்லை
அபத்தங்களின் கண்மாக்களில் புரட்சி வெடிக்கிறது வெள்ளுக்காலம்
யுத்தங்களின் காரணங்கள் வெவ்வேறானதாக இருக்கலாம்.
ஆயினும் அனைத்திலும் அடிநாதம் ஒன்றே ‘அடக்குமுறைக்கு’ எதிராக கிளர்ந்து முவட்டுத் தேடிக்கொள்ள இக்கவிதை இயக்கங்கள் உதவுகின்றன. இதனாலேயே இவை பரந்த அளவில் மொழிபெயர்க்கவும் படுகின்றன.

தென்னாபிரிக்க கவிஞர் டென்னிஸ் ப்ரந்ட்டன், 'குருதி ஆற்றின் நூல்' என்ற தலைப்பில் எழுதிய இன்னொரு கவிதை.

ஓவ்வொரு வருடமும் இதே நாளில்
 அவர்கள் தங்களுடைய பூட்டிகளால்
 தரையைத் தாளம் தட்டுகிறார்கள்
 மந்திரங்களை உறுபுகிறார்கள்
 குருதியின் வாசனையை எழுப்ப
 அதற்கான காற்றை வெறியுடன்
 மோப்பமிருகிறார்கள்
 குற்றம் அவர்களை விரட்டுகிறது
 கரடு முரடான கொடியமறைவிடம் நோக்கி...
 ஆனால் அந்தி வேளையில்
 என்னிடம் வருவது

எங்கும் நிரம்பிய தூசியின் மணம் கூடும்பத்திற்குக் கீழ் சென்று வருவது ஒரு காலத்திலே கூடு மணவில் மழை ஜில்லடைத் துளிகளிடும் போது மண்ணின் நல்ல மணம் தூசியின் அந்த நல்ல மணம் பூமியெங்கும் ஒரே மாதிரித்தான் இருக்கிறது.

அடுத்து அடோனியஸ் என்ற புணப்பெயரில் பார்ஸில் வசித்துவரும் அரேபியக் கவிஞர் அலி அஹ்மத் ஸையுத் எழுதியதொரு கவிதை யுத்தத்தின் அச்சத்தால் ஆயிரக்கணக்கில் நமது மன்னைவிட்டு புலம்பெயர்ந்து கொண்டிருக்கும் மக்களின் அவல நிலையைக் கண்ணோரோடு கண்முன்னே கொண்டு வருகிறது. தலைப்பு: தலைமறைவு.

எம் விழி இமைகளின் கூட்டுத் துப்புவதை விட்டிருப்பது
 இடையில் கடந்து சென்றன நகரங்களின் இருப்பு
 எம் முகங்களின் முரண் முகங்களின் பின்னே நாங்கள் கூக்குரலிட்டோம் பின்னே கூக்குரலிட்டோம் பின்னே நாங்கள் கூக்குரலிட்டோம் பின்னே கூக்குரலிட்டோம் காணாமல் போய் விட்டவர்களைப்போல் ஒவ்வொரு நகரத்தின் அடிநிலைக் கல்லறைகளுக்கு உள்ளும் நாங்கள் வாழ்கிறோம் ஒருக்குள்குள் பதுங்கியிருக்கும் நக்கதைகள் என நிராகரித்து நிற்கும் நகரங்களே! வாருங்கள் எம்மைக் கண்டு கொள்ளுங்கள். வாருங்க

அபத்தங்களுக்கெல்லாம் அழகான நியாயம் கற்பித்துக்கொண்டு இருக்கும் வரை சிறுபான்மையாக்டும் ஒடுக்கப்படுவோர் ஆக்டும் படு குவியாகத்தான் இருப்பார்கள். தாங்கள் ஒரு அசுகள் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை உணரத் துவங்கியதும் ஆத்திரம் அடைகிறார்கள். ஆயுதப் போராட்டம் வரை போய்விடுகிறார்கள். புரட்சி வெடிக்கிறது. போர்... போர்... போர்... இந்த ஆத்திரத்தை முதலில் வெளியே கூக்குவார்கள் கவிஞர்களே. 'கவிதைகளே எங்கள் கணல் கக்கும் ஆயுங்கள்' என்று உறுப்பியடிட பேளாவைத் தூக்கிக்கொண்டு பாய்வார்களும் இவர்களே. இந்த கோபத்தை தாக்கமேற்படும் விதத்தில் வெளிப்படுத்திய கவிஞர்கள் உலகின் பல்வேறு பாகங்களிலுமள்ள பாதிக்கப்பட்ட மக்களால் இனம் காணப்பட்டார்கள்; மொழிபெயர்க்கப்பட்டார்கள். சிறுமை கண்டு சீறியவைகள் பூமியெங்கணும் போராட்டம் இருப்பது சொல்ல விரும்புகிறது.

தோழர்களே விலங்குகளுக்கிள்லாம் விலங்கொன்றைச் செய்துபின்

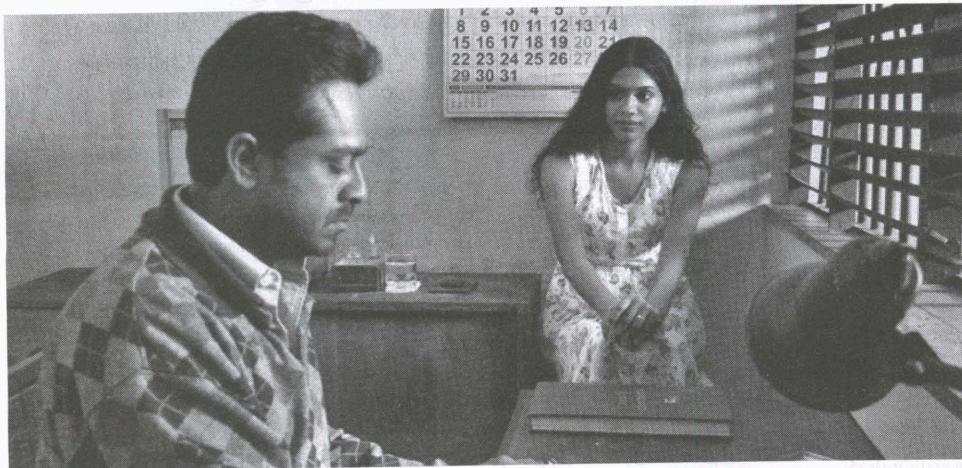
நாங்கள் பெறுவோம்
விடுதலை ஒன்றை. ●

பிரசன்ன விதானகேயின் With you Without you

வெளியீடு

கலீஸ்தீனோ மிகுந்தன்

பிரசன்ன விதானகேயின் With you Without you (பிறகு) திரைப்படம், ஈழத்தில் யுத்தம் முடிவடைந்த பின்னர் இரு இனங்களுக்கிடையில் நல்லினக்கம் சாத்தியமா என்பதை தமிழ் சிங்கள பாத்திரங்களினாடாக நுட்பமாக ஆராய்கின்றது. குறைந்த கதாபாத்திரங்கள், வரையறுக்கப்பட்ட நிலப்பாரப்பு சொற்பு உரையாடல்கள் மூலம் இத்திரைப்படம் பார்வையாளர்களின் ஆழ்மனதை அசைத்தும் பார்க்கின்றது. அடக்குங்கைக் கடைக்காரரான சிங்களவரிடம் நகைகளை அடக்கவைக்க வைக்க வந்த ஒரு தமிழ்ப்பெண் குழந்தை காரணமாக அந்தச் சிங்களவரையே மனமுடிக்க வேண்டியிருக்கின்றது. பிற இனத்தவராக இருந்தாலும் தனிமையில் வாழும் 45 வயதானவரான சிங்கள ஆண், தமிழ்ப் பெண் மீது பிரியமாகவே இருக்கின்றார். எனினும், திருமணத்தின் பின் இருவரும் தத்தமது கடந்த காலங்களை அறிந்துகொள்ளும்போது அவர்களால் மனமொத்து வாழ

முடியாதிருக்கின்றது. ஓவ்வொரு முறையும் கடந்த காலத்தை மறந்துவிட்டு சிங்கள் ஆணை நெருங்க விரும்பும் பெண்ணை, இனங்களிடையிலான தசாப்தங்களுக்கும் மேலான பகையுணர்வு தடுக்கச் செய்கின்றது. அதுவே இறுதியில் விபரீதமான ஒரு முடிவை அவரை எடுக்கவும் உந்தித் தள்ள வைக்கின்றது.

இது இரண்டு தனிமனிதர்களின் சிக்கலான வாழ்க்கை என்பதைவிட இன்னும் சற்று விரித்துப் பார்த்தால் இரண்டு இனங்களுக்கிடையிலான முரண் என்பதை நாம் உணர்ந்துகொள்ளலாம். இன்று ஈழத்தில் 'எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டு வாழ்ந்துவிடலாம்' என்கின்ற மேலோட்டமான அறைக்கலை எவ்வித பிரச்சார நெடியுமில்லாது இந்தத் திரைப்படம் அடித்து நொறுக்கவிடுகின்றது. நாம் கடந்த காலத்தை விளங்கிக்கொள்ளாமல், அடிப்படைப் பிரச்சினைகளைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் எடுத்து வைக்கும் எந்தக் காலத்தை நாம் விரும்பும் விளைவைத் தராது என்பதை

இப்படம் நம் முன்னே வைக்கின்றது. மேலும், சிக்கலான படிமங்களோடும் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிடும் எத்தனிப்புக்களுமின்றி பல்வேறு இடங்களில் விடப்படுகின்ற வெளியிலிருந்தும் பார்வையாளர் தமக்கான ஒரு பிரதியை (படைப்பை) உருவாக்கிக்கொள்ளும் சுதந்திரமும் தரப்பட்டிருக்கின்றது. எவ்றிலிருந்து நாம் தப்பிவிடமுடியும்; ஆனால், நமது மனச்சாட்சிகளிடமிருந்து என்றைக்குமாய்த் தப்பிவிடமுடியாது என்பதை ஒரு பெரும்பான்மை இனத்திடமிருந்து வரும் தெளிவான குரல் கவனிக்கத்தக்கது.

பிரசன்ன விதானகேயின் இத்திரைப்படம் சிறப்புக்காட்சியாக ரொறொன்றோவில் திரையிடப்பட்டபோது, திரையிடவின்பின் பிரசன்னாவோடு கலந்துரையாடலும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. இத்திரைப்படத்தில் காணப்பட்ட சில குறைகளை முன்வைத்தபோது தானொரு அறியப்பட்ட படைப்பாளி என்கின்ற எவ்வித அலட்டலுமில்லாது விமர்சனங்களைக் கேட்டுக்கொண்டதும் ஏற்றுக்கொண்டதும் பிரசன்னா

மீது இன்னும் ஒருபாதித்தான் மதிப்பினை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அது மட்டுமின்றி போர் நடந்து முடிந்தபின் தமிழர்களுக்கு மட்டுமின்றி சிங்கள இராணுவத்தினருக்குக் கூட ஒழுங்கான உளவியல் சம்பந்தமான உதவிகளை அரசாங்கமோ அல்லது வேறு எவ்ருமோ செய்யவில்லையென்பதையும் தனிப்பட்ட உரையாடலில் பிரசன்னா குறிப்பிட்டிருந்தார். போரால் பாதிக்கப்பட்ட தனது சொந்த இனத்தவரையே ஒழுங்காய்க் கவனிக்காத ஓர் அரசு, எப்படி போரால் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்ட சிறுபான்மையினரின் காயங்களுக்கு ஆறுதலளிகும் என நாம் எதிர்பார்க்க முடியும்?

இன்று மிகப்பெரும் அழிவைச் சந்திருக்கும் தமிழர்களின் மீது பெருங்கருணையுடனும், இந்தச் சிதைவுகளின் போது எதுவும் செய்யவிலாது இருந்த மிகுந்த குற்றவூணர்வுடனும், பெரும்பான்மை இனத்தவர்களின் ஒருவராக இருந்து பிரசன்ன விதானகே இந்தத் திரைப்படத்தை தால்பத்யேவ்ஸ்கியின் சிறுக்கதையின் (The meek one) பின்னணியில் வைத்து எடுத்திருக்கின்றார். இவ்வாறான படைப்புக்களே சிறுபான்மையினத்திற்கு என்ன நடந்ததென அறியாத அல்லது அக்கறைகொள்ளாத பெரும்பான்மையினரின் மனச்சாட்சிகளை அசைக்க முன்வைக்கப்படுகின்ற சிறு குழந்தை நம்பிக்கைத் தெறிப்புக்களாகும். அந்த வகையில் போரின் அழிவுகளோடு அல்லப்படும் ஈழத்துமிழர் மீது அக்கறையும் பரிவும் கொண்டிருக்கின்ற பிரசன்ன விதானகேயின் கரங்களைப் பரிவுடன் நாழும் பற்றிக்கொள்ளலாம்.

அடுக்காமல் விட்ட அடி!

ரஃபேல்

இறப்பின் ஓலிப்பு கேட்கத்தொடங்கினால் மனதில் பற்றிக்கொள்ளும் பயத்தை விலக்கிவிட முடிவதில்லை. இறப்பிமோ தாரத்திலிருந்து வரும் குதிரைக் குளம்பொலி போல மெதுவாக நெருங்கிவந்து பின் விலகிப்போவதில்லை. வந்தால் வந்ததுதான். பலருக்குத் திடுதிப்பென்று முன்னால் வந்து நிற்கும். எவ்விதமாய் இறப்பு வந்துபோயினும் குளம்புகள் சிளப்பிய கோடைகாலத்துச் செம்மண்தரையின் தூச்போல எங்கும் வியாபித்திருக்கும் பயமோ சுற்றுத்திலேயே நிற்கும். இறப்பின் பயத்தை எப்போது முதல்முதலாய் உணரமுடியும் என்பது துல்லியமாய் அறியப்படாததாயிருக்கலாம். ஆனால், இறப்பு வரும் என்பதைப் பேசுத்தொடங்கும்போதே அதை அறியவந்துவிடுகிறதை பார்த்திருக்கலாம்.

“அப்பா!... நீ ஓர் வயதான கிராண்ட்பா ஆக மாறமாட்டாய். அதனால்... நீ அதிகம் கிழன்டிப்போகமாட்டாய். அதனால்... நீ என்னோடு இன்னும் பலகாலம் வாழ்வாய்” என்று தனது மழைலை மொழியில் ஆங்கிலமும் தமிழும் கலந்து எனது மகள் பேசுக்கொள்வாள். தமிழில் இரண்டு சொற்களைச் சேர்த்துச் சொல்வதால் என்னைப் பிரியப்படுத்தலாம் என்பது அவன் அறிந்து வைத்திருக்கும் நனுங்கமான உத்திகளில் ஒன்று. தனியான நகர வாழ்வில், அடுக்குமாடி பெட்டத்தில், வாழ்க்கையின் நம்பிக்கைகளை விடைத்து அறுவடைசெய்யும் இச்குழ்நிலையையேகூட, மிகவும் மகிழ்வாக்கி வைத்திருக்கும் மகள்.

மகனுக்கு இருக்கின்ற இவ்வளவு அறிவு இதே வயதில் எனக்கு இருந்திருக்குமா என்பது நினைவில் பின்னோக்கி ஒடிப்பார்க்க எட்டாதிருக்கிறது. எனது உலகம் விடிந்தபோது நான் தாத்தாவிற்கும் பாட்டிக்கும் நடுவில் படுத்திருந்தேன். அல்லது அதுவே இப்போது முதன்முதலாக என் பெற்றோரைப் பற்றிய நினைப்பாகத் தொடுகிறது. எனது தயாரையும் தந்தையையும் ரெண்டாம் நபர்களாகவே எனக்கு அறிய முடிந்தது.

தாத்தாவுக்கு வேலைநேரம் போக என்ன தயாரிப்பதில் அலாதி விருப்பம் எப்போதும் என்னை தன்னுடன் வைத்திருப்பார். கேள்விகள், கேள்விகள் என்றே எனது நாள் இருக்கும்; சிறுபிராயம். அது என்? என்று துளைத்துக்கொண்டிருப்பேன். சளள்காமல் தனது எல்லைக்குள் பதில் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்.

தாத்தாவின் போக்கில் எனக்கு பலமான விருப்பம் அப்போதே இருந்தது. அவர் வித்தியாசமானவர் என்று இன்று தெரிகிறது. ஆனால், அந்த வித்தியாசத்தின் தொடக்கநிலைகளை நானும் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பிற்பொல கத்தோலிக்காரன் அவர் தேவாலயத்துக்குப் போவதில்லை. ஆனால், அதேவேளை அவரே எனக்கு தொட்டப்பாவாக இருந்தார். எப்படி கோவிலுக்குப் போகாமல் தொட்டப்பாவானார் என்று அம்மாவிடம் கேட்டிருக்கிறேன். தலைதொட்ட அந்த நேரத்தில் கோவிலுக்குப் போவார் என்றார் அம்மா. ஞானத்தந்தை என்ற தொட்டப்பாவின் ஞானம் என்னிடமும் சிறிது தொற்றிக்கொண்டதாயிருக்கலாம்.

அவர் சாமி கும்பிடுவார். ஒரு மேசை. அதில் இரண்டடிக்கு இரண்டடியில் அவரது தமக்கையாளின் கறுப்பு வெள்ளைப் படமிருக்கும் அவைக்கு எங்கள் உறவுகளில் பெரியம்மா என்று பெயர். அவ சாமத்தியப்படாமல் இருந்தா என்றும், வேறு பல என்றும், அவவைப் பற்றிக் கணக்கள் காதில் விழுந்திருக்கின்றன. அவ இறந்தது எனக்கு அரசால் புரசலாக நினைவில் நிழலாக இருப்பது போல இருக்கிறது; இறந்தது மட்டும்தான்... இறப்பு வீடு மட்டும்தான் நினைவில்.

அவவின் படத்திற்கு அடுத்தாக மேசையில் முருகனின் படம் இருக்கும். அத்தோடு இதுயத்தை திறந்து காட்டியபடி லேசாகத் தலையைச் சாய்த்தபடி யேசுவின் படம் இருக்கும். திருவாசகம் புத்தகம் இருக்கும். பையின் இருக்கும். அவர் சாமி கும்பிடுவதை

தாத்தாவின் நன்பகல் உறக்கம் அவரது சாமி கும்பிடு நேரத்தைப்போல எங்களுக்கு ... ஆனது. அவர் நன்பகல் உறக்கத்தை உணவுக்குப்பின் காலாற நடந்துவிட்டு வந்து தொடங்குவார். அது ஏறக்குறைய அரைமணிநேரமாக இருக்கலாம் என்பது எனது நினைப்பட்

குச்சக்கொளுத்துவது என்று நாங்கள் சொல்லிக்கொள்வோம். அவர் குச்சக்கொளுத்துப் போனால் சத்தும்போடாமல் இருக்கச் சொல்லி அம்மம்மா சொல்லிச் சைகைகாட்டுவா.

குச்சக்கொளுத்தும்போது லேசாக கதவைச் சாத்தி வைத்திருப்பார். நான் சிறிது வளர்ந்ததும், அரிவாரி படிக்கும் நேரமாயிருக்கலாம், எனக்கு உள்ளே போய்ந்திருப்பார் பார்க்க அனுமதி கிடைத்தது. அவர் ஏதாவது ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து சிலவரிகளை மனதுக்குள் படிப்பார். சாம்பிரானிக் குச்சைக் கொளுத்தி, கண்ணைமுடி, கையில் வைத்திருப்பார். பின்னர் தீயை அணைத்து, புகையை விட்டுக்கொண்டிருக்கும் குச்சியை மேசையில் அதற்கென்றால் குச்சி பேணியில் வைப்பார். இவ்வளவுதான் அவரது குச்சக்கொளுத்தும் படலம். ஐந்து நிமிசத்தில் இது நடந்துவிடும்.

நான் சிறிது வளர்ந்ததும் அவரிடம் கேட்டிருக்கிறேன். “என் கோயிலுக்குப் போரேல்லை.”

“எனக்கு சில கேள்விகள். அதை நான்சுவாயியிடம் கேட்டேன். புதில் சொல்லவில்லை. அதனால் போகவில்லை.”

ஆனால், ஏறக்குறைய அறுவது வயதிற்குச் சற்றுப் பின்னால் கோயிலுக்கு போகத் தொடங்கினார். அப்போதும் நான் கேட்டேன்: “என் கோயிலுக்குப் போறீங்கள்.”

அப்போது ஊரில் பொறுப்பாக வந்திருந்த பாதிரியார் ஒருவரின் இயல்பான நெருங்கம், அனைவரையும் போல இவரையும் நெருங்கிப் பேசிப் பார்க்க வைத்திருக்கிறது. அங்கே தனது கேள்விக்குப் பதில் கிடைத்தது என்றார். அது என்ன கேள்வி என்று கேட்டேன். “உனக்கு முப்பது வயதாகட்டும் அப்போது

சொல்கிறேன்” என்றார்.

அதன்பிறகு அவரது ஐந்து நிமிட சாமி கும்பிடல், தேவாலயத்தில் பூசை, மாலை ஆசிர்வாதம் என அனைத்துக்கும் விரிந்துவிட்டது.

தாத்தாவின் நண்பகல் உறக்கம் அவரது சாமி கும்பிடும் நேரத்தைப்போல எங்களுக்கு .. ஆனது. அவர் நண்பகல் உறக்கத்தை உணவுக்குப்பின் காலாற நடந்துவிட்டு வந்து தொடங்குவார். அது ஏறக்குறைய அரைமணி நேரமாக இருக்கலாம் என்பது எனது நினைப்பு ஒரு நானும் அவர் அறைக்குள் படுத்தில்லை. பட்டப்பகல் வெளிச்சுத்தில் எப்படித்தான் உறங்கினாரோ என்று இன்று யோசிக்கமுடிகிறது. அவர் கோபப்பட்டு அடிக்கடி பார்க்கமுடியாது. ஆனால், ஒருநாள் அவரது நண்பகல் உறக்க நேரத்தில் என்மீது எரிந்து விழுந்திலிருந்து அவர் உறங்கினால் நான் சத்தும் போடுவதில்லை. நானென்ன யாரும் சத்தும் போடுவதில்லை. விளையாட்டாயிருந்தால் அந்தப் பக்கம் போகமாட்டேன். அவர் இரவு வேலை செய்த நாட்களில் அதிகம் கவனமாக பகலில் உறங்கியிருப்பாராயிருக்கலாம், என்று இப்போது படுகிறது.

தெல்லிப்பளை ஆஸ்பத்திரியில் அவருக்கு வேலை.

ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் பார்க்கும் வாய்ப்பு பல முறை வந்திருக்கிறது. அல்லது சிறிய வயதில் நோயாளியாக அல்லாமல் வேடிக்கை பார்க்கவேண்று ஆஸ்பத்திரியில் அதிக நேரம் செலவிட்டவன் என்ற பெருமையை எனக்கு ஏற்படுத்திக்கொள்ளலாம். அந்தாவு அவருடன் தாத்துக்கொண்டு முடிந்தவரை போய்விடுவேன். ஆஸ்பத்திரியில் நடுவில் துண்டாக நிலம் இருக்கும். இரண்டு பக்கமும் வார்ட்கள் இருக்கும். வார்ட்கள் முடியும் இடத்தில் பின்னால் ஒரு சைவக் கோயிலும் ஒரு கிறித்தவக் கோயிலும் இருந்தது. அது ஒரு வேளாங்கண்ணி மாதகோயில். அதனாலும் அடிக்கடி அந்கே போக வாய்ப்புக் கிட்டியது. அந்தக் கோயிலை தாத்தாவும் இன்னும் சிலுரும் சேர்ந்து காச சேர்த்துக் கட்டினார்கள். அந்த நேரத்தில் அவர் கோவிலுக்குப்போவதில்லை. அதையும் ஒரு நாள் கேட்டேன்.

“அது வேறு. இது வேறு. கோயிலுக்கு போகாமல் இருந்தால் போறவைக்கு கோயில் கட்டிக்குடுக்கக் கூடாது என்டட்டலை.”

ஆஸ்பத்திரி ஊழியர்கள் நடுவே அவர் ராசா மாதிரி இருந்தார் என்று நான் புரிந்து வைத்திருந்தேன். தொழிலாளர் சங்கத்திலும் இவர் தலைவராயிருந்தார். தொழில் சங்க அலுவலாக அடிக்கடி யாழ்ப்பாணம் போவார். அவர் ராசா மாதிரி என்ற எனது எண்ணத்தை மெய்யாக்குவது மாதிரி ஆஸ்பத்திரியில் தொழிலாளர் விழா ஒன்று செய்தார்கள். அதில் இரண்டு நாடகம் போட்டார்கள். அதிலொன்றில் இவரைத்தான் ராசாவாகப் போட்டார்கள்.

அதில் நடித்த நேரம் அம்பது அம்பத்தைந்து வயதிருக்கலாம். அவருக்கு எப்போதும் ஓர் கள்ளு வண்டியோடு வெறும் மேலுடன்

அந்தக் கள்ளு வண்டியோடு வெறும் மேலுடன் ராசா உடுப்பில் வந்தார். அவரது தக்காளி மாதிரி நிறத்துக்கு நல்லபொருத்தமாயிருக்கிறதாய் எல்லோரும் கதைத்துக்கொண்டனர் என்ற நினைவு. அவரது கள்ளு வண்டியைப் பற்றி நான் மட்டுமே நினைத்திருப்பேன் போல. அந்த நாடகத்தில், ‘கண்ணேன யூலியா’ என்று அழுதுகொண்டு பேசிய வசனம் மட்டுமே பெரிதாய் நினைவில் இருக்கிறது.

ஆஸ்பத்திரியில் பகிடி விட்டுக்கொண்டு நக்கல் அடித்துக்கொண்டும் திரிவார். ஊழியர்கள் தாங்கள் உணவு சாப்பிடும் தட்டுக்களில் பெயர் எழுதி வைத்திருப்பார்கள். அருமைத்துரை என்ற தனது பெயரை எருமை என்று எழுதி வைத்திருப்பார். அதையும் கேட்டேன்.

“மற்றவை எனக்கு அப்படியொரு பட்டப்பேர் சொல்ல விரும்புறுமாதிரி தெரிஞ்சிது. நானே அவர்களுக்கு வசதியா எழுதி வச்சுவிட்டேன்.”

ராசா மாதிரி என்று சொல்வது போல, அவரை சித்திரக்கதையில் வரும் வில்லனாகப் பார்த்த நினைவும் ஒடும். கொஞ்சநாள் ஒற்றைக்கண்ணை மூடிக்கட்டிக்கொண்டு இங்கிலிஸ் படத்தில் வரும் கொள்ளைக்காரனைப் போலத் திரிந்தார். எனது தங்கை வாதறானித் தடியை வைத்து விளையாடியவள் சுவரில்

எறிந்துவிட்டாள். அதன் பட்டை சிதறி அவரது கண்ணில் பறந்துவிட்டது. கொஞ்சக்காலம் கட்டிய கண்ணும் யாழ்ப்பான ஆஸ்பத்திரியமாக அலைந்தார்.

மற்றப்படி அவர் வருத்தமாகப் படுத்தார் என்று சொல்லும் நான் நினைவில் இல்லை. ஆனால், நானோ அவரை எங்குத்தப்பாக வயித்தில் இடித்து அலறவைத்தேன். அரிவரி படிக்கும் நேரம் அவருக்கு முன்னால் நின்று குனியுங்கோ குனியுங்கோ என்று சொன்னேன். அவர் ஆசையாக என்னடா என்னடா என்றபடி குனிந்தார். அவரது கள்ளு வண்டியில் எனது முழங்காலால் குத்திவிட்டேன். எனது எண்ணம் மெதுவாக இடிப்பது. அதன் அளவு தெரியாமல் வேகமாகக் குத்தவும் அவரும் கொஞ்சம் குனியவும் சரியாக அவரது தொப்பில் முழங்கால் குத்தியது. துடித்துப் பதைத்துப்போனார். நான் மிரண்டுவிட்டேன். அப்படி ஆட்களுக்கு அடிக்கக்கூடாது என்றார். அப்படியே அதை விட்டுவிடுவார். அவர் அடிப்பது, திட்டுவது என்பதோ பேசுவது என்பதோ இல்லை.

குடாநாட்டுக்குள் அவரோடு திரியாத ஊரில்லை என்றுவிடலாம். எங்கே போனாலும் கூட்டிக்கொண்டு போனவர் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் கூட்டிக்கொண்டு போயிருக்கிறார்.

ஒரு தடவை எனது அம்மாவின் தங்கை... அன்றி... ஓடிப்போய்விட்டாவோ அல்லது கடத்திக்கொண்டு போய்விட்டார்களோ என்ற நிலை. அவு இருக்குமிடம் வல்வெட்டித்துறைக்கு அந்தப்பக்கம் ஒரு சோமசெற் காரில் அவரது நண்பர் பற்றிக்நாதரையும் கூட்டிக்கொண்டு வெளிக்கிட்டார். என்ன... போய் பார்த்து பேசி திருமணைத்தை ஏற்பாடு செய்வதாக இருக்கலாம்.

நானும் தொற்றிக்கொண்டேன். காரில் போகும் அனுபவம் அரிது அந்தக் காலத்தில். கார் ஓடத்தொடங்கியதும் வழக்கம்போல கேள்வி கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். ஒவ்வொரு ஊர்ப்பெயராகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். எனக்கு மயிலிட்டிக்கு அந்தப்பக்கம் கிழக்காக இருக்கும் ஊர்களைத் தெரியாது. அல்லது பெயர் தெரியாது. ஆறு வயதிருக்கலாம். பறுத்தித்துறை வீதியில் இருக்கும் அவ்வளவு ஊரையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். அவர்தான் எனக்கு ஒவ்வொரு கோயிலைக் காணும்போதும் ஒரு கும்பிடு போடாவேண்டும் என்று சொல்லி தந்தவர். சைவக்கோயில், வேதக் கோயில் எல்லாத்துக்கும் ஒரு கும்பிடு. சந்திதியைத் தாண்டும்போது அவர் கையெடுத்துக் கும்பிடார். நான் கேட்டேன்.

“என் சைவக்கோயிலைக் கும்பிடுறீங்கள்?”

“எல்லாக் கடவுஞ்சும் ஒண்டுதான். உனக்கு அது பிறகு தெரியவரும்! நீயும் கும்பிடு.”

அன்றிலிருந்து பலகாலம் ஏறக்குறைய காங்கேசந்துறை வட்டாரத்தில் நான் தாண்டிச் சென்ற எல்லாக் கோயில்களுக்கும் பொள்கூட்க கோயில் முதற்கொண்டு என அனைத்துக்கும் நான் ஒரு சல்லுட் அடித்திருக்கிறேன்.

இந்த நெருக்கடிக்குள்ளும் எனது கேள்விகளும் அவரது பதில்களும் இப்படியிருந்தன. வல்வெட்டித்துறைக்கு முன்னதாக ஓர் புலிபாஞ்சமலை என்று பெயர். அந்த இடத்துங்கு என இந்தப் பெயர் வந்தது? என்று கேட்டேன். அந்தப் பகுதியில் கல்டிடிப் பாறைகளாக இருக்கும். அதைச் சுட்டிக்காட்டி “இங்கு புலி வந்து அந்தக் கல்லிலை நின்று பாஞ்சிருக்கும். அதனால் அப்பிடிக் சொல்லாங்கள் போல” என்றார்.

தாத்தாவின் நண்பர், “சத்தம் போடாம இரடா” என்று என்னைப் புதுத்திடப் பேசினார். இப்போது யோசித்தால் அவர்கள் எவ்வளவு அந்தாத்தில் நெருக்குவாரத்தில் இருந்திருப்பார்கள் என்பது விளங்குகிறது. வல்வெட்டித்துறைக்கு அந்தப்பக்கம் காணாமல்போன அன்றி இருக்கிறா. வல்வெட்டித்துறையில் மற்றுப் பக்கத்தில் தனது மகளைத் தேடி காரில் வருவார் எப்படி நடந்துகொண்டார் என்று பல நாள்கள்

தொடர்ந்தும் ஆச்சரியப்பட்டிருக்கிறேன். அந்தப் பொறுமையும் கரிசனையும் எப்போதும் இருந்தது.

தாத்தாவின் பொறுமையும் புரிந்துகொள்ளுதலும் மிகவும் உன்னதுமானவை. பிற்பகல் வேகைளில் பள்ளி அரிவரி? முடிந்ததும், உணவுக்குப் பின் மாலைத் தேநீர் நேரம் வரை, வீட்டின் சுற்றுவட்டாரத்தில் சமூல்வதுதான் சிறுவராகிய எங்கள் வேலை. அந்த நேரங்களில் பிற்பகலில் ஏதாவது சோட்டைச் சாப்பாடு செய்தால் சுத்தமாக்க கூப்பிடுவார்கள். அதாவது நாங்கள் கூப்பிடு தொலைவில்தான் நிற்போம்.

“தம்பியோ....யி! பிள்ளோ....யி!”

அந்தக்கூக்குச் சொந்தக்காரர்களைக் கண்டுபிடித்து அவரவர் வீட்டுக்கு பறப்போம். இது ஓரிரு நிமிடங்களுக்கு நடக்காவிட்டால் அது வழக்கத்துக்கு மாறானது. தேடத்தொடங்கிவிடுவார்கள். பிள்ளைபிடிகாரர்கள் (பழைய) ஒருபக்கம்; திறந்த கிணறுகள் மறுபக்கம் என்று கவலை அவர்களுக்கு.

ஒருநாள் அம்மம்மா இப்படிக் கூப்பிட்டது கேட்டது. நான் புறக்கணித்துவிட்டேன். அடுத்து சில நிமிடங்களில் தாத்தாவும் கூப்பிட்டுக்கேட்டது. நான் போகவில்லை. நான் மிகவும் தீவிரமான ஆராச்சியில் இருந்தேன். பக்கத்துவீடான்றின் பெண்ணுடன் ஆராச்சி. அந்தக்காலத்தில் பாலியல் கல்வியைச் சொல்லித்தருவதில்லை என்ற குறையைப்போக்கும் வகையில் இரண்டுபேரும் எங்கள் பாலுறுப்புக்களை ஆராச்சி செய்து கொண்டிருந்தோம். இந்த நேரத்தில் கூப்பிட்டால் யார்தான் போவார்கள். தாத்தா கூப்பிட்டார் என்றாலும் இன்னும் கொஞ்சநேரத்தில் போகலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். அந்தநேரத்தின் தீவிரம் யாருக்கும் புரியும். சில நேரம் அவர் கூப்பிட்டு பல நிமிடங்கள் ஆகியிருக்கலாம். நேரம் என்பது எப்படி நகர்கிறது என்பது புரியும் நேரமில்லைத்தானே! எனக்குமுன் தாத்தா நின்றார். அவர் என்னைத் தேடத்தொடங்கி, ஆராச்சில் கண்டுபிடிக்கும் வரை என்பது உண்மையில் அதிக நேரம் எடுத்திருந்திருக்கலாம் என்று இப்போது படுகிறது.

திடுக்கிட்டு அவர் பின்னால் நடக்கத் தொடங்கினேன். என்ன விளைவு, என்ன நடக்கிறது என்பது தெரியவில்லை. கால்கள் அசையவில்லை. ஆனால், அவர் பின்னால் சென்றேன். அவர் போய் வீட்டின் விறாந்தைப் படியில் ஏறித் திரும்பிப் பார்த்தார். “அம்மம்மா வத்தாளங் கிழங்கு அவிச்சிருக்கிறா. நல்லாயிருக்கு போய்ச் சாப்பிடு.”

அவ்வளவுதான்!

இதற்கு மறுதலையான வேறு விளைவுகள் வேறிடங்களில் சந்திக்கும்போதுதான் இந்த நிகழ்வில் தாத்தாவின் எதிர்வினையின் ஊடுருவல் என்னில் இன்னும் பலமாக நழைந்தது.

இன்னும் சிறிது வளர்ந்த பின்பு என்பதாக இருக்கலாம். ஏழு வயது இருக்கலாம். அப்போது நான் கொழுகொழுவென்று இருப்பேன். எட்டாவது படிக்கும்போதே என்னை இட அமீன் என்று பட்டப்பெயரால் அழைப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட என்னை ஒரு பிற்பகல் வேளையில் கொட்டில் ஒன்றில் வைத்து ஒருவன் கற்பழிக்க முயன்றுகொண்டிருந்தான். மியூச்சவல்தான். அவனும் என வயதுக்காரன்தான்.

“தம்பியோய்...” என்று அம்மா தேடியிருக்கவில்லை. எங்களைப் பார்த்துவிட்ட கொட்டில் இருந்த கானியின் சொந்தக்காரி ரகசியமாகப் போய் போட்டுக்கொடுத்திருக்கிறாள் என்பது பிற்பாடு தெரியவந்தது. அம்மா என்முன் வந்து நின்றார். அன்றைக்கு அம்மா அடித்த அடிக்கும் விழுந்த அடிக்கும் அனவேயில்லை. இரண்டு தடிகள் உடைந்து போகும் அழவுக்கு அடி விழுந்ததாக நினைவு.

ஒருநாளும் என்னிடம் கோபப்படாதவரான தாத்தாவையும் நான் எனது முயற்சியால் ஒருநாள் கோப்பட வைத்தேன். லேசாக

மழைத்துறவுக்குப் பிறகு ஒரு பின்னேரம். இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு அம்மீண்மா மரவள்ளிக் கிழங்கு அவித்திருந்தா. அதுக்கு சம்பலும் மீன்பொரியலும் இருந்தன. கொஞ்சம் பின்னேரம் ஏழாரை எட்டு மணியாயிருக்கலாம். எனக்குப் பசியா அல்லது என்னவோ தெரியவில்லை. அடம்பிடத்துக் கொண்டிருந்தேன். குறிப்பிட்டு ஒரு கிழங்குதான் வேணும் என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். வெட்டிவைத்திருக்கும் கிழங்குகளில் சரியான உருளை வடிவம் எனக்கு வேணும் என்பது. அன்றியும் அம்மம்மாவும் ஓவ்வொன்றாகப் பினாந்து அழவைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தாத்தா முன்னால் இருந்து பொறு பொறு என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். எனது சினாக்கம் கூடிக்கொண்டு போனது. அந்தக் கிழங்கைப் பிழந்துவிட்டார்கள். நான்சொன்ன கிழங்கையும் பினாந்துவிட்டார்கள். கிழங்கு உடைந்துதும் எனக்கு ஆற்றாமையில் அடம் பிடித்தேன் என நினைக்கிறேன்.

பளார்!

எனது சன்னத்தில் அதுவரை இதுவரை நான் படாத ஓர் அடி. சாதாரணமாக யாராவது தட்டியிருப்பார்கள். அல்லது சின்னத்துடியால் குண்டியில் அடித்திருப்பார்கள். இந்த அடி... அதை அடித்த நேரம்... அதை அடித்தவர்... அது தாத்தாவாய் இருந்ததால் எனக்கு பேரழுதை பிரிட்டுக்கொண்டு வந்தது. விக்கவிக்கி அழுதேன். ஏற்குறைய ஒரு அரைமணி நேரமாவது ஆயிருக்கும் எனது அழுகை ஆறுவதற்கு.

ஆனால், அடித்த மறுகண்மே தாத்தாவின் கையில் நான் இருந்தேன். அவர் என்ன மன நெருக்குவார்த்தில் இருந்தாரோ? தாக்கவைத்து என்னை ஆறுதல் படுத்திக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு முழுக் கவலையாகிவிட்டது. இப்படி ஆறுதல் படுத்தினால் அந்த அழுகை இன்னும் வேறு வடிவம் எடுத்து கவலையாகத் தொடரும். அது நடந்தது. அதானால் விம்மி விம்மி ஆற்றாமை அழுகை. இந்நிகழ்ச்சிக்கு பிற்பாடு ஏதாவது குழப்படியைச் செய்தால் என்னை எச்சரிக்க தாத்தா கிழங்கை வேணுமா என்பார். அவர் சொல்வதும் அதை நான் கேட்பதும் வேடுக்கையாக இருக்கும். இரண்டு பேருக்குமே அதில் ரெண்டு முன்று அரத்தமிருக்கும்.

இன்னும் பல ஆண்டுகளின் பின்னர் நான் வளர்ந்து தேசாந்திரியாகி வெனிநாட்டில் இருந்துகொண்டு தொலைபேசியில் எப்போதாவது பேசும் நாட்களில் ஒருநாள் அவரைக் கேட்டேன். கேள்விதான். “கிழங்கடி ஞாபகமிருக்கிறதா?”

“அட! அது உனக்கு நினைவிருக்கிறதா?” என்று அவருக்கே உரிய கணப்பான சிரிப்பைச் சிரித்தார்.

இந்தச் சிரிப்பைப்போல அவருக்குரியது இன்னுமொன்று உண்டு. காறல். காறுவதென்றால் காறாப்பிச்சுக்கத் துப்புவது என்பார்களே அது. பருத்துறை வீதியில் இருந்து ஒரு சிறிய ஒழுங்கைக்குள்ளாகத்தான் வீட்டுக்கு வரவேண்டியிருக்கும். தனி ஒழுங்கை அந்த ஒழுங்கை ஒரு முப்பது யார் நீலாமுள்ளதாய் இருக்காமே. ஒழுங்கையின் அறைவாசியில் சைக்கினா உருட்டிக்கொண்டு வரும்போது பலமாக இரண்டு மூன்று மூறை காறித் துப்பிக்கொண்டே வருவார். காறித்துப்பி முடியும் சத்தும் போன்றிருக்க மெதுவாக அவரது சைக்கில் உருளும் ரிக் ரிக் என்ற சத்தும் கேட்கத்தொடங்கும். பின் பட்டலை திறக்கும்.

இந்தக் காறலுக்குப் பின்னால் ஏதாவது காரணம் இருக்கிறதா என்று கேட்க நினைத்திருந்தேன். கேட்கவில்லை. அரசல்புரசலான கதைகளின் கேள்வியில் எனக்கு ஒரு ஊகம் இருந்தது. ஆனால், அம்மீண்மா இறந்தபிறகு தாத்தா அப்படிக் காறியதை நான் கேட்கவில்லை. ஒருவேளை தான் வீட்டுக்கு வருவதை முன்கூட்டியே அறிவித்து இடைவெளிவிட்டு மெதுவாக வந்து சேர்வதாக இது இருந்திருக்குமோ என்று இன்றும் ஊகிக்க வைக்கிறது.

தாத்தா வேலையால் வந்தாரெண்டால் கையில் ஏதாவது கொண்டு வருவார். பான், பணிஸ், ஜாம், பனங்கிழங்கு மறுக்கு இப்படி ஏதாவது இருக்கும். அவரது பையை எடுத்து

சோதிப்பதற்கு ஒடுவோம்.

அவர் சைக்கிளில் வரும்போது ஒருநாள் பலமாக விழுந்துவிட்டார். தாத்தா நிறையவே குடிப்பார். குடி தொடர்ந்தால் சில கிழமைகள் பெருங்குடியாக இருக்கும். பெரும்பாலும் கள்ளங்கு குடிப்பவர் பிற்பாடு சாராயம், வெட்டிரும்பு என்றெல்லாம் குடித்தார். ஆனால், இந்த குடி தீவிரமாய் தொடர்ந்துசெல்லும். பிறகு திடீரென்று நிறுத்திவிடுவார். பிறகு ஒரு நாளைக்கு கொஞ்சம் கள்ள மட்டும் என்று குடிப்பார். பெருக்குதி நிகழும் காலத்தில் அவர் சொல்லிக்கொள்வதைக் கேட்டிருக்கிறேன்.

“அய்யோ. குடி குடிப்போய்ச்சு. ஒரே பயங்கரக் கனவா வருகிறது” என்பார்.

இப்படிச் சொன்னால் அவர் வெகு விரைவில் சில நாட்களில் குடியை குறைத்துவிடுவார் என்று நம்பலாம். குடித்துவிட்டு வீட்டில் அடித்திப்போட்டோ சண்டைபோட்டோ பார்த்ததில்லை.

இவர் சைக்கிளால் விழும்போது குடித்திருக்கவில்லை. முகமெல்லாம் விளாறாய் இருந்தது. கல்ட்டிக்குள் வரும்போது பழைய பெளத்த கோயிலிடியில் விழுந்தாய்ச் சொன்னார். பிறகு ஒரு நாள் அந்தவழியால் போகும்போது விழுந்த இடத்தைக் காட்டினார். அவரது கருத்துப்படி முன்சில்லுக்குள் ஏதோ தடி குறுக்கிட்டுவிட்டது. அதனால்தான் தூக்கி எறியப்பட்டுவிட்டது. அவர் அப்படி விழுந்தது நன்னிரவில்.

வேறுயாரும் என்றால் அந்தப் பக்கத்தில் இருக்கும் புளியமரங்களைக் கருத்தில் கொண்டு சும்மாவெண்டாலும் பேய்க்கதை கட்டுவார்கள். அதற்குள் சிறிய வைரவர் கோயிலும் இருக்கிறது.

இப்படி விளக்கம் சொல்லிவிட்டார் தாத்தா என்பதற்காக அப்படி ஒன்றும் தலைகழூாக இதுகளில் நம்பிக்கையிலாதவரல்ல. அவர் காளியைப் பார்த்திருக்கிறார்! அவர் அதை உறுதியாக நம்புகிறார். அவர் பயமில்லாதவர். தனது இளைய வயதைப் பற்றிப் பெருமையாகச் சொல்வார். சைக்கிளில் போய் அராலிப்பக்கத்தில் கடற்கரையில் இருக்கும் சுடலை மண்டபத்தில் போய்ப் படுத்திருப்போம் என்பார். அதிலேயே கொண்டு போன சாப்பாட்டை வைத்து சாப்பிட்டுவிடுவோம் என்றார். பேய்மில்லை பிசாகமில்லை என்பார். இந்தப் பேய் விசயத்தை... அது இல்லை என்ற விசயத்தை... அவர் எனக்கு அடிக்கடி வலியுறுத்த வேண்டியிருந்தது.

எங்கள் வீடு இருந்தது ஓர் சவக்காலைக்கு அருகில். எங்கள் வீடு என்றால் தாத்தாவின் வீடு. வீட்டிற்கும் சவக்காலைக்கும் இடையில் ஐம்பது யார் அளவுக்கு பணங்காணி. வீட்டின் வேலீயோ பணம் மட்டையால் வரிச்சுப் போட்டது.

அப்படியே அந்தப்பக்கம் எல்லாம் தெரியும். சவக்காலையில் யாரையாவது கொண்டு வந்து புதைக்கவிட்டுப்போனால் அவர்கள் வைத்துவிட்டுப்போன மெழுகுதிரிகள் இரவிரவாக எரியும். அம்மம்மா அடுக்களைக்குள் இருந்து, “தம்பி விறகெடுத்துக் கொண்டுவா” என்பா. விறகு வேலிக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும். வேலி சவக்காலைக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் வேலியை அது சவக்காலைப் பக்கத்தில் இருக்கும் வேலியை இருப்பதாய் நான் நினைத்துக்கொள்வேன். ஏறக்குறைய இரவில் அப்படித்தான் தோற்றும். கிலியில் வேகமாய் ஓடிப்போய் விறகைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவந்து அடுக்களைக்குப் பாய்வேன். என்தான் சவக்காலைப் பக்கத்தில் விறகைக்கூட்டுப்போடு போட்டது. அதனால் தூக்கிக்கொள்வேன். கவலைப்பட்டிற்குருக்கிறேன். பத்தாக்குறைக்கு சில நாட்களில் தண்ணிவாளியையும் வேலிக்கு அருகில் வைப்பார்கள். வேலிக்கு அருகில் தென்னை மரத்தை நட்டுப்போட்டு அதுக்குப் பக்கத்தை!

கை கழுவப் போவது உயிரைக் கொண்டு போவது மாதிரி இருக்கும். விறகாவது எடுத்துக்கொண்டு ஓடி வந்து விடலாம். கையைக் கழுவவது என்றால் அதில் போய் நின்று கையை

நன்குத்து திரும்பவேண்டும் என்பது எத்தனை யுகங்கள் ஆகும் என்பதை சொல்லிப் புரியவைக்க முடியாது. சிறுபிராயத்தில் என்னைமாதிரி இப்படி சவக்காலையை அண்டி யாரும் உலகில் வாழ்ந்திருப்பாரா தெரியவில்லை. இதனால்தான் இப்போதைய பேய்ப் படங்கள் எனக்கு ஒரு பொருட்டாக இருப்பதில்லை.

இந்தச் சவக்காலைக்கு மறுபக்கத்தில் மேற்குப் பக்கமாக வேலியோடு ஓட்டியபடி சிறிதாக ஓர் காளி கோயில் இருக்கிறது. அது மிகப் பழையது. அது ஒரு போட்ட குடில்போன்ற மண்டபமும் ஓர் சிறிய சதுர அறையும் மற்றும் கொண்டது. அதில் பழையதாகி வளைந்து விழும் நிலையில் ஓர் ஆலமரமும் உண்டு. சவக்காலைக்கு மறுபக்கத்தில் இருக்கும் சைவக்காரர் சவக்காலையில் இருந்து தங்களைப் பாதுகாக்க இந்தக் காளிகோயிலை வைத்ததாகவும் சொல்வார்கள்.

தாத்தா வெயில் நாளில் தனது நண்பகல் உறக்கத்துக்கு காளிகோயிலுக்குத்தான் போவார். காளிகோயில் மண்டபத்தில் படுத்துவிட்டு வருவார். காளிகோயில் பூசைக்கு மாலைவேளையில் மனி அடித்தாலே, நாங்கள் இங்கே முத்துத்தில் நின்று விளையாடினால், அலறியிடத்து விறாந்தையில் துள்ளி ஏறிவிடுவோம். அங்கேயே போய் படுத்து உறங்கிவரும் தாத்தாவை ஓர் நெப்போலியனாகவே நான் கருதினேன்.

பிந்திய நாட்களில் அவர் அங்கு போய் உறங்குவதில்லை.

“படுத்திருக்கும்போது காத்து வேகமா வந்து அடிச்சுது, முகத்தில் மண்விழுதாக்கும் எண்டு முழிச்சா வெள்ளளச்சிலையும் நரைச்சச் தலையுமா அவ கால்மாட்டில போறா! சே! இனி அங்க போய்ப் படுக்கக்கூடாது. மனிசி பிழையா நினைக்கும்.” அவர் மனிசி எண்டது காளியை!

சிலநேரம் ஊரில் இவரது உசாவலுக்கு சாரி கிடைக்காமல் இருந்திருக்கலாம். குருசேவ், இஸ்ரேல், கெண்டி என்றெல்லாம் பேசுவதைக் கேட்டிருக்கிறேன். காப்பிரிகள் வந்து உலகப்போர் நேரம் முகாம் வைச்சிருந்தது பற்றியும் கதைப்பார்.

பகல்வேலை முடிஞ்சு, எப்பிடியும் இரண்டு மூண்டு சுடலை தாண்டித்தான் குறுக்கு வழியால் பனை வடலியாக்குள்ளால் தெல்லிப்பழையில் இருந்து மாலைவேளையில் இரவிலும்கூட வீட்டுக்கு வருவார். அதுக்கெல்லாம் பயம் இல்லை. அது வேறு இது வேறு.

முதலில் காங்கேசந்துறையில் ஆஸ்பத்திரி இருந்தபோது அவர் பருத்துறை வீதியில் நேர அடிச்சுக்கொண்டு வரவேண்டியதுதான். அந்த நேரத்தில் காங்கேசந்துறைச் சந்தியை அண்டி அவருக்கு நிறைய நண்பர்கள் இருந்தினம். ரவுண் கவனிசிலில் வேலைசெய்யவை, ரெயில்வேகாரர், ஹாபர்காரர் என்று பலர். பெரும்பாலும் பராஸ்பர நன்மை கருதிய தோழமையாய் இருந்திருக்கலாம். அதில் கள்ளுக்கொட்டில் சினோகமும் அடக்கம். ஊரில் ஒருத்தருடனும் நட்புன் அவர் இருக்கவில்லை. அவரது நட்புகள் எல்லாம் வெளியில்தான்.

சிலநேரம் ஊரில் இவரது உசாவலுக்கு சாரி கிடைக்காமல் இருந்திருக்கலாம். குருசேவ், இஸ்ரேல், கெண்டி என்றெல்லாம் பேசுவதைக் கேட்டிருக்கிறேன். காப்பிரிகள் வந்து உலகப்போர் நேரம் முகாம் வைச்சிருந்தது பற்றியும் கதைப்பார். கள்ளால் வந்துபிறகு ஏதாவது புதினம் இருந்தால் லேசாகச் சொல்லுவார்.

வலித்தாண்டல், மாதகல், பண்டத்தரிப்பு, சங்காளை வரைக்கும் கிழக்குப் பக்கமாகச் சைக்கிளில் அவருடன் சென்றிருக்கிறேன். சேந்தான்களும், வலித்தாண்டல் பக்கங்களில் நிறையத் தடவை ஈச்சம்பழும் அறுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம். கொக்கைச் சத்தகத்தையும் கட்டிக்கொண்டு போய் அறுத்துக் கொண்டு வருவார். செம்பச்சைக் காய்களாக வீட்டில் ஈச்சைப் பழங்கள்

கட்டித் தொங்கும். பழுத்து விழவிழ தட்டி உலுக்கி எடுப்போம்.

இளம்பருவத்தில் ...என் இன்றுவரைக்கும் கூவில் கள்ளுப்பற்றி எல்லாரும் பெருமையாகப் பேசுவார்கள். எனக்கோ அது பொருட்டாவதில்லை. அவருடன் அந்தப் பக்கம் போகும்போதே தெல்லாம் அந்த தவறாண்க்கும் அந்தப் பகுதியில் சில வீடுகளுக்கும் போய் கள்ளுக் குடிக்க அவர் தவறுவதில்லை. நானும் போய் இருந்திருக்கிறேன். அதனாலே என்னவோ பரதேசியாகும் வரைக்கும் எதையும் குடிக்கும் எண்ணம் எனக்கு எழுந்தில்லை. கள்ளின்பால் உண்டாகும் இளைமக் காலக் கிளகினுப்பு எனக்கு ஏற்பட்டதில்லை.

திடெரன்று ஒருநாள் கள்ளுக்குடிப்பதையும்... என் குடிப்பதையே நிறுத்திவிட்டார்.

அவர் ஆஸ்பத்திரி வேலையில் இருந்து பென்சன் எடுக்கமுன்பு அம்மம்மா இறந்துவிட்டார். இறந்தால் எப்போதும் அழக்குப்பாது என்பார். அம்மம்மா ஓர் கிறிஸ்மஸ் முடிந்து மறுநாளுக்கு மறுநாள் இறந்தார். அவர் தனது மருமகனுக்கு அவித்து தந்துவிட்ட கொழுக்கட்டையைக் கொண்டு போய்க்கொடுக்க நான் போயிருந்தேன்.

இறந்த செய்தி கேட்டு மறுநாள் நானும் தந்தையும் வந்தோம். அதுதான் எனக்கு விரைம் தெரிந்த நெருங்கிய முதல் இறப்பு நான் அழிவில்லை. நன்றாக நினைப்பிரிக்கிறது. தாத்தாவும் அளவில்லை. அம்மம்மா வைத்திருந்த நல்ல பிங் அல்லது முட்டாச நிறத்துச் சரிகைச் சேலையைக் கட்டிக் கிடத்தியிருந்தார்கள். அம்மம்மாவின் அடக்கம் முடிந்தபின்பு ஒரு நாள் ஏதோவொரு சந்தர்ப்பம் குறிக்கிடும்போது சொன்னார்... “நீதான்ரா என்ற பேரன். நீ ஆழவேயில்லை.”

தனது மனைவியின் இறப்பு நேரத்திலும் என்ன அவதானித்துக்கொண்டிருந்திருக்கிறார். அப்போது பெரும்பாலும் நான் ஏழாவது படித்திருக்கலாம்.

பரதேசி வாழ்க்கையின் மற்றொரு நாள் வெளிநாட்டுக் கொலைபேசி அழைப்பில் அம்மாவோடு பேசிக்கொண்டு இருக்கையில்... தாத்தாவுடன் சிறிது கதைக்க... இம்முறை அவர் என்னிடம் கேள்வி கேட்டார். “நான் தாத்தா! நினைப்பிருக்கிறநா? முந்தி எப்பவும் என்னோடு சமிக்கினில் தொத்திக்கொண்டு வருவாய்...”

குழந்தையாகி இருந்தார். ஸ்கைப்பில் தெரிந்தார்.

முப்பது வயதில் சொல்கிறேன் என்ற ரகசியத்தைக் அவரிடம் கேட்பதற்கு எனது முப்பது வயதில் நான் மறந்துவிட்டேன். அவரிடம் கேட்கலாம் என்று நினைவு வரும்போது அவர் மறந்துவிட்டார்.

அவரிடம் கேட்க நிறையேயே கேள்விகள் என்னிடம் இப்போதும் இருக்கின்றன.

இப்போது என்னிடம் எனது மகள் கேள்விகளால் துளைக்கும்போது ஒவ்வொரு தடவையும் தாத்தாவின் பொறுமையுடன் இருக்கிறேனா என்று நினைத்துக்கொள்வேன்.

இறக்கும் போதும் அமைதியாக தனது இறப்பைத் தழுவிக்கொண்டார். இயலாமல் படுத்து அய்ந்து நாட்களில் இறந்தார். படுத்த மூன்றாவது தனது கைகள் இரண்டையும் ஒன்றாக்கி நெஞ்சில் வைத்துபடி படுத்திருந்தார் என்று அம்மா சொன்னார். இருமுவில்லை தூம்மவில்லை. ஒருதாம் சளி அடைத்துக்கொண்டது. அத்தோடு இறந்துபோனார்.

அந்த அய்ந்து நாள் அவகாசம் எனக்காகவும் இருந்திருக்கலாம். நான் போகவில்லை. நான் பரதேசி.

நான் அழிவில்லை. ●

தர்க்கமும் பறவைகளும்

ஜார்ஜ் லூயி போர்ஹெஸ்
தமிழில்: ஷங்கர்ராமசுப்ரமணியன்

நட ன் கண்களை மூடிக்கொண்டு ஒரு பறவைக்கூட்டத்தைப் பார்த்தேன். அந்தக் காட்சி ஒரு நொடி நீடித்தது; அல்லது அதற்குக் குறைவாகவும் இருக்கலாம். கடவுளின் இருபுத் தொடர்பான பிரச்சனை இது. கடவுள் இருக்கிறாரெனில், என்னிக்கை என்பது நிச்சயமானதாகவே இருக்கும். ஏனெனில், நான் பார்த்த பறவைகளின் என்னிக்கை கடவுளுக்குத் தெரியும். கடவுள் இல்லையெனில், அந்த என்னிக்கை நிச்சயமற்றதாக இருக்கும். ஏனெனில், என்னுமொதற்கு யாராலும் முடிந்திருக்காது. இந்த சம்பவத்தைப் பொறுத்தவரை நான் புத்து பறவைகளுக்கும் குறைவாகவும் (அப்படிச் சொல்லலாம்) ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பறவைகளையும் பார்த்தேன். ஆனால் ஒன்பது, எட்டு, ஏழு, ஆறு, ஐந்து, நான்கு மூன்று அல்லது இரண்டு பறவைகளை பார்க்கவில்லை. நான் புத்துக்கும் ஒன்றுக்கு இடைப்பாட்ட என்னிக்கையில் பார்த்தேன். அது ஒன்பது, எட்டு, ஏழு, ஆறு, ஐந்து, இன்னபிற அல்ல. அந்த முழு எண் ஒன்பது அல்ல, எட்டு அல்ல, ஏழு அல்ல, ஆறு அல்ல, ஐந்து அல்ல, இன்னபிற அல்ல உருவெடுக்காதது. ஆம், கடவுள் இருக்கிறார்.

சாம்பல் வானத்தில்
மறையும் வைரவர்

புதிய வெளியீடுகள்

சாம்பல் வானத்தில் மறையும் வைரவர்
(சிறுகதைகள்)

இளங்கோ. விலை ரூ. 110

வெளியீடு: Kayal Kavin Books, 16/25, 2nd Seaward Road,
Valmiki nagar, Thiruvanmiyur, Chennai - 600 041. Phone:
+919944583282, 9952972557, Email: kayalkavinbooks@gmail.com

பிரண்டையாறு
(சிறுகதைகள்)
மெலுஞ்சிமுத்தன்
விலை ரூ. 65

வெளியீடு: Neelakandan, Karuppupradhigal Pathippagam,
B55 Pappu Masthan Tharga, Layits Road, Chennai - 600005.
Ph: +919444272500, Email: karuppupradhigal@gmail.com

1.

பொன் மாய சளன் அமுது
பருகப் பெருகும் தாபம்
தணிக்க உன் உடல் ஓடையில்
நீராடும் என் உடல்

நீந்தும் முக்குளிக்கும்
நீர்மேற் பரப்பில்
நிச்சலனமாய் படுத்திருக்கும்
மிதந்து மிதந்து அலையும்
அலைந்து அலைந்து மிதக்கும்
நீந்தி நீந்திக் களிக்கும்
களித்துக் களித்து நீந்தும்

நீச்சலடி சுப்தத்தில்
ஓடைவெளி நிச்சுப்பம் கலைக்கும்
நீரோட்ட ஓசை
வெளியெங்கும் வியாபிக்கும்

திளைத்துப் புரண்டு
கரைபொதுங்கிய உடலை
ஓடை புரண்டெழுந்து
உள்வாங்கிக் கொள்ளஞ்சும்.

சி. மோகன்

ஓவியம்: Georgia O 'Keeffe'

2

மின்னனுப் பறவை ஏந்திவரும்
காமச் சுடர் வார்த்தைகளில்
இளக்த தொடங்குகிறது
பனியுறைக் காமம்

பறவை வந்திறங்கும்போது ஒலிக்கும்
சிறுகிசையில் சிலிர்க்கிறது உடல்
பரபாத்து உள்ளுழைந்து
உடல் தீண்டும் வார்த்தைகளில்
மேனி கிறுகிறுக்க
நாளங்கள் புடைபுடைக்க
கூடுடைத்து வெளியேறி
சிறுகடிக்கிறது உடல்

பிரயோகங்களற்றுப் புதையுண்டிருந்த
வார்த்தைகளின் வேட்கை உபயிர்பெற்று
பாவளனகளின் கூச்சம் உதறியும்
நெறிகளின் தடைகள் உடைத்தும்
ஒர் எரிமலைக் குழம்பென
வெடித்து வெளிக்கிளம்புகிறது

ஒட்டபளைகள் களைந்த
வார்த்தைகளின் நீர்வாண அழகை
தாங்கிச் செல்கிறது பறவை

ஏந்தி வருவதும்
தாங்கிச் செல்வதுமாய்
துரிதமாய் இயங்குகிறது பறவை
தீரா வேட்கையோடும்
மூர்க்க வெறியோடும்
முயங்குகின்றன உடல்கள்

ஆலோசமாய் அரங்கேறுகிறது ஒர்
அந்தரங்கப் புணர்ச்சிப் பரவசம்.

சீனுவா அச்சுபே நெஜீரியாவின் தலைசிறந்த எழுத்தாளன்

அமெரிக்காவில் உள்ள போஸ்டன் நகரத்தில் மார்ச் மாதம் 22ஆம் தேதி சீனுவா அச்சுபே காலமானார். ஆப்பிரிக்கக் கண்டத்தின் இலக்கிய வரலாற்றிலே ஒருமைமல் கல்லாக அமைந்த அச்சுபேயின் இறப்போடு ஒரு சகாப்தமே முடிவடைக்கின்றது என்று கூறலாம். வேறு எந்த எழுத்தாளருக்கும் கிடைக்காத புகழும் செல்வாக்கும் அச்சுபேக்குக் கிடைத்தது. கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் இவருடைய ஆக்கங்கள் வெளிவரவில்லை என்பது உண்மை ஆனால், ஆப்பிரிக்க இலக்கிய வட்டங்களிலும், பின் காலனித்துவ கல்வியியலிலும் இவருடைய புகழ் எந்த வகையிலும் மங்காதிருந்தது.

இஜிடி என்னும் கிராமத்திலே, நெஜீரியா நாட்டில் 1930 ஆண்டு பிறந்த அச்சுபே ஆங்கிலக் கல்வியோடும், சிறிஸ்துவத்தின் செல்வாக்கோடும், பழமையின் பேண்ணோடும் வளர்ந்தவர். இவருடைய முதலாவது நாவல் 'சிதைவுகள்' (THINGS FALL APART) 1958ஆம் ஆண்டு வெளியாகியது. இவருக்கு முன்னர் AMOS TUTYOLA போன்ற சிலகுறிப்பிடத்தக்க நாவலாசிரியர்கள் நால்களை வெளியிட்டிருந்தனர். இவருடைய காலத்தில் WOLE SOYINKA போன்ற ஆசிரியர்கள் முக்கியமான இலக்கியங்களைப் படைத்தனர். ஆனால், 'சிதைவுகள்' நாவல் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை வேறு எந்த இலக்கியமும் மிஞ்சவில்லை.

தன்னுடைய கட்டுரைகளில் எதற்காக இந்த நாவலை எழுத வேண்டியிருந்தது என்று அச்சுபே குறிப்பிட்டுள்ளார். அதுவரையில் ஆப்பிரிக்கா பற்றிய உருவாக்கும் மேல்நாட்டினராலேயே பெருமாவிற்கு மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தது. மேல் நாட்டு சித்தரிப்பிலே ஆப்பிரிக்க மக்கள் பின்தங்கியவர்களாகவும் பண்பாடு குறைந்தவர்களாகவும் புத்திக் கூர்மை இல்லாதவர்களாகவும் உருவாக்கப்பட்டிருந்தனர். இதனை மாற்றி ஆப்பிரிக்காவின் அடையாளத்தை, தொன்மையான பங்பாட்டை நிலைநாட்ட வேண்டிய தேவையிருந்தது. அச்சுபேயின் யதார்த்தத்தில் நெஜீரியா குறைகளில்லாத கற்பனைச் சித்திரமாக உருவாக்கப்படவில்லை. அச்சுபேயின் நாவலில், நெஜீரியா, முழுமையான மனிதத் தன்மை நிறைந்த, நிதானமான சமுதாயமாகக் காட்சி தந்தது.

இந்த முதல் நாவலைத் தொடர்ந்து மூன்று நாவல்களை அச்சுபே வெளியிட்டார். NO LONGER AT EASE 1960ஆம் ஆண்டிலும், ARROW OF GOD 1964ஆம் ஆண்டிலும் A MAN OF THE PEOPLE 1966ஆம் ஆண்டிலும் எழுதப்பட்டன. ஆப்பிரிக்கச் சமுதாயம் காலனித்துவத்ததைச் சந்தித்த காலம் முதல், பின் காலனித்துவத்தின் ஆரம்பம்வரையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை யதார்த்தத்தோடும் கற்பனை வளத்தோடும் நேர்மையோடும் சித்தரித்த பெருமை அச்சுபேயை சாரும். ஆப்பிரிக்கப் பேச்சுமொழியையும் செவிப்புலன் சார்ந்த பண்பாட்டையும் ஆங்கில மொழியில் இவ்வளவு அழகாக முன்வைத்த ஆசிரியர்கள் ஒரு சிலரே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

செல்வா கனகநாயகம்

1966இல் நெஜீரியா நாடு உள்நாட்டுக் கலகத்தில் மூழ்கத் தொடங்கியது. காலனித்துவ தேவைக்காக உருவாக்கப்பட்ட இந்த நாட்டில் பழைய குலம் சார்ந்த (TRIBAL) வேறுபாடுகள் தலைகாட்டத் தொடங்கின. நிமினிதிலிகி கீலில் என்று கூறப்படும் இந்தக் கலகத்தில் அச்சுபேயின் விசுவாசம் மக்களோடு இருந்தது. குறுகியகாலத்திற்கு BIAFRA தனிநாடாகப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டபோது அச்சுபே இந்தக் கலனிநாட்டை ஆதரித்தார். ஆனால், இறுதியில் நிமிகிதிலிகி குலைக்கப்பட்டது. புழ்பெற்ற கவிஞர் CHRISTOPHER OKIGBO மற்றும் அச்சுபேயின் நண்பர் பலரும் கொல்லப்பட்டனர். அச்சுபேயின் வாழ்க்கையில் இது ஒரு திருப்பு முனையாக அமைந்தது.

இதைத் தொடர்ந்து ஏற்கத்தாழ 20 ஆண்டுகள் அச்சுபே பெருமாவிற்கு எழுதவில்லை. 1971ஆம் ஆண்டு BEWARE. SOUL BROTHR என்ற கவிதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டார். ஒரு சில கட்டுரைகளையும் சிறுகதைகளையும் எழுதினார். அமெரிக்காவில் பல்கலைக்கழகங்களில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். ஆனால், இருபது வருடங்கள் கழித்தே 1988ஆம் ஆண்டே ANTHILLS OF THE SAVANNAH என்ற நாவலை எழுதினார். அரசியல் நிலமைகள் பற்றி எழுதப்பட்ட முதல் நாவல் என்ற முறையிலும், பெண்ணியம் பற்றிய நாவல் என்ற முறையிலும், இந்நால்வேறுபட்டு நிற்கின்றது. இதன் பின்னர் சமார் 15 வருட இடைவெளிக்குப் பின்னர் THERE WAS A COUNTRY: A PERSONAL HISTORY OF BIAFRA என்ற நாவலை சென்றவருடம் வெளியிட்டார்.

'சிதைவுகள்' நாவல் இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் முக்கியமான கருத்து நிறைந்த நால். 1958ஆம் ஆண்டு இந்த நாவல் வெளிவந்த போது இலங்கையிலும் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. ஒருவகையில் பார்க்கும் போது இந்த நாலின் பல அம்சங்கள் இலங்கையின் வரலாற்றுடனும், சமீப கால பிரச்சனைகளோடும் தொடர்பானவை. நாவலின் முக்கியமான பாத்திரமான OKNONKWOஇன் சூழலும் சவால்களும் முடிவுகளும் வீழ்ச்சியும் பலவேறு வகைகளில் இலங்கையின் பின்காலனித்துவ வரலாற்றை பிரதிபலிக்கின்றன.

'சிதைவுகள்' கிராமத்தை ஆணிவேராக, தளமாக வைத்து எழுதப்பட்டது. கிராமத்தின் அழிவையும் அதனைத் தொடர்ந்த பிரச்சனைகளையும் விளிம்பு நிலையையும் நோக்கும் போது எந்த அளவிற்கு 'சிதைவுகள்' எங்களுக்கு முக்கியமான நாவல் என்பது தெளிவாகின்றது.

இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேல் அச்சுபே அமெரிக்காவில் வாழ்ந்தார். 1990ஆம் ஆண்டு அவர் நெஜீரியா சென்றபொழுது நடந்த வாகன விபத்தினால் கால்கள் செயலிழந்து சக்கர நாற்காலியில் காலத்தைப் போக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. ஆனால், கடைசிவரை தன்னுடைய இலக்கிய ஈடுபாடுகளைக் கைவிடாது, அவருடைய அன்பான குடும்பத்தின் துணையோடு புத்திஜீவியாகவே இருந்தார். அச்சுபே ஒரு தலைசிறந்த எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல, நேர்மையும் நிதானமும் கருணையும் கொண்ட சிறந்த மனிதரும்கூட.

1. THINGS FALL APART, 'சிதைவுகள்' என்ற தலைப்பில் திரும்பாவின்கம் அவர்களால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. 'காலம்' இந்நாலை முதலில் வெளியிட்டது. இதன் மறுபதிப்பை 'காலச்சுவரு பதிப்பகம்' வெளியிட்டுள்ளது.

பசி வீற்றிருக்கும் நடுமுற்றம் நாஞ்சில்நாடனின் அழகியலும் அறவியலும்

ஜெயமோகன்

வக்கியத்தில் உலகியல் விவேகத்தின் இடமென்ன? தல்ஸ்தோய், ஜசக் பாஷவிஸ் சிங்கர் ஆகிய இரு பெரும் படைப்பாளிகளை வாசிக்கையில் நான் எல்லாம் அதைப்பற்றி நினைத்துக்கொள்வதுண்டு. ஜசக் பாஷவிஸ் சிங்கரின் 'காஃப்காவின் நன்பர்' என்ற கதையை ஒருநாள் இரவில் நான் வாசித்தேன். அன்று உடல் திறந்து என்னுள் இருந்து இன்னொன்று வெளிவரும் அனுபவம் போல அந்த தரிசனத்தை அடைந்தேன்.

பல ஆண்டுகளுக்குப்பின் நித்ய சைதன்ய யதியைக் காண ஒரு குடும்பம் வந்திருந்தது. என்பது வயதான ஒரு பாட்டியும் வந்திருந்தார். குடும்பம் நித்யாவின் காலில் விழுந்து வணங்கியது. பாட்டி வணங்க வந்தபோது நித்யா எழுந்து நின்று அவள் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டார். பின்னர் நித்யா சொன்னார்: 'அவனும் ஒரு யோகி! நான் புரியாமல், 'எப்படி?' என்று கேட்டேன். 'அவ்வளவு பின்னைகளைப் பெற்று, வளர்த்து அதனாடாக அவள் அறியவேண்டியவற்றை எல்லாம் அறிந்துவிட்டாள்'. அதைப் பின்பு நான் உணர்ந்துகொண்டேன். அந்த தரிசனம்தான் அது. முதிர்ந்த வெளாகீ விவேகி, ஞானியின் அருகே அமர்ந்திருக்கத் தக்கவன்.

ஏனென்றால், உலகம் ஒற்றைப்படையான அனுபவங்களையே

ஒருபடி மேலே எம்புகிறார் நாஞ்சில்நாடன். அவருக்கு அவரது கதைமாந்தர்கள் மீது ஒரு பிரியம் எப்போதும் உள்ளது. 'நம்ம சனங்க' என்று அவர் அவர்களை உள்ளார்த் தழுவிக் கொள்வதை எப்போதும் காணமுடிகிறது.

நமக்களிக்கிறது. நமக்கு ஓர் உடல் மட்டும் இருப்பதனால், நாம் ஒரே இடத்தில் மட்டும். ஆனால், ஒருவன் ஒரு வயதில் தன்னை இறுக்க முடிவதனால் நம்மால் ஒன்றை மட்டுமே பார்க்கமுடிகிறது. நமது பசி, நமக்கு வேண்டியவர்களின் மரணம், நம்மவர்களின் துயரம் என நாம் ஒரு வயதில் நம்மை இறுக்கிக் கொள்கிறோம். நம்முடைய எல்லைகளை தாண்ட முடியாதவர்களாக ஆகிவிடுகிறோம். நம் அனுபவங்கள், ஒற்றைக்கண் உடைய சைக்ளோப்களாக நம்மை ஆக்கிவிடுகின்றன.

மாறாக நடுவியதில் தன் அகம் இறுக அனுமதிக்காத ஒருவர் தனக்கு வரும் அனுபவங்கள் வழியாகவே ஒவ்வொன்றுக்கும் மறுபக்கத்தைக் காணமுடியும். ஒவ்வொன்றும் இன்னொன்றால் சமன் செய்யப் பட்டிருப்பதை அறியமுடியும். அது அவரை ஒரு மகத்தான சமநிலை நோக்கிக் கொண்டு செல்லும். பிற்பட்ட வழியாக, பசி வழியாக, மரணம் வழியாக பிரபஞ்ச மெய்மையைச் சென்று தொட்டுவிட முடியும். ஞானியின் பீடத்தில் அமரமுடியும். அத்தகைய விவசாயிகளை,

அன்னையரை நாம் எங்கேனும் கண்டிருப்போம்.

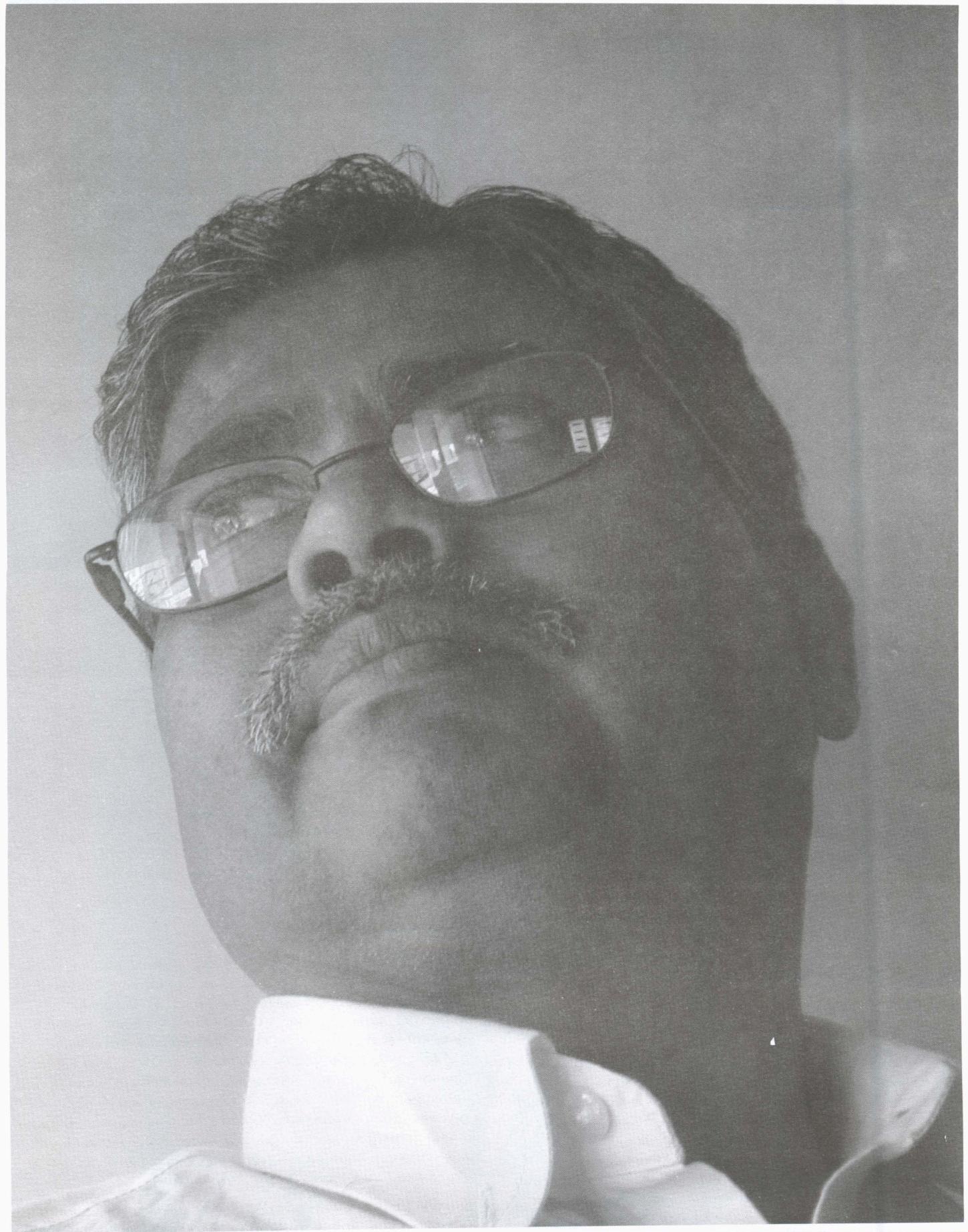
அந்த பீடத்தில் அமரத் தக்கவர்கள் தல்ஸ்தோயும் சிங்கரும். அன்றும் இன்றும் இலக்கியம் கவித்துவத்தாலும் தரிசனத்தாலும்தான் ஆழம் பெறுகிறது. அவர்களின் படைப்புகள் கவிதையும் ஞானமும் முயன்கும் பரப்புகள். ஆனால், கண்ணுக்குத் தெரியாத ஆழ்ந்தியாக வெளாகீ விவேகம் அவற்றுடன் கலந்துபடியே உள்ளது. மற்ற அத்தனை இலக்கிய மேதைகளிடமிருந்தும் அவர்களைப் பிரிக்கும் அமசம் இதுதான். மாபெரும் இலக்கியமேதையான தஸ்தயேவ்ஸ்கி, அவர்களைவிட பல படிகள் கீழே நிற்பது இந்த வெளாகீ விவேகம் அமையாது போனமையால்தான்.

நட

ஞாஞ்சில்நாடனின் கதைகளின் உலகியல் தன்மையைப்பற்றி சுந்தர ராமசாமிதான் முதன்முதலில் சுட்டிக்காட்டினார். சுந்தர ராமசாமி நாஞ்சில்நாடனை ஆ. மாதவன், நீல பத்மநாபன் ஆகியோரின் வரிசையில் வரக்கூடியவர் என்றும் அவர்களின் முதிர்ந்த வெளாகீக் குரோகிள்ளின் பிரதிநிதி என்றும் வகுக்குச் சொல்கிறார். நாஞ்சில்நாடன் எழுதவந்த ஆரம்ப காலத்திலேயே, 'தலைகீழ் விகிதங்கள்' என்ற அவரது முதல்நாவல் வெளிவந்ததும் எழுதிய மதிப்புரையில், சுந்தர ராமசாமி சொல்லும் இந்த வரையரை மிக முக்கியமானது. நாஞ்சில்நாடனின் சாராம்சமான மன அமைப்பை அவரது அந்த ஒரு படைப்பைக் கொண்டே ராமசாமி தொட்டுக் காட்டியிருப்பது மிகுந்த முக்கியத்துவம் கொண்டது!

ஆ. மாதவன், நீல பத்மநாபன் இருவரையும் வெளாகீ நோக்கு கொண்டவர்கள் என வகுப்பது இயல்பானதே. ஆ. மாதவன், மனிதனின் அகத்தில் உள்ள எதிர்மறைக்கூறுகளுக்கு, அல்லது அடிப்படை இச்சைகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்பவர். காம, சூரோத, மோகங்களை நோக்கியே அவரது கதைகள் எப்போதும் செல்கின்றன. மனிதன் குருரமானவன், காமம் கொண்டவன் என்று அவரது கதைகள் தொடர்ந்து கண்டுகொள்கின்றன. நீல பத்மநாபன், மனிதனின் அப்பத்தனங்களை நோக்கியே எப்போதும் செல்கிறார். மனிதன் உயிர்வாழ்தலுக்காக, சுயநலத்துக்காக நூட்பமான பாவனைகள் மூலம் வாழ்க்கையைக் கலக்கிக்கொண்டே இருக்கிறான் என்கிறார் நீல பத்மநாபன்.

அவ்விருவர் படைப்புகளில் இருந்தும் நாஞ்சில்நாடனை பிரித்துக் காட்டும் அமசம் எது? என் நாஞ்சில் நாடனின் எழுத்து மேலதிக அழுத்தம் பெறுகிறது? நாஞ்சில் நாடன், ஆ. மாதவன் போல மனித மனத்தின் இருட்டை நோக்கிக் கெல்லக் கூடியவர்தான். அவரது பலகதைகளில் மனிதனின் குற்றமன்னிலையும் காமமும் மிகத்தீவிரமாக வெளிப்பட்டிருக்கின்றன. நீல பத்மநாபனைப் போல அவரது

எல்லா கதைகளிலும் மனிதமனத்தின் அற்பத்தனத்தை நோக்கி கவனம் செலுத்துகிறார்தான். அவ்வகையில் அவரை ஆமாதவன், நீல பத்மநாபன் இருவர் நடுவே நிகழ்ந்த அற்புதமான கலவை என்று சொல்லி விடலாம்.

வேறுபாடாக ஒன்று உள்ளது. ஆ, மாதவன், நீல பத்மநாபன் இருவர் கதைகளிலும் கருணை என்ற அம்சம் இல்லை. அவர்கள் இருவரும் நவீனத்துவ யுகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அறுவை சிகிஷ்டசைக் கத்தியின் கருணையற்ற கச்சிதமே அவர்களின் இயல்பு. தீரிச்சென்று வெட்டி எடுத்து நம் முன் போடும் கதைகள் அவை. ஆ, மாதவனின் 'கிருஷ்ணப்பருந்து' நாவல் மிகச்சிறந்த உதாரணம். ஓவ்வொரு கதாபாத்திரத்தின் ஆழத்திலும் உள்ள காமத்தை வெட்டி வைக்கும் அந்த நாவல் ஒருபோதும் அந்த மனிதர்களை கருணையுடன் அனுகுவதில்லை. இவ்வளவுதான் மனிதன் என்று சொல்லி நிற்கவே அது முனைப்பு கொள்கிறது. நீல பத்மநாபனின் 'உறவுகள்' நாவல் இன்னொரு உதாரணம். மொத்த உறவுகளும் அற்பத்தனத்தாலேயே கட்டப்பட்டிருப்பதன் சித்திரத்தையே அது கடைசியாக அளிக்கிறது.

அங்கிருந்து ஒருபடி மேலே எம்புகிறார் நாஞ்சில்நாடன். அவருக்கு அவரது கதைமாந்தர்கள் மீது ஒரு பிரியம் எப்போதும் உள்ளது. 'நம்ம சனங்க' என்று அவர் அவர்களை உள்ளரத் தழவிக் கொள்வதை எப்போதும் காணமுடிகிறது. சுமானிதர்களை எத்திப்பிழைப்பவர்கள், என்னிந்கையாடி தங்களை காட்டிக்கொள்பவர்கள், பொறாமையால் புழங்குபவர்கள், எச்சில் கணக்கை எப்போதும் கையோடு வைத்திருப்பவர்கள் என அவர்களைச் சித்திரிக்கும்போதும் அவர்களை எனிய மனிதர்களாகவே நாஞ்சில்நாடனின் புனைவுகம் அனுகூகிறது. அவர்கள் மீது ஆசிரியனின் கருணை என்றும் உள்ளது. அவர்களிடம் சுற்றேனும் மேன்மை வெளிப்படும் தருணத்தை அவரது புனைவுமனம் ஓடிச்சென்று தொட்டுக் கொள்கிறது.

அதையும் சுந்தர ராமசாமியே சொல்கிறார். ஆ, மாதவனையும் நீல பத்மநாபனையும் மனிதாபிமானிகள் என்று சொல்லிவிட முடியாது. ஆனால், நாஞ்சில்நாடன் ஜயத்திருக்கிடமில்லாமல் மனிதாபிமானி. ஆகவேதான், நீல பத்மநாபனோ ஆ, மாதவனோ நம் முற்போக்கு வட்டாரத்தில் அடையாத அங்கீகாரத்தை நாஞ்சில்நாடன் அடைய முடிகிறது.

இந்த விஷயம் மிக ஆர்வமுட்டக் கூடியது. ஒட்டு மொத்த நோக்கில் ஆ, மாதவனும் நீல பத்மநாபனும் அடித்தள வாழ்க்கையைச் சொல்கிறார்கள். எனிமையான யதார்த்தவாதப் படைப்புகள் அவை. ஆனாலும் இங்கே அவர்கள் முற்போக்கினரால் கொண்டாடப்படவில்லை. ஏனென்றால், அவர்களின் சாராம்சம் நவீனத்துவம். அது நம் முற்போக்கு யதார்த்தத்தில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. மனிதனைப் பற்றிய அவநம்பிக்கை அதன் சாராம்சம். மனிதநிலையை அது கைவிடப்பட்ட ஒன்றாகவே காண்கிறது. மனிதனை எப்போதும் தனித்த ஆழமான அகமாகவே அனுகூகிறது. அந்த வேறுபாடு எப்படியோ முற்போக்கு வாசகனை உறுத்துகிறது.

நாஞ்சில்நாடன் அவ்வகையில் முழுக்க முழுக்க தன் முன்னோடிகளிடமிருந்து வேறுபட்டவர். அவர் எழுத வந்த காலகட்டம் நவீனத்துவம் கொடி கட்டிப் பறந்தபோது. அவில் நவீனத்துவத்தின் வடிவக்கறுகள், மொழிச்சிறப்புகள் எப்போதும் உண்டு. அவருக்கு முந்தைய முற்போக்கு எழுத்துக்கள் போல உதாரணம்: சின்னப்பபாரதியின் 'தாகம்' நாஞ்சில் கட்டற்ற ஒழுக்கு கொண்ட யதார்த்தச் சித்திரிப்பு கொண்டவர்ல்ல. அவரது மொழியும் சித்திரிப்பும் சுந்தர ராமசாமி முன்னெடுத்த நவீனத்துவ யுகத்தின் கச்சிதம், கூர்மை என்னும் தனித்தன்மைகளை நோக்கியே கெல்கின்றன. அவரது 'என்பிலிதனை வெயில்காயும்' போன்ற நாவல்களை வடிவ அளவில் கச்சிதமான நவீனத்துவப் புனைக்கதை என்று

சொல்லிவிடலாம்.

ஆனால், அவர் உள்ளடக்கத்தில் நவீனத்துவர் அல்ல. பழைய யதார்த்தவாத முற்போக்கு எழுத்தின் வகைமையைச் சேர்ந்தவர். அவரது புனைவுகளின் உள்ளடக்கம் மனிதாபிமான நோக்குதான். அதுதான் அவரை வேறுபடுத்தும் அம்சம். நாஞ்சிலை வரையறை செய்வதாக இருந்தால் 'மனிதாபிமான நவீனத்துவர்' என்று சொல்லலாம். அந்த மனிதாபிமானம் அவரது உலகியல் நோக்கை களிந்த விவேகம் நோக்கிக் கொண்டு செல்கிறது. அவரது இலக்கிய அடையாளம் அதுதான்.

நீடி நீசில்நாடனின் மனிதாபிமான நோக்கின் மையப்புள்ளியாக இருப்பது என்ன? மனிதாபிமான எழுத்தாளர்களை கூர்ந்து நோக்கினோமென்றால் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு தூண்டுதல்புள்ளி இருப்பதைக் காணலாம். விக்டர் யூகோ எப்போதுமே அடித்தள மக்களின் நீதியணர்ச்சி மீது தீராத ஈடுபாடு கொண்டவர்; மாக்ஸிம் கார்க்கி அதிலிருந்து எழும் அவர்களின் எதிர்ப்பு மீது பற்று கொண்டவர்; உணர்ச்சிகள் அடித்தள மக்களிடம் வெளிப்படும் நேரடித்தன்மை தகழி சிவங்கரப்பிள்ளையை கவர்கிறது. அப்படி அடையாளம் கண்டுகொண்டே செல்லலாம். அடித்தள மக்களின் வாழ்க்கையுடன் ஓர் எழுத்தாளனைப் பிணைக்கும் கூறு என்ன என்பதைக் கொண்டு அந்த எழுத்தாளரை ஒட்டு மொத்தமாக வகுத்துவிடக் கூட முயல்லாம்.

நாஞ்சில்நாடனின் புனைவுகளில் எனிய மக்களுடன் அவரைப் பிணைப்பதாக நாம் காணும் முதன்மையான அம்சம் பசிதான்.

மிக இளம் வயதிலேயே பசியை முழுமையாக உணர்ந்த மனிதர் அவர். அடுத்தவேளை உணவு இருங்குமா என்று தெரியாத நிலையில் வரும் பசியைப்போல கொடுரமான சிலவே இவ்வகிள் உள்ளன; மரண பயம்போல, தீவிரமான அவமதிப்பு போல. மொத்தப் பிரபஞ்சமும் நமக்கு எதிராகத் திரண்டு நிற்கும் அனுபவம் அது. வானமும் பூமியும் காற்றும் வெயிலும் மனிதர்களும் மிருகங்களும் நம்மிடம் செத்துத் தொலை என்று சொல்வதைப் போன்ற அனுபவம். அந்த அனுபவம் வழியாக இளமையில் கடந்து செல்வது இன்னும் கொடுமை. உலகையே எதிரியாகக் காணக்கூடிய வீம்பும் அல்லது உலகைவிட மிகக்கீழாக தன்னைப் பார்க்கக் கூடிய தாழ்வுணர்ச்சியும் தன்னிரக்கமும் அதன் விளைவுகள். நான்சில்நாடன் தாழ்வுணர்ச்சியாலும் தன்னிரக்கத்தாலும் உருவாக்கப்பட்ட புணவு மனம் கொண்டவர்.

பசு பற்றிய பிரக்ஞையே நாஞ்சில்நாடனை தனித்து நிறுத்துகிறது. பிரபஞ்சவியலோ அழகியலோ பேசப்படும் இடங்களில் 'மன்னிக்கவும், நான் வேறு ஆள்' என அவரை ஒதுங்கி நிற்கச் செய்கிறது. நடைமுறையில் அப்படி ஒதுங்கிச் செல்லும் நாஞ்சில்நாடனை பலமுறை நான் கவனித்திருக்கிறேன். நாஞ்சில்நாடனின் அனுபவ உலகின் மையாக இருப்பது அவரே ஒன்றுக்கு மேற்பட்டமுறை எழுதி, பேசிய ஓர் அனுபவம். நெடுஞ்சாரம் மதியவெயிலில் ஓடிச் சென்று அழையா விருந்தாளியாக ஒரு கல்யாண வீட்டிற்குப் பந்தியில் அமர்ந்து சாப்பிடப் போகும்போது எழுப்பி வெளியே தள்ளப்பட்ட அவமதிப்பு. அன்று சோற்றுக்காக வெயிலில் வெளியே காத்துக் கிடக்கும் நரிக்கிருவர்களை கண்டு தன்னையும் அவர்களில் ஒருவராக உணர்கிறார் நாஞ்சில். அந்த வயதில் அது ஓர் அவமதிப்பு. ஆனால், பின்னர் அந்த உணர்வை ஒரு தன்னடையாளமாககே அவர் எடுத்துக்கொண்டார். ஆம், நான் பசித்திருப்பவர்களில் ஒருவன் என்ற உணர்வு. அதுதான் அவரது அறவியலையும் அழகியலையும் தீர்மானிக்கும் அம்சம்.

1975இல் நாஞ்சில் எழுதிய முதல் சிறுகதையே பசியின் கதைதான். 'விரதம்' ஒரு எளிய விவசாயியின் பசியையும் அதன்முன் அவர் கொண்டிருக்கும் வீராப்பையும் காட்டுகிறது. பசியுடன் மகன்கள் வீட்டுக்குச் சாப்பிடச் சென்று அவர்கள் அவர் குளித்ததும் அனிச்செயாக போட்ட நெற்றியின் நீறைக்கண்டு ஏற்கனவே சாப்பிட்டு விட்டார் என நினைத்து சோறிடாமல் விட்டுவிடுகிறார்கள். அவர் எல்லா இடத்திலும் சாப்பிட்டாக்க என்றே சொல்லி திரும்பி விடுகிறார். அந்தக் கதை முழுக்க பசிதான். 'சின்னத்தும்பியா பிள்ளைக்கு இளைய மகளின் வீட்டை நெருங்கும் போதே கொஞ்சம் திக்கென்றுதான் இருந்தது. போவதற்குள் அங்கே எல்லாரும் சாப்பிட்டுவிட்டால் என்ன செய்வது?' என்ற வரியில் அவரது அலைக்கழிப்பு முனைகொள்கிறது.

இந்த முதல்க்கை முதல் நாஞ்சில்நாடனின் கதைகள் வழியாகச் செல்லும்போது அவற்றில் உள்ள கணிசமான கதைகள் பசியைப் பற்றியவை என்பதை உணரவாம். ஒரு வார்த்தை அழைக்காத காரணத்தால் நிறைந்த சோற்றுப்பந்தி முன் கொதிக்கும் பசியுடன் வீம்பாக நின்று கொண்டிருக்கும் பண்டாரத்தின் கதையைச் சொல்லும் ‘இருள்கள் நிழல்கள் அல்ல; சோற்றுப் பந்தியில் அவமதிக்கப்பட்டு எழுந்துசெல்லும் ‘இடவாக்குடி ராசா; ஆசை தாளமுடியாமல் ஒரு வாய் கூட்டை வழித்துத் தின்று அவமதிக்கப்பட்டு அதற்குப் பழவாங்கும் செல்லவையாவின் கதையைச் சொல்லும் ‘ஆங்காரம்; கல்யாண வீட்டில் ஏழை என்பதனால் அவமதிக்கப்படும் பண்டாரம் பிள்ளையின் கதையான ‘கனக்குன்னு கொட்டாரத்திலே கல்யாணம்’ என பல கதைகள் கிட்டத்தட்ட ஒரே கதைக்கரு கொண்டவை. அவமதிக்கப்பட்ட பசியின் ஆங்காரத்தையும் துக்கத்தையும் சொல்லக் கூடியவை.

இக்கதைகளில் பசி சமூக அடையாளமாக ஆகிவிடுவதைக் காணலாம். பசித்துவன், பசிக்காதுவன் என சமூகமே

கிட்டத்தட்ட நாற்பதாண்டுக் காலத்துக்கும் மேலாக நான்சில் பசியைப் பற்றி மட்டுமே எழுதிக் கொண்டிருக்கிறாரோ என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. ‘சுரப்பு’, ‘ஓரு மதியக்காட்சி’, ‘ஓரு முற்பகல் காட்சி’, ‘ஓரு காலைக்காட்சி’, ‘எருமைக்கடா’, என பசிபின் கதைகள் வந்துகொண்டே இருக்கின்றன.

இரண்டாகப் பிரிக்கிறது. பசித்தவன், பசிக்காதவர்களின் உலகுக்கு வெளியே அவமதிக்கப்பட்டு சிறுமைப்படுத்தப் பட்டு நின்றுகொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய மூங்கையான கோபம் அவன் ஆஸ்தாவின் நெருப்பாக நின்று விடுகிறது. அது எந்த நகரையும் ஏரிப்பதில்லை. எந்த சொல்லிலும் ஏரிவதில்லை. அது வெளியே தெரிய வருவதுகூட இல்லை. நாஞ்சில்நாடனின் 'கால்நடைகள் கனகதண்டிகள்' ஒரு கல்லூரியையே அவர்கள் கொண்டு வரும் சோற்றுப்பொட்டலத்தின் அடிப்படையில் இரண்டாகப் பிரித்துப் பார்க்கிறது.

நாஞ்சிலின் கணிசமான கதைகள் பசியைப் பற்றியவை என்ற மனப்பிம்பம், அவரது மொத்தக் கதைகள் தொகுப்பை இந்த கட்டுரைக்காக புரட்டும்போது மேலும் மேலும் உறுதிப்படுகிறது. ஒருவேளை சோற்றின் மகத்துவத்தைச் சொல்லும் 'ராசாவும் சீட்டுக் கம்பெனிக்காரர்களும்'; கடும் பசியில் நாய் தின்ற எச்சிலை தின்ன ஆரம்பிக்கும் பரமக்கண்ணுவின் கதை சொல்லும் 'விலக்கும் விதியும்'; வேலை செய்துவிட்டு வீடு வீடாக பசித்துக் காத்து நிற்கும் விசாலத்தின் கதை சொல்லும் 'தவசி'; தொண்டை உடையைப் பாடிவிட்டு பசித்துத் திரும்பும் குத்தாலம் ஆசாரியின் கதையைச் சொல்லும் 'பிசிறு' (பிசிற்ற அவன் இசையில் பசி மட்டுமே பிசிறாக உள்ளது என்கிறார் நாஞ்சில்) என்று கதைகளாச் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

கிட்டத்தட்ட நாற்பதாண்டுக் காலத்துக்கும் மேலாக நாஞ்சில் பசியைப் பற்றி மட்டுமே எழுதிக் கொண்டிருக்கிறாரோ என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. ‘சுரப்பு’, ‘ஒரு மதியக்காட்சி’, ‘ஒரு முற்பகல் காட்சி’, ‘ஒரு காலைக்காட்சி’, ‘எருமைக்கடா’, என பசியின் கதைகள் வந்துகொண்டே இருக்கின்றன, நாஞ்சிலின் புனைவுகில். நான்கு கதைகளைக் கொண்டு அவரது பசி சார்ந்த தரிசனத்தை முழுமை செய்து பார்க்கலாமென தோன்றுகிறது.

'ஊற்றுக்கண்', நாஞ்சில்நாடனின் கதைகளில் மிக முக்கியமான ஒன்று. ஆடிமாசத்துப் பஞ்சம். வேலை இல்லை, கூவி இல்லை. ஊரே பட்டினி என்புதனால் ஒருவருக்கொருவர் கொடுப்பதற்கும் ஏதுமில்லை. செல்லவாயின் உச்சகட்ட பட்டினியின் சித்திரத்துடன் ஆரம்பிக்கிறது கதை. தின்ன ஏதாவது கிடைக்குமா என்று அலைந்து திரிந்து தேங்காய் விழுந்த ஒசைகேட்டு ஒரு குடிலுக்குள் எட்டிப்பார்க்க அங்கே மாரியம்மை ஒருவனுடன் உறவுகொள்ளும் நிலையில் இருக்கிறான்.

படையிலே போறவனே கஞ்சி குடிச்சு ரெண்டுநாளாச்சு... இவனாவது ரெண்டு ரூவா தருவான்னு வந்தா அதைக் கெடுக்க நீ வந்து மொளைக்கே... காலனாப் போவான் என்று அழைக்கும் ஆத்திரமுமாக அவள் பொரிய மாடசாமி முன்னால் வந்து அவள் கையைப் பிடித்துதான். 'வா சவமே என் பின்னாலே, பட்டினி கெடந்தாளாம் பட்டினி' என அவளை இழுத்துக்கொண்டு தன் வீட்டுக்குக் கொண்டு சென்றான் என முடிகிறது கதை உணவையும் பட்டினியையும் பங்கிடும் ஒரு வாழ்க்கையின் தொடக்கம் அந்த உச்சக்கணம் அழுர்வமானது. பசியை பசி புரிந்துகொள்ளும் தருணம் அது. தமிழில் எமதுப்பட்ட நல்ல புனைவுக் கருணங்களில் என்றா.

அந்தத் தருணத்தை உலகளாவப் பெருக்கிக் காட்டுகிறது நாஞ் சிலநாடனின் 'யாம் உண்பேம்' என்ற புழைபெற்ற காதை ரயிலில் தன் கடைசிப் பாதி சுப்பாத்தியை உண்ணும் கதைசொல்லியின்

கையைப் பிடிக்கிறார் பஞ்சம் பிழைக்க வந்து பசித்தலையும் மராட்டி விவசாயிக் கிழவர். 'நாம் உண்போம்' என அவர் சொல்வது 'யாம் உண்போம்' என அறைகூவிய ஒரு தொல்மரபின் ஆழத்தில் மோதி எதிரொலிக்கிறது. ஊறுக்கண் பசியில் இருந்து ஆரம்பிக்கும் அன்பின் சித்திரம் என்றால் பசியில் இருந்து முளைத்தெழும் மானுட அன்பின் சித்திரம் யாம் உண்போம். நாஞ்சில்நாடன் முன்வைக்கும் அன்பின், கருணையின் ஊற்றுக்கண் அதுவே.

நாஞ்சில்நாடன் கதைகளில் மிகவும் சிலாகிக்கூப்பாட்ட மனகாவலப்பெருமாள் பிள்ளை பேத்தி மறுவீடும் வெஜிடபின் பிரியாணியும் கூட பசியின் கதைதான். பசி ஆண்மாவில் புகுந்துவிட்டது. உணவு எவ்வாவிருந்தாலும் பசி அழிவதில்லை. பசி நாவில் இல்லை, வயிற்றில் இல்லை, உயிரில் இருக்கிறது. மனகாவலப்பெருமாள் பிள்ளை வெஜிடபின் பிரியாணியை தின்று உயிர் விடுகிறார். இங்கே பசி உணவு இரண்டும் மானுடத்தின் பற்று பிரபஞ்சம் ஆசியவற்றின் குறியீடுகளாகவே ஆகிவிடுகின்றன. கடைசிக்கணம் வரை தொடர்ந்துவரும் ஆதிப்பற்று அது.

அதை அறுத்துச் சென்று விடுதலை பெறும் ஒருவரின் கதையைச் சொல்கிறது 'துறவு'. நமச்சிவாயம் பிள்ளைக்கு பந்திச் சாப்பாடு என்பது பந்தபாசம் நிறைந்த இகமேதான். அதில் ஆழ்ந்து தினைத்துச் சமையற்றினுது வாழ்கிறார். அந்த பந்தியெனும் பந்தத்தில் இருந்து அவர் விடுதலை பெறுவதைச் சொல்லும் 'துறவு' கதை முக்கு என்பதற்கான நாஞ்சில்நாடனின் வரையறை. அது உண்டு, நிறைந்து, சமையலை அறிந்து, அமையும் நிறைநிலையேதான்.

நாஞ்சிலை ஒரு நமச்சிவாயம்பிள்ளை என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. பந்தியில் இருந்து சமையற்கட்டுக்கு வந்தவர். இந்த உலகின் சமையலை அறிந்து அமைந்தவர். அவரது கனிவும் சிரிப்பும் அங்கே பிறந்தவை.

பசியில் இருந்து ஆரம்பிக்கிறார் நாஞ்சில்நாடன். பசியினாடாகவே சமூக அமைப்புகளை, உறவுச் சிக்கல்களை, ஆண்மீச்த்தை அடையாளம் காண்கிறார். இகழும் பரமுமாக பசியே அவரது புனைவுகளில் பொருள்கொள்கிறது. அவர் அறிந்த பசியே அவரை, அவரது சமகால நவீனத்துவர்களிடமிருந்து பிரித்து நிறுத்துகிறது. அவரது கருணை கொண்ட நோக்கை உருவாக்கி அவரை தமிழின் முக்கியமான புனைவெழுத்தாளராக நிலைநாட்டுகிறது.

வெள்ளா

கீத்தின் முதிர்ச்சி உலக வாழ்க்கையின் எல்லா பக்கங்களையும் தொட்டறிந்து சமநிலை கொள்வதேயாகும். நாஞ்சிலநாடனின் ஆரம்பகாலக் கதைகளில் உள்ள கோபமும் கசப்பும் ஒற்றைப் படையான விமர்சனமும் அவரது பிறகதைகளாலேயே சமன் செய்யப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். பசி என்ற ஒரு புள்ளியை தொடும் நாஞ்சிலநாடன் வைரத்தை திருப்பித் திருப்பிப் பார்ப்பதுபோல அதன் எல்லா பக்கங்களையும் ஆராய்கிறார். ஒரு கட்டத்தில் அது அவரை முதிர்ந்த விவேகம் நோக்கிக் கொண்டு செல்கிறது.

பசி மீதான கவனம் அவரை மனிதாபிமானம் நோக்கிக் கொண்டு செல்கிறது. அவர் மனிதர்களை பசியால் பிணிக்கப்பட்டவர்களாகவே காண்கிறார். பரிதாபத்துக்குரிய எளிய உயிர்களாக. ஆகவே, அவர் அவர்களை முடிவில்லாமல் மனிக்கிறார். உச்சகட்டமாக சற்று நெயாண்டி செய்கிறார்,

அவ்வாவுதான். அந்த மனிதாபிமானம் அவரை மேலும் கனியைச் செய்கிறது. ஓர் உலகுதழுவிய முழுமையை அவரால் எங்கோ தொட்டுவிட முடிகிறது. அன்னமிட்டு, அன்னமிட்டு சமையற்கட்டில் நம் பாட்டிகள் அடைந்த முழுமை அது. ஆம், ஞானியின் பிடம்.

நாஞ்சிலை ஒரு நமச்சிவாயம்பிள்ளை என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. பந்தியில் இருந்து சமையற்கட்டுக்கு வந்தவர். இந்த உலகின் சமையலை அறிந்து அமைந்தவர். அவரது கனிவும் சிரிப்பும் அங்கே பிறந்தவை. மலைக்குகளில், தவச்சாலைகளில், நூல்நிலையங்களில் இருந்து பெற்றவை அல்ல. அவருடையது அவியலும் துவையலும் கூட்டும் பொரியலுமாக உருவாகி வந்த மெய்ஞானம். ●

Thinking of

Buying or Selling?

905areahomes.ca
416homes.com

Selecting the right real estate agent is critical to having a successful home selling
or home buying experience.

Choose Wisely! Choose Re/Max!! Choose Ken!!!

Ken Kirupa
Sales Representative

Find me on Social Media.
[YouTube](#) [LinkedIn](#) [Twitter](#) [Facebook](#)

Re/Max Crossroads Realty Inc, Brokerage | 1055 McNicoll Ave, Toronto, ON. M1W 3W6
416.491.4002 | 416.830.8191 | kenkirupa@remax.net

Each office is independently owned and operated

தெய்வத்தான் ஆகாது எனினும்...

நாஞ்சில் நாடன்

படைப்புலசுக்கான முதற்சொல்லை என் பேணா எழுதியபோது, பிறந்த மண்ணில் இருந்து இரண்டாயிரம் கிலோ மீட்டர் அயலில் இருந்தேன். இந்த ஏற்பாறையை எழுதும்போதும் சொந்த மண்ணில் இருந்து ஐந்நாறு கிலோ மீட்டர் அயலில்தான். இன்று இந்தச் சொல்லை உச்சரிக்கும்போதும் பிறந்த மண்ணிலிருந்து பதினெண்தாயிரம் கிலோ மீட்டர் அகல நிற்கிறேன். இதைக் கேட்கின்ற உங்களில் பலரும் என்னை ஒத்தே 15,000 கிமீ அயலில்தான் இருக்கிறீர்கள். ஆனால், இரண்டுக்கும் வேறுபாடு உண்டு.

தொலைவு எனில் தொலைந்து போதல் என்றும், கடக்கும் தாரம் என்றும் பொருள்கள். தொலைந்து போவதிலும் தாரம் கடத்தலிலும் வலிகள் உண்டு. நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கடந்த தொலைவு எனக்கு 2000 கிமீ, இரண்டு பொருள்களிலும்...

இந்தத் தொலைவதான் என்னை எழுத்தாளன் ஆக்கியது என்று நம்புகிறேன். இதைப் புலம்பெயர்தல் எனும் சொல்லால் குறிக்கலாமா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. பின்னவேனைத்துவப் பண்டிதர்களிடம் கேட்கவேண்டும். ஆனால், பிறந்ததிலிருந்து நாஞ்சில் நாட்டில் வளர்ந்து, பட்ட மேற்படிப்பு ஈராகக் கல்வி கற்று, சற்றும் தொடர்பில்லாத மொழியும் பண்பாட்டு வெளியும் கொண்ட பிரதேசம் எனக்குள் ஏற்படுத்திய திகைப்புத்தான் எழுத வரக் காரணம். உறவுகள், நட்புகள் இல்லாத தனிமையுடன் செய்த தீராத சமர் எனச் சொல்லாம்.

ஆனால், படைப்புக்கான முதல் சொல்லை எழுத நேர்ந்த காலத்து, ஒரு சிறுக்கை ஆசிரியனாக, நாவல் ஆசிரியனாக, கட்டுரை ஆசிரியனாக, கவிதை எழுதுபவனாக சினிமாவுக்கு உரையாடல் எழுதுபவனாக ஆவேன் எனும் கனவேதும் இருந்ததில்லை.

எனது முதல் நாவல் 'தலைகீழ் விகிதங்கள்' முன்னுரையில், 1977இல் எழுதினேன், 'இது காகமா குழிலா என்பது வசந்தகாலம் வரும்போது தீர்மானமாக்கும்' என்று. என் எழுத்து ஆற்றலுக்கான வசந்தகாலம் வந்துவிட்டது என்று இன்றும் நான் கருதவில்லை. உன்மையில் எனக்கே இன்னும் தீர்மானம் ஆகாத விஷயம் நான் காகமா குழிலா என்பது!

ஆனால், வேறோரு தெளிவு பிறந்திருக்கிறது. காகம் தாழ்ந்தது, குழில் உயர்ந்தது என்று யார் சொன்னது? மேலதுவும் கீழதுவும், மனிதனின் பார்வையும் செவியனர்வும், முக்கும் நாக்கும் தொடுவணர்வும் தீர்மானிக்கிற சக்கதிகள்தானா?

'புலவும் மரனும் ஓர் அறிவினவே நந்தும் முரலும் ஈர் அறிவினவே சிதலும் ஏறுப்பும் மூ அறிவினவே வண்டும் தும்பியும் நான்கு அறிவினவே மாவும் மாக்களும் ஜை அறிவினவே மக்கள் தாமே ஆறு அறிவினவே' என்கிறது தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல் நாற்பா.

ஆனால், இந்த ஆறு அறிவுகளை வைத்துக்கொண்டு நான் செய்ததென்ன? செய்வதென்ன? செய்யப் போவது என்ன?

ஆமையின் ஆயுட்காலம் முந்நாறு ஆண்டுகள் என்றும், மானுட ஆயுட்காலம் அறுபது ஆண்டுகள் என்றும், நாயின் ஆயுட்காலம் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் என்றும் வல்லோர் வகுக்குள்ளனர். எப்படி முன்றில் வாழ்க்கையை ஓப்பிட்டுப் பாசுபடுத்துவது?

காகம் அழகற்று, வன்குரல் உடையது; ஆனால் குயிலோ அழகானது, இன் குரல் உடையது எனும் மதிப்பீடுகளில் இருந்து நான் விடுபட விரும்புகிறேன். இந்த விடுபடல் என்னைக் கர்நாடக இசையையும் இந்துஸ்தானி இசையையும் அரபு இசையையும் சீன இசையையும் ஐரோப்பிய இசையையும் ஆப்பிரிக்க இசையையும் புரிந்து அனுபவிக்க உதவுகிறது. இத்தனை ஆண்டுகள் இலக்கியப் பயிற்சியில் எனக்குக் கிடைத்த தெளிவு இது.

கனவு காண்பதற்கான வெளி மறுக்கப்பட்ட பின்புலம் எனது. எம்.எஸ்.சி. வரைக்கும் கல்லூரியில் படித்த நான் எந்தப் பெண்ணையும் காதலித்ததில்லை, காதல் கடிதம் எழுதியதில்லை

சென்ற ஆண்டு அமெரிக்க ஜக்கிய நாடுகளில் ஜம்பத்து இரண்டு நாட்கள் சுற்றிக்கொண்டிருந்தபோது, ஹாஸ்டின் நகரில் ஜந்து நாட்கள் இருந்தேன். நண்பர்கள் என்னை இரவு கேள்க்கை விடுதிகள் சிலவற்றுக்கு அழைத்துப் போனார்கள். ஈ.வெரா. வெளிநாட்டில் நிர்வாண முகாம்களுக்குப் போகலாம் என்றால், பாவப்பட்ட நாஞ்சில் நாடன் சில நாட்டியங்களைப் பார்க்கக்கூடாதா?

கருப்பாக, ஒல்லியாக, சுருட்டைத் தலைமயிருடன், அடுத்தடுத்துக் கணுக்கள் கொண்ட செங்கரும்பு என, அழகியொருத்தி ஆடிக் கொண்டிருந்தாள். ஆடி, முடித்து உடை அணிந்து, எங்கள் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தாள். முதாதையர் எந்தத் தேசம் என்று கேட்டேன். கையில் பீர் கோப்பையை வைத்து உறிஞ்சிக்கொண்டே, எத்தியோப்பியா என்றாள். நான் திருப்பிக் கேட்டேன், எத்தியோப்பியாவா எரித்திரியாவா? திகைத்துப் பார்த்து என் என்றாள். எரித்திரியா, கிளியோபாத்ரா பிறந்த தேசம் என்றேன். அவள் முகத்தில் அத்தனை பரவசம், பெருமிதம்.

அந்தப் பெருமிதத்தை என் மொழியில் நான் எழுதும்போதும், பிறர் எழுதும்போதும் அடைகிறேன். இந்தத் தெளிவை வந்தடைவேன் என்பதை, படைப்பு வயலில் ஏர் கட்டி முதல் சால் அடித்தபோது, அறிந்திருக்கவில்லை. எனவே, காகமா குழிலா என்பதை எந்த வசந்தகாலமும் தீர்மானிக்க வேண்டாம்.

காகமாகவே இருப்பதில் எனக்கு மறுப்பு ஏதும் இல்லை; ஒவ்வாமை இல்லை; உவட்டின்மை இல்லை. குயிலாக இருப்பதில் அதீக மகிழ்ச்சியும் இல்லை. காகமும் குயிலும் தம்பி உயர்ந்தது தாழ்ந்தது என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்குமா? குயிலின் குரலை, வடவடை மூக்கை, அடர்கருமை நிறுத்தை, மஞ்சாடிக் கண்ணைக் காகம் அழக்காறுற்று என்பதற்கு ஏதும் ஆதாரம் உண்டா? ஆமைக்கு வயது 300, எனக்கு 12 தானே எனக் குக்கல் கவன்றதா?

இந்த இடம் வந்து சேர எனக்கு 38 ஆண்டுகள் எடுத்து இருக்கின்றன. எனில், மீண்டும் புறப்பட்ட இடத்துக்கே வந்தால், எழுதப் புகுமுன், எனக்கென் கணவுகள் இருந்திருக்க இயலும்? உண்மையில், சின்ன வயதில் எனக்கு வந்த கணவுகள்: பெரியதொரு தோசையை வைத்துக்கொண்டு தின்ன முடியாமல் தின்று கொண்டிருப்பது; என்னைப் பழையாற்று வெள்ளம் அடித்துக்கொண்டு போவது; பாம்புப் படை பல்திசைகளிலும் தரத்துவது... கனவுகளை விஞ்ஞானி சிக்மண்ட் ஃபிராய்டின் கனவுக் களஞ்சியத்துடன் ஒத்துப் பார்க்க முனைந்ததில்லை.

கனவு காண்பதற்கான வெளி மறுக்கப்பட்ட பின்புலம் எனது. எம்.எஸ்சி. வரைக்கும் கல்லூரியில் படித்த நான் எந்துப் பெண்ணையும் காதலித்ததில்லை, காதல் கடிதம் எழுதியதில்லை என்றால் உங்களால் நம்ப முடியுமா? இந்த நிலையில் பாரதியை, தாகூரை, ஓளவையை, ஆண்டானை நாம் எவ்விதம் கனவு காண்பது?

'இம்மைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் பற்றாவான்
நம்மை உடையவன் நாராயணன் நம்பி
செம்மை உடைய திருக்கையால் தாள்பற்றி
அம்பி மிதிக்கக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான்'

என்று ஆண்டாள் கனாக் கண்டதுபோல் எக்கனவும் எனக்கு இருந்ததில்லை. இருந்த ஒரே கனவு திரும்பத் திரும்ப வருவது, பெரிய தோசை...

எனவே, எழுதப் புகுமுன் கனவுகள் சமந்து அலைந்தவன் இல்லை.

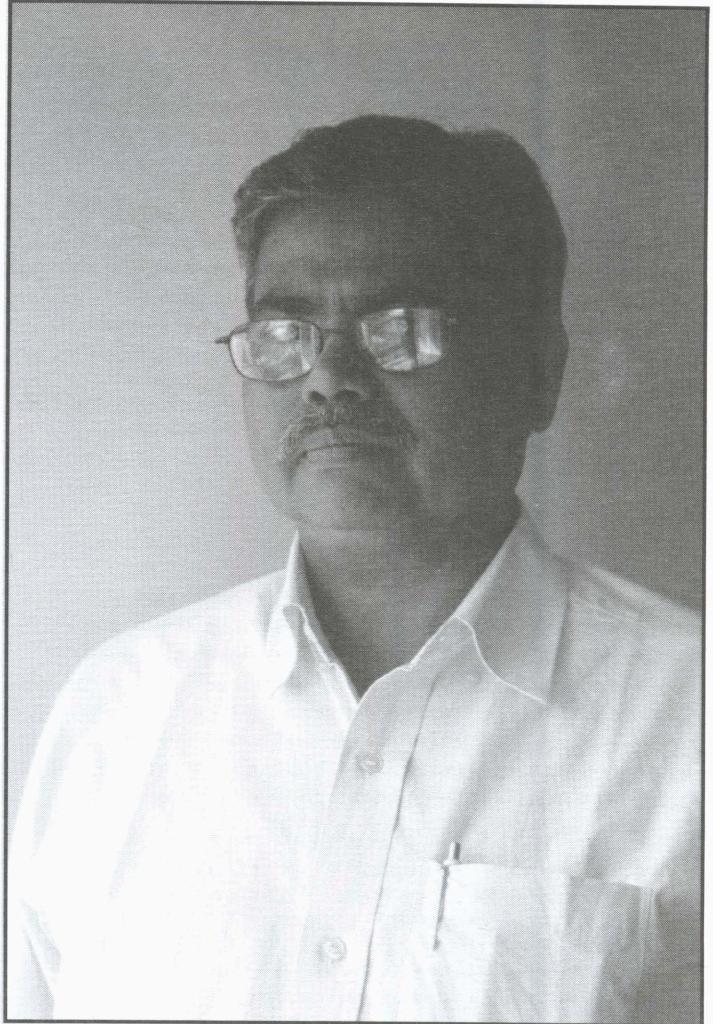
என்ன வெளிப்படுத்துதல்
என்ன நெறிப்படுத்துதல்
என்னைத் தெரிவு செய்தல்
என்னைத் தெளிவு செய்தல்...

சிக்கல் என்னவெனில், நான் தெளிவு பெறப்பெற மற்றவர் குழப்பம் அதிகமாகியது. 'இவன் திராவிட இயக்க எதிரியா? இவன் இந்துத்துவனோ? இவன் பிராமண அடிவருட்டயோ? இவன் வெள்ளாள சாதி வெறியனோ? இவன் முற்போக்காளன் அல்லனோ? இவன் மனிதனே தானோ?' பெர்ட் டோல்ஸ்ட் பிரெக்ட் சொல்கிறார்: 'நீங்கள் தேடுவது யாராக இருந்தாலும் அது நானில்லை!'

கம்பராமாயணத்தின் இறுதிக் காண்டமான யுத்த காண்டத்தில், கம்பன் அறுசீர் விருத்தத்தில் ஒரு கடவுள் வாழ்த்து அமைத்தார்.

'ஒன்றே என்னின், ஒன்றே ஆம்;
பல என்று உரைக்கின், பலவே ஆம்;
அன்றே என்னின், அன்றே ஆம்;
ஆமே என்னின், ஆமே ஆம்;
இன்றே என்னின், இன்றே ஆம்;
உளது என்று உரைக்கின், உளதே ஆம்;
நன்றே, நம்பி குடிவாழ்க்கை!
நமக்கு இங்கு என்னோ பிழைப்பு? அம்மா!'

எதற்கு இந்தப் பாட்டை மேற்கோள் சொல்கிறேன் எனில், படைப்பாளி சாதாரண மாந்தனாக இருக்கலாம். ஆனால், படைப்பு நிலை என்பது ஞான நிலை. ஆகவேதான், கவிதை என்பது ஞானத்துக்கு அண்மையிலும், கவிஞர் என்பவன் ஞானியாகவும் இருப்பது. எப்படி, திருவள்ளுவரும் அபராமும்

மாணிக்கவாசகரும் ஆண்டானும் காரைக்கால் அம்மையும் குமரகுருபரனும் பெரியாழ்வாரும் நம்பாழ்வாரும், எந்த அாவுக்குக் கவிஞர்களாக இருக்கிறார்களோ அதைவிட அதிக அளவுக்கு ஞானிகள்; வள்ளவாரையும் தாயுமானவரையும் சித்தர் பெருமக்களையும் சேர்த்தே சொல்லலாம்.

எனவே, இஸங்களை அரைகுறையாகக் கற்றுக்கொண்டு, படைப்பை, படைப்பாளியை, எடை போடவந்தால், பல கணக்கும் தப்பிப் போகும். பிழைப்ப அச்சிடப்பட்டுள்ள ஜீன்ஸ்ஓ. தரச்சான்றுகள் போன்றவை இவை. துமிழ் எனத் துணிந்து நிற்கும் எவனுக்கும் இனமில்லை, மதுமில்லை, தேசம் என்பதுகூட இல்லை. அதைத்தான் துமிழ் விடு தூது பாடுகிறது.

இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன், இமையோர்

விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்

'திகம்பரம்' என்று தலைப்பிட்ட கட்டுரையில் தெளிவாகப் பேசி இருக்கிறேன். இல்லை என்றால், கணியன் பூங்குன்றன் பாடி இருப்பானா, புறநானுற்றின் 192 ஆவது பாடலை.

'மாட்சியிற் பெரியோரை வியுத்தலும் இலமே;
சிறியோரை இசுழ்தல் அதனினும் இலமே'

எழுத ஆரம்பித்த அந்தக் காலத்தில், இவை எதுவும் என்னினைப்பில் இல்லை. 'நல்லா எழுதனும், நியாயமா எழுதனும், நாலு பேர் வாசிக்கச் சொல்லனும், வாசிக்கறவருக்குப் பயன்படனும்' என்பனவே எதிர்பார்ப்புகளாக இருந்தன.

எனக்கு முன் எம்மொழியில் இலக்கியம் சாதித்தவர்

எல்லோரையும் கழுத்து வலிக்க, வலிக்க நான் அண்ணாந்து பார்த்திருக்கிறேன். வியப்பட்டனும் மரியாதையுடனும் திகிலுடனும், எம்மொழியில் இது நிகழ்ந்துள்ளது எனும் கர்வத்துடனும்.

காலந்தோறும் அவ்வை வாழ்ந்திருந்தாள். இன்றைய அவ்வையாரென்று நம்மால் கண்டடைய முடியவில்லை.

பிரம்மன், படைப்புக் கடவுள். அவனுக்கு மொத்தம் ஐந்து தலைகள். கடுஞ்சினத்தால் அவற்றில் ஒன்றைக் கிள்ளினான் நீலகண்டன். அதனால், அவனுக்கு பிரம்மஹத்தி தோலை வந்தது. பிற்காலத்து அவ்வை ஒருத்தி பாடுகிறாள், மிச்சமிருக்கும் பிரம்மனின் நான்கு தலைகளையும் நான் பற்றி, திருகிப் பறித்தெடுக்க மாட்டேனோ? என் பற்றித் திருகிப் பறிக்க வேண்டும்? வற்றும் மரம் போன்றவூருக்கு இந்தப் பெண்மானை வகுத்து, நேர்ந்து, மணமுடித்து வைத்தானே அதற்கு!

'அற்ற தலை போக, அழாத தலை நான்கினையும் பற்றித் திருகிப் பறியேனோ வற்றும்
மரமணையானுக்கு இந்த மானை வகுத்திட்ட
பிரம்மனை யான் காணப் பெறின்'

அவ்வை எனும் மாமணியின் முன்பு நான் யார்? ஒரு கூழாங்கல்கூட இல்லை என உணரும்போது நானம் தரும் எனக்கு! மொழி மட்டும் அல்ல; நேரிசை வெண்பா எனும் இலக்கணம் மட்டும் அல்ல; ஒசைநயம் மட்டுமல்ல. பொருத்தம் இல்லாத, புரிதல் இல்லாத சணவனுடன் பெண்ணைக் கூட்டி வைத்த குற்றத்திற்கு, பிரம்மனின் நான்கு தலைகளையும் பற்றித் திருகிப் பறித்து எடுப்பேன் நான்முகனை நான் காணப் பெற்றால் என்று பொங்கி வரும் பெண்ணைன் சீற்றும் கருதி.

இதைத் தாண்டிப் போக இயன்றதா எம்மால? இத்தனை ஆண்டுகாலப் பயிற்சியில், இந்தக் கூழாங்கல் சுற்று வடிவ நேர்த்தியும் பளபளப்பும் தண்மையும் தாண்டி வேறேதும் நடந்துவிட்டதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

தமிழ் இலக்கிய ஆளுமைகள் என்று அறிந்தோ அறியாமலோ நாம் கொண்டாடும் பலரும், அவர் வாழ்ந்த காலத்து, என்ன மாட்சியுடன் வாழ்ந்திருப்பார்கள்?

'ஆடு நனி மறந்த கோடு உயிர் அடுப்பின் ஆம்பி பூப்புத் தேம்பு பசி உழவாம் பாஅல் இன்மையில் தோலொடு திரங்கி இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை' (புறம், 164)

என்பதுதானே பெருந்தலைச் சாத்தன் வாக்குமூலம்! 'உப்புக்கும் பாடிக் கூழுக்கும் ஒரு கவிதை ஹபிக்கும் எந்தன் உளம்'

என்பதுதானே இடைக்காலத்து அவ்வையின் பொருளாதார நிலை!

'சொல்லடி பராசக்கி! வீழ்வேன் என்று நினைத்தாயோ?

என்பதுதானே பாரதியின் குழுறல்!

பின் எதைக் காழும்று எழுத வந்தேன், முலை இரண்டும் இல்லாதாள் பெண் காழும்றது போல? எம்மனோர் என்று கம்பங் பேசும் மகாகவிகளின் சங்கத்தில் உறுப்பினன் ஆகிவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையாலா? மலையடிவாரத்தில் ஒரு பண்ணை வீடும், குடும்ப உறுப்பினருக்கெல்லாம் தலைக்கு ஒரு காரும், தினமும் இரண்டு வேளை நீராட ஐந்தாறு லிட்டர் பிஸ்லேரி வாட்டரும், மாலை மதுவுக்குத் தொட்டுக்கொள்ள மான் கறி வறுவலும், பார்த்தெழுதப் பக்கதுக்கு ஒரு காமக்கிழுத்தியும் கிட்டும் என்ற நம்பிக்கையாலா? சுந்தர ராமசாமிக்கே லோஷன் மணக்கும் பாத்ரும் போதும் என்றால், எனக்குக் கொடுத்து வைத்திருந்தது உப்புக் கிணற்று வெள்ளாம்தானே! என்றாலும் இடையராத இத்தனை ஆண்டுகள் எழுதுவதற்கான உந்துதல் வரக் காரணம் என்ன? கனவா?

சாகித்ய அகாதெமி, நூன பீடம், புக்கர், நோபல்... மிகவும் அம்மணக்குண்டியாக அறுவழிச்சாலையில் ஓடும் அளவுக்கு எனக்குப் பித்தம் ஏறி அடிக்கவில்லை! ஒரு வழிப்போக்கனைப் போல, வேட்க்கை பார்த்து நின்றிருக்கிறேன், பலரும் பல விருதுகளையும் பரிசுகளையும் கவர்ந்து சென்றதே.. சில சமயம் திருடன், திருடன் என்று ஓச்சம் எழுப்பியிருக்கிறேன்.

எம்மொழியில் கள்வரும் காவலரும் ஒரே இலையில் அமர்ந்து உண்பவர்கள். என் கதை இருக்கட்டும், கல்லாதான் கற்ற கவி! கையால் ஆகாத காமம்.. ஆனால், சுரா எங்கே? நகுலன் எங்கே? ஆ, மாதவன் எங்கே? வெசா எங்கே? எங்கே? எங்கே?

எனவே, பெரும் பரிகாசத்துக்கு உரியன ஆயிற்று எமக்கு இந்தப் பரிசுகள். நான் பெரிதும் மதிக்கும் தமிழ் எழுத்தாளர் எஸ்பொவுக்கு 75 ஆவது வயது கொண்டாடப்பட்டபோது, சென்னையில் பொதுமேடையில் கேட்டேன். தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கள் இதுவரை எத்தனை தமிழ் எழுத்தாளருக்குக் கொரவ டாக்டர் பட்டம் தந்துள்ளன? கிராவுக்கு இன்று 91. லா.ச.ரா அந்த வயது வரை வாழ்ந்தவர். ஆ, மாதவன், அசோகமித்திரன் என்பதைத் தொட்டுக்கொண்டு இன்னும் வாழ்பவர்கள்.

இந்திய அரசு, 'பத்ம' விருதுகள் தொடங்கப்பெற்ற காலத்தில் இருந்து, தமிழ் எழுத்தாளர் எத்தனை பேருக்கு, இன்றுவரை விருதுகள் மழங்கியது? பெரும் பொருளோ, அரசியல் தலைமைகளின் அணுக்கமோ கொண்டு இந்தப் பெருமை வாங்கும் சாமர்த்தியம் தமிழ் எழுத்தாளனுக்கு இல்லை என்றுதானே பொருள்!

படைப்பு என்பது பூக்குழி மிதிப்பது. அங்கோரம் என்பது ஆள் வைத்து அடித்துப் பறிப்பது.

எஸ்பொவும் அ முத்துலிங்கமும் இந்திய அரசால் தமிழ்நாடு அரசால் எந்த மரியாதையும் செய்யப்படாமற் போனதற்கு அவர்கள் இந்திய தேசக் குடிமக்கள் இல்லை என்கிறார்கள். இந்தியக் குடிமக்கள் ஆக இல்லாத எவரையும் உலகத் தமிழ் மாநாடுகள், செம்மொழி மாநாடுகள் கொரவித்ததில்லையா? இந்தியப் பிரஜையாக இல்லாத எவருக்கும் இந்திய அரசு எந்த விருதும் தந்துதில்லையா? அரசாங்கம் இருக்கட்டும், தனியார்

தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கள் இதுவரை எத்தனை தமிழ் எழுத்தாளருக்குக் கொரவ டாக்டர் பட்டம் தந்துள்ளன? கிராவுக்கு இன்று 91. லா.ச.ரா அந்த வயது வரை வாழ்ந்தவர். ஆ, மாதவன், அசோகமித்திரன் என்பதைத் தொட்டுக்கொண்டு இன்னும் வாழ்பவர்கள்.

அழக்கட்டளைகள் என்ன செய்கின்றன? தமிழ் படைப்பிலக்கிய உலகில் தொழிற்படும் இந்தப் பகைமுரான், நகை முரண் எம்மை வெகுவாக நம்பிக்கை இழக்கச் செய்துள்ளன.

அண்மையில், சென்னையில் தமிழ்த் தேசிய இயக்கங்களின் தனித்துவம் மிக்க தலைவர் ஒருவருடன் ஒரே மேடையில் அருகே அமர்ந்திருந்தேன். சந்று உரையாட நேர்ந்தபோது, என் பெயர் கூட அவர் செய்யப்பட்டிருக்கவில்லை. மேலும் சில படைப்பாளிகளின் பெயர் சொல்லி, அவர்களைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா என்று கேட்டு, அவரிடம் ஒரு பொய்யை வாங்க எனக்குப் பிரியம் இல்லை. எனக்குத் தோன்றியது, அவர் விரும்பியடித் தேசியம், உட்கார்ந்திருக்கும் வாத்தைப் பிடிப்பது போல் அமைந்து, அவர் அதற்குப் பிரதம மந்திரியாகவும் ஆனால், எம்மை ஒத்தோர் நிலைமை, இப்போது இருப்பதை விடச் சிறப்பாக இருக்குமா அல்லது புறக்கணிப்பில் இருந்து பெரும்புறக்கணிப்புக்குத் தள்ளி மன் போட்டு முடப்படுவோமா? அவரது தேசத்தில் எவருக்குப் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டங்கள், பத்ம பூஷண்கள், பேராயத் தலைமைகள்

விற்கப்படும்?

1975இல் இருந்து தொடர்ச்சியாக, 38 ஆண்டுகள், முப்பது புத்தகங்கள், யாவும் புல்லிடை உகுத் அழுதா?

வரலாறு, எமக்கு ஒரு வாய்ப்பை வழங்க இருந்தது. மீட்டு எடுக்க இயலாத வகையில் அந்தக் கனவு வெடித்துச் சிதைத்து போயிற்று. தொழுத கையுள்ளும் படை ஒடுங்கி இருந்தது. தம் படை வெட்டிச் செத்தோம் நாங்கள். அது எம் தலைமுறையின் தலையாய் சோகம். இந்த மொழியின் புத்திர சோகம்!

தமிழ் இலக்கியத்தின் தரத்தைப் பரிசுகள், விருதுகள், பட்டங்கள் வழங்கித் தீர்மானிக்கும் தகுதியை அரசு சார் அமைப்புகளும் தனியார் அறக்கட்டளைகளும் இழந்து நின்ற அவலத்தைப் பார்த்தும் நம்பிக்கை இழந்தோம்.

தமிழ் நாட்டில், நவீன படைப்புலகுக்கும் பல்கலைத் தமிழ்ப் புலங்களுக்கும் பெரும் பகை சமீபத்தில் வெளியான, கம்பனியின் அம்புறாத்துணி எனும் ஆய்வு நூலில், பல்கலைக்கழக வளாகங்களில் பாம்புகள் படமெடுத்து ஆடுகின்றன என்று எழுதினேன். ‘பாம்பு’ என்று தலைப்பிடிப்பாட்ட என் சிறுகதை ஒன்றினை வாசித்துப் பாருங்கள். அன்மையில், தில்லியில், தமிழ்நினர் (முத்போசிரியர், இலக்கணத்தில் மேதை) ஒருவருடன் மூன்று நாட்கள் ஒரே விடுதியில் தங்க நேர்ந்தது. அடுத்துத் த அறைகள். அவரது தமிழ்ப் புலமை மீது எனக்கு மதிப்புடன்டு. பல ஆண்டுகள் சாகித்திய அகாதெமி விருதுகளைத் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பில் அவருக்கும் பங்கிருந்தது. அவருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தேன். கூடவே ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியர், பெரிய புராண அறிஞர் இருந்தார். நான் கேட்டேன்: ‘ஐயா, உங்களுக்கு நாட்டியம் தெரியுமா?’

திகைத்துப் போய்ச் சொன்னார்: ‘தெரியாது! ஏன் கேட்கிறீர்கள்? ’நாட்டியப் போட்டிக்கு நடுவராக இருக்கக் கூப்பிட்டால் போவீர்களா?’

‘கண்டிப்பாகப் போக மாட்டேன்!’

‘நிங்கள் பேராசிரியர், தமிழ்நினர். நான்றிய நவீன் இலக்கியத்தில் ஒரு கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை, நாவல் வாசித்தவரில்லை. அது உங்கள் குறையல்ல, தவறும் அல்ல. பிறகு எப்படி அவற்றுக்கான விருதுகளைத் தீர்மானிக்கும் நடுவர் குழுவில் இத்தனை ஆண்டுகள் தொண்டாற்றினீர்கள்?’

பேராசிரியர் முகம் இறுகிச் சிவந்து கனன்றது. நான் மீண்டும் சொன்னேன்: ‘எனக்கு உங்கள் மீது மரியாதை உண்டு. ஆனால், தமிழ்ப் படைப்புலகு ஒரு போதும் உங்களை மன்னிக்காது.’

எனக்கு வாய்க்கொழுப்பு அதிகம். கம்ப ராமாயணத்தில், யுத்த காண்டத்தில், இந்திரசித்து வதைப் படலத்தில் ஒரு பாடல். இந்திரசித்தன், தன் தகப்பன் பத்துத் தலை இராவணனுக்கு அறிவுறுத்திச் சொல்லும் இடம்.

‘ஆதலால், “அஞ்சினேன்” என்று அருளாலை; ஆசைதான் அங்கு சீதைபால் விடுதியாயின், அனையவர் சீற்றம் தீர்வர், போதலும் புரிவர்; செய்த தீமையும் பொறுப்பர்; உன்மேல்

காதலவல் உரைத்தேன் என்றான் உலகெலாம் கலக்கி வென்றார்’

இந்திரசித்தன் அறிவுரை கேட்டு, இராவணன் பதிலாக அமைந்த பாடல். இந்தப் பாடலைத்தான் நான் கருதியது.

‘முன்னையோர் இருந்தார் எல்லாம் இப்பகை முடிப்பர் என்றும், பின்னையோர், நின்றோர் எல்லாம், வென்றனர் பெயர்வர் என்றும், உன்னை, “நீ அவரை வென்று தருதி” என்று உணர்ந்தும், அன்றால் என்னையே நோக்கி, யான் இந் நெடும்பகை தேடிக் கொண்டேன்’

ஆம்! என்னையே கருதித்தான், யான், இந்நெடும்பகை தேடிக்

கொண்டேன். தமிழ்நாட்டில், இந்திய நாட்டில், தமிழ் பயிற்றும் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் பலரும் நவீன் இலக்கியம் என்ன என்றே அறியார். கொஞ்சம் தெரிந்து வைத்திருக்கும் பேராசிரியர்களோ, சிந்துபாத் கிழவன் ஒருவனைச் சமந்தது போல முற்போக்கு இலக்கியம் என்று வாழ்நாள் பூராவும் சமந்தது நடக்கிறார்கள். இந்த உவமை உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால், ‘அடிமைப் பெண்’ படத்தில் எம்ஜி.ஆரின் அம்மையாக நடித்த பண்டிரிபாய் சமந்தது நடந்த காலில் கட்டிய விலங்குச் சங்கிலியும் அதில் கோர்க்கப்பட்டிருந்த பத்துக்கிலோ எடையுள்ள இரும்புக் குண்டும் போல, என வைத்துக் கொள்ளலாம்.

இந்தச் சூழலில்தான் 2010ஆம் ஆண்டுக்கான சாகித்திய அகாதெமி எனும் நாக லோகத்து நீலமணி, ஒரு அதிசயம் போல எனக்குக் கிடைத்தது. நன்றாகக் கவனித்துக் கொள்ளங்கள், விருதை நான் வாங்கவில்லை விருது எனக்குக் கிடைத்தது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், நேரடியாக, ஆனந்த விகடன் நேர்காணல் மூலம், படைப்பிலக்கியவாதிகளைத் தமிழக அரசு அலட்சியம் செய்கிறது, புறக்கணிக்கிறது எனும் குற்றச்சாட்டை வைத்தேன். எனக்கு 2009க்கான ‘கலைமாமணி விருது’ அறிவித்தனர், குற்ற உணர்வாலோ, குரைக்கின்ற நாய்க்கு ரொட்டித் துண்டாகவோ!

என் நண்பர்கள் பலரும், இரண்டையுமே புறக்கணிக்க வேண்டும் என்றும், ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது என்றும் அபிப்பிராயப்பட்டனர். நான் சொன்னேன், இந்த விருதுகளுக்காக நான் முயற்சி செய்யவில்லை. எவரையும் கண்டு வரவில்லை. எந்த நடுவர் இலவத்துக்கும் எட்டு முறை போகவில்லை. அதன் பொருள் ஏழ முறை ஆறு முறை ஐந்து முறை மட்டுமே போனேன் என்று அல்ல. ஒரு முறை கூடப் போனதில்லை. எனக்காக உழைக்கும் சாதி அமைப்பு கிடையாது. முற்போக்கு அரசியல் கட்சிகள் கிடையாது. என் கையில் துட்டும் கிடையாது. மேலும் இந்தப் பரிசுகள் எவன் அப்பன், பாட்டன், அம்மான் வீட்டுச் சொத்தை விற்று வழங்கப்படுவதும் அல்ல. சென்னை போய் கலைமாமணியும் அங்கிருந்தே தில்லி போய் சாகித்திய அகாதெமியும் பெற்றுக்கொண்டு, நானும் என் மனவியுமாக, அரித்துவார், ரிவிகேஷன் போனோம்.

நண்பர்கள் முகநாலில் எழுதினார்கள், ‘நாஞ்சில் இந்த விருதுகளைக் கங்கையில் கழுவப் போயிருக்கிறார்’ என்று.

சாகித்திய அகாதெமி விருதளிப்பு விழாக்களுக்கு ஆண்டுக்கோரும் தமிழ்நாட்டில் இருந்து, பத்திருப்புத் தேர், தத்தும் துணைகளுடன், விமானத்தில் போகிறார்கள். செய்க்குழு உறுப்பினர் என்றார்கள், பொதுக்குழு உறுப்பினர் என்றார்கள், பரிசுக்குழு உறுப்பினர் என்றார்கள். விருது பெறும் இருபுது மொழி எழுத்தாளர்களும் மிகச் சாதாரணமான விடுதிகளில் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தோம். பொடக்கு பங்களில் பயணம் செய்தோம். ஆனால், உறுப்பினர்களுக்கோ மேன்மையான விடுதிகள், சொகுசு மகிழ்விந்துகள். விருது பெறும் இருபுது மொழி எழுத்தாளர்களும் மிகச் சாதாரணமான விடுதிகளில் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தோம். சொகுசு சிறபி பாலசுப்பிரமணியம் ஒருத்தர் மட்டுமே இருந்தார். அடுத்த நாள் அந்தந்த மொழியின் விருது பெற்றோர், அவரவர் உரையை ஆற்றுப்போது, தமிழ்நாட்டைச் சார்ந்த சாகித்திய அகாதெமி உறுப்பினர்கள் ஒருவர்களுக்கும் தீர்வர், அவற்றும் உறுப்பினர் என்றார்கள், பரிசுக்குழு உறுப்பினர் என்றார்கள். விருது பெறும் இருபுது மொழி எழுத்தாளர்களும் மிகச் சாதாரணமான விடுதிகளில் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தோம். சொகுசு சிறபி பாலசுப்பிரமணியம் ஒருத்தர் மட்டுமே இருந்தார். அடுத்த நாள் அந்தந்த மொழியின் விருது பெற்றோர், அவரவர் உரையை ஆற்றுப்போது, தமிழ்நாட்டைச் சார்ந்த சாகித்திய அகாதெமி உறுப்பினர்கள் ஒருவர்களுக்கும் தீர்வர், அவற்றும் உறுப்பினர்களுக்கோ மேன்மையான விடுதிகள், சொகுசு மகிழ்விந்துகள். விருது பெறும் இருபுது மொழியின் விருது பெற்றோர், அவரவர் உரையை ஆற்றுப்போது, தமிழ்நாட்டைச் சார்ந்த சாகித்திய அகாதெமி உறுப்பினர்கள் ஒருவர்களுக்கும் தீர்வர், அவற்றும் உறுப்பினர்கள் கொண்டிருக்கும் மதிப்பு. அவர்களுக்கு காலனிகள், ஆயத்த ஆடைகள் வார்களுக்கும் காலனிகள், ஆயத்த ஆடைகள் வாங்க அலையவே நேரம் இருந்திருக்கும்.

எதற்காக இத்தனை நேரம் இதை ஆலாபனை செய்கிறேன் என்று நீங்கள் என்னைக்கூடும். கண்டா இலக்கியத் தோட்டம் வழங்கும் வாழ்நாள் சாதனைக்கான ‘இயல் விருது’ பற்றிய முக்கியத்துவத்தை விளக்க.

கண்டா இலக்கியத் தோட்டம் வழங்கும் இயல் விருது பற்றி, எனக்கொரு மதிப்பீடு இருந்தது. அதன் காரணம், இந்த அமைப்பு முதன்முதலில் சந்தர் ராமசாமிக்கும் தொடர்ந்து வெங்கட் சாமிநாதன், அம்பை, ஜாராவதும் மகாதேவன்,

கோவை நூனி, எஸ்பொ. என் வழங்க முனைந்ததே நவீன் தமிழ் படைப்புலசில் புறக்கணிப்பின் நீண்ட பட்டியல் ஒன்றுண்டு. சாதி அரசியல், முற்போக்கு / பிற்போக்கு அரசியல், அடங்க மறுக்கும் அரசியல் எனப் பன்முகப் பின்னனி உண்டு தீவிரக்தியில் சாகித்திய அகாதெமி பரிசுக்கு சுந்தர ராமசாமியின் பெயர் பரிந்துரைக்கப்பட்டபோது, அவருக்குக் கொடுக்கக் கூடாது என்றும் கொடுத்தால் அண்ணா சாலையில் அம்மனங்குண்டியாக ஒருவேன் என்று அச்சுறுத்திய மூத்த முற்போக்கு ஆளுமை உண்டு தமிழில். 1998இல் வெளியான எனது 'எட்டுத்திக்கும் மத்யான' இறுதிச் சுற்றுக்கு வந்தபோது, அதே ஆளுமை, அவன் கெட்ட வார்த்தை எழுதுகிறவன் என்று சொன்னதுண்டு.

இந்தச் சூழலில்தான், தகுதி மிக இருந்தும் அரசியல் காரணங்களுக்காகவும் ஆள் பிடிக்காத காரணத்துக்காகவும், எந்த விருதும் கெளரவும் செய்யாத ஆளுமைகளை நீங்கள் பொருட்படுத்தி மரியாதை செய்து வருகிறீர்கள். அந்த வரிசையில் என் பெயரும் வருவது உண்மையில் எனக்குப் பெரிய கெளரவும். இந்தியாவின் 28 மாநிலங்கள், 6 யூனியன் பிரதேசங்கள், ஒரு தேசிய தலைநகரப் பகுதி எனும் 35 உண்டு. அவற்றுள் 11 பிரதேசங்கள் என் காலடி படாதவை. தமிழ்நாட்டின் 32 மாவட்டங்களில் என் கால் படாத தாலுகா இல்லை. ஆனால், என் முதல் வெளிநாட்டுப் பயணம், எனது 63ஆவது வயதில், மலேசியா போனதுதான். பின்புதான் குவைத்துக்கும் யுஎதிக்கும் யுனிஸ்ஏக்கும் போனது. எனது தன்விவரக் குறிப்பில் கண்டா ஆறாவது நாடு, நாடு பார்ப்பது இருக்க்கூடும், இங்கு வந்திருக்காவிட்டால், இயல் விருது வழங்கப்பட்டிராவிட்டால், நான் அ. முத்துவின்கத்தைக் காண்டதெந்கே? பலரையும் தெடித்தேடிப் போய்ப் பார்த்திருக்கிறேன். சி.ச. செல்லப்பா, கநாசு. சிட்டி பெனோ. சுந்தரராஜன், தி. ஜான்கிராமன், எம்.வி. வெங்கட்ராமன், நகுலன், சுந்தர ராமசாமி, அசோகமித்திரன், சா. கந்தசாமி, ஆ. மாதவன், நீல். பத்மநாபன், அம்பை, புவியரசு, வஸ்லிக்கண்ணன், தி.கி.சி. வெங்கட் சுவாமிநாதன், ம.இ.வி. தங்கப்பா, சிற்பி, கோவை நூனி, எஸ்வி. ராஜதுரை, தகழி சிவசங்கரப் பிள்ளை, எம்டி. வாக்தேவன் நாயர், கடம்மணிட்ட ராமகிருஷ்ணன், பெரும்புலவர் பா. நமச்சிவாயம், அ.ச. நோனசம்பந்தம், குன்றக்குடி அடிகளார், பெரும் பட்டியல் அது.

ஆழத்து எழுத்தாளர்கள் என்று கணக்கிட்டால் பேராசிரியர்கள் சிவபாத சுந்தரம், கா. சிவத்துமிபி, டேனியல், எஸ்பொ, வஜா. ஜெயபாலன், சேரன், 'காலம்' செல்வம், தமிழ்நதி, சுயந்தன், என் பிரியமான வேஷபாசக்தி முதலானவரை இந்தியாவிலேயே பார்க்கும் வாய்ப்பு இருந்திருக்கிறது எனக்கு.

'காலச்சவடு' சென்னையில் நடத்திய 'தமிழ் இனி 2000' மாநாட்டுப் புத்தகக் கண்காட்சியில், நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு மறுபதிப்பு வந்த என் மூன்றாவது நாவல், 'மாமிசப் படைப்பு, 10 படிகள் ஒருவர் வாங்கிப் போனார். அன்று வாங்கிப் போனவர் 'காலம்' செல்வம் என்று எனக்குத் தெரியாது. என்னையும் அவர் அறிந்திருக்கவில்லை. பார்க்க எனக்கு அழுகையே வந்துவிட்டது. இத்தனை மோசமான நாவலைக் காக் கொடுத்து வாங்கிப் போகிறாரே என்பதனால் வந்த அழுகை அல்ல அது.

நான் சொல்ல வருகிற விஷயம், இந்த இயல் விருது எனக்கு வழங்கப் பெறாதிருந்தால் நான் கண்டா வருவதெந்கே, அழுத்துவின்கத்தைக் காண்டதெந்கே?

2012ஆம் ஆண்டு, ஜூன் முதல் வார்த்தில், நான் பாஸ்டனில் இருந்தபோது அவரும் அந்நகரில் இருந்திருக்கிறார். அவர் நகர் நீங்கிய பிறகே, பாஸ்டன் பாலாஜி மூலம் எனக்கந்தத் தகவல் கிடைத்தது.

இப்போது எனக்குத் தோன்றும் திருக்குறள் 484,

'நூலம் சுருதினும் கைகூடும் காலம்

சுருதி இடத்தாற் செயின்'

எனவே எனக்குத் தோன்றுவது, இந்தப் பின்புலத்தில், இந்த

தகுதி மிக இருந்தும் அரசியல் காரணங்களுக்காகவும் ஆள் பிடிக்காத காரணத்துக்காகவும், எந்த விருதும் கெளரவும் செய்யாத ஆளுமைகளை நீங்கள் பொருட்படுத்தி மரியாதை செய்து வருகிறீர்கள்.

விருது, என் படைப்புக்களின் தர மதிப்பீடு என்று. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, கண்டா இலக்கியத் தோட்டம், கட்டுரை இலக்கியத்துக்கு எனக்கு விருதித்தபோது, என்னைக் குறித்து எழுதப்பட்டிருந்த வாசகம் எனக்கு அளவிலா ஊக்கம் தந்தது. அதுபோல் இந்த விருதும் எனக்கு வழங்கப்பட்டாலும் எதையும் சாதித்துவிட்டதான் உறுதி இல்லை. ஒரு வேளை வரும் சில ஆண்டுகளில் சாதிக்கும் வாய்ப்பு உண்டு. 2013ஆம் ஆண்டுக்கான என் திட்டம் மொத்தம் 1000 பக்கங்களில் மூன்று நால்கள்.

1. கம்பனின் அம்பறாத்துணி

2. சிற்றிலக்கியம்

3. நாஞ்சில்நாட்டு உணவு.

உடல், மன ஆரோக்கியம் சீராக இருந்தால், இன்னுமோர் 10 ஆண்டுகள் நான் எழுத நேரலாம். மேலும், ஐந்து நால்களேனும் அப்போது, திருத்தப்பட்ட இன்னுமோர் வாழ்நாள் சாதனைக்கான விருது நீங்கள் திட்டமிட வேண்டியதிருக்கும்.

1996ஆம் ஆண்டில் சதுங்கை இதழில் நாளொரு கவிதை எழுதினேன். எனது முதல் கவிதைத் தொகுப்பு மண்ணுவர்ஸிப் பாம்பு. அதை உள்ளடக்கியது. சொல்லில் முடியாத கோலம் என்பது தலைப்பு.

'இரவெலாம் விழித்து

அடர்மழை பொழியும்

காலையில்

எழுதி முடித்தான்

நோபல் பரிசின்

ஏற்பிரை

படைப்பை இனிமேல்

யோசிக்கலானான்'

அஃதோர் பகடிக் கவிதை ஆனால், பகடி இல்லாமல் இப்போது சொல்கிறேன்; வெகுநாளாய் மழையற்றதொரு கோடை நாளில் எழுதி முடித்தேன் இந்த ஏற்பிரை. பேசி முடித்திருக்கிறேன் டொராண்டோவில், ஜூன் 15, 2013 இல். படைப்பை இனி நான் தீவிர கதியில் யோசிக்க வேண்டும்.

என் எழுத்துகள் மீது நம்பிக்கை வைத்து இயல் விருதை எனக்கு வழங்கிய கண்டா இலக்கியத் தோட்டத்துக்கும், கண்டா வாழ் தமிழர்களுக்கும், கண்டா வாழ் எழுத்தாளர்களுக்கும், கண்டா நாட்டைச் சுற்றிக் காட்டிய நண்பர்களின் பெருந்தன்மைக்கும் நன்றி. எல்லோருக்கும் வணக்கம்.

(2013 ஜூன் 15 ஆம் நாள் கண்டா நாட்டில் டொராண்டோ நகரில் வாசிக்கப்பட்ட உரை)

திருத்தம்

காலம் 40 - 41 திதில் எழுத்தாளர் அம்பையின் 'பயணங்கள்' என்ற ஒரே தலைப்பிலான இரண்டு சிறுகதைகள் ஒரே சிறுகதையாக பிரசராமாகியுள்ளது. 1, 2 எனப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது ஒரே சிறுகதையில் இரண்டு பகுதிகள் அல்ல; அவை இரண்டு சிறுகதைகள். அம்பை, பயணங்கள் என்ற ஒரே தலைப்பில் வரிசையாக சிறுகதைகள் எழுதி வரிகிறார். அவ்விசையைச் சேர்ந்த இரண்டு சிறுகதைகள் இவை.

தவறுக்கு வருந்துகிறோம்.

BUYING or SELLING A PROPERTY...

- Free Market Evaluation
- We can help you with
 - Low interest Mortgage
 - Home Inspection
 - Lawyer
- Call us for **FREE** Consultation

**416-402-4545
647-401-9644**

HomeLife Today Realty Ltd.,

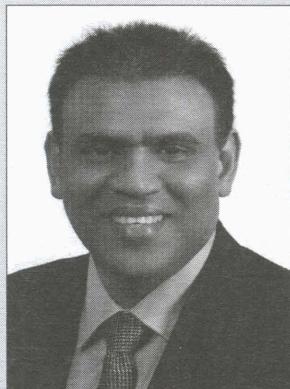
Brokerage*
31 Progress Ave., Suite 210, Toronto, ON, M1P 4S6

Bus: **416-298-3200**, Fax: 416-298-3440,

www.kunahomes.ca

E-mail: kuna@kunahomes.ca

*Independently Owned and Operated.

Kunasegar Nagalingam

Sales Representative

Sujatha Kunasegar

Sales Representative

(RE-)DEFINING COMMON GROUNDS

CONSTRUCTING A TAMIL COMMUNITY IN CANADA

Essay handed in for a scholarship for an outstanding essay,
awarded by The Tamil Literary Garden

Building Bridges: Constructing a Tamil Community in Canada

Mira Ragunathan

MA student in Sociology and Postcolonial Studies

Bielefeld University (DE) & Goldsmiths College, University of London (UK)

Since Black July 1983¹, masses of Tamils have fled from Sri Lanka fearing violence, abuse, and torture from the Sri Lankan government. Today, the situation for Tamils in Sri Lanka has changed little, if not worsened: Tamils still are persecuted for being Tamil. In line with this, a recently published report by Human Rights Watch uncovers sexual violence by Sri Lankan security forces against 31 Tamil men, 41 Tamil women and 3 boys under the age 18 in state custody between 2006 and 2012². Bearing these shocking truths in mind about what it means for Sri Lankan Tamils to be Tamil, I will dedicate this essay to the question on how to construct a Tamil community in Canada.

Due to insufficient available national data, it is difficult to number the Sri Lankan Tamil communities existing outside of Sri Lanka. However, an unofficial approximation in 1997 suggested a total number of 700,000 Sri Lankan Tamils living abroad³, while more recently a number of “perhaps 80 million people”⁴ was estimated. Whatever number might be ‘correct’, it is to say that we are talking about a significantly large group of Sri Lankan Tamils living in North America, Europe, India, and Australasia⁵. For Canada, the 2011 census on immigrant languages indicates a population of 143,000, which makes Sri Lankan Tamils the 16th largest immigrant language group in Canada. Most Canadian Tamils live in Toronto, which has a number of 102,700 people (5.7% of Toronto)⁶.

What do these Tamils living outside of Sri Lanka share among each other? Whereas the common ground among Sri Lankan Tamils is at the least given by the fact of exclusion, harassment, and persecution by the Sri Lankan government in every-day life, defining a common ground for the construction of a Tamil community in Canada might turn out to be a

difficult project.

Defining common grounds

There are some cultural⁷ features which are mentioned repetitively when the question of a common Tamil identity arises⁸ which could serve as common ground for the Tamil community in Canada. Taking part in Tamil culture, one might suggest, is an essential feature to pass as Tamil. An authentic Tamil has to have access to Tamil literature and music, one of the oldest pieces of art in the world. However, if being a proper Tamil implies having a deep understanding for Tamil high culture, does that mean that only those Tamils are proper Tamils who hold a degree in Tamil studies since they are the ones who really have got a deep understanding for Tamil culture? Moreover, we are familiar with the struggle of second generation Canadian Tamils with Tamil language. Should we exclude those who cannot read and write in Tamil or should we draw the line between those Tamils who speak fluently and those who do not? (And what if a white person wrote and spoke Tamil fluently; does that make him/her a Tamil?). Disregarding the fact that the line would have to be drawn arbitrarily, do we really want to exclude thousands of young Tamils who might be identifying with Tamil culture but do not speak Tamil fluently? And would the preference of older members of the Tamil community in Canada who have been educated in Sri Lanka, over broad numbers of young Canadian Tamils not mean we have failed translating the Tamil past into Canadians present? There must be more to it.

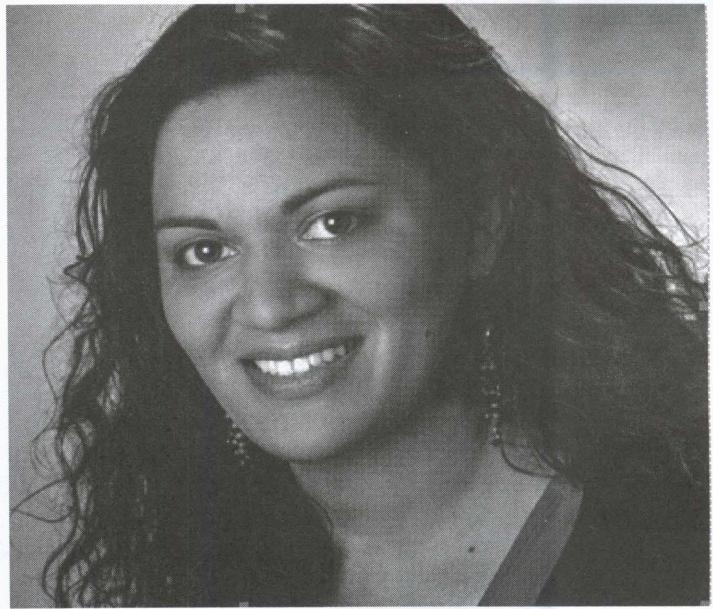
We could broaden our understanding of culture, from high culture (literature, dance, music) to everyday culture (customs, traditions). We could define that only those Tamils who are able to cook Tamil

food are real Tamils. Being able to prepare a good Tamil dish and having the family gathered around the table to eat might make up the core of Tamil everyday culture. But then again, how many Tamil men are able to cook a tasty dish of puttu together with several curries? Does that make half of the Canadian Tamil community less of a Tamil? Furthermore, we could determine that only those Tamils who live in arranged marriages, are real Tamils. Arranged marriage, one could argue, is an important institution in Tamil culture which determines the values parents teach their children and which shapes every-day lives of Tamil families in contrast to other “western” lifestyles. Nevertheless, as Renuka Kumarasamy uncovers by referring to A. K. Ramanujan’s English translation of Kuruntokai, an anthology of Tamil Love lyrics recorded during the first three centuries A.D, we find that Tamil poets of the Sangam Period have glorified romantic love way before the idea of love marriages has been established in Europe after the 12th century⁹. Thus, the analysis undertaken by Kumarasamy displays that the institution of arranged marriage in contrast to romantic love has not at all times been a core feature of Tamil culture. Which brings up the question why it should be today.

Now that we have considered different features which could be regarded as common ground for constructing a Tamil community in Canada – participation in Tamil high culture, language, food, marriage customs – we are left with the problem that either, we would have to exclude too many people who regard themselves as Tamils or who any other Tamil would spontaneously identify as Tamil, or that those features themselves turn out to not be really Tamil in the first place. At this point, the endeavour of constructing a Tamil community in Canada based on one shared Tamil identity might result in the conclusion that there is no such thing as a Tamil essence.

Does this mean we are not Tamils? Who am I then?

The question ‘Who am I?’ leads us straight to modern subject philosophy. By stating, “cogito, ergo sum”¹⁰ - I think, therefore I am - René Descartes (1641) introduced the subject of modernity into philosophy. Before Descartes, the individual was thought of as inseparable from its society, a mere product of its inner and outer nature. In contrast, the modern subject is characterized by autonomy, a “free reasoning subject”¹¹ which is capable of cognition and thus, controlling its inner nature, together with its ability for rational, purposeful agency, hence, controlling its outer nature. It was this paradigm shift introduced by modern subject philosophy in

17th century Europe which spread the idea of the subject separated from its society, the idea that every individual has got a core inner essence, irrespective of society’s influence.

More than 300 years later, this dominant idea of European enlightenment was questioned by Michel Foucault. Instead of asking ‘who am I?’, he asked ‘how do we come to identify with what we think we are?’. Obviously, his approach to subject philosophy does not take up on the Cartesian idea of an essentialist ‘I’. Furthermore, he brings back society into the picture by emphasizing the ‘we’. In doing so, Foucault introduced the term “discourse” into the philosophical debate in order to describe specific historical formations of power and knowledge. These formations of power and knowledge, he assumes, are producing identities which serve as basis for “self-making and being-made”¹², thus the constitution of the subject. In *The Will to Knowledge (Vol. I)* (1976) Foucault exemplified his concept of ‘identity as regulation and production of knowledge’ by analysing the development of the sexual discourse of modern bourgeois society in Europe. From Foucault’s perspective, the emergence of new scientific fields, such as medicine and psychology, in 17th century marks a significant turning point regarding the regulation and the production of knowledge on sexuality. Taking these developments into account, he concludes that there are both, juridical and productive modes of power. These are regulating and generating knowledge, creating identities reciprocally and forcing individuals to act according to these discursively originated identities. Thus, the subject recognises him/herself only through identities which are produced and regulated by discursive formations.¹³

Transferring Foucault's considerations to the production of ethnic identities, the emergence of the idea of the nation state in 19th century Europe¹⁴ is a distinctive turn of history- or as Foucault might have put it: a point of generation of knowledge. The regulation of nation state boundaries in 19th century Europe , and again in the postcolonial South after 1945¹⁵, has led to the production of knowledge on what makes up nations and who belongs to which nation. Still today, "nation-building is an ongoing process full of revisions and reversals, as is illustrated by the recent introduction of dual nationality laws in many countries, the abandonment of white preference policies in U.S., Canadian, and Australian immigration law, or the recent shift to a partial *ius sanguinis*¹⁶ in Germany"¹⁷. Because nation-building is an ongoing process, there still is a distinctive knowledge regulated and produced on what it means to be Canadian or to be Tamil although these identities cannot be defined in terms of hard criteria¹⁸, as I have illustrated above. In order to legitimate a nation's existence as nation state and to justify the exclusion of some and the inclusion of others, narratives of common heritage are produced and performed through national anthems, national holidays, etc. Individuals are encouraged to act accordingly, to internalize national identities and to perform nationhood¹⁹ . It is this context, the discourse of the nation state, which brings up the question of ethnicity in the first place.

After looking at parts of the philosophical debate on identity, let's get back to the earlier posed question, "are we not Tamils and what am I then?" First of all, the second part of the question displays the need to be something, to be forced to have an ethnicity since there is no space outside of the discursive formation, as Foucault would have put it. Secondly, the first part of the question could be answered like this: we are not Tamils but we recognise ourselves as Tamils as part of our subject constitution in the context of the nation state discourse.

Ethnicity is not. Anymore than the nation.

Sankaran Krishna, a postcolonial scholar who has taken up on Foucault's critical subject and identity theory, has analysed the narratives of nationhood in Tamil nationalisms in Postcolonial Insecurities: India, Sri Lanka, and the Question of Nationhood (1999). More specifically, he has researched the narrative of Eelam among Sri Lankan Tamils and that of Dravidinadu among Tamil Nadu Tamils in India. After describing the development of these nationalisms, he highlighted how the nation states of India and Sri Lanka feared both Tamil nationalisms as a threat to each of their nation

building processes. From his perspective, this fear led to an increased marginalization of Sri Lankan Tamils during Jayawardene's presidency from 1977 to 1989 which finally resulted in the persecution of Sri Lankan Tamils. Krishna was accused of giving a biased account of Singhalese's problems, taking up a Tamil-friendly perspective in his analysis²⁰, which is why it might seem surprising that he states very clearly: "Ethnicity is not. Any more than the nation."²¹. This statement is evoking Frantz Fanon's "The negro is not. Any more than the white man"²². What Krishna expresses here by referring to Fanon's famous quote, is the conviction that yet we are not Tamils, we not only recognise ourselves as Tamils due to the nation state discourse, also it is this discourse that fuels the oppression of Tamils in Sri Lanka. And that as long as this oppression against Tamils persists ("Any more than the nation"), it does not make any sense to give up acting as a Tamil group. Stuart Hall, who has taken up on Fanon's work as well, has called this strategy the "irreducibility" of the identity concept when it comes to the "politics of exclusion"²³ . Bearing the anti-essentialist claims of Foucault in mind, Hall stresses that he defends a concept of identity which is "a strategic and positional one"²⁴.

Redefining common grounds

When thinking about how to construct a Tamil community in Canada, we should bear these de essentializing thoughts on identity in mind. Nevertheless, in the context of the nation state discourse, we are not only identifying but also identified as Tamils. This becomes obvious through the ongoing persecution of Tamils in Sri Lanka by the Sri Lankan government and though acts of categorization by the Canadian government²⁵. We should not just take up on these identifications by building up a Tamil community in order to simply perform "Tamilness" as an end in itself. We would not find an agreement on what makes a proper Tamil community, anyway. This is due to the constructed nature of ethnicities: they are not natural entities and therefore contested in their distinctiveness.

However, there actually is a common feature we all share among each other, which could serve as common ground and which is worth forming a "strategic and positional" identity: the experience –our own or through our parents – of being persecuted and being expelled from Sri Lanka because of being recognised as Tamil. In contrast to the ideas of "community" or "Identity", this experience is not and does not need to be constructed. This experience is actual and remains part of our family histories. Our experience as expellees and as offspring of expellees taught us how essential access to statehood and

human rights is – living as Tamil minority in Sri Lanka or starting up a life as migrant in Canada. We have got an experience-based conscience for the fact that one cannot live under a state power which does not provide protection against systematic persecution. We have got an experience-based conscience for racism in the ‘Western’ hemisphere, also as citizens of Canada²⁶.

In my opinion, we should take this two-folded conscience as common ground to construct a Tamil community, whatever idea of what it means to be Tamil might be essential to each community member. Starting from this point, especially we, the second generation Tamils, should bear our parents’ experience in mind and take up on it as responsibility to raise awareness and to accuse human rights violations in Sri Lanka, in Canada and in other parts of the world.

¹ July 1983 marked a turning point in the Sinhala-Tamil conflict in Sri Lanka which lead to the mass exodus of the Tamil minority. The killing of 13 Sinhala soldiers on 23 July 1983 led to riots in Colombo and other towns in which “probably 2,000 to 3,000 of Tamil civilians were killed”. Spencer, Jonathan (1990): *Collective Violence and Everyday Practice in Sri Lanka*. In: *Modern South Asian Studies* 24: 3. pp. 603-623. p. 616.

² Human Rights Watch (2013): *We Will Teach You a Lesson: Sexual Violence against Tamils by Sri Lankan Security Forces*.

³ Fuglerud, Oivind (2001): *Time and space in the Sri Lanka-Tamil diaspora*. In: *Nations and Nationalism* 7: 2. pp. 195-213.

⁴ Healy, Jack (2013): *The Tamils in Sri Lanka: From Tigers Into Lambs*. Huffington Post, 3rd April 2013. http://www.huffingtonpost.com/jack-healey/the-tamils-in-sri-lanka-f_b_2806610.html.

⁵ Srisandarajah, Dhananjayan (2005): *Tamil Diaspora Politics*. In: *Encyclopaedia of Diasporas*. New York: Springer Science and Business Media Inc. pp. 492-500.

⁶ Houle, René (2011): *Immigrant Languages in Canada: Language, 2011 Census of Population. Catalogue no. 98-314-X2011003*. Statistics Canada.

⁷ If we are – as suggested by the essay topic – thinking about the formation of ethnic communities as construction, we implicitly do not regard ethnic groups as biologically determined entities: we assume that there is no such thing as a ‘Tamil gene’ which could make a person behave Tamil by nature. Thus, I will only consider cultural -not biological - features in the following discussion on common grounds of the Tamil community in Canada.

⁸ see i.e. articles published within the past six month on the platform “Tamil Culture: the first online Tamil

lifestyle magazine” by second generation Tamils living in Canada, “How Tamil are you?” and “What’s in a Name?” by Anu_Ksomething and “I am still Tamil” by Sriram Pakeerathan. <http://www.tamilculture.ca/how-tamil-are-you/>; <http://www.tamilculture.ca/whats-in-a-name/>; <http://www.tamilculture.ca/i-am-still-tamil/>; last accessed: 29th April 2013.

⁹ Renuka Kumarasamy (2006): *Caste, Dowry and Arranged Marriage in Tamil Society*. Ilankai Tamil Sangam, the Association of Tamils of Sri Lanka in the USA. http://sangam.org/taraki/articles/2006/11-20_Marriage.php?uid=2057. Last accessed: 29th April 2013.

¹⁰ Descartes, R. (1984). *The philosophical writing of Descartes* (Vol. II). Translated by Cottingham et al. Cambridge: Cambridge University Press. Original work published 1641.

¹¹ Strozier, Robert M. (2002): *Foucault, Subjectivity, and Identity: Historical Constructions of Subject and Self*. Detroit: Wayne State University Press. p. 16.

¹² Krause, Kristine and Katharina Schramm (2011): *Thinking through Political Subjectivity*. In: *African Diaspora* (4). pp. 115-134. p. 127.

¹³ c.f. Foucault, Michel (1978): *The Will to Knowledge: The History of Sexuality* (vol. I). New York: Pantheon Books. Original work published 1976. pp. 21-33.

¹⁴ c.f. Glick Schiller, Nina and Andreas Wimmer (2002): *Methodological nationalism and beyond: nation-state building, migration and the social sciences*. In: *Global Networks* 2: 4. pp. 301-334. p. 308.

¹⁵ c.f. Krishna, Sankaran (1999): *Postcolonial Insecurities: India, Sri Lanka, and the Question of Nationhood*. Minneapolis: University of Minnesota Press.

¹⁶ a principle of nationality law based on ancestry rather than location of birth (= *ius soli*). C.f. Brubaker, Rogers (1992): *Citizenship and Nationhood in France and Germany*. Cambridge: Harvard University Press.

¹⁷ Wimmer Andreas (2009): *Herder’s Heritage and the Bounday-Making Approach: Studying Ethnicity in Immigrant Societies*. *Sociological Theory* 27: 3. pp. 244-270. P. 255.

¹⁸ c.f. Brubaker, Rogers and Frederick Cooper (2000): *Beyond „Identity“*. In: *Theory and Society* 29: 1. pp. 1-47.

¹⁹ c.f. Butler, Judith and Gayatri Chakravorty Spivak (2010): *Who sings the nation-state? Language, politics, belonging*. London: Seagull Books.

²⁰ c.f. Philipson, Liz (2001): *Review of Postcolonial Insecurities: India, Sri Lanka, and the Question of Nationhood by Sankaran Krishna*. In: *Canadian Journal of Political Science* 34: 2. pp. 433-435.

²¹ Krishna, S. (1999). p. 59.

²² Fanon, Frantz (1967): *Black skin, white masks*. New York: Grove Press. Original work published 1952. p. 231.

²³ Hall, Stuart (2002): Who needs 'identity'? In: du Gay, Paul et al. (eds.): *Identity: a reader*. London: Sage Publications. p. 16.

²⁴ ibid. p. 17.

²⁵ The earlier mentioned national census 2011 serves as a good example. C.f. Houle, René (2011): *Immigrant Languages in Canada: Language, 2011 Census of Population. Catalogue no. 98-314-X2011003. Statistics Canada*.

²⁶ c.f. i.e. Razack, Sherene H. (1998): *Looking white people in the eye: gender, race, and culture in courtrooms and classrooms*. Toronto: University of Toronto Press.

Literature

Anu_Ksomething (2012a): How Tamil are you? Tamil Culture: the first online Tamil lifestyle magazine. 28th December 2012. <http://www.tamilculture.ca/how-tamil-are-you/>. Last accessed: 29th April 2013.

- (2012b): What's in a Name? Tamil Culture: the first online Tamil lifestyle magazine. 29th December 2012. <http://www.tamilculture.ca/whats-in-a-name/>. Last accessed: 29th April 2013.

Brubaker, Rogers and Frederick Cooper (2000): Beyond „Identity“. In: *Theory and Society* 29: 1. pp. 1-47.

Brubaker, Rogers (1992): *Citizenship and Nationhood in France and Germany*. Cambridge: Harvard University Press.

Butler, Judith and Gayatri Chakravorty Spivak (2010): *Who sings the nation-state?* Language, politics, belonging. London: Seagull Books.

Descartes, René (1984): The philosophical writing of Descartes (Vol. II). Translated by Cottingham et al. Cambridge: Cambridge University Press. Original work published 1641.

Fanon, Frantz (1967): *Black skin, white masks*. New York: Grove Press. Original work published 1952.

Foucault, Michel (1978): *The Will to Knowledge: The History of Sexuality* (Vol. I). New York: Pantheon Books. Original work published 1976.

Fuglerud, Oivind (2001): Time and space in the Sri Lanka-Tamil diaspora. In: *Nations and Nationalism* 7: 2. pp. 195-213.

Glick Schiller, Nina and Andreas Wimmer (2002): Methodological nationalism and beyond: nation-state building, migration and the social sciences. In: *Global Networks* 2: 4. pp. 301-334.

Hall, Stuart (2002): Who needs 'identity'? In: du Gay, Paul et al. (eds.): *Identity: a reader*. London:

Sage Publications.

Healy, Jack (2013): The Tamils in Sri Lanka: From Tigers Into Lambs. Huffington Post. 3rd April 2013. http://www.huffingtonpost.com/jack-healey/the-tamils-in-sri-lanka-f_b_2806610.html. Last accessed: 29th April 2013.

Houle, René (2011): *Immigrant Languages in Canada: Language, 2011 Census of Population. Catalogue no. 98-314-X2011003. Statistics Canada*.

Human Rights Watch (2013): We Will Teach You a Lesson: Sexual Violence against Tamils by Sri Lankan Security Forces.

Krause, Kristine and Katharina Schramm (2011): Thinking through Political Subjectivity. In: *African Diaspora* (4). pp. 115-134.

Krishna, Sankaran (1999): *Postcolonial Insecurities: India, Sri Lanka, and the Question of Nationhood*. Minneapolis: University of Minnesota Press.

Kumarasamy, Renuka (2006): Caste, Dowry and Arranged Marriage in Tamil Society. Ilankai Tamil Sangam: The Association of Tamils of Sri Lanka in the USA. http://sangam.org/taraki/articles/2006/11-20_Marriage.php?uid=2057. Last accessed: 29th April 2013.

Pakeerathan, Sriram (2013): I am Still Tamil. Tamil Culture: the first online Tamil lifestyle magazine. 12th February 2013. <http://www.tamilculture.ca/i-am-still-tamil/>. Last accessed: 29th April 2013.

Philipson, Liz (2001): Review of Postcolonial Insecurities: India, Sri Lanka, and the Question of Nationhood by Sankaran Krishna. In: *Canadian Journal of Political Science* 34: 2. pp. 433-435.

Razack, Sherene H. (1998): *Looking white people in the eye: gender, race, and culture in courtrooms and classrooms*. Toronto: University of Toronto Press.

Spencer, Jonathan (1990): Collective Violence and Everyday Practice in Sri Lanka. In: *Modern South Asian Studies* 24: 3. pp. 603-623.

Sriskandarajah, Dhananjayan (2005): Tamil Diaspora Politics. In: *Encyclopaedia of Diasporas*. New York: Springer Science and Business Media. pp. 492-500.

Strozier, Robert M. (2002): Foucault, Subjectivity, and Identity: Historical Constructions of Subject and Self. Detroit: Wayne State University Press.

Wimmer, Andreas (2009): Herder's Heritage and the Boundary-Making Approach: Studying Ethnicity in Immigrant Societies. *Sociological Theory* 27: 3. pp. 244-270.

**Travel with us
with the lowest fare,
We'll give you
the best service
and care...**

OUR SERVICES

- Worldwide Air Ticketing
- Cruises
- Bus Tours
- Car Rental
- Travel Insurance
- Visa Arrangements
- Vacation Packages (all inclusive)

digi-

ideal
escape Vacation Ltd.

Ideal Escape Vacation Ltd.

GTA Square Mall
5215 Finch Ave E, Unit #160
Scarborough, ON

Tel: **416-841-1833**

Fax: 647-847-7552

idealesce@gmail.com

www.idealesce.ca

Are you getting Million Dollar advice?

Life 100
INSURANCE & INVESTMENTS INC

- Life Insurance
- Critical Illness Insurance
- Non-Medical Insurance

- Mortgage Insurance
- RESP
- RRSP, Investments

- Group Benefits
- Health & Dental plans
- Disability Insurance

**Receive upto 2 Million if you diagnosed with critical illness
or get all your money back if you stay healthy**

MDRT QUALIFIER 2007-2012

Sritharan Thurairajah CLU, CHS

Managing Director

MDRT

Member of Million Dollar
Round Table

Direct: **416.918.9771**

Business: **416.321.2500**

10 Milner Business Court, Suite 208, Scarborough, ON M1B 3C6
Web: www.life100.ca, E-mail: info@life100.ca

